Robert Ludlum

WASHINGTON D.C. 1:00 A.M.

PARIS 2:00 A.M.

DECEPȚIA LUI PROMETEU

ROMA 3:01 P.M.

ROBERT LUDLUM

DECEPŢIA LUI PROMETEU

Traducere VIOREL CIOCAN

V.1.0

V.1.0

I.S.B..N.
973-8117-54-2

Prima ediţie:
noiembrie 2010

THE PROMETHEUS DECEPTION
2000 by Robert Ludlum
EDITURA LIDER

Prometeu a şters-o din paradis aducând oamenilor darul focului.
Mişcare greşită.

PROLOG

Cartagina, Tunisia
Ora 3:22 a.m.

Ploaia torenţială cădea în rafale turbate, stârnite de vânt, iar valurile se înălţau şi se izbeau de ţărm – o furtună puternică în noaptea de abanos. În apele puţin adânci de lângă mal, vreo zece siluete întunecate înaintau clătinându-se, ţinându-se de raniţele impermeabile ce pluteau asemeni supravieţuitorilor unui naufragiu. Teribila furtună îi luase prin surprindere, dar constituia şi un avantaj: le oferea o acoperire mai bună decât ar fi putut spera.

Dinspre plajă, o luminiţă roşie se aprinse şi se stinse de două ori – un semnal de la echipa din faţă care însemna că zona era sigură. *Sigură!* Ce însemna asta? Faptul că acea porţiune a ţărmului tunisian fusese lăsată nepăzită de *Garde Naţionale?* Asaltul naturii părea mult mai dur decât oricare acţiune a Pazei de coastă tunisiene.

Legănaţi şi izbiţi de valuri înalte, oamenii îşi croiră drum spre plajă, apoi, printr-o manevră bine coordonată, se căţărară pe plaja de lângă ruinele vechilor porturi punice. Dezbrăcându-şi costumele impermeabile din cauciuc, bărbaţii, purtând haine închise la culoare şi având feţele înnegrite, scoaseră armele din raniţe şi începură să le împartă: mitraliere Heckler Koch MP-10, pistoale automate Kalaşnikov şi puşti cu lunetă. În spatele lor, alte grupuri înaintau, prin valurile puternice, spre ţărm.

Întreaga acţiune era precis orchestrată de bărbatul care-i antrenase continuu în ultimele luni. Oamenii erau luptători Al-Nahda pentru libertate, originari din Tunisia, veniţi să-şi elibereze ţara de asupritori. Liderii lor erau străini, terorişti experimentaţi care împărtăşeau credinţa în Allah, o mică celulă de elită, formată din luptători pentru libertate proveniţi din aripa radicală a Hezbollahului.

Şeful acestei celule şi al celor cincizeci de tunisieni era experimentatul terorist cunoscut sub numele de Abu. Uneori era folosit şi pseudonimul său: Abu Intiquab (tatăl răzbunării).

Evaziv, reticent şi feroce, Abu îi antrenase pe luptătorii Al-Nahda într-o tabără libiană, situată dincolo de Zuwarah.

Le perfecţionase strategia folosind o machetă la scară naturală a palatului prezidenţial şi-i învăţase tactici mult mai violente şi mai perfide decât cele cu care erau ei obişnuiţi.

Cu numai treizeci de ore în urmă, oamenii se îmbarcaseră pe un cargobot de cinci mii de tone, de construcţie rusească, o navă care transporta de obicei textile tunisiene şi mărfuri fabricate în Libia, de la Tripoli la Bizerte în Tunisia. Puternicul cargobot, acum avariat şi uzat, înaintase pe direcţia nord-nord-vest de-a lungul coastei tunisiene, trecuse pe lângă oraşele-porturi Sfax şi Sousse, apoi ocolise Capul Bon şi intrase în Golful Tunis, dincolo de baza navală La Gaulette. Cunoscând orarul vaselor de patrulare ale Pazei de coastă, oamenii ancoraseră la nouă kilometri de ţărmul Cartaginei şi lăsaseră la apă bărcile pneumatice cu carcasă rigidă, echipate cu motoare puternice.

După câteva minute ajunseseră în apele agitate ale Cartaginei, anticul oraş fenician, atât de puternic în secolul al V-lea, încât era considerat marele rival al Romei. Dacă vreun membru al Pazei de coastă tunisiene ar fi observat din întâmplare nava pe ecranul radarului, ar fi constatat că e doar un cargobot oprit pentru câteva minute, care-şi continua apoi drumul spre Bizerte.

Pe ţărm, bărbatul bărbos îmbrăcat în hanorac militar, cel care aprinsese semnalul roşu, rostea şuierând nişte ordine şi înjura în şoaptă, cu incontestabilă autoritate. Nu era altul decât Abu.

— Linişte! Mergeţi aplecaţi! Ce vreţi, să scoateţi din bârlog toată prăpădita aia de *Garde* tunisiană? Acum, repede! Mişcaţi-vă, *mişcaţi-vă! Imbecili* neisprăviţi! Şeful vostru putrezeşte la închisoare şi voi tăiaţi frunză la câini! Camioanele aşteaptă!

Lângă el stătea un bărbat ce purta nişte ochelari pentru vedere nocturnă şi cerceta în tăcere terenul. Tunisienii ştiau doar că se numeşte *Tehnicianul* şi că e unul dintre experţii de frunte ai Hezbollahului în materie de muniţii. Era un bărbat frumos, cu ten măsliniu şi sprâncene groase, cu ochi căprui scânteietori. Oamenii ştiau puţine lucruri despre Abu, dar şi mai puţine despre Tehnician, sfetnicul de încredere al lui Abu.

După unele zvonuri, se născuse într-o familie siriană bogată şi

crescuse la Damasc şi Londra, unde se specializase în materie de armament şi explozibili.

În cele din urmă, Tehnicianul vorbi, calm şi cu voce joasă, strângându-şi mai bine pe lângă el pelerina impermeabilă cu glugă.

— Am ezitat să-ţi spun, frate, dar operaţiunea se desfăşoară fără probleme. Camioanele cu materiale au fost ascunse, aşa cum am stabilit, iar soldaţii n-au întâmpinat rezistenţă pe drumul scurt de pe Avenue Habib Bourguiba. Tocmai am primit semnalul radio de la cei care au ajuns la palatul prezidenţial. Lovitura de stat a început.

În timp ce vorbea, îşi privi ceasul. Abu dădu nerăbdător din cap. O serie de explozii confirmară faptul că lupta era în toi. Palatul prezidenţial avea să fie cucerit curând şi, în câteva ceasuri, militanţii islamici urmau să controleze Tunisul.

— Să nu ne felicităm înainte de vreme, zise Abu cu glas coborât.

Ploaia se domolise şi, după câteva clipe, furtuna încetă la fel de brusc precum se iscase.

Deodată, tăcerea de pe plajă fu sfâşiată de voci ascuţite care strigau într-o arabă stridentă. Siluete întunecate alergau pe nisip. Abu şi Tehnicianul se crispară şi puseră mâna pe arme, dar erau camarazii lor din Hezbollah.

— Inamic în spate!

— O *ambuscadă!*

— Allah Atotputernicul, sunt *încercuiţi!*

Patru arabi se apropiară, înspăimântaţi şi cu răsuflarea tăiată.

— Am primit un semnal de pericol, spuse gâfâind cel care ducea în spate o staţie radio PRC-117. Au reuşit să transmită doar că au fost încercuiţi de forţele de securitate ale palatului şi luaţi prizonieri. Pe urmă s-a întrerupt transmisia. Spun că au fost păcăliţi.

Abu se întoarse alarmat spre consilierul său.

— Cum e posibil?

Cel mai tânăr dintre cei patru bărbaţi care stăteau în faţa lor zise:

— Materialele lăsate pentru oameni – armele antitanc, muniţia, C-4 – toate erau defecte! Nimic nu funcţiona! Şi forţele guvernamentale îi aşteptau! Oamenii noştri au fost traşi pe sfoară *de la început!*

Faţa lui Abu exprima durere. Îi făcu semn primului său sfetnic.

— *Ya sahbee,* am nevoie de sfatul tău înţelept.

Tehnicianul îşi potrivi ceasul la mână în timp ce se apropia de şeful teroriştilor. Abu îl luă de umeri pe consilierul său şi zise cu voce joasă:

— Trebuie să existe un trădător printre noi. Planurile noastre au fost divulgate.

Apoi făcu un gest discret, aproape insesizabil, cu două degete. Era un semnal, iar adepţii lui îl înşfăcară imediat pe Tehnician de braţe şi de picioare. Tehnicianul se zbătu cu putere, dar fără şanse în faţa teroriştilor antrenaţi care îl ţineau strâns. Mâna dreaptă a lui Abu se întinse brusc în faţă. Pumnalul luci în lumina slabă şi Abu îl înfipse în burta Tehnicianului.

Lama zimţată şi încovoiată, manevrată cu cruzime, provocă o rană adâncă. Ochii teroristului scânteiau.

— Trădătorul eşti *tu!* rosti el apăsat.

Tehnicianul icni. Durerea era chinuitoare, însă chipul îi rămase impasibil.

— Nu, Abu! protestă el.

— *Porcule!* zise cu ură Abu, lovindu-l din nou, de astă dată cu lama îndreptată spre vintrele Tehnicianului. Nimeni altcineva nu cunoştea orarul, planurile exacte! *Nimeni!* Tu ai fost cel care a verificat armamentul. Nu poate fi altcineva.

Deodată, plaja fu inundată de lumina orbitoare a unor lămpi cu arc carbonic. Abu se întoarse şi înţelese că erau încercuiţi şi depăşiţi numeric de soldaţii în uniforme kaki.

Grupul de comandă din *Garde Naţionale* tunisiană, cu ţevile mitralierelor îndreptate spre ei, apăruse brusc deasupra liniei orizontului; un zgomot asurzitor venit din cer anunţa sosirea mai multor elicoptere de atac.

Rafale de arme automate se abătură asupra oamenilor lui Abu, transformându-i în marionete dezarticulate. Ţipetele înfiorătoare încetară brusc; trupurile se prăvăliră în poziţii stranii. Urmă altă salvă, apoi tirul încetă. Se aşternu o tăcere nefirească. Doar şeful teroriştilor şi specialistul lui în muniţii nu fuseseră împuşcaţi.

Atenţia lui Abu părea concentrată într-o singură direcţie.

Se răsuci spre omul pe care-l făcuse trădător, pregătindu-şi cuţitul în formă de iatagan pentru o altă lovitură. Grav rănit, Tehnicianul încercă să pareze, dar se prăbuşi. Pierduse prea mult sânge. Abu se năpusti asupra lui, când nişte mâini puternice îl înşfăcară din spate, trântindu-l şi ţintuindu-l pe nisip.

Ochii lui Abu exprimau un dispreţ profund când soldaţii îi preluaseră pe cei doi. El nu se temea de nici un guvern.

Guvernanţii erau nişte laşi, spusese de nenumărate ori lucrul ăsta. Tot ei aveau să-l elibereze invocând *legislaţia internaţională,* în ce priveşte *extrădarea* sau *repatrierea*. În spatele uşilor închise urmau să se încheie nişte înţelegeri, iar el va fi eliberat discret, prezenţa lui în ţară constituind un secret păstrat cu grijă. Nici un guvern nu dorea să atragă asupra sa mânia dezlănţuită a unei campanii teroriste a Hezbollahului.

Şeful teroriştilor nu se zbătu, ei se lăsă moale, obligându-i pe soldaţi să-l târască după ei. Când ajunse în dreptul Tehnicianului, îl scuipă în faţă şi rosti şuierând:

— N-o să mai trăieşti mult, *trădătorule! Porcule! O să plăteşti* pentru trădarea ta!

După ce Abu se îndepărtă dus de soldaţi, cei câţiva oameni care îl înşfăcaseră pe Tehnician îl aşezară cu grijă pe o targa.

Supunându-se ordinelor căpitanului de batalion, aceştia se retraseră când ofiţerul se apropie. Tunisianul îngenunche lângă Tehnician şi-i examină rănile. Tehnicianul tresări, dar nu scoase un geamăt.

— Doamne, e o minune că mai eşti conştient! zise căpitanul într-o engleză cu un accent pronunţat. Ai fost rănit serios. Ai pierdut mult sânge.

Tehnicianul răspunse:

— Dacă oamenii dumitale ar fi reacţionat ceva mai repede la semnalul meu, nu s-ar fi întâmplat asta.

Îşi atinse instinctiv ceasul, prevăzut cu un transmiţător minuscul de înaltă frecvenţă. Căpitanul ignoră reproşul.

— Aparatul ăla de-acolo, spuse el arătând spre cer, unde plana un elicopter, o să te ducă la un spital de maximă securitate din Maroc. Nu am voie să-ţi cunosc identitatea reală, nici adevăraţii dumitale şefi, aşa că n-o să întreb, începu tunisianul, dar cred că am idee…

Tehnicianul şopti răguşit:

— La *pământ!*

Scoase repede un pistol semiautomat din tocul ascuns sub braţ şi trase cinci gloanţe. Se auzi un strigăt dinspre un pâlc de palmieri şi un bărbat se prăbuşi mort pe nisip, ţinând în mână o puşcă cu lunetă. Un soldat din Al-Nahda reuşise să scape de masacru.

— Allah Atotputernic! exclamă îngrozit căpitanul, ridicând

încet capul şi privind în jur. Cred că acum suntem chit.

— Ascultă, zise cu voce stinsă arabul-care-nu-era-arab, spune-i preşedintelui dumitale că ministrul lui de Interne e simpatizant şi colaborator al organizaţiei Al-Nahda, cu care conspiră ca să-i ia locul. E mână în mână cu ministrul adjunct al Apărării. Mai sunt şi alţii…

Dar pierderea de sânge fusese prea mare. Înainte ca Tehnicianul să-şi încheie fraza, îşi pierdu cunoştinţa.

PARTEA ÎNTÂI

1

Washington, D.C.
Cinci săptămâni mai târziu

Pacientul fu transportat cu un avion închiriat până la o pistă de aterizare privată, situată la treizeci de kilometri spre nord-vest de Washington. Deşi era singurul pasager, nimeni nu-i vorbea decât pentru a afla ce nevoi are.

Nu i se cunoştea numele. Tot ce ştia echipajul era că transporta un pasager extrem de important. Cursa nu fusese consemnată.

Pasagerul fără nume fu transportat apoi cu un automobil fără plăci de înmatriculare până în centrul Washingtonului şi lăsat, la cererea lui, lângă o parcare subterană aflată în mijlocul unui cvartal oarecare, în preajma lui Dupont Circle. Purta un costum gri obişnuit, mocasini cu ciucuri din piele de Cordoba, lustruiţi de prea multe ori şi arăta ca unul dintre miile de funcţionari guvernamentali şi birocraţi din clasa de mijloc – slujbaşi anonimi ai Washingtonului.

Nimeni nu-l urmări cu privirea când ieşi din parcare şi se îndreptă, ţeapăn şi şchiopătând vizibil, către o clădire cenuşie cu patru etaje, de pe 1324 K Street. Blocul din beton cu geamuri fumurii se distingea cu greu printre celelalte construcţii joase, în formă de cutie, din partea de nord-vest a Washingtonului. Acolo se aflau birourile grupurilor de influenţă şi ale organizaţiilor comerciale, ale agenţiilor de turism şi ale companiilor industriale. Lângă intrarea din faţă erau montate două plăci din alamă, care anunţau că acolo se aflau birourile lui INNOVATION ENTERPRISES şi ale companiei AMERICAN TRADE INTERNATIONAL.

Doar un inginer priceput, cu mare experienţă, ar fi putut

observa câteva amănunte neobişnuite – de exemplu, faptul că rama fiecărei ferestre era prevăzută cu un oscilator piezo-electric, făcând zadarnică orice încercare de supraveghere acustică prin laser din exterior, sau „ploaia” de zgomot alb de înaltă frecvenţă ce înconjura clădirea ca un con de unde radio, suficientă pentru a descuraja majoritatea formelor de ascultare electronică.

Nimic nu atrăsese vreodată atenţia vecinilor de pe K Street – avocaţii pleşuvi de la compania de comercializare a cerealelor şi contabilii cu chipuri sumbre, în cămăşi cu mânecă scurtă şi cravată, de la firma de consultanţă aflată în uşor declin. Oamenii soseau la numărul 1324 de pe K Street dimineaţa şi plecau seara. Gunoiul era depozitat pe aleea Dumpster în anumite zile ale săptămânii. Cine să-şi fi dat osteneală să afle şi altceva? Directoratului îi plăcea să lucreze ascuns sub nasul tuturor.

Bărbatul aproape că zâmbi gândindu-se la asta. Cine ar fi bănuit vreodată că, dintre toate agenţiile de informaţii din lume, cea mai secretă îşi avea sediul într-o clădire oarecare de birouri, situată la mijlocul lui K Street, chiar la vedere?

Agenţia Centrală de Informaţii din Langley, Virginia şi Agenţia de Securitate Naţională din Fort Meade, Maryland, erau adăpostite în fortăreţe apărate de şanţuri, trădându-şi existenţa. *Aici mă aflu,* păreau să spună, *chiar nu-mi acordaţi atenţie?* Pur şi simplu îşi provocau adversarii să le penetreze sistemele de securitate şi, inevitabil, aşa se întâmpla.

Bărbatul intră în holul clădirii de la numărul 1324 şi cercetă panoul îngust din alamă, pe care era montat un receptor telefonic, sub nişte butoane cu numere, după toate aparenţele genul de dispozitiv care poate fi întâlnit în holurile tuturor clădirilor de birouri din lume. Bărbatul ridică receptorul şi formă o serie de numere – un cod dinainte stabilit.

Ţinu apăsat degetul arătător pe ultimul buton, timp de câteva secunde, până când auzi un ţârâit slab. Era semnul că amprenta lui fusese scanată electronic, analizată, comparată cu o bază de date preexistentă şi, în cele din urmă, acceptată. Apoi ascultă la receptor până când telefonul sună exact de trei ori. O voce feminină impersonală îi ceru să spună ce problemă avea.

— Am o întâlnire cu domnul Mackenzie, zise bărbatul, în câteva secunde, cuvintele lui fură convertite în fragmente de informaţii cibernetice şi comparate cu altă bază de date, conţinând amprente vocale verificate anterior. Abia pe urmă, un

bâzâit stins indică faptul că primul rând de uşi din sticlă putea fi deschis. Omul puse receptorul în furcă şi împinse uşile grele, din sticlă antiglonţ. Pătrunse într-o anticameră mică şi rămase acolo câteva secunde, în vreme ce trăsăturile îi erau explorate de trei videocamere de supraveghere cu înaltă rezoluţie şi comparate cu tiparele autorizate.

Al doilea rând de uşi se deschise către un mic birou, cu pereţii albi şi mocheta de un gri metalic, echipat cu dispozitive de supraveghere camuflate ce puteau detecta orice fel de posibile arme. Într-un colţ, pe o consolă din marmură, se afla un vraf de pliante purtând *sigla American Trade International,* o organizaţie care exista doar printr-un set de documente juridice şi înregistrări oficiale. Celelalte broşuri cuprindeau texte pline de platitudini privind comerţul internaţional. Un gardian posomorât îi făcu semn lui Bryson să treacă prin alt rând de uşi, către o sală frumos mobilată, cu lambriuri din lemn de nuc, de culoare închisă, în care vreo zece funcţionari stăteau la birourile lor. Ar fi putut fi sediul unei luxoase galerii de artă, de genul celor din Manhattan sau al unei prospere firme de avocatură.

— Nick Bryson, omul meu de bază! exclamă Chris Edgecomb, sărind de pe scaunul aflat în faţa unui computer.

Născut în Guyana, era un bărbat înalt şi suplu, cu ten cafeniu şi ochi verzi. Era la Directorat de patru ani şi lucra în echipa de comunicaţii şi coordonare; el trimitea pe teren avertismente în caz de pericol şi imagina modalităţi de a transmite informaţii agenţilor aflaţi în misiune, atunci când era necesar. Edgecomb bătu amical palma cu Bryson.

Nicholas Bryson ştia că era un fel de erou pentru oameni ca Edgecomb, care tânjeau să ajungă agenţi de teren. „Vino la Directorat şi schimbă lumea”, glumea Edgecomb în engleza lui cântată şi se gândea la Bryson atunci când spunea asta. Era un lucru rar – Bryson ştia asta – ca personalul instituţiei să-l vadă la faţă pe Edgecomb.

— Te-a rănit cineva?

Chipul lui Edgecomb exprima compasiune, privindu-l pe bărbatul puternic, care fusese spitalizat până de curând.

Apoi continuă grăbit, ştiind bine că n-avea rost să pună întrebări:

— Mă voi ruga la Sfântul Christopher pentru tine. O să te faci bine cât ai zice peşte.

Caracteristica Directoratului era segmentarea şi

compartimentarea activităţii. Nici un agent sau funcţionar nu trebuia să ştie atât de mult încât să poată periclita securitatea întregului. Schema de organizare constituia un mister până şi pentru un veteran ca Bryson. Sigur, îi cunoştea pe câţiva dintre funcţionarii de la birou, dar agenţii de teren, asemenea lui, acţionau izolat, folosindu-şi propriile reţele. Dacă erau nevoiţi să lucreze împreună, se cunoşteau doar sub identităţi false.

Regula reprezenta mai mult decât un procedeu, era literă de evanghelie.

— Eşti un om bun, Chris, remarcă Bryson, Edgecomb zâmbi cu modestie, pe urmă arătă cu degetul în sus. Ştia că Bryson avea o întâlnire – poate o convocare – chiar cu şeful cel mare, Ted Waller. Bryson zâmbi, îl bătu pe umăr prieteneşte pe Edgecomb şi porni spre ascensor.

— Nu te ridica, strigă Bryson, intrând în biroul lui Ted Waller de la etajul trei.

Waller se sculă totuşi din fotoliu, dezvăluindu-şi statura impunătoare de un metru şi nouăzeci înălţime şi o sută cincizeci de kilograme.

— Doamne Sfinte, uite cum arăţi, zise Waller, cercetându-l alarmat cu privirea pe Bryson. Parcă ai venit dintr-un lagăr pentru prizonieri de război.

— Aşa arăţi după treizeci şi trei de zile petrecute într-o clinică americană din Maroc, spuse Bryson. Nu e chiar hotelul Ritz.

— Poate că ar trebui să încerc, într-o bună zi, să-l las pe un terorist dement să-mi scoată maţele.

Waller se bătu cu palma peste burta uriaşă. Se mai îngrăşase de când Bryson îl văzuse ultima oară, deşi obezitatea lui era elegant înveşmântată într-un costum bleumarin din caşmir, iar ceafa de taur era mângâiată de gulerul răsfrânt al cămăşii Tumbull Asser.

— Nick, m-am tot frământat de când s-a întâmplat necazul ăsta. A fost o lamă zimţată Verenski, de provenienţă bulgară, din câte mi s-a spus. Înfigi şi răsuceşti. Foarte primitivă, dar în acelaşi timp eficientă. Ce ocupaţie mai avem şi noi! Să nu uiţi niciodată! Ceea ce *nu* vezi te răpune întotdeauna.

Waller se lăsă greoi în fotoliul din piele cu ciucuri din spatele biroului său de stejar. Lumina soarelui de după-amiază era filtrată de geamul fumuriu al ferestrei. Bryson se aşeză pe un scaun în faţa lui – o formalitate neobişnuită. Waller, care era de obicei rumen în obraji şi aparent robust, era acum palid şi avea

cearcăne adânci.

— Am auzit că îţi revii pe zi ce trece.

— Peste câteva săptămâni, o să fiu ca nou. Cel puţin aşa mi-au spus doctorii. Mi-au mai spus că n-o să mai am niciodată nevoie de operaţie de apendicită, un aspect benefic la care nu mă gândisem.

În timp ce vorbea, simţea durerea surdă din partea dreaptă a abdomenului. Waller dădu tulburat din cap.

— Ştii de ce te afli aici?

— Când un puşti e chemat la directorul şcolii, se aşteaptă la mustrări.

Bryson simula voioşia, dar era încordat, sumbru.

— Mustrări, spuse enigmatic Waller.

Rămase o clipă tăcut, cu ochii aţintiţi spre un şir de cărţi legate în piele, aflate pe rafturile de lângă uşă. Apoi întoarse privirea şi zise cu un glas blând, îndurerat:

— Directoratul nu-şi prea face cunoscut planul de organizare, dar cred că bănuieşti câte ceva despre funcţionarea structurii de comandă şi control. Deciziile, mai ales cele care-i privesc pe oamenii de bază, nu se opresc întotdeauna la biroul meu. Şi oricât de importantă e loialitatea pentru tine şi pentru mine – la dracu', pentru majoritatea oamenilor din locul ăsta afurisit – în zilele noastre, pragmatismul fără inimă e principiul suprem. Ştii asta.

Bryson avusese o singură slujbă serioasă în viaţă – cea de la Directorat; cu toate acestea, recunoscu nuanţele unei conversaţii despre concediere. Se luptă cu impulsul de a se apăra, deoarece nu aceea era procedura Directoratului; ar fi fost indecent. Îşi aminti una dintre frazele des repetate de Waller: nu există ghinion. Apoi se gândi la altă maximă.

— Totul e bine când se termină cu bine, spuse Bryson. Şi s-a terminat cu bine.

— Aproape că te-au pierdut, zise Waller. *Eu* aproape că te-am pierdut, adăugă el mâhnit.

— Asta n-are nici o legătură, zise calm Bryson. Oricum, când eşti pe teren, n-ai timp să citeşti instrucţiunile scrise pe ambalaj; ştii asta. Tu m-ai *învăţat.* Improvizezi, îţi urmezi instinctul – nu doar regulile stabilite.

— Pierderea ta putea însemna pierderea Tunisiei. E un efect în cascadă: când intervenim, o facem suficient de devreme pentru a schimba situaţia. Acţiunile sunt atent dozate, reacţiile –

evaluate, variabilele – lămurite. Aproape că ai compromis alte câteva operaţiuni sub acoperire, în Maghreb şi în alte locuri din zonă. Ai pus alte vieţi în pericol, Nicky – alte operaţiuni şi alte vieţi. Biografia Tehnicianului era legată de mai multe identităţi false pe care le-am fabricat. Ştii asta. Cu toate acestea, te-ai lăsat descoperit. *Ani* întregi de activitate sub acoperire compromişi din cauza ta!

— Păi, stai puţin…

— După ce le-ai dat „arme defecte”, cum îţi imaginai că n-or să te bănuiască?

— Ce dracu’, nu *trebuia* să fie defecte!

— Dar erau. De ce?

— Nu *ştiu!*

— Le-ai verificat?

— Da! Nu! Nu ştiu. Nu mi-a trecut prin minte că marfa nu era ce părea să fie.

— Asta a fost o greşeală gravă, Nicky. Ai periclitat ani întregi de muncă, ani de organizare sub deplină acoperire şi de cultivare a unor oameni valoroşi. Vieţile unora dintre cei mai valoroşi oameni ai noştri. Ce naiba ai avut în minte?

Bryson tăcu o clipă.

— Am fost tras pe sfoară, zise el într-un târziu.

— Tras pe sfoară, cum?

— Nu ştiu sigur.

— Dacă ai fost „tras pe sfoară”, înseamnă că erai deja bănuit, corect?

— Nu… nu ştiu.

— „Nu ştiu?” Nu sunt nişte cuvinte care să inspire încredere, nu-i aşa? Nu-mi place să le aud. Erai cel mai bun agent de teren al nostru. Ce s-a întâmplat cu tine, Nick?

— Poate… cine ştie cum… am dat-o în bară. Îţi dai seama că m-am gândit mereu la cele întâmplate?

— Astea nu-s răspunsuri, Nick.

— Poate că *nu există* răspunsuri… nu acum, nu încă.

— Nu ne putem permite asemenea eşecuri. Nu putem tolera genul acesta de neglijenţă. Nici unul dintre noi.

Îngăduim o marjă de eroare. Dar n-o putem depăşi.

Directoratul nu tolerează greşelile. Ai ştiut asta de la bun început.

— Crezi că puteam face altceva? Sau că *altcineva* s-ar fi descurcat *mai bine?*

— Ai fost cel mai bun pe care l-am avut vreodată, ştii asta. Dar, aşa cum îţi spuneam, deciziile se iau la nivelul consorţiului, nu la biroul meu.

Bryson fu străbătut de un fior, auzind limbajul birocratic ce îi confirma că Waller se distanţase deja de consecinţele hotărârii de-a renunţa la el. Ted Waller fusese mentorul, şeful şi prietenul lui Bryson şi, cu cincisprezece ani în urmă, profesorul lui. Supervizase ucenicia lui, îi dăduse personal instrucţiuni înaintea operaţiunilor efectuate la începutul carierei. Era o imensă onoare, de care Bryson se simţea copleşit şi acum. Waller era cel mai inteligent om pe care-l cunoscuse vreodată. Putea rezolva în minte ecuaţii diferenţiale parţiale; avea vaste cunoştinţe geopolitice. Masivitatea lui nu te lăsa să bănuieşti extraordinara lui dexteritate fizică. Bryson şi-l amintea la poligonul de tir, băgând glonţ după glonţ exact în centrul ţintei, de la douăzeci de metri, în vreme ce sporovăia despre tristul declin al croitoriei de comandă britanice. Pistolul de calibru 22 părea mic în mâna lui mare, cărnoasă şi moale; îl stăpânea atât de bine, încât părea să fie un deget suplimentar.

— Ai folosit timpul trecut, Ted, spuse Bryson. De parcă ai crede că mi-am ieşit din fire.

— M-am gândit doar la ceea ce am spus, răspunse Waller calm. N-am lucrat niciodată cu cineva mai bun ca tine şi mă îndoiesc că voi mai lucra vreodată.

Graţie temperamentului său şi antrenamentului, Nick rămase impasibil, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul. *Ai fost cel mai bun pe care l-am avut, Nick.* Suna ca un omagiu, iar omagiul, ştia bine asta, era un element esenţial al despărţirii.

Bryson nu avea să uite niciodată reacţia lui Waller după ce dusese la bun sfârşit prima lui operaţiune – împiedicarea asasinării unui candidat reformist moderat din America de Sud. Fusese cam taciturn: *Nu-i rău.* Waller strânsese din buze ca să nu zâmbească, iar pentru Nick asta fusese o răsplată mai mare decât tot ce urmase. Abia atunci când te scot pe teren (aflase Bryson mai târziu) îţi dai seama că şefii au început să înţeleagă cât de valoros eşti.

— Nick, nimeni altcineva n-ar fi putut realiza ce-ai făcut tu în Comore. Teritoriul ar fi căzut în mâinile nebunului ăluia – colonelul Denard. În Sri Lanka, probabil că există mii de oameni, din ambele tabere, care trăiesc pentru că tu ai demascat rutele negoţului cu arme. Şi ce-ai făcut în Belarus? GRU n-are nici acum

vreo pistă şi nici n-o să aibă vreodată. Lasă în seama politicienilor colorarea figurilor, pentru că ele au fost desenate de noi, de *tine.* Istoricii nu vor afla niciodată şi e mai bine aşa. Dar noi ştim asta, nu?

Bryson nu răspunse; nu se impunea vreo replică.

— Lumea şi-a ieşit din minţi pe-aici şi din cauza afacerii Banque du Nord.

Se referea la penetrarea de către Bryson a unei bănci tunisiene care dirija bani spălaţi spre Abu şi Hezbollah în scopul finanţării loviturii de stat. Într-o noapte, în timpul operaţiunii, mai bine de 1,5 miliarde de dolari dispăruseră pur şi simplu, evaporaţi în ciberspaţiu. Luni întregi de investigaţii nu reuşiseră să explice lipsa uriaşei sume. Era o chestiune nelămurită, iar Directoratului nu-i plăceau asemenea lucruri.

— Doar nu vrei să sugerezi că mi-am vârât degetele în borcanul cu dulceaţă, nu?

— Sigur că nu. Dar înţelegi că vor exista întotdeauna nişte bănuieli. Atunci când nu apar răspunsuri, întrebările persistă.

— Am avut nenumărate ocazii de „îmbogăţire personală”, mult mai avantajoase şi mai discrete.

— Da, ai fost supus unor teste, pe care le-ai trecut cu succes. Dar eu am îndoieli asupra metodei folosite pentru diversiune – banii transferaţi prin intermediul unor nume false către colegii lui Abu, pentru a cumpăra informaţii compromiţătoare.

— Asta se numeşte improvizaţie. Pentru asta sunt plătit – să-mi folosesc capacitatea de a hotărî, când şi unde e necesar.

Bryson se opri, apoi continuă:

— Dar n-au fost niciodată întrebaţi despre asta!

— Ai oferit singur detaliile, Nick, zise Waller. Aţi folosit chimicale, nu?

Waller ezită o fracţiune de secundă, suficient pentru ca întrebarea lui Bryson să capete răspunsul dorit. Ted Waller putea să mintă, fără probleme şi cu uşurinţă, atunci când era necesar, dar Bryson ştia că vechiul lui prieten şi mentor considera dezgustător să-l mintă pe el.

— Canalele noastre de informaţii sunt compartimentate, Nick. Ştii asta.

Acum înţelegea necesitatea unei internări atât de îndelungate într-o clinică din Laayoune, cu personal american.

Chimicalele trebuia administrate fără ştiinţa subiectului, de preferinţă injectate intravenos.

— La *dracu', Ted!* Ce vrei să insinuezi – că nu prezentam încredere pentru a fi supus unui interogatoriu pentru a afla ceea ce voiaţi să ştiţi? Trebuia să mă supuneţi unei astfel de metode *fără ştiinţa mea?*

— Uneori, cel mai sigur interogatoriu e cel condus fără ca subiectul să se gândească la propriul său interes.

— Asta înseamnă că voi aţi crezut că aş minţi ca să-mi acopăr spatele?

Replica lui Waller fu calmă, dătătoare de fiori.

— De vreme ce se apreciază că un individ nu e sută la sută demn de încredere, se fac presupuneri în sens contrar, cel puţin provizoriu. Tu deteşti situaţia asta şi eu o detest, însă asta e realitatea brutală a unui serviciu de informaţii. Mai ales a unuia atât de izolat (poate *paranoic* e cuvântul potrivit) ca al nostru.

Paranoic. De fapt, Bryson aflase mai demult că, pentru Waller şi colegii lui de la Directorat, era un adevăr incontestabil faptul că Agenţia Centrală de Informaţii, Agenţia de Informaţii Militare şi chiar Agenţia de Securitate Naţională erau penetrate de cârtiţe, paralizate de regulamente şi împroşcate cu noroi într-o cursă a dezinformării purtată cu inamicii lor de peste hotare. La începutul carierei sale de la Directorat, Bryson întrebase cu nevinovăţie dacă n-ar fi utile nişte măsuri de cooperare cu celelalte agenţii. Waller râsese. „Adică să-i lăsăm să afle că existăm? Am putea la fel de bine să trimitem un comunicat de presă la *Pravda! „Î*n opinia lui Waller criza serviciilor de informaţii americane depăşea cu mult problemele legate de penetrare. Contrainformaţiile constituiau adevărata nebunie a jocului de oglinzi. „Îţi minţi inamicul, apoi îl spionezi, remarcase cândva Waller şi ceea ce afli e minciuna. Doar că acum, într-un anume fel, minciuna a devenit adevăr, fiindcă este denumită «informaţie». E ca la căutarea ouălor de Paşte. Câte cariere au făcut în ambele tabere oameni care au descoperit cu mari eforturi ouăle pe care colegii lor le îngropaseră cu eforturi la fel de mari? Ouă de paşte colorate, frumos pictate, însă, oricum, nişte falsuri"

Cei doi discutaseră toată noaptea în biblioteca de la subsolul sediului din K Street, o încăpere unde se aflau pe podea covoare din Kurdistan din secolul al XVII-lea, iar pe pereţi vechi picturi engleze cu scene de vânătoare, înfăţişând câini ce ţineau în fălci păsările împuşcate.

— Pricepi specificul situaţiei? continuase Waller. Orice

aventură a CIA, realizată de mântuială sau în orice alt mod, va ajunge până la urmă în atenţia opiniei publice. Nu e şi cazul nostru, pentru că noi nu apărem pe nici un ecran radar.

Bryson îşi amintea şi acum zgomotul cuburilor de gheaţă din paharul de cristal, în timp ce Waller sorbea din Bourbonul lui preferat.

— Dar acţionând în afara sistemului, practic asemenea unor proscrişi, nu e chiar cea mai eficientă modalitate de-a face afaceri, protestase Bryson. În primul rând, e vorba despre resurse.

— Sigur, nu avem resurse, dar nici birocraţi, nu suntem constrânşi de nimic. Una peste alta, e un avantaj, dată fiind activitatea noastră specifică. Realizările noastre constituie dovada. Când lucrezi într-o manieră aparte cu diverse grupări din întreaga lume, când nu ţi-e ruşine să intervii extrem de agresiv, tot ce-ţi trebuie este un număr foarte mic de agenţi de teren perfect antrenaţi. Obţii avantaje de pe urma forţelor aflate la faţa locului. Reuşeşti prin *dirijarea* evenimentelor, prin coordonarea rezultatelor dorite. N-ai nevoie de imensele cheltuieli pe care le fac agenţiile de spionaj. Tot ce-ţi trebuie cu adevărat e *minte.*

— Şi curaj, spuse Bryson, care căpătase destulă experienţă până la acea discuţie. Curaj.

Waller dăduse din umeri.

— Monstrul ăla teribil, Iosif Stalin, a făcut cândva o afirmaţie destul de corectă: nu poţi face omletă fără să spargi ouăle.

Apoi vorbise despre secolul american şi despre responsabilităţile imperiului. Despre Imperiul Britanic din secolul al IX-lea, pe vremea când Parlamentul discuta timp de şase luni dacă era bine să trimită o forţă expediţionară pentru a salva un general ce rezista unui asediu de doi ani.

Waller şi colegii lui de la Directorat credeau în democraţia liberală, cu fervoare şi fără echivoc, dar mai ştiau că, pentru a-i asigura viitorul, nu puteai juca respectând, cum îi plăcea lui să spună, regulamentul meciurilor de box. Dacă inamicii tăi acţionau cu viclenie, era preferabil să recurgi şi tu la nişte vechi şi eficiente trucuri.

— Noi suntem răul necesar, spusese Waller. Dar să nu ajungi vreodată un încrezut – subiectul e răul. Noi suntem în afara legii. Nesupravegheaţi, neoficiali. Uneori, nici măcar *eu* nu mă simt în siguranţă ştiind că acţionăm.

Urmase un alt clinchet slab al cuburilor de gheaţă, în timp ce

dăduse peste cap ultimele picături de burbon.

Nick Bryson cunoscuse fanatici – atât prieteni, cât şi duşmani – şi găsea alinarea în extrema ambiguitate a lui Waller.

Bryson nu crezuse niciodată că s-ar fi putut măsura cu mintea lui Waller.

— Prietene, spusese Waller, noi existăm pentru a crea o lume în care n-o să mai fim necesari.

Acum, în lumina cenuşie a începutului după-amiezei, Waller îşi puse mâinile pe birou, de parcă ar fi vrut să-şi adune puterile pentru îndeplinirea sarcinii neplăcute pe care o avea.

— Ştim că ţi-a fost greu de când te-a părăsit Elena, începu el.

— Nu vreau să vorbesc despre Elena, i-o trânti Bryson.

Simţea o vână pulsându-i la tâmplă. Atâţia ani ea fusese soţia lui, cea mai bună prietenă şi iubită. Cu şase luni în urmă, în timpul unui apel telefonic protejat, pe care Bryson îl făcuse de la Tripoli, ea îi comunicase că îl va părăsi. N-avea rost să se certe, se decisese; nu mai era nimic de discutat. Cuvintele ei îl răniseră mult mai profund decât cuţitul lui Abu. Câteva zile mai târziu, cu ocazia prezentării unui raport în Statele Unite – sub pretextul unei călătorii pentru achiziţionarea de arme – Bryson sosise acasă, dar n-o mai găsise.

— Ascultă, Nick, probabil că tu ai făcut mai mult bine lumii decât orice alt membru al serviciilor de informaţii.

Waller făcu o pauză, apoi vorbi rar, cu mare grijă:

— Dacă te las să continui, meritele tale se vor diminua.

— Poate că am dat-o în bară, spuse Bryson deprimat. O dată. Sunt dispus să admit asta.

N-avea rost să se certe, însă nu se putea stăpâni.

— Şi-o s-o dai din nou în bară, spuse Waller pe un ton egal. Astea sunt situaţii pe care noi le numim „cazuri de supravegheat”. Semnale timpurii de avertisment. Ai fost extraordinar vreme de cincisprezece ani. Extraordinar. Dar *cincisprezece ani,* Nick. Pentru un agent de teren sunt ca vârsta pentru un câine. Atenţia ta a început să şchioapete. Eşti la capătul puterilor şi cumplit este că nici nu-ţi dai seama de asta.

Oare ce se întâmplase cu căsnicia lui era tot un „caz de supravegheat”? În timp ce Waller continua să vorbească în felul lui calm, rezonabil, logic, Bryson se simţea străbătut de stări diferite, iar una din ele era furia.

— Competenţa mea…

— Nu vorbesc despre competenţa ta. În ce priveşte munca de

teren, nimeni nu e mai bun ca tine, chiar şi acum. Eu vorbesc despre reţinere. Capacitatea de a *nu* acţiona. Asta vine mai întâi. Iar tu nu ţi-o mai recapeţi.

— Atunci poate că o permisie ar rezolva problema.

Era o nuanţă de disperare în glasul lui, iar Bryson se detestă auzind-o.

— Directoratul nu acordă concedii, zise Waller pe un ton sec. Ştii asta. Nick, ai petrecut un deceniu şi jumătate în slujba istoriei acestei lumi. Acum poţi s-o studiezi. O să-ţi dau viaţa înapoi.

— Viaţa mea, repetă Bryson cu o voce stinsă. Deci *vorbeşti* despre pensionare.

Waller se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Cunoşti povestea lui John Wallis, unul dintre marii maeştri ai spionajului britanic din secolul al VII-lea? Era un magician în privinţa decriptării mesajelor regaliştilor pentru adepţii sistemului parlamentar, în anii 1640. A ajutat la înfiinţarea Camerei Secrete Britanice, un fel de Agenţie Naţională de Securitate din acea vreme. Când s-a retras din afacere şi-a folosit cunoştinţele lucrând ca profesor de geometrie la Cambridge şi a ajutat la inventarea metodelor de calcul moderne. Cine a fost mai important – Wallis spionul sau Wallis savantul? Retragerea din afacere nu înseamnă că ai fost scos din circulaţie.

Era una dintre frumoasele riposte ale lui Waller, o parabolă enigmatică; Bryson aproape că râse de absurditatea întregii situaţii.

— Şi ce gândeşti că voi face eu? Voi lucra ca agent de securitate la un depozit, să păzesc conserve de mazăre cu un pistol cu şase gloanţe şi un baston de cauciuc?

— *Integer vitae, scelerisque purus non eget Mauris jaculis, neque arcu, nec venenatis gravida saggittis pharetra.*

Omul integru, liber de păcat, nu are nevoie de suliţa maurului, nici de arc, nici de tolba grea cu săgeţi de vânătoare. Horaţiu, după cum bine ştii. În cazul tău, totul e aranjat. Woodbridge College are nevoie de un lector specializat în istoria Orientului Apropiat şi tocmai au găsit un candidat de marcă. Studiile tale universitare şi erudiţia lingvistică constituie o recomandare perfectă.

Bryson se simţea detaşat de sine însuşi într-un mod ciudat, aşa cum i se întâmplase uneori şi pe teren – plutind deasupra întregii scene, observând totul cu o privire rece, calculată. Se gândise adesea că ar putea fi ucis pe teren: era o posibilitate şi o

luase în considerare. Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut fi concediat. Iar faptul că mentorul său îndrăgit îl concedia făcea ca totul să fie şi mai rău – era ceva *ofensator.*

— Totul face parte din planul de retragere, continuă Waller. Lenea e mama tuturor viciilor, cum se spune. E ceva ce noi am învăţat dintr-o experienţă dură. Dă-i unui agent de teren o grămadă de bani şi nimic de făcut şi o să dea de necaz, aşa cum noaptea vine după zi. Tu ai nevoie de un *proiect.*

Ceva consistent. În plus, eşti un profesor înnăscut – unul din motivele pentru care ai fost aşa de bun pe teren.

Bryson nu zise nimic, încercând să alunge amintirea dureroasă a unei operaţiuni dintr-o mică provincie latino-americană, amintirea unei feţe la care se uitase prin luneta unei puşti. *Faţa era a unuia dintre „studenţii” lui – un puştan numit Pablo, un amerindian de nouăsprezece ani pe care îl iniţiase în arta de a detona şi de a amplasa explozivi puternici. Un puştan dur, însă cuviincios. Părinţii lui erau nişte ţărani din satul de pe colină, care tocmai fusese luat în stăpânire de către insurgenţi maoişti: dacă s-ar fi aflat că Pablo lucra pentru duşmanii lor, partizanii i-ar fi ucis părinţii, cu o cruzime nemaivăzută – asta era semnătura lor.*

Puştiul şovăise, luptase cu propriile convingeri şi hotărâse că n-avea altă soluţie decât trecerea în tabăra cealaltă. Ca să-şi salveze părinţii, decisese să le spună partizanilor tot ce ştia despre adversarii lor şi numele celor care cooperaseră cu forţele de ordine. Era un băiat dur, cinstit, aflat într-o situaţie în care nu exista răspuns corect. Bryson se uitase la faţa lui Pablo prin lunetă – faţa unui tânăr nefericit, înspăimântat – şi întorsese privirea după ce apăsase pe trăgaci.

Privirea lui Waller era neclintită.

— Numele tău e Jonas Barrett. Cercetător independent, autorul a şase studii foarte apreciate, publicate în reviste de specialitate. Patru dintre ele, în *Journal of Byzantine Studies. A* fost un efort de echipă – le-am dat ceva de făcut în timpul liber experţilor noştri în istorie orientală. Ştim câte ceva despre felul cum se întocmeşte biografia unui civil.

Waller îi întinse un dosar. Avea coperte de un galben deschis, ceea ce însemna că paginile din interior erau prevăzute cu fâşii de bandă magnetică şi nu puteau fi înlăturate.

Conţinea o biografie – una fictivă. Biografia *lui.*

Răsfoi paginile tipărite mărunt: descriau viaţa unui savant

solitar, ale cărui cunoştinţe lingvistice se potriveau cu ale lui. Episoadele biografiei erau uşor de asimilat – majoritatea. Jonas Barrett era necăsătorit. Jonas Barrett n-o cunoscuse niciodată pe Elena. Jonas Barrett n-o iubea pe Elena. Jonas Barrett nu-şi dorea cu ardoare, nici măcar acum, ca Elena să se întoarcă. Jonas Barrett era o născocire. Pentru ca Nick să-l facă să devină real, trebuia să accepte pierderea Elenei.

— Întâlnirea a avut loc acum câteva zile. Cei de la Woodbridge îl aşteaptă pe noul lector în septembrie. Şi, ca să zic aşa, au avut noroc că l-au obţinut.

— Am de ales în privinţa asta?

— Ah, puteau să-ţi fi găsit un post la o sumedenie de firme multinaţionale de consultanţă. Sau poate la una din companiile-mamut petroliere ori industriale. Dar slujba asta ţi se potriveşte. Ai avut întotdeauna o minte capabilă să manevreze abstracţiunile la fel de uşor ca şi faptele. Cândva mă temeam că asta ar putea fi un handicap, dar s-a dovedit a fi una dintre cele mai mari calităţi ale tale.

— Şi dacă nu *vreau* să mă retrag? Dacă nu *vreau* să mă pierd, încet, în noapte?

Din cine ştie ce motiv, îşi aminti de licărul stins al oţelului şi de braţul viguros repezind lama cuţitului spre el...

— *Să n-o faci,* Nick, spuse Waller, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Iisuse, zise Bryson încet.

În glas i se simţea durerea, iar Bryson regretă că şi-o manifestase. Ştia cum se juca acel joc: nu-l deranjau atât cuvintele pe care le auzise, cât omul care le rostise. Waller nu se purtase cu mănuşi; nici n-avea de ce. Bryson ştia că nu i se oferea nici o alternativă, mai ales dacă devenea recalcitrant.

Taxiul care întoarce brusc, loveşte un pieton şi dispare, înţepătura pe care un subiect nici n-o simte în vreme ce-şi croieşte drum printr-un magazin aglomerat, urmată de diagnosticul cert de stop cardiac. O agresiune banală care se termină prost, într-un oraş care continuă să înregistreze una dintre cele mai înalte rate ale criminalităţii stradale.

— Asta e conduita pe care am adoptat-o, zise blând Waller.

Responsabilitatea noastră exclude orice legătură de rudenie sau afectivă. Aş fi vrut să fie altfel. Nu ştii cât de mult. De când sunt în postul ăsta, a trebuit să-i... sancţionez pe mulţi dintre oameni mei. Oameni buni, care au devenit răi. Nu, nici măcar răi

şi-au pierdut doar profesionalismul. Mă gândesc mereu la asta, Nick. Dar aş face-o din nou, fără să ezit. *Trei oameni.* Te implor – nu fi al patrulea.

Era o ameninţare? O rugăminte? Ori şi una şi alta? Waller oftă încetişor.

— Îţi ofer viaţa Nick. O viaţă foarte bună.

În faţa lui Bryson însă nu era viaţa, nu încă. Era un soi de agonie sumbră. Vreme de cincisprezece ani se consacrase, cu întreaga fiinţă, unui efort epuizant şi deosebit de riscant.

Acum serviciile lui nu mai erau necesare. Bryson nu simţea nimic, în afară de un gol imens. Se duse acasă, la frumoasa locuinţă în stil colonial din Falls Church, care nu i se mai părea familiară. Îşi aruncă privirea prin casă, de parcă ar fi fost un străin. Studie elegantul mobilier Aubusson ales de Elena, apoi camera în culori pastel de la etajul doi, pregătită pentru copilul pe care nu-l avuseseră niciodată. Locul era în egală măsură pustiu şi plin de umbrele trecutului. Îşi umplu un pahar mare cu vodcă. Avea să fie pentru ultima dată pe deplin treaz înaintea săptămânilor ce urmau.

Casa era plină de Elena, de mireasma ei, de gustul ei, de aura ei. N-o putea uita.

Stăteau pe docul din faţa cabanei lor de pe malul lacului, în Maryland, urmărind cu privirea o iolă... Ea îi umplu un pahar cu vin alb, rece şi, când i-l întinse, îl sărutase.

— Îmi lipseşti, spuse ea.

— Dar sunt aici, draga mea.

— Acum eşti aici. Mâine o să fi departe.

La Praga, în Sierra Leone, la Djakarta, în Hong Kong... cine ştie unde? Şi cine ştie pentru cât timp?

El îi luă mâna, conştient de singurătatea ei, incapabil s-o alunge.

— Dar mă întorc întotdeauna. Cunoşti zicala: absenţa face iubirea mai aprinsă.

— Mai răruţ, mai drăguţ*[1] – *zise ea, dusă pe gânduri. Dar să ştii, în ţara mea mai există o vorbă:* celor ce duc mai mult dorul le pare mai dulce odorul*.

— Î*mi place.*

Ea îşi plimbă arătătorul peste faţa lui.

— Şi mai e o zicătoare: Distanţa ucide dragostea*. *Cum ziceţi*

---

[1] Frazele şi cuvintele marcate cu asterisc sunt în textul original în limba română (n.tr.).

voi – absenţă îndelungată, uitare garantată?

— Ochii care nu se văd se uită.

— Cât o să dureze până când o să mă uiţi?

— Dar eşti mereu cu mine, dragostea mea.

Îşi duse mâna la piept.

— Aici.

Nu se îndoia că Directoratul îl ţinea sub supraveghere electronică, dar nu-i prea păsa. Dacă l-ar fi considerat un pericol pentru securitatea lor, în mod sigur l-ar fi pedepsit.

Poate că bând destulă vodcă, îşi zise el sumbru, i-ar fi putut scuti de o sarcină neplăcută!

Zilele treceau, iar el nu avea veşti de la nimeni. Poate că Waller intervenise pe lângă consorţiu ca să-l lase în pace, deoarece el ştia că nu doar concedierea îi provocase prăbuşirea. Era vorba şi despre plecarea Elenei. Elena, ancora existenţei lui. Cunoscuţii remarcau uneori cât de *calm* părea Nick, deşi el se simţea rareori calm: Elena îi oferise calmul.

Cum o definise Waller? *O seninătate pătimaşă.*

Nick nu ştiuse că era capabil să iubească pe cineva aşa cum o iubise pe ea. În vâltoarea de minciuni în care se desfăşura cariera lui, ea era o fantomă: fusese nevoită să fie astfel, ca să poată trăi împreună.

De fapt, ea avea acces până aproape de cel mai înalt nivel, pentru că lucra în departamentul criptografic al Directoratului şi nu se ştia niciodată ce fel de lucruri erau transmise.

Interceptările tipice ale mesajelor inamicului conţineau adesea fragmente de informaţii despre Statele Unite; decriptarea lor însemna posibilitatea de-a afla cele mai bine păzite secrete ale ţării – informaţii pe care cei mai mulţi dintre şefii de departament nu erau autorizaţi să le deţină. Analiştii asemenea ei trăiau nedezlipiţi de birouri, având drept armă tastatura computerului, în vreme ce minţile lor cutreierau lumea la fel de liber ca orice agent de teren.

Doamne, cât de mult o iubea!

Într-un anume fel, Ted Waller le făcuse cunoştinţă, deşi se întâlniseră într-una dintre cele mai puţin promiţătoare împrejurări în timpul unei misiuni pe care i-o dăduse Waller.

Fusese vorba despre transportul de rutină al unor „colete”, pe care cei de la Directorat îl numeau uneori „drumul emigranţilor”, referindu-se la traficul clandestin cu fiinţe umane. Balcanii erau

în fierbere la sfârşitul anilor ’80, iar un strălucit matematician român de la Bucureşti trebuia scos din ţară, împreună cu soţia şi fiica. Andrei Petrescu, un adevărat patriot român, profesor la Universitatea Bucureşti, specializat în subtilităţile matematice ale criptografiei, fusese silit să colaboreze cu faimosul serviciu secret românesc, Securitatea, pentru a inventa codurile secrete folosite în cele mai restrânse cercuri ale camarilei lui Ceauşescu. Omul întocmise algoritmi criptografici, dar refuzase să primească slujba bănoasă ce-i fusese oferită: voia să rămână la Universitate, profesor şi era revoltat de opresiunea exercitată de Securitate asupra poporului român. Drept urmare, Petrescu şi familia lui se aflau practic în stare de arest la domiciliu, n-aveau voie să călătorească şi le era supravegheată fiecare mişcare. Fiica lui, Elena, despre care se spunea că e la fel de inteligentă ca şi tatăl ei, făcea nişte cursuri postuniversitare, sperând să-şi urmeze părintele.

Atunci când situaţia din România atinse punctul critic, în decembrie 1989 şi începură să izbucnească proteste populare împotriva lui Nicolae Ceauşescu, Securitatea – gărzile pretoriene ale tiranului – a reacţionat violent. La Timişoara, o mulţime imensă se adună pe bulevardul 30 Decembrie, iar demonstranţii pătrunseră cu forţa în sediul local al Partidului Comunist şi începură să arunce de la ferestre portretele tiranului. Armata şi Securitatea traseră în răzvrătiţi în timpul zilei şi al nopţii următoare. Morţii erau puşi claie peste grămadă şi înmormântaţi în gropi comune.

Dezgustat, Andrei Petrescu se hotărî să ajute cumva la înlăturarea tiraniei. Deţinea codurile celor mai secrete comunicaţii ale lui Ceauşescu şi intenţiona să le transmită duşmanilor despotului. Ceauşescu n-ar mai fi putut comunica în secret cu acoliţii lui; deciziile, ordinele lui aveau să fie cunoscute de îndată ce le-ar fi exprimat.

Andrei Petrescu se frământă mult până să ia acea hotărâre.

Ar fi pus oare în pericol viaţa iubitei lui soţii, Simona şi cea a fiicei adorate, Elena? De îndată ce s-ar fi descoperit ce făcuse – şi s-ar fi aflat imediat, fiindcă nimeni altul din afara guvernului nu cunoştea codurile originale – Andrei şi familia lui ar fi fost arestaţi şi executaţi.

Nu, trebuia să plece din România. Dar, pentru asta, era necesar să ia legătura cu cineva puternic de peste hotare, mai degrabă cu o agenţie de informaţii, precum CIA sau KGB, care să

aibă mijloacele de a-i scoate familia din ţară.

Îngrozit, făcu în taină tatonări discrete. Cunoştea destui oameni şi colegii lui aveau multe cunoştinţe. Îşi formulă oferta cât şi cererea. Dar atât englezii cât şi americanii refuzară să se implice. Adoptaseră o politică de neutralitate faţă de România.

Oferta lui fu refuzată.

Pe urmă, într-o dimineaţă, foarte devreme, fu contactat de un american, reprezentantul altei agenţii de informaţii, nu a CIA. Erau interesaţi; voiau să-l ajute. Aveau curajul care le lipsea altora.

Detaliile operaţiunii fuseseră concepute de experţii în logistică ai Directoratului şi perfecţionate ulterior de Bryson, după ce se consultase cu Ted Waller. Bryson urma să-l scoată clandestin din România pe matematician şi familia lui, împreună cu alte cinci persoane, doi bărbaţi şi trei femei, toţi intelectuali de valoare. Intrarea în România era partea cea mai uşoară. De la Nyrabanya, în estul Ungariei, Bryson trecu frontiera română cu trenul, pe la Valea lui Mihai, având asupra lui paşaportul maghiar autentic al unui şofer de cursă lungă; îmbrăcat într-o salopetă cafenie, cu mâinile bătătorite, aproape că nu fu luat în seamă. La câţiva kilometri de Valea lui Mihai, găsi camionul pregătit pentru el de către un om de legătură al Directoratului. Era o veche camionetă de fabricaţie autohtonă, care mirosea a motorină, ingenios modificată de oamenii Directoratului: când era deschis oblonul din spate, maşina părea încărcată cu lăzi de vin românesc şi *ţuică* – rachiu de prune. Dar lăzile erau aşezate doar pe un singur rând; în spatele lor se afla un spaţiu larg, în care puteau fi ascunşi toţi fugarii, cu excepţia unuia.

Grupul fusese instruit să se întâlnească cu el în pădurea Băneasa, la cinci kilometri nord de Bucureşti. Bryson îi găsi la locul de întâlnire stabilit, cu o faţă de masă de picnic întinsă în faţa lor, arătând ca o familie numeroasă ieşită la iarbă verde.

Bryson le citea groaza întipărită pe chipuri.

Liderul celor opt era, evident, matematicianul, Andrei Petrescu, un om mărunt de statură, în vârstă de vreo şaizeci de ani, însoţit de o femeie sfioasă, cu chipul rotund şi palid, care părea a fi soţia lui. Dar cea care îi atrase atenţia lui Bryson era fiica lor, Elena, o tânără deosebit de frumoasă. Elena Petrescu avea douăzeci de ani, părul negru ca pana corbului, era minionă şi suplă, cu ochi negri, scânteietori. Purta o fustă neagră şi un pulover gri, iar pe cap avea o basma colorată.

Tăcea şi-l privea cu profundă neîncredere.

Bryson îi salută în limba română.

— *Bună ziua**! zise el. *Unde este cea mai apropiată staţie Peco?*

— Sunteţi pe un drum greşit,* răspunse matematicianul.

Îl urmară spre camionetă, pe care o parcase la adăpostul unui pâlc de copaci. Frumoasa tânără se sui alături de el în cabină, aşa cum fusese stabilit dinainte. Ceilalţi se instalară în compartimentul camuflat, unde Bryson le lăsase sandvişuri şi sticle cu apă, ca să poată rezista în timpul lungii călătorii spre graniţa cu Ungaria.

În timpul primelor ore de drum, Elena nu scoase o vorbă.

Bryson încercă să lege o conversaţie, însă tânăra rămânea taciturnă. Nu-şi putea da seama dacă asta se datora timidităţii sau nervozităţii. Străbătuseră judeţul Bihor şi se apropiau de punctul vamal de la Borş, pe unde puteau trece frontiera spre Bihar Keresztes, în Ungaria. Goniseră toată noaptea şi se încadraseră în timp; totul părea să meargă strună – chiar prea bine, îşi zise Bryson, pentru zona Balcanilor, unde o sumedenie de fleacuri puteau să-i dea de furcă.

În consecinţă, nu fu surprins când văzu girofarurile unei maşini a miliţiei şi un miliţian în uniformă albastră care supraveghea traficul, la vreo opt kilometri de graniţă. Nu-l surprinse nici faptul că miliţianul le făcu semn să tragă pe dreapta.

— Ce dracu' e asta? o întrebă el pe Elena Petrescu, pe un ton voit blazat, în timp ce miliţianul încălţat cu cizme se apropia.

— Doar un control de rutină, răspunse fata.

— Sper să ai dreptate, zise Bryson, coborând geamul portierei.

Vorbea fluent româneşte, însă cu accent; paşaportul maghiar ar fi explicat de ce. Se pregăti de ceartă cu miliţianul, cum ar fi făcut orice şofer de cursă lungă, iritat de nişte fleacuri.

Miliţianul îi ceru actele şi foaia de parcurs. Le verifică; totul era în ordine.

— E vreo problemă? întrebă Bryson în română. Cu un aer autoritar, miliţianul făcu semn cu mâna spre farurile camionului. Unul din ele era stins. Nu-i lăsă să plece aşa uşor.

Voia să ştie ce se află în camion.

— Marfă pentru export, răspunse Bryson.

— Deschide, zise miliţianul.

Oftând plictisit, Bryson coborî din maşină şi se duse să deschidă oblonul. La spate avea un pistol semiautomat, ascuns

în jacheta cenuşie de lucru; l-ar fi folosit doar la nevoie, fiindcă uciderea miliţianului însemna un risc enorm. Nu numai că putea fi văzut de vreun şofer ce trecea pe şosea, dar, dacă subofiţerul transmisese prin staţie numărul camionului când îi trăsese pe dreapta, dispecerul ar fi putut aştepta informaţii suplimentare. Dacă nu le primea, ar fi venit alţii, iar numărul camionului ar fi fost comunicat la punctul vamal. Bryson nu dorea să ajungă în situaţia de a-l ucide pe individ, dar înţelese că era posibil să nu aibă altă soluţie.

În timp ce deschidea oblonul, îl văzu pe miliţian privind cu lăcomie lăzile de vin şi *ţuică,* Bryson se mai linişti: poate că, dacă-l mituia cu o ladă, două de alcool, omul ar fi fost mulţumit şi el şi-ar fi văzut de drum. Miliţianul începu să scotocească printre lăzi, de parcă le-ar fi inventariat şi ajunse repede la peretele fals, aflat la vreo cincizeci de centimetri în interior. Cu ochii îngustaţi bănuitor, românul bătu cu palma în el şi ascultă ecoul zgomotului.

— Hei, ce naiba-i asta? exclamă el.

Bryson îşi strecură mâna dreaptă spre pistol, dar o văzu pe Elena Petrescu venind agale în spatele camionului, cu o mână aşezată provocator pe şoldul stâng. Mesteca gumă şi avea faţa machiată ţipător cu prea mult ruj, rimel şi fard: şi le aplicase cu siguranţă în timp ce aştepta în cabină. Arăta ca o prostituată. Continuând să mestece, se apropie repede de miliţian şi spuse:

— *Ce curu' meu vrei?*

— *F... -ţi gura!* zise miliţianul.

Îşi vârî amândouă mâinile în spatele lăzilor, trecându-le de-a lungul peretelui fals, căutând evident un mâner, care să-l deschidă. Lui Bryson i se strânse stomacul când subofiţerul apucă dispozitivul care deschidea compartimentul secret. Nu avea nici o explicaţie pentru prezenţa celor şapte pasageri ascunşi. Miliţianul trebuia lichidat. Şi ce dracu' făcea Elena care continua să-l provoace?

— Să te întreb ceva, tovarăşe, zise ea cu o voce calmă, insinuantă. Câte parale face viaţa ta?

Miliţianul se răsuci brusc, privind-o cu duşmănie.

— Ce dracu' tot spui, curvo?

— Te întreb câte parale face viaţa ta. Fiindcă nu eşti pe cale să pierzi doar o slujbă bună. O să capeţi şi un bilet de trimitere la închisoarea psihiatrică. Poate chiar la un cimitir al săracilor.

Bryson era îngrozit: fata distrugea totul, trebuia s-o oprească!

Miliţianul deschise geanta din pânză care-i atârna la gât, scoase un telefon portabil militar butucănos şi începu să formeze un număr.

— Dacă dai telefon, îţi propun să suni direct la sediul Securităţii şi să-l ceri pe însuşi Drăgan.

Bryson o privea ţintă, nevenindu-i să creadă: generalul-maior Radu Drăgan era adjunctul comandantului poliţiei secrete, despre care se spunea că era un „desfrânat”.

Miliţianul întrerupse formarea numărului, cercetând cu privirea faţa Elenei.

— Mă ameninţi, jigodie?

Ea pocni balonul de gumă.

— Ascultă, nu-mi pasă ce faci. Dacă vrei să te amesteci în treburile ultrasecrete de la cel mai înalt nivel al Securităţii, eşti invitatul meu. Eu îmi fac doar meseria. Lui Drăgan îi plac unguroaicele virgine şi, după ce-şi termină treaba cu ele, eu plec cu fetele mele peste graniţă, aşa cum trebuie să fac. Vrei să-mi stai în cale, în regulă. Vrei să fii eroul care dă în vileag mica slăbiciune a lui Drăgan, te priveşte. Dar sunt a naibii de sigură că n-aş vrea să fiu în pielea ta sau a cunoscuţilor tăi. Îşi dădu ochii peste cap. Hai, formează numărul de la biroul lui Drăgan.

Rosti un număr cu codul Bucureştiului şi un interior, încet, uluit, miliţianul formă numărul, pe urmă duse receptorul la ureche. Făcu ochii mari, apoi întrerupse repede legătura: era limpede că sunase la Securitate. Se întoarse şi se depărta de camion, mormăind o mulţime de scuze, se sui în maşina lui şi demară în trombă.

Mai târziu, în timp ce vameşii le făceau semn să treacă, Bryson îi zise Elenei:

— Era chiar numărul Securităţii?

— Sigur că da, spuse ea indignată.

— Cum ai…?

— Mă pricep la numere, zise ea. Nu ţi-am spus asta?

La nuntă, Ted Waller fusese cavalerul de onoare al lui Nick. Părinţii Elenei primiseră identităţi noi şi se aflau la Rovinj, pe ţărmul Adriaticei, sub protecţia Directoratului. Din motive de securitate, Elena n-avea voie să-i viziteze, o interdicţie pe care o acceptă cu inima grea, ca pe o teribilă necesitate. I se oferi un post de criptograf la sediul Directoratului, unde se ocupa de spargerea codurilor şi analiza mesajelor interceptate. Era foarte

talentată – poate cel mai bun criptograf pe care-l avuseseră vreodată – şi îşi iubea munca. „Te am pe tine şi am slujba asta: dacă i-aş avea şi pe părinţi lângă mine, viaţa mea ar fi perfectă!” spusese ea cândva.

Când îi spusese prima oară lui Waller că relaţia lor era serioasă, Nick avusese senzaţia că-i cerea permisiunea să se căsătorească. Permisiunea unui tată? A unui *patron?* Nu ştia sigur. Viaţa la Directorat presupunea inexistenţa unor limite stricte între chestiunile personale şi cele profesionale.

Deoarece o cunoscuse pe Elena într-o misiune a Directoratului, i se părea normal ca Waller să ştie situaţia.

Acesta păru că se bucură sincer.

„Ţi-ai găsit în sfârşit perechea”, spuse el, cu un zâmbet larg şi scoase imediat o sticlă rece de Dom Perignon, ca un iluzionist care extrage o monedă din urechea unui copil.

Bryson se gândi la luna lor de miere, petrecută pe o insuliţă înverzită, aproape nelocuită, din Marea Caraibelor. Plaja avea nisipul trandafiriu; în interiorul ţinutului creşteau pâlcuri aproape magice de tamarisc ce mărgineau un pârâu. Explorau zona cu singurul scop de a se rătăci, sau de a pretinde asta, apoi se pierdeau pentru a se regăsi din nou. Un ţinut în afara timpului, îl numise ea. Când se gândea la Elena, îşi amintea de încercările lor de a se rătăci – un mic ritual, care le aducea aminte că, atâta vreme cât se aveau unul pe altul, nu se puteau pierde.

Dar iată că o pierduse cu adevărat şi se simţea el însuşi pierdut, dezrădăcinat, dus de valuri. Casa mare şi pustie era tăcută, însă el îi auzea vocea de pe linia telefonică protejată, în timp ce-i spunea calm că l-a părăsit. Fusese ca un trăsnet.

Nu, nu era vorba despre lunile de despărţire, insistase ea; era ceva mult mai profund, mult mai important. *Nu te mai cunosc,* îi spusese ea. *Nu te mai cunosc şi nu mai am încredere în tine.*

El o iubea, fir-ar să fie, *o iubea;* asta nu era de-ajuns?

Pledoaria lui se dovedise zgomotoasă şi plină de pasiune, însă răul fusese făcut. Falsitatea, duritatea, răceala erau trăsăturile care ţineau în viaţă un agent de teren, dar pe care începuse să le manifeste şi acasă. Nici o căsnicie nu putea supravieţui în asemenea condiţii. El îi ascundea anumite lucruri, îndeosebi un anume incident şi se simţea teribil de vinovat din cauza asta.

În consecinţă, avea să-l părăsească, să-şi refacă viaţa fără el. Urma să ceară transferul de la sediul central. Vocea ei suna de parcă s-ar fi aflat în camera alăturată şi în acelaşi timp nefiresc

de îndepărtată. Nu era pătimaşă, însă chiar această lipsă de implicare fusese cel mai greu de îndurat. Părea că nu era nimic de discutat; avea tonul cuiva care remarcă un fapt evident: că doi şi cu doi fac patru, că soarele răsare de la est.

Îşi amintea senzaţia şocantă care-l copleşise. „Elena, îi spusese, ştii ce *însemni* tu pentru mine?” Răspunsul ei îi răsuna în minte: „Nici măcar nu cred că ştii cine sunt eu”.

De îndată ce se întorsese din Tunisia şi constatase că ea plecase, luându-şi chiar şi lucrurile, încercase să-i dea de urmă, îl implorase pe Ted Waller să-l ajute cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziţie. Voia să-i spună o mulţime de lucruri.

Dar se părea că dispăruse de pe faţa pământului. Nu dorea să fie găsită şi n-avea să fie găsită.

În cantităţi suficiente, alcoolul are asupra minţii efectul novocainei. Necazul e că, atunci când aburii lui se risipesc, durerea chinuitoare revine, iar singurul remediu e o nouă doză de alcool. Zilele şi săptămânile ce urmară întoarcerii sale din Tunisia şi le amintea doar ca pe nişte frânturi de imagini.

Imagini în sepia. Ducea gunoiul şi înregistra zgomotul – clinchetul vesel al sticlelor goale de un litru. Telefonul suna, dar el nu răspunse niciodată. O dată se auzi soneria: la uşă era Chris Edgecomb, care încălcase astfel toate restricţiile impuse de Directorat.

— Eram îngrijorat, bătrâne, spuse el şi chiar aşa arăta.

Bryson nu voia să se gândească la felul cum arăta – chinuit, şleampăt, neras.

— Ei te-au trimis?

— Glumeşti? M-ar termina dacă ar şti că sunt aici.

Bryson presupuse că era vorba despre ceea ce se numea o intervenţie. Nu-şi amintea ce-i spusese lui Edgecomb, doar că rostise cuvintele cu duritate. Puştiul n-avea să revină.

În general, Bryson îşi amintea că se trezea după câte o beţie, tremurând şi clipind des, cu nervii la pământ; duhnea a vanilie, de la burbon şi a ienupăr, de la gin. Îşi privea chipul umflat în oglindă, cu vinişoare proeminente şi cearcăne întunecate. Încerca să-şi pregătească o omletă, sufocându-se de mirosul uleiului încins.

Câteva sunete izolate, câteva imagini disparate. Nu era doar un weekend; era vorba despre trei luni.

Vecinii din Falls Church manifestară puţin interes faţă de

persoana lui, din politeţe sau din indiferenţă. El era… ce… contabil şef la o firmă de furnituri industriale, nu? Tipul trebuie să fi fost concediat. Fie avea să-şi revină, fie nu. Victimele din rândul managerilor economiei periferice provocau rareori compasiune; în plus, vecinilor nu le ardea de investigaţii. La marginea oraşului, trebuia să păstrezi distanţa.

Apoi, într-o zi a lunii august, ceva se transformă în el.

Văzu straturile de ochiul-boului, flori plantate de Elena cu un an în urmă, înălţându-se sfidător, de parcă ar fi crescut din neglijenţă. Şi el avea să facă la fel. Pungile cu gunoi nu mai zăngăneau când le ducea la trotuar. Începu să mănânce hrană adevărată, de trei ori pe zi. Tot mai tremura când se mişca, dar după câteva săptămâni îşi aranja părul, se bărbieri cu atenţie, îmbrăcă un costum şi se duse la numărul 1324 de pe K Street.

Waller încerca să-şi mascheze uşurarea cu detaşare profesională, însă Bryson i-o citi în ochii ce străluceau.

— Cine spunea că nu există actul al doilea în viaţa americanilor? zise calm Waller.

Bryson îi susţinu liniştit privirea, împăcat până la urmă cu sine.

Waller zâmbi vag – trebuia să-l cunoşti ca să-ţi dai seama că nu era un surâs – şi-i întinse dosarul galben.

— Să zicem că ăsta-i al treilea act.

2

Cinci ani mai târziu

Woodbridge College, din vestul Pennsylvaniei, avea un aer de prosperitate calmă, de exclusivitate mai presus de normele obişnuite. Se vedea asta în felul în care era îngrijit locul: pajişti de smarald şi straturi de flori perfect aliniate aparţinând unei instituţii ce-şi putea permite să plătească generos pentru realizarea unei ambianţe rafinate.

Arhitectura era în stil gotic; zidurile din cărămidă erau acoperite cu iederă, ca ale multor construcţii universitare din anii douăzeci. De la distanţă clădirea putea fi luată drept unul din acele colegii de la Cambridge sau Oxford. Era o instituţie sigură, conservatoare, un loc în care cele mai bogate şi puternice familii americane îşi trimiteau fără grijă odraslele uşor impresionabile. Magazinele din campus scoteau bani frumoşi din vânzarea produselor lactate şi a pâinii italieneşti.

„Jonas Barrett”, spre propria-i surprindere, se dovedi un lector înzestrat, iar cursurile sale, mult mai populare decât le-ar fi îndreptăţit subiectele pe care le abordau. Unii studenţi se dovedeau străluciţi şi aproape toţi mai studioşi şi mai cuviincioşi decât fusese el în perioada colegiului. Unul dintre colegii lui de la facultate, un fizician pocit din Brooklyn, care predase la City College din New York, remarcase într-o discuţie, la scurt timp după ce se instalase el, că locul te făcea să te simţi ca un profesor particular din secolul al XVIII-lea, responsabil cu educarea copiilor unui lord englez. Trăiai în mijlocul splendorii care, însă, nu-ţi aparţinea. Totuşi, Waller spusese adevărul: era o viaţă plăcută.

Acum Jonas Barrett privi spre auditoriul înghesuit în băncile sălii de curs – o suta de feţe aflate în aşteptare. Se amuzase atunci când publicaţia *Campus Confidenţial* îl etichetase, chiar după primul său an la Woodbridge, drept un „lector carismatic şi glacial, semănând mai degrabă cu profesorul Kingsfield decât cu domnul Chips „şi-i remarcase „chipul împietrit de o vicleană ironie”. Dar oricare ar fi fost motivele, cursul lui despre Bizanţ se dovedea printre cele mai populare de la catedra de istorie.

Se uită la ceas: era timpul să-şi încheie lecţia şi să se îndrepte spre următorul curs.

— Imperiul Roman a fost cea mai uimitoare realizare politică din istoria umanităţii, iar întrebarea care a obsedat pe mulţi gânditori e, desigur, de ce s-a prăbuşit, spuse el pe un ton profesoral, în care se ghicea o undă de ironie. Cunoaşteţi cu toţi trista poveste. Lumina civilizaţiei a început să pâlpâie şi apoi să scadă. Barbarii erau la porţi. A urmat distrugerea celor mai frumoase speranţe ale omenirii, nu-i aşa?

Se auzi un murmur de aprobare.

— *Tâmpenii!* exclamă el brusc şi o chicoteală de surpriză fu urmată de o linişte deplină. Scuzaţi-mi limbajul.

Cuprinse cu privirea sala de curs, arcuindu-şi sprâncenele într-o expresie provocatoare.

— Romanii au pierdut dreptul de a-şi revendica supremaţia morală înainte de a-şi pierde drepturile asupra imperiului. Romanii au fost cei care s-au răzbunat pentru un conflict vechi cu goţii; le-au luat ostatici copiii, i-au dus în pieţele publice din zeci de oraşe şi i-au măcelărit unul câte unul. Lent şi în chinuri. În materie de vărsare de sânge premeditată, nimic din ce-au făcut goţii nu se poate compara cu asta. Imperiul Roman de Apus a fost un teritoriu al vărsărilor de sânge şi al sclaviei. Prin comparaţie, Imperiul Roman de *Răsărit* a fost mult mai blând şi a supravieţuit aşa-zisei căderi a Imperiului Roman. „Bizanţ” e numele dat de occidentali – bizantinii s-au considerat întotdeauna adevăraţii cetăţeni ai Imperiului Roman şi au protejat ştiinţa şi valorile umaniste pe care le ţinem astăzi la mare preţ. Vestul a sucombat nu din cauza inamicilor din exterior, ei a putreziciunii din interior – ăsta-i adevărul. Şi astfel, civilizaţia s-a mutat spre est.

Urmă o pauză.

— Acum puteţi veni să vă luaţi lucrările. Şi bucuraţi-vă de weekend cum credeţi de cuviinţă. Amintiţi-vă vorbele lui Petronius: moderaţie în toate. Chiar şi în moderaţie.

— Domnule profesor Barrett!

Tânăra femeie, blondă şi atrăgătoare, făcea parte dintre studenţii ce ascultau cu un aer grav prelegerile şi se aşezau întotdeauna în rândul din faţă. Barrett îşi strânsese notele de curs şi lega baretele genţii uzate din piele. O asculta neatent în timp ce ea se plângea de un calificativ primit, pe un ton insistent,

cu vorbe banale, care-i erau familiare: *Am lucrat atât de mult… cred că am făcut tot ce am putut… zău, zău că m-am străduit*… Îl urmă pe coridor, apoi în parcarea din faţa clădirii, până la maşina lui.

— N-ar fi mai bine să discutăm mâine, la catedră? îi sugeră el cu blândeţe.

— Dar, domnule profesor…

Ceva nu e în regulă.

— Cred că nota pe care mi-aţi dat-o n-a fost în regulă, domnule profesor.

Îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Antenele lui vibrau. De ce? Din cauza vreunei neaşteptate, nejustificate crize de paranoia? Era oare pe cale să ajungă asemeni acelor veterani traumatizaţi ai războiului din Vietnam care săreau în sus de câte ori auzeau rateurile unui motor de maşină?

Un *sunet,* ceva categoric deplasat. Se întoarse către studentă, dar nu ca s-o privească. Se uită *pe lângă ea,* dincolo de ea, spre ceva ce-i atrăsese atenţia în zona vederii lui periferice. Da, *era* ceva nepotrivit în preajmă. Păşind nepăsător spre el, de parcă s-ar fi bucurat de aerul primăverii şi de locul înverzit, se apropia un bărbat cu umeri largi, într-un costum negru din flanel, cu o cămaşă albă şi o cravată de rips, perfect înnodată. Nu constituia o ţinută obişnuită la Woodbridge, nici măcar pentru administraţie, iar vremea era prea caldă pentru un costum de flanel. Era cu siguranţă un străin, unul ce dorea să dea impresia că e de-al casei.

Instinctele de agent operativ ale lui Bryson îi transmiteau semnale stăruitoare. Ochii începură să cerceteze terenul dintr-o parte în alta, în mod spontan, de o manieră care i se părea deplasată.

Dar *de ce?* N-avea motive să fie alarmat de un vizitator al campusului – un părinte, vreun oficial din sistemul educaţional venit de la Washington, poate chiar un comerciant important. Bryson făcu o evaluare rapidă. Haina bărbătească era descheiată lăsând să se vadă bretelele cafenii ce susţineau pantalonii, Cu toate acestea, omul purta şi curea, iar manşetele pantalonilor cădeau mult peste pantofii negri, cu tălpi de cauciuc. Tresări: şi el purtase veşminte asemănătoare, într-o altă viaţă. Uneori erai nevoit să porţi curea şi bretele, fiindcă duceai ceva greu într-unul sau în ambele buzunare – un revolver de mare calibru, de exemplu; trebuia să ai manşetele ceva mai lungi, ca să fii sigur

că tocul pistolului de la gleznă nu se vedea. Î*mbracă-te elegant ca să ai succes,* obişnuia să-l povăţuiască Ted Waller, explicându-i cum un bărbat în ţinută de seară putea ascunde un veritabil arsenal dacă haina era bine croită.

Am ieşit din joc! Lăsaţi-mă în pace!

Dar pacea nu exista; niciodată nu avea să fie pace. Dacă intrai în reţea, nu mai puteai ieşi niciodată, chiar dacă plăţile încetau şi asigurările de sănătate expirau.

Forţele ostile din întreaga lume erau însetate de răzbunare, oricâte precauţii ţi-ai fi luat, oricât de minuţioasă ar fi fost acoperirea, oricât de complexă ar fi fost retragerea.

Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă găsească, ar fi reuşit. Ar fi fost o greşeală să creadă altceva.

Dar dacă indivizii erau chiar de la Directorat şi veniţi să facă „o sterilizare deplină", cum suna fraza aia cinică – să îndepărteze aşchiile, să cureţe terenul? Bryson nu întâlnise niciodată pe cineva care se retrăsese din Directorat, deşi astfel de oameni existau. Dacă vreun membru al consorţiului Directoratului ajungea să se îndoiască de loialitatea lui şi el ar fi fost victima unei sterilizări totale. Asta era o certitudine.

Am ieşit din joc, am lăsat totul în urmă!

Cine l-ar fi crezut?

Nick Bryson – fiindcă acum *era* Nick Bryson, iar Jonas Barrett fusese lăsat la marginea drumului, ca pielea unui şarpe care năpârlea – îl privi cu atenţie pe bărbatul în costum. Avea părul grizonat tuns scurt, faţa lată şi rumenă.

Bryson se încorda în vreme ce intrusul se apropia zâmbind, arătându-şi dinţii mici, albi.

— Domnul Barrett? spuse omul în timp ce traversa pajiştea de smarald.

Avea o expresie calmă, ce dovedea clar marca profesionistului. Un civil care salută un străin manifestă o anume ezitare.

De la Directorat?

Oamenii Directoratului erau mai experimentaţi, mai insinuanţi şi mai puţin frapanţi.

— Laura, îi zise el încet studentei, vreau să mă laşi şi să te întorci la Severeid Hall. Aşteaptă-mă în biroul meu de la etaj.

— Dar…

— *Acum!* se răsti el.

Rămasă fără grai şi roşie la faţă, Laura se întoarse şi porni în

grabă spre clădire. Profesorul Jonas Barrett suferise o schimbare – cum avea să-i explice colegei ei de cameră în acea seară. Păruse dintr-odată altul, *speriat* – iar ea hotărâse că era mai bine să facă aşa cum îi spusese el.

Un zgomot înfundat de paşi se auzi din direcţia opusă.

Bryson se întoarse şi văzu alt bărbat: roşcat, cu pistrui, mai tânăr, purtând un sacou bleumarin, pantaloni cafenii şi pantofi din piele de căprioară. Aducea mai mult cu o ţinută de campus, excepţie făcând nasturii de alamă ai sacoului prea bine lustruiţi. Haina se bomba uşor în locul unde te-ai fi aşteptat să găseşti tocul unei arme purtate la subsuoară.

Dacă nu ai Directoratului, atunci ai cui sunt aceşti străini ostili? Membri ai unei agenţii americane mai puţin secrete?

Bryson identifică zgomotul care-l alertase la început: cel al unei maşini cu motorul pornit. Era un Lincoln Continental cu geamuri fumurii, care nu staţiona în parcare, ei pe aleea unde-şi lăsase maşina, acum blocată.

— Domnule Barrett?

Bărbatul mai vârstnic şi mai solid îl privi în ochi, reducând rapid, cu paşi mari, distanţa dintre ei.

— Avem nevoie de dumneata. Trebuie să vii cu noi. Se opri cam la o jumătate de metru şi făcu semn spre Lincoln.

— A, chiar aşa? zise Bryson pe un ton rece. Te cunosc cumva?

Străinul îi răspunse fără cuvinte, bombându-şi pieptul pentru a scoate la iveală conturul armei de sub haină. Un apropo subtil, făcut de un profesionist altuia – unul înarmat, celălalt, nu. Apoi, brusc, omul se aplecă în faţă de durere, strângându-şi burta cu mâinile. Cu viteza luminii, Bryson înfipsese peniţa de oţel a stiloului său în abdomenul musculos al bărbatului, iar profesionistul reacţionase cu o mişcare de amator, de altfel. *Du mâna la armă, niciodată la rană:* una dintre numeroasele axiome ale lui Waller. Asta însemna să te opui unui instinct natural, dar să-ţi salvezi viaţa. Omul nu era un expert.

În vreme ce mâinile străinului acopereau rana, Bryson îşi vârî mâinile sub haina omului şi scoase micul, dar puternicul Beretta din oţel albastru.

Beretta – nu e marfa Directoratului; atunci a cui?

Lovi cu patul armei tâmpla omului – auzi sunetul dezgustător al osului lovit de metal şi agentul mai vârstnic se prăbuşi la pământ. Se întoarse ca să-l înfrunte pe roşcovanul în sacou albastru.

— Piedica armei mele e *trasă,* strigă el pe un ton poruncitor. Dar a ta?

Expresia de confuzie şi panică de pe chipul tânărului îi trăda lipsa de experienţă. Trebuia să fi calculat că Nick putea să tragă cu uşurinţă primul foc, din clipa când auzise declicul piedicii. *Ghinion.* Dar cei lipsiţi de experienţă puteau fi şi cei mai primejdioşi, tocmai pentru că nu reacţionau în mod raţional.

Ora amatorilor. Cu arma îndreptată spre agentul roşcovan, Bryson se retrase încet în direcţia vehiculului cu motorul pornit. Cu o mişcare suplă, ţinând tot timpul Beretta aţintită spre novicele roşcovan, trase portiera maşinii şi se strecură pe scaunul şoferului. Dintr-o privire îşi dădu seama că geamurile şi parbrizul vehiculului erau antiglonţ. Bryson trebui doar să manevreze schimbătorul de viteză şi maşina ţâşni înainte. Auzi un glonţ lovind spatele maşinii – numărul de înmatriculare, conchise el după zăngănit. Apoi altul izbi luneta, zgâriind-o. Trăgeau acum în roţile maşinii, sperând să-l oprească.

După câteva secunde, depăşea poarta înaltă, din fier forjat a campusului. Gonind pe aleea principală, străjuită de arbori, având în urmă un atacator neutralizat şi altul trăgând furios, deşi fără efect, gândurile i se succedau cu iuţeală în minte. Îşi zise: *A trecut timpul.* Şi: *Acum ce urmează?*

Dacă ar fi vrut într-adevăr să mă ucidă, aş fi fost mort.

Bryson străbătea în viteză autostrada interstatală, cercetând cu privirea benzile de circulaţie din faţa şi din spatele lui, în căutarea urmăritorilor. M-au abordat neînarmat şi nepregătit, în mod deliberat, ceea ce înseamnă că au alte intenţii. Dar care? Şi, înainte de toate, cum îl găsiseră? Putea cineva să aibă acces la nivelul 5-1 al bazei de date secrete a Directoratului? Erau prea multe variabile, prea multe necunoscute. Acum Bryson nu se mai temea. Îşi recăpătase calmul glacial al încercatului agent de teren care fusese cândva.

Nu se va duce la vreun aeroport, unde precis că l-ar fi aşteptat, ei se va îndrepta spre casa lui din campus, locul în care ei se aşteptau cel mai puţin să meargă. Dacă asta se va solda cu o altă confruntare, aşa să fie. Confruntarea însemna expunerea pe o perioadă limitată: fuga putea dura un interval indefinit.

Bryson nu mai avea răbdare pentru o fugă prelungită: cel puţin în privinţa asta, Waller avusese dreptate.

Întorcându-se pe drumul spre campus, auzi, apoi văzu un elicopter brăzdând cerul, croindu-şi drum spre micul eliport de pe

terasa turnului ce adăpostea laboratoarele, donat de un miliardar al programelor cibernetice, de departe cea mai înaltă construcţie din campus. Eliportul era folosit de obicei de către sponsorii importanţi, dar aparatul ăsta avea însemne federale, era unul de urmărire. Se aşteptase la asta. Bryson opri în faţa casei lui, o clădire şubredă în stil Queen Anne, cu acoperişul înclinat şi faţada tencuită cu ipsos. Locul era pustiu şi el înţelese, examinând sistemul de alarmă pe care-l instalase singur, că nimeni nu intrase în casă de când plecase la colegiu.

Intră în casă şi verifică dacă umblase cineva la sistemul de alarmă. Soarele intra printr-o fereastră a salonului şi lumina scândurile late ale podelei, din care se ridica un miros de răşină de pin. Ăsta fusese motivul principal pentru care cumpărase casa: mireasma îi amintea de un an fericit, pe care-l petrecuse într-o casă de paiantă de lângă Wiesbadan, pe vremea când avea şapte ani şi tatăl lui era detaşat la baza militară de acolo. Bryson nu era odrasla tipică de militar, la urma urmei, tatăl lui fiind general, familia primea de obicei locuinţe confortabile şi personal de serviciu. Totuşi, întreaga lui copilărie învăţase cum să ridice tabăra, pentru a o instala iarăşi în alta parte a lumii. Mutările erau uşurate de înclinaţia lui naturală de a deprinde limbi străine, de care toţi se minunau.

Nu-i era uşor să-şi facă noi prieteni, însă în timp îşi dezvoltase şi îndemânarea aceasta.

Acum era acasă. Avea să aştepte. De data asta, întâlnirea avea să aibă loc pe teritoriul lui, în condiţiile impuse de el.

Nu dură mult până când o limuzină neagră, având pe antenă un mic steag american, opri pe aleea din faţa casei.

Bryson înţelese că aspectul oficial al maşinii era menit să calmeze spiritele. Un şofer în uniformă coborî şi deschise portiera din spate a vehiculului pentru un bărbat scund şi suplu. Bryson îl mai văzuse – un chip zărit în treacăt, un fel de oficial al unui serviciu de informaţii. Deschise uşa şi ieşi pe verandă.

— Domnule Bryson, zise bărbatul cu voce răguşită, cu accent din New Jersey. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani, o claie de păr alb, faţa îngustă, ridată şi purta un banal costum cafeniu.

— Ştii cine sunt eu?

— Cineva care are multe de explicat.

Oficialul dădu din cap, ridicând mâinile într-un gest de căinţă.

— Am feştelit-o, domnule Bryson, sau Jonas Barrett, dacă preferi. Îmi asum întreaga responsabilitate. Am venit să-mi cer

scuze personal şi să mă explic.

În mintea lui Bryson apăru o imagine de pe un ecran TV: nişte litere albe sub chipul unui om care vorbea.

— Dumneata eşti Harry Dunne. Director adjunct la CIA.

Bryson îşi amintea că-l văzuse depunând mărturie în faţa unui subcomitet al Congresului.

— Trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Eu n-am ce să-ţi spun. Aş dori să te pot îndruma spre domnul Breyer al dumitale, sau cum s-o numi.

— Nu-ţi cer să *spui* ceva. Îţi cer doar să *asculţi.*

— Aia erau bătăuşii dumitale, presupun.

— Da, aşa e, admise Dunne. Au sărit calul. Şi te-au subestimat. Şi-au închipuit că după cinci ani de inactivitate te-ai muiat. Le-ai dat şi câteva lecţii tactice, care le vor fi, cu siguranţă, de folos pe viitor. Mai ales lui Eldridge, după ce o să-i fie cusută rana.

Se auzi un râs hârâit.

— Acum te rog să asculţi. Totul e pe faţă.

Dunne păşi încet spre veranda unde Bryson stătea sprijinit de un stâlp de lemn, cu mâinile la spate. Sub omoplatul drept ţinea pistolul Beretta, pe care-l putea scoate într-o clipă dacă ar fi fost nevoie. Pe ecranul televizorului, la dezbaterile de duminică dimineaţă, Dunne era o prezenţă întrucâtva impresionantă; în realitate, arăta mai mic pentru hainele pe care le purta.

— N-am dat nici o lecţie, protestă Bryson. N-am făcut decât să mă apăr de doi bărbaţi care se aflau unde nu trebuia şi care nu păreau să-mi vrea binele.

— Directoratul te-a antrenat bine, trebuie s-o recunosc.

— Mi-ar plăcea să ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştii prea bine. Era de aşteptat să fii rezervat.

— Cred că ai greşit persoana, zise calm Bryson. Nu ştiu la ce te referi.

Omul de la CIA răsuflă zgomotos, apoi tuşi răguşit.

— Din nefericire, nu toţi foştii dumitale colegi sunt la fel de discreţi sau, mai *corect, principiali.* Jurămintele de credinţă şi discreţia au tendinţa de a fi uitate atunci când banii îşi schimbă stăpânul şi vorbesc despre bani, nu glumă. Nici unul din foştii dumitale colegi nu s-a vândut ieftin.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic.

— Nicholas Loring Bryson, născut la Atena, în Grecia, unicul fiu al generalului şi al doamnei George Wynter Bryson, recită omul

de la CIA, absolvent al Şcolii St. Alban, din Washington, D.C., apoi al Universităţii Stanford şi al Şcolii de Relaţii Internaţionale Georgetown. Recrutat în vreme ce era la Stanford de către o agenţie de informaţii invizibilă, cunoscută de foarte puţini oameni sub numele de Directoratul. Antrenat în munca de teren, având cincisprezece ani de serviciu plini de succes, decorat în secret, participant la operaţiuni ce se întind de la…

— Interesantă biografie, îl întrerupse Bryson. Mi-ar fi plăcut să fie a mea. Noi, universitarii, ne imaginăm uneori cum ar fi să avem o viaţă activă, dincolo de zidurile astea ca de mănăstire.

Vorbi cu o anume bravadă. Biografia lui fictivă era menită să înlăture bănuielile, nu să fi se împotrivească.

— Nici unul din noi n-are timp de pierdut, spuse Dunne, în orice caz, sper să înţelegi că n-am intenţionat să-ţi facem rău.

— Nu înţeleg. Voi, băieţii de la CIA, din câte am citit, aveţi multe metode de a face rău. Una ar fi un glonţ în ţeastă. Alta, sa administraţi scopolamină timp de douăsprezece ore. Vrei să vorbim despre bietul Nosenko, cel care a făcut greşeala să dezerteze şi să se alăture taberei noastre? A avut parte de la voi de un covor roşu la primire, nu-i aşa? A petrecut douăzeci şi opt de luni într-o criptă izolată fonic. Eraţi pregătiţi să-i aplicaţi orice tratament care l-ar fi putut distruge.

— Vorbeşti despre o poveste veche, Bryson. Dar înţeleg şi îţi accept suspiciunea. Ce-aş putea face s-o domolesc?

— Ce poate fi mai suspicios decât nevoia de a domoli suspiciunea?

— Dacă aş fi vrut într-adevăr să te elimin, spuse Dunne, n-am fi purtat conversaţia asta şi dumneata ştii că aşa e.

— S-ar fi putut să nu fie atât de uşor pe cât crezi, zise Bryson pe un ton blazat.

Zâmbi cu răceală, ca să-l lase pe omul de la CIA să înţeleagă ameninţarea ascunsă. Renunţase să se mai prefacă, nu mai avea rost.

— Ştim ce poţi face cu mâinile şi picioarele dumitale. Nu e nevoie de demonstraţii. Tot ce-ţi cer e să mă asculţi.

— Aşa zici dumneata.

Cât de multe ştia cu adevărat Agenţia despre el, despre cariera lui de la Directorat? Cum au putut face o breşă în zidul sistemului de securitate?

— Ascultă, Bryson, răpitorii nu se roagă. Ştii, probabil, că nu sunt omul care să meargă în fiecare zi la bordel. Am să-ţi spun

ceva ce n-o să-ţi placă să auzi. Cunoşti sediul nostru de la Blue Ridge?

Bryson dădu din umeri.

— Vreau să te duc acolo ca să asculţi ce am să-ţi spun şi să te uiţi la ce vreau să-ţi arăt. Pe urmă, dacă doreşti, poţi sa te întorci acasă; n-o să te mai deranjăm niciodată. Făcu semn spre maşină. Vino cu mine.

— Ce propui dumneata e curată nebunie. Înţelegi asta, nu? O pereche de tâlhari de mâna a treia apar în faţa colegiului meu şi încearcă să mă bage într-o maşină, sub ameninţarea armelor. Pe urmă, un om pe care l-am văzut doar la ştirile de la televizor – un înalt oficial dintr-o agenţie de informaţii cu puţină credibilitate – apare în faţa casei mele, încercând să mă ispitească cu o combinaţie aţâţătoare de ameninţări şi momeli. Cum te aştepţi să reacţionez?

Dunne nu clipi.

— Sincer? Mă aştept să vii.

— Ce te face să crezi?

Dunne tăcu o clipă.

— E singura modalitate de a-ţi satisface curiozitatea, zise el în cele din urmă. E singura cale de a afla adevărul.

Bryson pufni.

— Adevărul despre *ce?*

— Pentru început, spuse foarte calm cel de la CIA, adevărul despre dumneata.

3

Aproape de graniţele cu statele Tennessee şi Carolina de Nord, în munţii Bleu Ridge din vestul Virginiei, CIA deţine o regiune izolată, împădurită cu arbori de esenţă tare, printre care cresc molizi, cucută şi pini albi – aproximativ o sută de hectare cu totul. Aceasta face parte din zona sălbatică de la Little Wilson Creek, de pe cuprinsul Parcului Naţional Jefferson. E un teritoriu accidentat, cu numeroase ridicături, unde se întâlnesc lacuri, râuri, pâraie şi cascade, aflat la mare distanţă de principalele trasee turistice.

Oraşele învecinate, Troutdale şi Voulney, nu sunt nici ele prea aproape. Terenul neîngrijit, împrejmuit de un gard din sârmă ghimpată, securizat electric, e cunoscut în cadrul Agenţiei sub numele generic, banal şi uşor de uitat – Domeniul.

Aici sunt testate, printre terasele stâncoase, anumite dispozitive ciudate, cum ar fi explozivi miniaturali. Tot aici sunt probate diverse transmiţătoare şi instrumente de reperare, cu frecvenţele calibrate în funcţie de raza de supraveghere a adversarului.

Poţi petrece o vreme la Domeniu fără să observi clădirea joasă, din beton şi sticlă, sediul administrativ, cu săli pentru conferinţe şi antrenament, dar care e şi cazarmă. Această clădire, situată la circa o sută de metri de un heliport aflat într-un luminiş este aproape imposibil de depistat.

Harry Dunne vorbise puţin în timpul călătoriei. De fapt, singura ocazie pentru conversaţie fusese scurtul drum cu limuzina până la heliportul din campus. În timpul zborului cu elicopterul spre Virginia, cei doi bărbaţi, însoţiţi de tăcutul aghiotant al lui Dunne, purtaseră căşti de protecţie fonică.

După ce coborâseră din elicopterul oficial, de un verde închis, cei trei fuseseră întâmpinaţi de către un funcţionar cu înfăţişare ştearsă.

Bryson şi Dunne, urmaţi de cei doi asistenţi, traversară holul cu aspect banal şi coborâră nişte scări până la o cameră subterană, austeră, cu tavanul jos. Pe pereţii netezi, vopsiţi în alb, erau montate, asemeni unor tablouri rectangulare, două imense monitoare TV. Cei doi luară loc la o masă lucioasă, din oţel. Unul din tăcuţii asistenţi dispăru; celălalt se aşeză pe un

scaun în faţa unei console aflate în încăperea învecinată.

Imediat ce se instalară, Dunne începu să vorbească, fără vreo introducere.

— Lasă-mă să-ţi spun ce cred eu că-ţi închipui dumneata. Crezi că eşti un erou necunoscut, dat dracului. De fapt, asta-i convingerea de nezdruncinat care te-a ajutat să înduri un deceniu şi jumătate de încordare nervoasă atât de mare, încât l-ar fi făcut să clacheze pe orice om mai slab de înger. Crezi că ai petrecut cincisprezece ani în slujba ţării dumitale, lucrând pentru o agenţie ultrasecretă, cunoscută sub numele de Directorat. Că nimeni altcineva, nici măcar la cel mai înalt nivel guvernamental, nu ştie de existenţa ei. Poate doar şeful Comisiei de Informaţii Externe, preşedintele şi câteva persoane-cheie la Casa Albă. Un cerc închis, atât de închis pe cât poate fi în această lume decăzută.

Bryson respira regulat, hotărât să nu-şi trădeze emoţiile prin vreun gest. Era şocat: omul de la CIA cunoştea nişte lucruri surprinzătoare.

— Acum zece ani ai primit chiar şi Medalia de Onoare din partea preşedintelui, pentru serviciile aduse până atunci, continuă Dunne. Dar, pentru că activitatea dumitale era atât de secretă, n-a existat nici o ceremonie, n-a venit preşedintele şi pot să jur că nici măcar nu ţi s-a permis să păstrezi medalia.

Bryson îşi aminti momentul: Waller deschizând cutia şi arătându-i obiectul greu din alamă. Dacă Bryson ar fi fost invitat la Casa Albă pentru ceremonie, caracterul secret al activităţii lui putea fi în primejdie; cu toate astea, el se umflase în pene de mândrie. Waller îl întrebase dacă-l deranja faptul că primise cea mai înaltă distincţie civilă din America şi nimeni n-avea să ştie vreodată. Emoţionat, Bryson îi spusese sincer că nu – Waller ştia, preşedintele ştia; munca lui făcuse lumea puţin mai sigură şi asta era de-ajuns. În esenţă, asta era etica Directoratului.

Dunne apăsă un şir de butoane aflate pe o consolă încastrată în tăblia de oţel a mesei, iar pe cele două ecrane identice apăru o imagine tremurătoare. Era o fotografie a lui Bryson din timpul studenţiei lui la Stanford – nu o poză oficială, ei un instantaneu, luat fără ştirea lui. Alta îl arăta într-o regiune muntoasă din Peru, îmbrăcat în salopetă.

Următoarea era o imagine a lui, care îl înfăţişa cu o barbă încărunţită, întruchipându-l pe un anume Jamil Al-Moualem, un sirian expert în muniţii.

Surprinderea e o emoţie imposibil de suportat multă vreme: Bryson simţi că starea de şoc se transforma treptat într-o intensă iritare, apoi în furie. Era evident că fusese prins la mijloc în disputa dintre agenţii, în zona metodelor Directoratului.

— Fascinant, interveni sec Bryson, dar îţi sugerez să abordezi aceste chestiuni cu alţii, în măsură să le discute, învăţământul e singura mea preocupare, după cum presupun că ştii.

Dunne întinse mâna şi-l bătu amical pe umăr, încercând să-l liniştească.

— Prietene, problema nu e ce ştim noi, ei ce ştii *dumneata.* Mai precis, ce *nu* ştii. Crezi că ai petrecut cincisprezece ani în serviciul ţării dumitale.

Dunne se întoarse şi-i aruncă o privire pătrunzătoare lui Bryson. Calm, Bryson răspunse:

— Ştiu că asta am făcut.

— Vezi, aici te înşeli. Dacă ţi-aş spune că Directoratul nu face parte în realitate din guvernul Statelor Unite? Că niciodată n-a făcut parte? Ba dimpotrivă.

Dunne se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi trecu mâna prin părul ciufulit.

— Of, la naiba, n-o să-ţi fie uşor să auzi asta. Nici mie n-o să-mi fie uşor să ţi-o spun. Acum douăzeci de ani a trebuit să arestez un tip. Credea că spionează pentru Israel şi era foarte zelos. Am fost nevoit să-i explic că fusese păcălit. Libia era cea care-i plătea serviciile. Toate contractele, supervizorii, întâlnirile din hotelurile de la Tel Aviv – totul făcea parte din înscenare. Una destul de şubredă, pe deasupra. Până şi mie mi-a fost milă de el atunci când i-am spus cine erau adevăraţii patroni. N-am să uit niciodată mutra pe care a făcut-o.

Bryson simţea că-i ard obrajii.

— De ce dracu' mi-ai spus toate astea?

— A doua zi urma să fie judecat într-o sală a Departamentului de Justiţie. Tipul s-a împuşcat. N-am mai apucat să-l judecăm.

Pe unul din ecrane apăru altă imagine.

— Ăsta-i individul care te-a recrutat, corect?

Era o fotografie a lui Herbert Woods, îndrumătorul de la Stanford al lui Bryson şi un istoric eminent. Woods îl simpatizase de la început pe Bryson, admira faptul că vorbea fluent douăsprezece limbi şi avea o memorie imbatabilă.

Probabil că-i plăcea şi faptul că era un bun atlet. Minte sănătoasă în corp sănătos – Woods ţinea mult la asta.

Ecranul se albi, apoi expuse o fotografie granulată a lui Woods în tinereţe, pe o stradă pe care Bryson o recunoscu imediat ca fiind vechea stradă Gorki din Moscova, care, după sfârşitul războiului rece, redevenise Tverskaia – numele de dinaintea revoluţiei din 1917.

Bryson râse cu amărăciune, neostenindu-se să-şi ascundă ironia.

— Asta-i o tâmpenie. Ai de gând să-mi „dezvălui” faptul „condamnabil” că Herb Woods a fost comunist în tinereţe. Ei bine, îmi pare rău: toată lumea ştie asta. De aceea e un anticomunist atât de înverşunat: a aflat de la sursă cât de seducătoare a putut fi cândva toată retorica aia stupidă a utopicilor.

Dunne dădu din cap, cu o expresie enigmatică pe chip.

— Poate că mă pripesc. Ţi-am spus mai devreme că nu vreau decât să mă asculţi. Acum eşti istoric, da? Ei bine, fii îngăduitor cu mine cât timp o să-ţi dau o scurtă lecţie de istorie. Ai auzit, desigur, de Operaţiunea Trust.

Bryson încuviinţă. Trust era considerată de toată lumea drept cea mai importantă acţiune a secolului XX, incomparabilă cu vreo alta. Fusese o operaţiune de dezinformare ce durase şapte ani, zămislită de mintea superspionului lui Lenin, Felix Dzerjinski. La scurt timp după revoluţia rusă, CEKA, serviciul secret de informaţii ce avea să se transforme în KGB, a înfiinţat un fals grup de disidenţi, format din mai mulţi membri de rang înalt ai guvernului sovietic, bănuiţi a fi nemulţumiţi şi care credeau – sau aşa se zvonea discret – că prăbuşirea URSS era iminentă, în timp, grupurile antisovietice din exil au fost convinse să lucreze cu Trustul; în realitate, serviciile occidentale de informaţii deveneau tot mai dependente de datele – în întregime false, desigur – pe care le furnizau ruşii. Nu numai că impostura fusese strălucit concepută pentru a induce în eroare acele ţări care urmăreau dispariţia Uniunii Sovietice, dar, mai mult, fusese pentru Moscova o modalitate extraordinar de eficientă de a penetra structurile informative ale principalilor inamici de peste hotare. Şi a funcţionat incredibil de bine – de fapt, atât de bine, încât Trustul a devenit un exemplu de perfectă operaţiune de dezinformare, studiat de toate agenţiile de informaţii din lume.

Atunci când esenţa stratagemei a fost dezvăluită, la sfârşitul anilor douăzeci, era deja prea târziu. Liderii exilaţi fuseseră răpiţi şi ucişi, reţelele de colaboratori – distruse, iar aşa-zişii dezertori

din Rusia – executaţi. Forţele locale de opoziţie faţă de conducerea sovietică nu şi-au revenit niciodată. A fost, după cum s-a exprimat un eminent analist american de informaţii, „operaţiunea de dezinformare cu ajutorul căreia s-a construit statul sovietic”.

— Dumneata vorbeşti despre poveşti de demult, zise Bryson dezgustat, foindu-se nervos pe scaun.

— Nu subestima niciodată forţa imaginaţiei, spuse Dunne. La începutul anilor şaizeci, exista un mic grup de experţi fanatici la GRU – serviciul militar de informaţii al sovieticilor, dacă nu consideri asta o contradicţie în termeni. Chicoti. Tipii ăştia au ajuns la concluzia că toate agenţiile lor de informaţii deveniseră ineficiente, alimentându-se din aceeaşi troacă a dezinformării pe care fiecare dintre ele o crease. Indivizii ăştia au priceput – şi, nu uita, erau oamenii cu un coeficient de inteligenţă deasupra oricărei clasificări, adevăraţi experţi – că agenţiile de informaţii îşi petreceau majoritatea timpului învârtindu-se în jurul cozii. Tipii îşi ziceau *Şahmatişti* – jucători de şah, clubul de şah. Îi dispreţuiau pe nepricepuţii agenţi ruşi şi îi desconsiderau total pe americanii care colaborau cu ei: nişte prăpădiţi şi nişte fraieri, în ochii lor. Aşa că au reexaminat Trustul, încercând să afle dacă puteau învăţa ceva.

Voiau să-i recruteze pe cei mai buni, cei mai inteligenţi din tabăra duşmanului. Ca şi noi. Au conceput o modalitate de-a pune mâna pe ei (ca şi noi), recrutându-i pentru o viaţă de aventuri.

— Nu pricep.

— Nici noi n-am priceput, până de curând. CIA a aflat despre existenţa Directoratului doar de câţiva ani. Şi, mult mai important, ce înseamnă Directoratul.

— Încearcă să te exprimi logic.

— Vorbim despre cea mai amplă acţiune de spionaj din secolul XX. Totul a fost un şiretlic minuţios pregătit, înţelegi? La fel ca Trustul. Lovitura de maestru a acestor genii de la GRU consta într-o operaţiune de penetrare chiar pe teritoriul inamicului – teritoriul nostru. O agenţie de spionaj ultrasecretă, compusă din mulţi oameni înzestraţi, care n-aveau idee despre identităţile reale ale şefilor lor, cunoscuţi doar drept Consorţiul şi care erau instruiţi să-şi ascundă activitatea de orice oficialitate americană. Asta-i partea frumoasă. Nu poţi spune nimănui şi, mai ales, nu guvernului pentru care crezi că lucrezi! Vorbesc despre bunii

americani autohtoni, care se scoală dimineaţa şi îşi beau cafeaua, îşi prăjesc pâinea şi se duc la lucru în Buick-uri şi Chevrolete, pleacă în lume şi îşi riscă vieţile, deşi n-au ştiut niciodată cine sunt adevăraţii lor patroni. Totul a mers ca uns.

Bryson nu mai putea suporta acea litanie.

— Lua-te-ar naiba, Dunne! Toate astea sunt minciuni, o afurisită grămadă de minciuni. Dacă-ţi închipui că o să fiu dus de nas cu tâmpeniile astea, înseamnă că ţi-ai pierdut minţile. Se ridică brusc în picioare. Scoate-mă dracului de-aici. Sunt sătul de melodrama asta ieftină.

— Nici nu mă aşteptam să mă crezi – nu de la început, zise calm Dunne. Ce dracu', nici eu n-aş fi crezut. Dar mai suportă-mă o clipă. Făcu semn spre unul din ecrane. Îl ştii pe tipul asta?

— Ted… Edmund Waller, şopti Bryson.

Se uita la o imagine a lui Waller, mult mai tânăr, voinic, dar nu obez, purtând o uniformă de gală a armatei ruse, fotografiat la ceea ce părea a fi un soi de ceremonie în Piaţa Roşie. În fundal se vedea o parte din Kremlin. Pe o latură a imaginii erau înşiruite detalii biografice. Nume: GHENADI ROSOVSKI. Născut în 1935, la VLADIVOSTOK. Talent uimitor la şah în copilărie. A învăţat engleza americană, de la vârsta de şapte ani. Diplome în ideologie şi ştiinţă militară.

Urma o listă de medalii şi alte distincţii militare.

— Talent uimitor la şah, murmură Bryson pentru sine.

Ce dracu-i asta?

— Se spune că putea să-i bată pe Spasski şi Fisher la un loc, dacă ar fi vrut să facă o carieră de şahist, spuse Dunne, cu o nuanţă aspră în glas. Păcat că a hotărât să se apuce de jocuri mai mari.

— Imaginile pot fi contrafăcute, pixelii pot fi manipulaţi cibernetic… începu Bryson.

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe dumneata? zise Dunne, întrerupându-l. Oricum, în multe cazuri avem originalele şi aş fi bucuros să le studiezi. Te asigur că am cercetat totul la microscop. Am fi putut să nu aflăm niciodată despre operaţiunea asta. Am avut noroc, domnule profesor, am căpătat acces la arhivele Kremlinului. Nişte bani şi-au schimbat stăpânul. Arhive îngropate au fost scoase la lumină. Am găsit câteva bucăţi de hârtie, pe care erau consemnate nişte chestii amăgitoare. N-am fi aflat nimic, dacă n-am fi avut norocul sa primim doi dezertori de nivel mediu, care ne-au spus tot ce ştiau. Luate separat,

rapoartele lor n-aveau sens. Puse laolaltă, împreună cu documentele de la Kremlin, au început să apară nişte potriviri. Aşa am aflat despre dumneata, Nick. Dar nu se distingea întregul, deoarece grupurile din interior menţineau operaţiunea incredibil de fragmentată, aşa cum acţionează celulele teroriste. În consecinţă, am început să ne întrebăm ce nu ştiam. A fost un proiect de prioritate maximă în ultimii trei ani. Aveam doar o foarte vagă idee despre adevăraţii conducători. În afară, desigur, de prietenul dumitale, Ghenadi Rosovski. Omul are simţul umorului, trebuie să recunosc. Ştii după cine şi-a luat numele? Edmund Waller este numele unui obscur şi extrem de instabil poet din secolul al XVII-lea. A vorbit vreodată cu dumneata despre războiul civil englez?

Bryson înghiţi în sec şi încuviinţă.

— O să te pufnească râsul, sunt sigur. În timpul interimatului, acest Edmund Waller a scris poeme elogioase la adresa lui Cromwell, lordul protector. Însă, vezi dumneata, mai făcea parte şi dintr-un complot regalist. După Restauraţie, a fost primit cu onoruri la curtea regală. Pentru dumneata are vreo logică? Tipul şi-a luat numele după cel al marelui agent dublu al poeziei engleze. Cum spuneam, sunt sigur că voi, intelectualii, vă stricaţi de râs.

— Prin urmare, pretinzi că am fost recrutat în timpul colegiului într-un fel de… organizaţie de uneltitori şi că tot ce-am făcut mai apoi a fost o impostură, asta vrei să spui?

Bryson vorbise cu amărăciune şi scepticism.

— Manevrele n-au început atunci, ci mult mai devreme.

Apăsă nişte taste de pe consolă şi pe ecran prinse viaţă o altă imagine digitală. În stânga, îl văzu pe tatăl lui, generalul George Bryson, robust, frumos, cu maxilare puternice, lângă mama lui, Nina Loring Bryson, o femeie blândă, care preda lecţii de pian şi îşi urmase bărbatul la post în întreaga lume, fără să se plângă. La dreapta, o imagine provenită din dosarele poliţiei înfăţişa un vehicul strivit pe un drum înzăpezit de munte. Bryson resimţi durerea de atunci până în rărunchi; după atâţia ani, rămăsese la fel de puternică.

— Să te întreb ceva, Bryson. Ai crezut că a fost un accident? Aveai cincisprezece ani, erai deja un elev strălucit, un atlet grozav, crema tineretului american şi-aşa mai departe. Şi dintr-odată, amândoi părinţii îţi sunt ucişi. Naşii tăi te-au luat în…

— Unchiul Peter, spuse Bryson cu glas voalat. Era şocat şi

îndurerat. Peter Monroe.

— Sigur, ăsta a fost numele pe care şi l-a luat. S-a asigurat că ai să urmezi colegiul la care-ai fost şi a mai luat o mulţime de alte decizii în ceea ce te privea, toate menite să garanteze că vei ajunge până la urmă în mâinile lor, ale Directoratului.

— Vrei să spui că, atunci când aveam cincisprezece ani, părinţii mei au fost ucişi. Vrei să spui că toată viaţa mea a fost un fel de... imensă minciună.

Dunne ezită, înfiorându-se.

— Dacă te face să te simţi mai bine, îţi spun că n-ai fost singurul, zise el pe un ton blând. Au existat zeci de oameni în aceeaşi situaţie. Dumneata, însă, ai fost cel mai spectaculos produs al lor.

Bryson intenţiona să se certe cu omul de la CIA, să-i demonstreze lipsa de logică a raţionamentului său, să evidenţieze fisurile din cazul pe care i-l prezentase, dar se simţi copleşit de o puternică senzaţie de ameţeală, de un chinuitor sentiment de vinovăţie. Dacă tot ce spunea Dunne era adevărat, fie şi în foarte mică măsură, ce mai rămânea real din viaţa lui? Ce fusese vreodată adevărat? Ştia măcar cine era el însuşi?

— Şi Elena? întrebă el cu teamă, nedorind să audă confirmarea.

— Da şi Elena Petrescu. Interesant caz. Credem că a fost recrutată de Securitatea română şi însărcinată de Directorat să se ocupe de dumneata, să nu te scape din ochi.

Elena... nu, era *de neconceput,* ea nu era de la Securitate!

Tatăl ei fusese un duşman al Securităţii, un matematician curajos, care se revoltase împotriva regimului. Iar Elena... Îi salvase, pe ea şi pe părinţii ei, îşi clădiseră o viaţă împreună...

Călăreau de-a lungul unei fâşii nesfârşite de plajă pustie, într-o insulă din Caraibe. Galopau, apoi încetiniră şi o luară la trap. Lumina lunii era argintie şi noaptea răcoroasă.

— Toată insula asta-i a noastră, Nickolas? Am senzaţia că suntem doar noi doi aici, că tot ce se vede ne aparţine!

— Aşa e, iubito, zise Bryson, molipsit de exuberanţa ei. Nu ţi-am spus? Am deturnat fonduri din nişte conturi discreţionare. Am cumpărat insula.

Râsul ei era melodios.

— Nicholas, eşti teribil!

— Nick-o-las... Îmi place cum îmi pronunţi numele. Unde-ai

învăţat să călăreşti aşa bine? Habar n-aveam că există cai în România.

— O, există. Am învăţat să călăresc la ferma bunicii mele Nicoleta, la poalele munţilor Carpaţi, pe un căluţ huţul. Ţăranii îi cresc ca să lucreze cu ei, dar sunt grozavi pentru călărie: vioi, puternici, cu gambe solide.

— Parcă te-ai descrie pe tine.

Valurile se spărgeau cu zgomot în spatele lor şi ea râse din nou.

— N-ai avut timp să vezi ţara mea. Comuniştii au urâţit Bucureştiul, dar la ţară, în Transilvania şi în Carpaţi, totul e frumos şi aproape neschimbat. Oamenii trăiesc după vechile obiceiuri şi au căruţe trase de cai. De câte ori ne săturam de oraş, ne duceam la Nicoleta, la Dragoslavele, iar ea ne făcea în fiecare zi mămăligă, *un terci din mălai şi* ciorbă, *un fel de supă foarte gustoasă.*

— Ţi-e dor de ţară.

— Puţin. Dar mai mult mi-e dor de părinţi. Îmi lipsesc teribil. Pentru mine-i un chin să nu-i pot vedea. Două convorbiri telefonice protejate, de două ori pe an…

— Măcar sunt în siguranţă. Tatăl tău are mulţi duşmani, oameni care l-ar ucide dacă ar şti unde se află. Foştii securişti, ucigaşii de profesie care-l învinuiesc că a transmis codurile secrete, care au contribuit la căderea regimului Ceauşescu. Acum se ascund şi ei, în România şi peste hotare, dar n-au uitat. Şi-au format echipe, îşi zic măturători, îi depistează pe vechii lor duşmani şi-i execută. Doresc cu disperare să se răzbune pe omul pe care îl consideră cel mai periculos transfug.

— A fost un erou!

— Sigur că da. Dar pentru ei este un trădător. Şi nu se vor da în lături de la nimic ca să-şi ia revanşa.

— Mă sperii!

— Doar ca să-ţi amintesc cât de important este ca părinţii tăi să rămână ascunşi, protejaţi.

— O, Doamne, Nicholas, mă rog să nu fi se întâmple nimic!

Bryson trase frâul, oprindu-şi calul şi se întoarse către Elena.

— Îţi promit, Elena. O să fac tot ce-i omeneşte posibil pentru ca ei să fie în siguranţă.

Urmară câteva minute de tăcere. În cele din urmă, Bryson zise:

— Dar n-are nici o logică… Eu am făcut o treabă a naibii de bună. Mereu am…

— … încurcat socotelile noastre, îl întrerupse Dunne, jucându-se cu o ţigară, fără s-o aprindă. Toate marile tale succese au avut efecte devastatoare asupra intereselor americane. Şi spun asta cu cel mai mare respect profesional. Of, ia să vedem. „Candidatul reformist moderat" pe care l-ai protejat? Era în solda lui Sendro Luminoso, teroriştii Cărării Luminoase. În Sri Lanka, ai distrus o coaliţie secretă care fusese pe punctul de a negocia pacea dintre tamili şi sinhalezi.

Pe ecran apăru o altă imagine – o mulţime de pixeli ce se ordonau în culori şi contururi. Bryson recunoscu chipul, înainte de a deveni clar.

Era Abu.

— Tunisia, zise Bryson, respirând greu. El… el urma să pună la cale o lovitură de stat, el şi adepţii lui – nişte fanatici. Eu am intervenit, am pregătit nişte grupuri de opozanţi, am aflat cine făcea joc dublu la palat…

Era un episod de care nu-şi amintea cu plăcere: n-avea să uite niciodată masacrul de pe Avenue Habib Bourguiba, nici momentul în care Abu îl demascase şi aproape că-l omorâse.

— Ia să vedem, spuse Dunne. L-ai înfuriat. L-ai păcălit şi l-ai predat forţelor guvernamentale.

Era adevărat. Îl predase pe Abu unui grup de ofiţeri de încredere ai guvernului, care-l întemniţaseră împreună cu câteva zeci de acoliţi de-ai lui.

— Pe urmă ce s-a întâmplat? îl îmboldi Dunne, de parcă l-ar fi pus la încercare.

Bryson dădu din umeri.

— A murit în închisoare, câteva zile mai târziu. Să nu-ţi închipui că am vărsat vreo lacrimă.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, zise Dunne, pe un ton aspru. Abu a fost unul din oamenii noştri, Bryson. Eu l-am antrenat. Era cel mai valoros om pe care îl aveam în acea regiune. Mă refer la toată latrina aia blestemată.

— Dar tentativa de răsturnare a guvernului… Bryson era bulversat.

— O idioată poveste de acoperire, ca să nu piardă încrederea fanaticilor. El conducea Al-Nahda. Abu lucra sub o solidă acoperire. Aşa trebuia, dacă voia să supravieţuiască. Crezi că-i uşor să penetrezi celule teroriste şi mai ales Hezbollahul, marele

tartor? Toţi sunt al naibii de bănuitori. Dacă nu te cunosc, pe tine şi familia ta, de-o viaţă, vor să te vadă vărsând butoaie de sânge, sângele israelienilor, altfel nu-ţi acordă încredere. Abu era un ticălos viclean, care juca dur, dar era ticălosul *nostru.* Şi trebuia să joace dur. Se apropiase de Gaddafi foarte mult. Gaddafi îşi închipuia că, dacă Abu reuşea să cucerească Tunisia, el o va transforma într-o provincie libiană. Abu urma să fie fraierul lui. Eram pe punctul de a avea un control direct asupra tuturor grupărilor teroriste islamice de la nord de Sahara. Pe urmă, Directoratul l-a atacat, a livrat muniţie falsă – şi, când oamenii noştri au descoperit că fuseseră traşi pe sfoară, era prea târziu. Întreaga noastră reţea a fost compromisă. O acţiune strălucită. Trebuie să recunosc meritul acestor *Şahmatişti* isteţi. Inteligent, al naibii de inteligent să ai o agenţie americană de spionaj care să distrugă munca alteia. Vrei să continuu? Să-ţi vorbesc despre Nepal şi despre ce-ai „realizat” în realitate acolo? Dar ce zici de România, unde voi, agenţii, aţi crezut că ajutaţi la răsturnarea lui Ceauşescu? Ce farsă. Aproape toţi reprezentanţii vechiului regim şi-au schimbat înfăţişarea peste noapte şi-au format noul guvern, ştii bine asta! Lacheii lui Ceauşescu puneau la cale de ani de zile prăbuşirea dictatorului – şi-au aruncat şeful în gura lupului ca să poată prelua puterea. Exact asta dorea şi Kremlinul. Prin urmare, ce s-a întâmplat? A existat o falsă lovitură de stat, dictatorul şi nevasta lui au încercat să fugă cu un elicopter care a avut dintr-odată o „defecţiune la motor”. Au fost arestaţi, judecaţi într-o parodie de proces şi duşi în faţa plutonului de execuţie în ziua de Crăciun. Întreaga poveste a fost aranjată şi cine a profitat de pe urma ei? Unul câte unul, toţi sateliţii est-europeni ai Moscovei cădeau conform principiului dominoului, îi alungau pe vechii activişti de partid, se democratizau şi se detaşau de blocul sovietic. Dar Moscova nu voia să piardă şi România. Ceauşescu trebuia să dispară, avea o imagine proastă. Oricum individul era o mare pacoste pentru Moscova – întotdeauna fusese aşa. Moscova dorea să păstreze România, să menţină supravegherea asupra ei şi să instaleze la putere o nouă marionetă. Şi cine avea să le facă treburile murdare? Cine altcineva decât dumneata şi bunii dumitale prieteni de la Directorat? Doamne, omule, cât de multe mai vrei să ştii?

— La naiba! strigă Bryson. Asta n-are sens! Cât de ignorant crezi că sunt? Afurisitul de GRU, ruşii – toate astea aparţin trecutului. Poate că voi, fanaticii războiului rece de la Langley, n-

aţi aflat încă vestea – războiul rece s-a terminat!

— Da, spuse Dunne printre dinţi. Şi, din cine ştie ce motiv enigmatic, Directoratul e bine-mersi.

Bryson îl privea, incapabil să scoată o vorbă, gândurile i se învălmăşeau, circuitele încinse scoteau scântei.

— O să fiu sincer cu dumneata, Bryson. A fost o vreme când voiam să te ucid cu mâinile mele. Asta înainte de a pricepe întreaga poveste, felul cum funcţiona Directoratul. Hai să vorbim deschis. Mi-aş bate joc de amândoi dacă aş susţine că ştiu ceva, fie şi vag, despre afacerea asta. De-abia dacă avem idee – câteva fragmente izolate. Decenii la rând au existat doar zvonuri. După încheierea războiului rece, întreaga operaţiune a intrat în repaus, din câte am înţeles noi. E ca în vechea parabolă cu orbul şi elefantul. Simţim un trunchi aici, o coadă dincolo, însă în ansamblu habar nu avem cu ce creatură ne confruntăm. Ceea ce ştim – şi te-am ţinut sub observaţie în ultimii câţiva ani – e că dumneata ai fost unul dintre cei păcăliţi. Din cauza asta îţi vorbesc frumos şi nu te strâng de gât. Dunne râse cu amărăciune, iar râsul i se transformă într-o tuse de fumător. Înţelegi, asta credem noi. Se pare că, după războiul rece, organizaţia s-a separat de primii ei şefi. Contractul a trecut în alte mâini.

Cu prudenţă, ursuz, Bryson rosti:

— Ale cui?

Dunne dădu din umeri.

— Nu ştiu. În urmă cu cinci ani, organizaţia pare să fi intrat într-o perioadă de relativă adormire. N-ai fost singurul agent eliminat, au pus pe liber o grămadă de oameni. Poate că baza urma să fie închisă, dar nu avem nici o certitudine. În orice caz, acum credem că a fost reactivată.

— Ce vrea să-nsemne asta, „reactivată”?

— Nu sunt sigur, de aceea am hotărât să te introducem acolo. Am auzit nişte chestii. Vechii dumitale patroni par să strângă arme, din cine ştie ce motiv.

— Din cine ştie ce motiv, repetă plictisit Bryson.

— S-ar putea spune că plănuiesc să instige la instabilitate globală; aşa s-ar exprima ultraspecializaţii noştri analişti, în limbajul lor alambicat. Dar mă întreb – pentru ce? Ce urmăresc? Şi nu găsesc răspunsul. Cum spuneam, ce mă sperie e ceea ce nu cunosc.

— Interesant, zise Bryson pe un ton sarcastic. Auzi, „zvonuri”,

„speculaţii”, îmi oferi un afurisit de spectacol cu diapozitive ca pentru un consultant de companie, dar n-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— De aceea avem nevoie de dumneata. E posibil ca vechiul sistem sovietic să se fi prăbuşit, însă generalii nu sunt terminaţi. Uită-te la generalul Buşalov – apare ca un adversar puternic pe scena politică a Rusiei. Dacă s-ar întâmpla ceva rău, pentru care el ar putea învinui Statele Unite – cred că ar fi imediat propulsat la putere. Democraţie consultativă? O mulţime de rusnaci ar zice: bine că am scăpat de ea! La Beijing există o importantă clică reacţionară, atât în sânul Congresului Naţional Popular, cât şi la Comitetul Central, fără a mai vorbi de armata chineză, Armata Populară de Eliberare, care e o forţă în sine. Din orice unghi ai privi situaţia, în joc se află o grămadă de bani şi multă putere. Unii dintre *Şahmatişti* cred că au făcut echipă cu omologii lor din Beijing. Din păcate sunt simple ipoteze, fiindcă nimeni nu ştie cu adevărat ce se întâmplă, în afară de băieţii răi, iar ei nu scot o vorbă.

— Dacă dumneata chiar crezi toate astea, dacă într-adevăr consideri că eu am fost un soi de cretin în cea mai mare escrocherie a secolului, de ce dracu’ mai ai nevoie de mine?

Cei doi bărbaţi se priviră o vreme în ochi.

— Ai fost ucenicul unuia dintre creierele lor, al unuia dintre fondatori – Ghenadi Rosovski. Se pare că în Rusia porecla lui era *Volşebnic,* „Vrăjitorul”. Ştii ce face asta din dumneata? Râsul lui Dunne se transformă iarăşi într-o tuse horcăită. Ucenicul vrăjitorului, spuse el.

— Lua-te-ar naiba! explodă Bryson.

— Ştii cum funcţionează mintea lui Waller. Ai fost cel mai bun elev al lui. Înţelegi ce-ţi cer, nu-i aşa?

— Da, răspunse Bryson sarcastic. Vrei să mă întorc la ei.

Dunne dădu încet din cap.

— Eşti şansa noastră. Aş putea face apel la patriotismul dumitale, la îngerii dumitale păzitori. Dar, al naibii să fiu dacă nu ne eşti dator.

Lui Biyson i se învălmăşeau gândurile în cap. Nu ştia ce sa creadă, ce să-i spună omului de la CIA.

— Să nu te simţi ofensat, spuse Dunne, dar, dacă tot încercăm să le dăm de urmă, să trimitem măcar cel mai bun ogar pe care l-am găsit. Cum să te fac să înţelegi? Se jucase cu ţigara până când firele de tutun începuseră să cadă din ca. Eşti singurul care

le cunoaşte mirosul.

4

Lumina puternică a soarelui amiezii scălda blocurile cvartalului de pe K Street, făcând să strălucească geamurile de la clădirile cu birouri de închiriat. De vizavi, Nicholas Bryson privea cu atenţie blocul de la numărul 1324, o clădire familiară, dar în acelaşi timp teribil de ciudată.

Faţa îi şiroia de transpiraţie, umezindu-i cămaşa albă. Stătea la fereastra unui birou pustiu, uitându-se printr-un mic binoclu ascuns în palmă. Fără îndoială că celui care-i dăduse cheile spaţiului de închiriat i se păruse neobişnuit faptul că omul de afaceri voia să petreacă singur câteva minute în locul ce-ar fi putut deveni biroul său, pentru a-l putea *percepe,* a sesiza acel *feng shui* şi aşa mai departe. Agentul imobiliar îşi închipuise, cu siguranţă, că Bryson era unul din acei oameni de afaceri hipersensibili ai Noii Ere, dar îl lăsase singur.

Inima-i bătea cu putere, tâmplele îi zvâcneau. Nu era nimic liniştitor sau primitor în aspectul clădirii, ce fusese cartierul general al patronului său, principalul lui cămin, un loc de refugiu şi de refacere, o insulă de continuitate şi de echilibru în lumea lui violentă, în permanentă mişcare. Continuă să privească din biroul întunecat şi pustiu preţ de un sfert de oră, până când la uşă se auzi un ciocănit; agentul imobiliar se întorsese, curios să afle verdictul.

Era evident că înfăţişarea clădirii de la numărul 1324 se modificase, deşi transformările erau greu sesizabile. Plăcile de pe faţada blocului, ce anunţau numele ocupanţilor, fuseseră schimbate cu altele, dar arătau la fel de banal ca şi cele anterioare. Harry Dunne îi spusese că sediul de pe K Street fusese abandonat, însă Bryson refuzase să ia de bună afirmaţia lui. Directoratul se pricepea de minune să se ascundă în plină lumină. „Goliciunea e cel mai bun camuflaj”, obişnuia să spună Ted Waller.

Oare să fi plecat într-adevăr de-acolo? CONSILIUL FABRICANŢILOR AMERICANI DE TEXTILE şi CONSILIUL PRODUCĂTORILOR DE GRÂNE DIN STATELE UNITE sunau la fel de plauzibil ca şi celelalte organizaţii imaginare, ale căror plăci fuseseră puse acolo de nişte artişti ai camuflajului de la Directorat. Mai erau şi alte transformări la numărul 1324. Într-un

sfert de oră de supraveghere discretă, Bryson văzuse un număr neobişnuit de mare de oameni circulând pe uşile din faţă. Cu siguranţă, mult prea mulţi, ca să fie angajaţii Directoratului sau nişte antreprenori derutaţi. Prin urmare, altceva se petrecea acolo.

Poate că Dunne avusese dreptate până la urmă. Sistemul lui de avertizare timpurie fusese însă declanşat. *Nu lua nimic de bun; pune sub semnul întrebării tot ce ţi se spune.* Altă instrucţiune de-a lui Ted Waller. La drept vorbind, era valabilă şi pentru Waller şi pentru Dunne şi pentru toţi cei aflaţi în branşă.

Modalitatea de a intra în clădire fără să-i alerteze pe ocupanţii acesteia îl frământase timp de mai multe ceasuri.

Abordase chestiunea ca pe orice altă problemă ivită în munca de teren şi care trebuia rezolvată. Îşi imaginase o sumedenie de metode ingenioase de pătrundere, însă toate prezentau riscuri şi nu ofereau şanse corespunzătoare de succes. Apoi îşi aminti de Waller şi de una din axiomele lui: *Când stai în cumpănă, du-te la uşa din faţă.* Cea mai bună şi eficientă stratagemă ar fi fost să intre în clădire, cu tupeu.

Îi mulţumi agentului imobiliar, îi spuse că era interesat şi-i ceru să pregătească un contract de închiriere. Îi dădu una dintre falsele lui cărţi de vizită, apoi îi zise omului că se grăbeşte. Se apropie de intrarea din faţă a clădirii, cu simţurile în alertă maximă, atent la orice mişcare neaşteptată, la orice modificare a aspectului sau coloritului mulţimii ce-ar fi putut semnala apariţia vreunei ameninţări.

Deci unde era Ted Waller?

Unde era adevărul? Unde era normalitatea?

Zgomotele trepidante ale traficului se amplificau în jurul lui, transformându-se într-un vacarm copleşitor.

— *E singura cale de a afla adevărul.*

— *Adevărul despre ce?*

— *Mai întâi adevărul despre tine însuţi.*

Dar unde era adevărul? Unde erau minciunile?

— *Îţi închipui că eşti un erou necunoscut, dat dracului... Crezi că ai petrecut cincisprezece ani în slujba ţării dumitale, lucrând pentru o agenţie ultrasecretă, cunoscută drept* Directoratul.

— Î*ncetează! Asta-i o nebunie!*

Elena? Şi tu? Elena, iubirea vieţii mele, plecată din existenţa mea la fel de brusc precum ai apărut?

Crezi că ai petrecut un deceniu şi jumătate în serviciul ţării

dumitale.

Sângele pe care l-am vărsat, teama care-mi mistuia nervii, nenumăratele situaţii în care aproape că mi-am pierdut viaţa, în care am luat vieţile altora?

— *Vorbim despre cea mai amplă acţiune de spionaj din secolul XX. Totul a fost un şiretlic minuţios pregătit, înţelegi?*

— *Vrei să spui că toată viaţa mea a fost, un fel de... imensă minciună!*

— *Dacă te face să te simţi mai bine, îţi spun că n-ai fost singurul. Au fost zeci de oameni în aceeaşi situaţie...*

O nebunie!

— *Eşti singurul care le cunoaşte mirosul.*

Cineva se lovi de el şi Bryson se întoarse, gata de atac.

Nu era decât un funcţionar înalt, cu alură atletică, ducând în mână o geantă sport şi o rachetă de tenis. Omul îl fixă pe Bryson cu o privire plină de teamă. Bryson îşi ceru scuze.

Funcţionarul nu-i răspunse şi se îndepărtă rapid.

Î*nfruntă-l, înfruntă trecutul, înfruntă adevărul!*

Înfruntă-l pe Ted Waller, care *nu* era Ted Waller! Atâta lucru aflase şi Bryson până atunci. Mai avea propriile lui surse din vechiul KGB, din vechiul GRU, oameni care trăiau retraşi sau făceau pe mercenarii în lumea de după războiul rece. Se făcuseră cercetări, se verificaseră dosare, se confirmaseră date.

Fuseseră date telefoane, folosite nume false, utilizate fraze aparent ilogice, dar cu semnificaţii majore. Fuseseră contactaţi oameni pe care Bryson îi cunoscuse în trecut. Un negustor de diamante din Anvers; un avocat şi om de afaceri din Copenhaga, un foarte bine plătit „consultant” comercial şi „intermediar” internaţional din Moscova. Cândva surse-cheie, cu toţii foşti ofiţeri sovietici ai GRU, care emigraseră, renunţaseră la lumea spionajului, aşa cum crezuse şi Bryson că făcuse. Toţi păstrau dosare în seifurile băncilor, benzi magnetice codificate sau pur şi simplu stocau informaţiile în memoriile lor formidabile. Toţi fuseseră surprinşi, unii speriaţi, chiar îngroziţi când fuseseră contactaţi de un om care ajunsese o legendă în fosta lor meserie, care le plătise cândva cu generozitate informaţiile şi ajutorul. Bryson confruntase toate informaţiile primite. Ghenadi Rosovski şi Edmund Waller erau una şi aceeaşi persoană. Nu exista nici o îndoială.

Ted Waller – naşul lui Bryson, şeful, confidentul, patronul lui – era într-adevăr un agent GRU în adormire. Încă o dată, omul de

la CIA, Harry Dunne, avusese dreptate. *O nebunie!*

Ajungând în holul central, observă că panoul cu interfon, la care forma cândva o serie codificată de cifre ce se schimbau mereu, fusese înlocuit cu o vitrină în spatele căreia se afla un registru cuprinzând denumirile firmelor de avocatură şi fundaţiilor ce-şi aveau sediile în clădire. Sub numele fiecărei firme era o listă a funcţionarilor superiori şi numerele lor de telefon. Fu surprins constatând că uşa din faţă nu avea sistem de avertizare, încuietori sau bariere de orice fel. Oricine putea intra şi ieşi.

Dincolo de uşile transparente, acum din sticlă obişnuită, holul i se păru puţin schimbat – un spaţiu tipic de primire, cu un singur gardian/recepţioner aşezat în spatele unui birou în formă de semilună, din marmură. Un tânăr negru, într-un sacou albastru, ridică privirea spre el fără chef.

— Am o întâlnire cu…

Ezită o fracţiune de secundă, ca să-şi amintească un nume citit în registrul aflat în holul central.

— … John Oakes, de la Consiliul Fabricanţilor Americani de Textile. Sunt Bill Thatcher, de la biroul congresmanului Vaughan.

Bryson simula un uşor accent nazal din Texas; congresmanul Rudy Vaughan era un influent politician texan, ale cărui opinii, precum şi faptul că era preşedintele mai multor comisii, însemnau cu siguranţă ceva pentru textilişti.

Urmară formalităţile obişnuite. Directorul comisiei de susţinere fu contactat telefonic de către gardian; adjunctul său nu avea programată nici o vizită a juristului-şef al congresmanului Vaughan, dar era mai mult decât bucuros să primească un personaj atât de important. O tânără vioaie, cu părul blond platinat, coborî şi-l conduse pe Bryson la ascensor, scuzându-se tot timpul pentru încurcătura creată.

Coborâră la etajul trei şi fură întâmpinaţi chiar la uşa ascensorului de un bărbat blond, îmbrăcat într-un costum elegant. Domnul Oakes se îndreptă în fugă spre Bryson, cu braţele întinse.

— Suntem recunoscători pentru sprijinul congresmanului Vaughan! exclamă omul, prinzând mâna lui Bryson cu ambele palme. Apoi adăugă, pe un ton încrezător: Ştiu că domnul Vaughan înţelege importanţa unei Americi puternice, fără importuri ieftine, sub preţul pieţei. Ştiu că domnul congresman

înţelege situaţia.

— Congresmanul Vaughan e interesat să afle mai multe despre normele internaţionale de muncă pe care le sprijiniţi, spuse Bryson, privind în jur, în timp ce amândoi străbăteau holul ce-i fusese cândva atât de familiar.

Nu era nimeni din vechiul personal, nici Chris Edgecomb, nici vreunul dintre cei pe care Bryson îi cunoştea doar după figură. Nu zări nici staţiile de comunicaţii sau modulele, nici monitoarele pentru sateliţi. Totul se schimbase, chiar şi mobilierul de birou. Vechiul depozit pentru arme uşoare dispăruse, în locul lui fiind acum o sală de conferinţe, cu pereţi din sticlă fumurie.

Prea elegantul funcţionar îl conduse pe Bryson în biroul lui şi-l invită să ia loc.

— Înţelegem că domnul congresman se pregăteşte să candideze din nou anul viitor, zise omul, iar noi considerăm *vital* să-i sprijinim pe acei membri ai Congresului care înţeleg importanţa unei economii americane puternice.

Bryson dădu absent din cap, privind în jur. Biroul acela îi aparţinuse cândva lui Ted. Orice urmă de îndoială dispăru.

Nu era o organizaţie-fantomă, nu lucra sub acoperire.

Directoratul dispăruse. Nu se vedea nici urmă de Ted Waller, singurul om care ar fi putut confirma sau infirma relatarea omului de la CIA, Harry Dunne, despre realitatea din spatele Directoratului.

Cine minte? Cine spune adevărul?

Cum are să ajungă la foştii lui patroni câtă vreme dispăruseră de pe faţa pământului ca şi cum n-ar fi existat niciodată?

Douăzeci de minute mai târziu, Bryson se întoarse în parcarea subterană, la automobilul pe care-l închiriase şi-l verifică. Firul subţire pe care-l fixase pe mânerul portierei dinspre şofer era la locul lui, ca şi cel de pe mânerul portierei opuse; oricine ar fi încercat să forţeze încuietoarea ar fi deplasat semnele fără să-şi dea seama. Îngenunche, aruncă o scurtă privire sub şasiul automobilului şi se convinse că nu fusese plasat nici un dispozitiv. Nu remarcase nici o tentativă de urmărire pe K Street sau în parcarea subterană, dar nu se putea mulţumi doar cu această măsură de precauţie. Când porni motorul, avu vechea senzaţie de tensiune pe care n-o mai simţise de mulţi ani. Momentul adevărului trecu fără probleme; sub capotă nu se afla nici o bombă care să poată fi detonată întorcând cheia în

contact.

Parcurse cu maşina mai multe niveluri până la ieşirea din parcare şi introduse cartela cu bandă magnetică în aparatul care controla ridicarea barierei. Cartela sări înapoi, respinsă.

La naiba, mormăi el. Era aproape amuzant – amuzant, dar nu prea – că, deşi îşi luase toate precauţiile, îl ţinea pe loc o simplă defecţiune mecanică. Introduse din nou cartela, dar bariera nu se ridică. Cu un aer plictisit, administratorul parcării ieşi din cabina lui, veni spre geamul lăsat al maşinii lui Bryson şi zise:

— Lăsaţi-mă să încerc şi eu, domnule.

Omul vârî cartela în aparat, dar acesta o respinse din nou.

Aruncă o privire cartonului albastru, dădu din cap şi se apropie de geamul maşinii.

— Domnule, asta-i cartela pe care aţi primit-o când aţi intrat? întrebă administratorul, înapoindu-i-o lui Bryson.

— Asta ce mai vrea să-nsemne? întrebă Bryson iritat.

Voia oare administratorul să afle dacă acela era într-adevăr vehiculul lui Bryson, dacă nu cumva încercase să ia maşina altuia? Se întoarse să-l privească pe individ şi ceva în legătură cu mâinile omului îl deranja.

— Nu, domnule, m-aţi înţeles greşit, zise administratorul, aplecându-se către el.

Bryson simţi brusc oţelul rece al ţevii unei arme apăsându-i tâmpla stângă. Administratorul îl ameninţa pe Bryson cu un pistol de calibru mic, cu ţeavă scurtă. Era *absurd!*

— Spuneam, *domnule,* că vreau să-ţi pui mâinile pe volan.

Aş prefera să nu folosesc chestia asta.

Iisuse Hristoase!

Asta era! Mâinile, unghiile îngrijite, mâinile catifelate, bine întreţinute ale unui om care se învârtea probabil în cercuri exclusiviste, de oameni avuţi şi trebuia să fie asemenea lor.

Din păcate, înţelesese asta prea târziu! Omul deschise brusc portiera din spate şi sări pe banchetă, cu arma îndreptată spre capul lui Bryson.

— Să *mergem! Mişcă!* strigă falsul administrator, exact când bariera se ridică. *Nu* lua mâinile de pe volan. Nu mi-ar plăcea să alunec, să apăs din întâmplare pe trăgaci, mă-nţelegi?

Hai să facem o mică plimbare, tu şi cu mine. Să luăm puţin aer.

Bryson, care-şi pusese arma în torpedo, n-avea altă soluţie decât să iasă din parcare şi s-o ia pe K Street, urmând

instrucţiunile individului. În vreme ce maşina se înscria în trafic, Bryson simţi otelul ţevii strivindu-i pielea şi auzi cuvintele ironice, rostite cu voce joasă, de omul din spatele lui.

— Ştiai că o să vină şi ziua asta, nu-i aşa? Există şanse mari ca treaba asta să ni se întâmple tuturor la un moment dat. Întreci măsura, mergi cam prea departe. Împingi când ar trebui să tragi. Îţi vâri nasul în treburi care nu mai sunt ale tale.

— Vrei să-mi spui şi mie unde mergem? Bryson încerca să vorbească pe un ton degajat, dar inima îi bătea cu putere, în timp ce mintea căuta o soluţie. Încercă o diversiune: Te deranjează dacă deschid radioul?

Întinse într-o doară mâna spre butonul aparatului, dar simţi ţeava pistolului izbindu-l în cap, iar ucigaşul plătit răcni:

— *Blestematule,* pune mâna la loc pe *volan!*

— Iisuse! exclamă Bryson. Ai grijă!

Criminalul nu ştia că Bryson avea ascuns pistolul lângă şira spinării, în tocul din spate al centurii, dar cum să-l scoată?

Ucigaşul plătit – fiindcă era un ucigaş plătit, Bryson ştia asta, un profesionist, fie de pe statul de plată a Directoratului, fie angajat cu contract – insista să-şi ţină mâinile la vedere tot timpul. Trebuia să-i urmeze instrucţiunile şi să aştepte un moment de neatenţie din partea lui. Omul avea toate semnele distincte ale unui asasin: planul de acţiune deja stabilit, mişcările rapide, eficiente, până şi uşurinţa cu care vorbea.

— Să zicem că mergem undeva dincolo de şoseaua de centură, într-un loc unde doi tipi pot discuta fără reţineri.

Să discute, îşi zise Bryson neliniştit, era ultimul lucru pe care-l dorea ucigaşul plătit.

— Doi tipi din aceeaşi branşă, care se întâmplă să fie la capetele opuse ale unei arme, asta-i tot. Nu e nimic personal, sunt sigur că înţelegi asta. Doar o sarcină. Acum te uiţi prin cătare, în clipa următoare te uiţi la ţeava. Se întâmplă. Roata se învârte mereu. Sunt sigur că ai fost foarte bun la vremea ta, aşa că nu mă îndoiesc că o să te porţi bărbăteşte.

Bryson, cântărindu-şi şansele, nu răspunse. Fusese în situaţii la fel de dificile de nenumărate ori, dar niciodată, cu excepţia perioadei de început a antrenamentelor, în faţa unui pistol. Ştia cum gândea acum bărbatul din spatele lui. O mişcare bruscă a lui Bryson, un ordin ignorat, volanul răsucit într-o direcţie greşită ar fi cerut o contramăsură, dar ucigaşul nu risca să apese pe trăgaci în timp ce se aflau în trafic, de teamă că vehiculul ar fi

putut scăpa de sub control, punându-i în pericol pe amândoi. Cunoaşterea opţiunilor pe care le avea duşmanul său era unicul avantaj al lui Bryson.

Dar el mai ştia că individul n-ar fi ezitat să-l împuşte chiar dacă ar fi fost nevoit să înhaţe apoi volanul şi să redreseze maşina. Lui Bryson nu-i plăcea să-şi forţeze norocul.

Traversau Key Bridge.

— La *stânga,* răcni bărbatul, indicând direcţia spre Aeroportul Naţional Reagan.

Bryson se supuse, având grijă să pară docil, resemnat – cea mai bună modalitate de a slăbi atenţia adversarului său.

— Acum ia-o pe şoseaua asta, continuă asasinul.

Acea ieşire de pe pod urma să-i ducă spre o zonă de lângă aeroport, unde îşi aveau birourile numeroase agenţii de închiriat maşini.

— Puteai să termini cu mine în parcare, mormăi Bryson. De fapt, aşa *trebuia* să faci.

Dar ucigaşul plătit era prea versat ca să se lase antrenat într-o discuţie despre tactică. Era limpede că fusese bine informat asupra modului în care gândea Bryson şi a felului în care ar fi reacţionat într-o asemenea împrejurare.

— A, nici măcar să nu încerci, zise profesionistul, râzând pe înfundate. Ai văzut, videocamerele alea sunt martori potenţiali. Ştii bine asta. Nici tu n-ai fi făcut-o acolo, pot să jur, ţinând cont ce am auzit *eu* despre talentele tale.

Ultimele cuvinte îi scăpaseră. Omul era evident angajat cu contract, un străin, deci puţin probabil să aibă întăriri. Urma să opereze de unul singur. Un membru al Directoratului ar fi fost protejat de ceilalţi. Era o informaţie valoroasă.

Bryson coti spre o zonă pustie de parcare, la capătul unui fost depozit de maşini uzate. Parcă aşa cum i se spuse, întoarse capul spre dreapta ca să i se adreseze celuilalt, dar simţi ţeava pistolului înfingându-i-se dureros în tâmplă: profesionistul nu-şi ascundea dezaprobarea.

— *Nu te mişca,* se auzi vocea îngheţată.

Privind drept înainte, Bryson spuse:

— De ce n-o faci mai repede?

— Acum simţi şi tu ce simţeau alţii, zise amuzat profesionistul. Frica, zădărnicia, disperarea, resemnarea.

— … Filosofezi, dar pun pariu că nici măcar nu ştii cine ţi-a semnat cecul.

— Câtă vreme e valabil, nu mă interesează.

— Nu contează cine l-a semnat şi cu ce se ocupă ei, spuse Bryson calm. Nu contează dacă lucrează împotriva Statelor Unite, nu?

— Cum spuneam, ajunge că-i valabil. Eu nu fac politică.

— E un mod de gândire pe termen scurt.

— Noi lucrăm în afaceri cu termen scurt.

— N-ar trebui să fie aşa. Bryson făcu intenţionat o pauză. Nu, dacă ajungem la o înţelegere reciproc avantajoasă. Toţi avem câte ceva de pus deoparte; e un lucru ştiut. Conturi discreţionare, cheltuieli rambursate, exagerate, desigur, nişte procente din banii de cheltuială adunate, spălate, investite la bursă. Pune-ţi banii la treabă. Sunt dispus să adaug o sumă.

Chiar acum.

— Ca să-ţi răscumperi viaţa, zise profesionistul solemn. Uiţi că nivelul meu de trai e mai presus de o singură tranzacţie. Tu poţi însemna un cont, dar ei reprezintă toată afurisita de bancă. Şi nu pariez împotriva băncii.

— Nu, nu pariezi împotriva băncii, admise Bryson. Raportezi doar că fraierul era chiar mai bun decât ai crezut, mai priceput. „A reuşit să scape, *Iisuse,* tipul e bun.” N-or să-ţi pună vorbele la îndoială; oricum, asta *vor* ei să creadă. O să-ţi păstrezi avansul, depozitul, iar eu o să dublez suma întregului contract. Aşa se fac afacerile, prietene.

— Conturile sunt foarte atent supravegheate în ziua de azi, Bryson. Nu mai e ca atunci când lucrai tu în branşă. Banii figurează în computere, iar tranzacţiile computerizate lasă urme. Orice lasă urme în ziua de azi şi tu ştii asta. Eu am o treabă de făcut. În cazul ăsta înseamnă să aranjez o sinucidere. Ai o depresie veche, ştii bine. Nu ai viaţă personală, iar păduricea de la şcoală nu-ţi poate oferi emoţiile activităţii de spion. Depresia ta a fost diagnosticată de un celebru psihiatru şi psihofarmacolog…

— Îmi pare rău, singurii psihiatri pe care i-au văzut vreodată, cu mulţi ani în urmă, lucrau la stat.

— L-ai văzut acum *câteva zile,* conform dosarului tău de la asigurările de sănătate, răspunse asasinul, cu un rânjet sumbru. Consulţi un psihiatru de mai bine de un an.

— Asta-i o *tâmpenie!*

— Totul e posibil în epoca asta cu baze de date computerizate. Şi fişele de la farmacie pot fi aranjate – antidepresive prescrise

pentru tine, cumpărate de tine, împreună cu pilule împotriva anxietăţii şi a insomniei. Totul o să fie acolo. Cred că şi un bilet de adio va fi găsit în computerul tău de-acasă.

— Biletele de adio sunt aproape întotdeauna scrise de mână, niciodată bătute la maşină ori lăsate în computer.

— Sigur… sunt convins că amândoi am pus la cale lovituri care să pară sinucideri. Dar crede-mă, nimeni n-o să sape vreodată atât de adânc. N-o să mai fi pomenit după moarte. Nu ai familie care să ceară autopsie.

Spusele profesionistului, deşi aparţineau cu siguranţă altcuiva, îl dureau, fiindcă erau adevărate: de când îl părăsise Elena, nu mai avea familie. „De când părinţii mei au fost ucişi de către Directorat”, îşi zise el amărât.

— Vreau să-ţi spun că sunt onorat de această însărcinare, continuă ucigaşul plătit. La urma urmei, se spune că erai unul dintre cei mai buni agenţi de teren.

— De ce crezi că ţi s-a dat sarcina asta?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Treaba-i treabă.

— Crezi că o să supravieţuieşti? Crezi ca nu le va fi teamă că ai să trăncăneşti în stânga şi-n dreapta? Cine ştie ce ţi-aş fi putut spune? Crezi că o să supravieţuieşti acestei ultime comenzi?

— Nu dau doi bani pe asta, zise omul pe un ton neconvingător.

— Nu, nu cred că stăpânii tăi s-au gândit să te lase în viaţă, continuă Bryson. Cine dracu’ poate şti *ce* ţi-am dezvăluit eu?

— Ce încerci să insinuezi? întrebă individul vizibil neliniştit.

O clipă ezită; Bryson simţi slăbind apăsarea dureroasă a ţevii pistolului. Era ocazia de care avea nevoie, aceste câteva momente de nehotărâre din partea viitorului său asasin. Încet, îşi retrase mâna stângă de pe volan şi-o lăsă să alunece la spate.

Avea pistolul în mână! Cu viteza luminii, îl îndreptă spre spătarul scaunului pe care stătea, trăgând orbeşte într-o succesiune rapidă. Trei explozii făcură să vibreze interiorul maşinii, iar gloanţele de calibru mare străpunseră tapiţeria spătarului. Oare îl nimerise pe asasin? Avu răspunsul într-o clipă – ţeava pistolului se depărta de ceafa lui. Se întoarse – omul era mort, cu jumătate din ţeastă zdrobită.

De astă dată se întâlniră la Langley, în biroul lui Dunne de la etajul şapte al noii clădiri a Agenţiei. Procedurile obişnuite de verificare fură evitate; Bryson fu admis în sediul CIA cu formalităţi minime.

— De ce nu mă surprinde faptul că băieţii de la Directorat te-au declarat indezirabil? zise Harry Dunne cu un râs răguşit, ce se transformă într-o prelungită tuse aspră. Cred că au uitat cu cine au de-a face.

— Asta ce-nseamnă?

— Că eşti mai bun decât oricare tip pe care l-ar trimite ei după dumneata, Bryson. Ce naiba, nesăbuiţii ăia blestemaţi ar fi trebuit să ştie asta până acum.

— E cert că nu mă vor în biroul asta, în *clădirea* asta, spunând tot ce ştiu.

— Mi-aş dori să ai ceva de spus. Din păcate, au ştiut să vă ţină izolaţi, risipiţi care-ncotro. Nu cunoşti nume reale, doar nişte biografii fictive şi o mulţime de lucruri care ne induc în eroare. Biografiile care există sau au existat în interiorul Directoratului n-au condus la nici un fel de rezultat în urma verificările noastre. Cum ar fi „Prospero” ăsta de care ai pomenit.

— Ţi-am spus, asta-i tot ce ştiu despre el. În plus, au trecut mai bine de cincisprezece ani. Prospero era, parcă, olandez sau cel puţin de origine olandeză. Un agent plin de resurse.

— Cei mai buni desenatori ai Agenţiei au făcut un portret bazat pe descrierea ta, iar noi încercăm să potrivim imaginea cu fotografiile din arhivă, cu schiţele şi descrierile verbale. Dar inteligenţa artificială n-a avansat încă suficient de mult. E o muncă dificilă, făcută la întâmplare. Până acum n-avem decât un hit, cum le place DJ-ilor cibernetici să spună. Un tip cu care spuneai că ai lucrat la Shanghai, la un caz foarte delicat de dezertare.

— Sigma.

— Ogilvy. Frank Ogilvy, din Hilton Head, Carolina de Nord. Sau poate că ar trebui să spun că a *fost* în Hilton Head.

— S-a mutat? A fost transferat?

— O plajă aglomerată, o zi caniculară. Cu şapte ani în urmă. Se pare că s-a prăbuşit în urma unui puternic atac de cord. A provocat oarecare agitaţie pe promenadă în acea zi – ne-a spus un martor.

Bryson tăcu o vreme, examinând pereţii fără ferestre ai biroului lui Dunne. Brusc, zise:

— Dacă eşti în căutare de furnici, găseşte mai întâi o masă de picnic.

— Ce zici? Ca de obicei Dunne freca între degete, o ţigară.

— Era una dintre vorbele lui Waller. *Dacă eşti în căutare de*

furnici, găseşte mai întâi o masă de picnic. În loc să-i căutăm unde *erau,* ar trebui să ne gândim unde *sunt* acum. Să ne întrebăm: de ce au nevoie? La ce fel de acţiuni sunt *dispuşi?*

Dunne puse jos ţigara strivită şi ridică privirea, devenind dintr-odată atent.

— Armament, ăsta-i cuvântul. Se pare că încearcă să strângă un întreg arsenal. Noi credem că vor să provoace nişte tulburări în sudul Balcanilor, deşi ţinta lor finală este alta.

— Armament.

O idee prindea contur în mintea lui Nick.

— Arme şi muniţii. Dar modele sofisticate.

Dunne dădu din umeri.

— Chestii care fac „bum” noaptea. Când bombele şi gloanţele încep să zboare, generalii devin întotdeauna mai interesanţi. Orice-ar pune la cale, noi trebuie să-i împiedicăm. Prin orice mijloace.

— „Orice mijloace”?

— Dumneata şi cu mine înţelegem sensul. Un tip direct şi sincer precum Richard Lanchester n-ar putea. O grămadă de bune intenţii, dar unde duce până la urmă tot idealismul ăsta? Nu uita că toţi sfinţii sunt morţi.

Venerabilul şi respectatul Richard Lanchester era preşedintele Consiliului Naţional de Securitate de la Casa Albă.

— Dick Lanchester crede în reguli şi regulamente. Dar lumea nu joacă după reguli. Oricum, uneori trebuie să le încâlci pentru a le salva.

— Nu poate juca după reguli sportive, despre asta-i vorba? zise Bryson, amintindu-şi vorbele lui Ted Waller.

— Spune-mi cum făceaţi rost de arme. Nu prin ordonanţe de guvern, cu siguranţă. Vă luaţi marfa de pe stradă sau cum?

— De fapt, eram foarte pretenţioşi în materie de „instrumente”, cum le ziceam noi. Şi muniţie. Ai dreptate – date fiind restricţiile, secretul operaţiunilor, trebuia să procurăm singuri marfa. Nu prea puteam merge la un depozit de arme cu un ordin de transfer. Să-ţi dau ca exemplu o operaţiune tipică cu o masivă tehnică de luptă – cea din Comore, din 1982, când a trebuit să oprim o bandă de mercenari cu grade mari să pună stăpânire pe zonă.

— Erau de la CIA, interveni Dunne, aproape plictisit. Şi căutau un grup de englezi şi americani pe care un colonel scrântit, pe nume Patrick Denard, îi răpise şi-i ţinea ostatici pentru a obţine o

răscumpărare.

Bryson tresări, dar continuă:

— Mai întâi, câteva sute de pistoale-mitralieră Kalaşnikov. Sunt ieftine, trainice, uşoare şi fabricate în zece ţări, deci greu de depistat. Ai nevoie de puşti cu lunetă cu infraroşii – e preferabil ca luneta să fie BENS 9304 sau Jaguar. Lansatoare de rachetă şi de grenade, marca CPAD Tech. Rachetele Stinger sunt tocmai bune – grecii fac o mulţime sub licenţă şi sunt uşor de obţinut. Gherilele kurde, PKK-ul, strâng bani vânzându-le Tigrilor Tamili, LTTE.

— Nu pricep.

Bryson oftă, iritat.

— Acolo unde se face transport ilegal de arme, există întotdeauna cantităţi mari care se rătăcesc. Nu se ştie cum, dispar câteva din fiecare camion.

— Cad pe la obloane.

— Da, e un fel de-a spune. Pe urmă, bineînţeles, ai nevoie de o anume cantitate de muniţie. Aici se păcălesc întotdeauna amatorii – ajung să aibă mai multe arme decât muniţie.

Dunne îl privi ciudat.

— Chiar *ai fost bun,* nu-i aşa?

Nu era o întrebare şi nici un compliment, ei o constatare.

Bryson se ridică brusc, făcând ochii mari.

— Ştiu unde să-i găsim. Mă rog, de unde să începem. Chiar în perioada asta a anului – se uită la data afişată pe cadranul ceasului de la mână – la naiba, peste vreo zece zile, o să fie un târg plutitor de arme pe lângă Costa de Morte – în apele internaţionale ale Spaniei. E ca un fel de instituţie ce funcţionează de douăzeci de ani, un eveniment ce are loc la fel de regulat ca şi parada de Ziua Recunoştinţei de la Macy. Un vas imens, încărcat cu containere pline cu muniţie de calitate şi o mulţime de contrabandişti care le ţin tovărăşie.

Bryson făcu o pauză.

— Vasul e înregistrat sub numele de *Armada Spaniolă.*

— Masa de picnic, spuse Dunne, cu un zâmbet viclean, unde se-adună furnicile. Nu-i o idee rea.

Bryson dădu din cap, dus pe gânduri. Ideea de-a se întoarce la vechea lui activitate – mai ales acum, când înţelesese că fusese înşelat – îi repugna. Totuşi, mai era ceva: furia, dorinţa de răzbunare. Şi încă un impuls, unul mai raţional: nevoia de-a *înţelege,* de a-şi cerceta trecutul, de a-şi croi drum printre

secrete şi minciuni până la ceva care să semene cu adevărul. Un adevăr cu care să poată trăi.

— Aşa e, adăugă Bryson plictisit. Pentru orice grup, fie în afara legii, fie guvernamental, dar sub acoperire, interesat să achiziţioneze arme pe căi ilegale, *Armada Spaniolă* e o masă de picnic.

5

Oceanul Atlantic
Treisprezece mile nautice
la sud-vest de Cabo Finisterre,
Spania

Imensa navă părea că se materializează din ceaţă, conturându-se nedesluşit, imensă, cât un cvartal de blocuri. Avea trei sute de metri lungime, iar carena întunecată era cufundată adânc în apă. Supercargoul era încărcat cu marfă, containere din tablă ondulată, multicolore, stivuite pe trei rânduri înalte de şi opt în lungime – poate zece şiruri de la puntea de comandă până la prova. Fiecare container avea şase metri lungime şi doi metri şaptezeci înălţime. În vreme ce elicopterul Bell 407 dădea ocol vasului, rămânând apoi suspendat deasupra teugii, Bryson făcu un calcul rapid. Două sute patruzeci de cutii uriaşe şi asta doar pe punte; dedesubt, în cală, vasul putea depozita de trei ori mai multe containere.

Era o încărcătură imensă, ameninţătoare din cauza aspectului asemănător al cutiilor metalice, al căror conţinut era un mister.

Farurile elicopterului luminară intens puntea netedă, curată; spre pupă, suprastructura înaltă se ridica deasupra şirurilor de containere, prevăzută cu radar şi antenă pentru satelit, aflate în permanentă mişcare. Întreaga construcţie arăta de parcă ar fi aparţinut unui iaht luxos, nu unui cargobot.

Asta pentru că nu era un simplu vas de transport, îşi zise Bryson în timp ce elicopterul ateriza uşor pe uriaşul H din mijlocul unui cerc vopsit pe puntea teugii. El era *Armada Spaniolă,* o legendă în lumea tainică a teroriştilor, agenţilor sub acoperire şi a altor negociatori cu statut ilegal ori semilegal. *Armada Spaniolă* nu era o armada, o flotă, ei doar numele unei nave imense, plină cu armament sofisticat sau obişnuit. Nimeni nu ştia de unde obţinea mărfurile Calacanis, stăpânul misterios al acestui bazar plutitor cu arme, dar se şoptea că multe dintre ele le cumpăra din state precum Bulgaria, Albania şi altele din Europa de Est: din Rusia, Coreea şi China. Clienţii lui Calacanis veneau din toată lumea: din Afghanistan până în Congo, unde

făceau ravagii zeci de războaie civile, conflagraţii alimentate cu arme cumpărate ilegal de către reprezentanţii unor guverne alese legal, care veneau să-şi prezinte cererile chiar pe acea navă, ancorată la treisprezece mile nautice de coasta Spaniei, deasupra platformei continentale aflate la mică adâncime, dar şi în afara apelor teritoriale spaniole, spaţiu liber pentru afaceri, nesupus legilor vreunei ţări.

Ceilalţi trei pasageri îşi scoaseră căştile de protecţie; Bryson procedă la fel. Zburase până la Madrid, apoi luase o cursă de legătură de la Iberian Airlines până în La Corufia, în Galicia. Împreună cu o altă persoană luase elicopterul în La Corufia. Făcuseră o scurtă escală în portul Muros, aflat la şaptezeci şi cinci de kilometri spre sud-vest, iar de-acolo zburaseră treisprezece mile până la navă. Schimbaseră puţine cuvinte între ci, cu excepţia unor glume fără importanţă.

Fiecare îşi imagina că ceilalţi veniseră să cumpere, să încheie afaceri cu Calacanis; comentariile erau inutile. Unul dintre ei era irlandez, probabil din IRA; altul părea din Orientul Mijlociu; al treilea – est-european. Pilotul era un basc ursuz.

Interiorul elicopterului luxos, cu fotolii din piele şi carcasa transparentă demonstra că patronul Calacanis nu se zgârcea în nici o privinţă.

Bryson purta un costum şic, mult mai elegant decât hainele pe care le îmbrăca de obicei, croit şi cumpărat pentru acea ocazie, pe cheltuiala Agenţiei. Călătorea sub o veche identitate de la Directorat, pe care şi-o crease chiar el, cu mai mulţi ani în urmă.

John T. Coleridge era un dubios om de afaceri canadian, cunoscut ca fiind profund implicat în anumite afaceri necurate, acţionând ca intermediar pentru mai multe sindicate ale crimei din Asia şi pentru câteva state din Golful Persic, ocazional mijlocind chiar angajarea unor asasini plătiţi. Deşi Coleridge nu se bucura de încredere, numele său era cunoscut în anumite cercuri, iar asta conta. În realitate, Coleridge nu mai fusese văzut de şapte ani, dar asta nu reprezenta ceva neobişnuit în acea branşă ciudată.

Harry Dunne insistase ca Bryson să folosească o identitate nouă, special creată pentru el de către magicienii de la divizia servicii tehnice a CIA, secţia reproduceri arte grafice – meşteri făurari specializaţi în ceea ce se numea eufemistic „autentificare şi validare”, însă Bryson refuzase.

Nu voia să rişte scurgeri de informaţii, nici să lase urme în

hârţoagele funcţionarilor. Dacă putea avea încredere în Harry Dunne? Asta era o întrebare deschisă. *Ştia,* însă, că nu se încredea în organizaţia lui Dunne. Bryson petrecuse prea mulţi ani urmărind şi auzind tot soiul de poveşti despre scurgerile de informaţii, gafele şi indiscreţiile celor de la CIA ca să mai aibă încredere în ei. Nu, mersi, avea să-şi creeze singur acoperirea.

Dar Bryson nu-l mai întâlnise pe Calacanis, nu pusese niciodată piciorul pe puntea *Armadei Spaniole,* iar Basil Calacanis era faimos pentru precauţia manifestată faţă de cei pe care era dispus să-i întâlnească. În consecinţă, Bryson îşi concepuse cu atenţie modalitatea prin care spera să fie acceptat pe vas.

Pusese la cale o afacere cu arme. Banii nu-şi schimbaseră stăpânul – nu se ajunsese până acolo, afacerea nu fusese încheiată – dar stabilise legătura cu un negustor german de arme pe care-l întâlnise de câteva ori. Acesta trăia într-un hotel luxos din Toronto şi fusese recent demascat că plătise numeroase şperţuri unor lideri ai Partidului Creştin-Democrat german. Neamţul trăia în Canada, temându-se să nu fie extrădat în Germania, unde îl aştepta cu siguranţă un proces.

Se mai ştia despre el că avea o teribilă nevoie de bani. Aşa că Bryson nu fusese surprins de faptul că neamţul se arătase extrem de interesat de propunerea lui John Coleridge de a face o mică afacere împreună. Bryson îi făcuse cunoscut că reprezenta un consorţiu de generali din Zimbabwe, Rwanda şi Congo care doreau să cumpere armament de mare putere, greu de procurat şi foarte scumpe, ce putea fi furnizat doar de Calacanis. Dar Coleridge era suficient de realist pentru a înţelege că nu putea încheia târgul fără să aibă acces la bazarul de arme al lui Calacanis. Daca neamţul, care făcuse câteva afaceri cu Calacanis, i-ar face intrarea, ar putea obţine un mic profit, un procent decent din comision ca să facă puţin mai mult decât să trimită un fax de prezentare la nava lui Calacanis.

Bryson şi ceilalţi pasageri coborâră din elicopter şi fură întâmpinaţi de un tânăr roşcovan cu un început de chelie, bine făcut, care le strânse mâinile şi le zâmbi slugarnic. Nu le rosti numele, dar le spuse că se numea Ian.

— Vă mulţumesc *mult* că aţi venit pe la noi, zise Ian cu un accent britanic aristocratic, de parcă s-ar fi adresat unor tovarăşi vechi, veniţi să ajute un prieten bolnav. Aţi nimerit o noapte grozavă ca să ne vizitaţi – apă liniştită, lună plină, nu poţi cere mai mult pentru o seară superbă. Şi aţi sosit la timp pentru cină.

Vă rog să mă urmaţi.

Le indică un loc chiar lângă semnul pentru aterizare, unde trei gardieni solizi, cu puşti-mitralieră în braţe, îi aşteptau.

— Îmi pare îngrozitor de rău că trebuie să treceţi prin asta, dar îl cunoaşteţi pe sir Basil. Zâmbi în chip de scuze şi dădu din umeri. Extrem de sever în chestiuni de securitate, ştiţi bine. Sir Basil trebuie să fie foarte atent în ziua de azi.

Cei trei gardieni oacheşi îi percheziţionară cu pricepere pe noii veniţi, privindu-i bănuitor. Irlandezul se simţi ofensat şi se răsti la omul care-l controla, dar nu făcu nici o mişcare să-l oprească. Bryson se aşteptase la acel ritual şi nu-şi luase nici o armă. Gardianul care-l scotocea verifică toate locurile obişnuite şi câteva mai puţin obişnuite, fără a găsi nimic. Apoi îi ceru lui Bryson să deschidă servieta.

— Hârtii, spuse gardianul, cu un accent pe care-l identifică drept sicilian.

Bryson privi în jur, observă drapelul panamez de la provă şi văzu etichetele pe care *scria Explozibil,* lipite pe mai multe dintre containere. Anumitor clienţi privilegiaţi fi se permitea să inspecteze mărfurile pe care le cumpărau, chiar să se uite în containere, dar nimic nu se ridica de acolo. *Armada Spaniolă* urmă să ancoreze în nişte porturi sigure, cum ar fi Guayaquil, din Ecuador, presupusul cartier general al lui Calacanis sau Santos, din Brazilia. Ambele porturi erau adevărate vizuini de piraţi. În Mediterana, vasul ancora în portul albanez Vlore, unul dintre cele mai mari centre de contrabandă din lume. În Africa, erau porturile Lagos, din Nigeria şi Monrovia, din Liberia.

Bryson trecuse de punctul de control.

— Pe-aici, vă rog, zise Ian, arătând spre construcţia de pe punte, unde se aflau cu siguranţă cabinele echipajului, puntea de comandă, saloanele şi birourile lui Calacanis.

Cei patru pasageri porniră, urmaţi de gardienii înarmaţi.

Elicopterul se ridică şi când ajunseră la suprastructură, nu-l mai auziră. Bryson recepţiona sunetele cunoscute ale oceanului – pescăruşii, valurile clipocind şi simţi mirosul sărat al apei, amestecat cu cel puternic, înţepător, al combustibilului navei. Luna strălucea deasupra apelor Atlanticului.

Ian şi cei patru musafiri se înghesuiră în micul ascensor ce-i urcă de la nivelul punţii principale până la nivelul şase.

Când uşile liftului se deschiseră, Bryson rămase înmărmurit. Nu mai văzuse un asemenea lux nici pe iahturile celor mai

extravaganţi miliardari. Dale de marmură, pereţi lambrisaţi cu mahon, piese metalice din alamă lucitoare.

Trecu pe rând printr-un salon pentru recepţii, o sală de cinema, un centru de gimnastică echipat cu cea mai sofisticată aparatură şi cu o saună. În cele din urmă ajunseră într-un salon enorm, de o opulenţă rar întâlnită chiar şi în marile hoteluri.

Patru sau cinci bărbaţi stăteau lângă un bar, la care servea un barman în ţinută de gală. O stewardesă în uniformă albă, o blondă de o frumuseţe rară, cu ochi verzi, îi oferi o cupă de şampanie şi-i zâmbi timid. Bryson luă paharul, îi mulţumi şi privi în jur, cât mai discret cu putinţă. Pardoseala din marmură era acoperită aproape complet de covoare orientale; din loc în loc, se aflau canapele tapiţate cu pluş; câţiva pereţi erau acoperiţi cu rafturi de cărţi care, la o examinare atentă, se dovedeau a fi pur decorative. Nişte peşti mari, împăiaţi şi fixaţi pe pereţi, trofee de la concursuri de pescuit, dădeau un aer aparte încăperii.

Uitându-se la ceilalţi invitaţi, Bryson constată că-i ştia pe câţiva după figură. Dar cine erau? Capul i se învârtea; prodigioasa lui memorie era încordată la maximum.

Treptat, anumite dosare se asociară unor chipuri vag cunoscute. Un intermediar pakistanez, un ofiţer sus-pus al Armatei Provizorii Irlandeze, un om de afaceri şi negustor de arme care făcuse poate mai mult decât oricine pentru a aproviziona războiul dintre Iran şi Irak. Erau de faţă mijlocitori, negustori, veniţi acolo să cumpere marfă. Îl trecură fiori, întrebându-se dacă vreunul dintre oamenii ăia îl ştiau din activitatea lui anterioară. Îl cunoştea oare careva, sub unul din numeroasele lui nume? Exista întotdeauna riscul de a fi demascat, de a fi strigat pe un nume după ce el se prezentase cu altul. Făcea parte din riscurile meseriei.

Nimeni nu-i acordă mai mult decât o privire curioasă, de genul celei aruncate de prădătorii care vor să-şi cunoască adversarii. Nimeni nu păru să-l recunoască. Încet, simţi că începe să se relaxeze.

Auzi pe cineva murmurând ceva despre un „radar Doppler multifuncţional”, pe altul pomenind despre Scorpion şi rachete antiaeriene Striela, făcute în Cehia.

Bryson o surprinse pe stewardesa blondă privindu-l pe furiş şi-i zâmbi amabil.

— Unde-i şeful dumitale? o întrebă el.

Fata zâmbi încurcată.

— Domnul Calacanis?

— Cine altul?

— Se va întâlni cu oaspeţii la cină, domnule. Pot să vă ofer caviar, domnule Coleridge?

— Nu mi-a plăcut niciodată. Al-Biqa?

— Poftim?

— Accentul dumitale. E un dialect levantin al arabei, din Valea Bekaa, corect?

Chelneriţa roşi.

— E o glumă drăguţă.

— Văd că domnul Calacanis angajează oameni de peste tot. E un fel de patron care oferă şanse egale tuturor.

— Păi, căpitanul e italian, ofiţerii sunt croaţi, iar echipajul e filipinez.

— Parcă am fi la Naţiunile Unite.

Ea zâmbi cu timiditate.

— Dar clienţii? insistă Bryson. Ei de unde vin?

Surâsul femeii dispăru dintr-odată, lăsând locul unei expresii rigide.

— Nu întreb niciodată, domnule. Vă rog să mă scuzaţi.

Bryson înţelese că mersese prea departe. Personalul lui Calacanis era prietenos, dar, mai presus de orice, discret. Nu se făcea să pună întrebări despre patron. Din scurta expunere a lui Dunne şi din informaţiile pe care le avea din perioada Directoratului, reuşise să întocmească un portret. Vasiliou Calacanis era grec. Născut în Turcia într-o familie bună, fusese trimis la Eton împreună cu fiul uneia dintre cele mai importante familii de fabricanţi de arme. Apoi – nimeni nu ştie exact cum – încheiase o alianţă cu familia colegului de clasă, pe urmă intrase în afaceri vânzând arme grecilor care se luptau cu ciprioţii. Undeva pe această traiectorie, fuseseră mituiţi influenţi politicieni englezi, se stabiliseră legături puternice, iar Vasiliou deveni Basil, apoi sir Basil. Era membru al celor mai bune cluburi londoneze. Relaţiile lui cu francezii erau şi mai solide; una dintre reşedinţele lui era un enorm castel pe Avenue Foch, la Paris, unde oferea regulat recepţii puternicilor zilei de la Quai d'Orsay.

După căderea Zidului Berlinului, reuşi câteva tranzacţii importante cu surplusul de armament din ţările est-europene, negociind mai ales cu Bulgaria. Obţinu profituri imense vânzând arme ambelor părţi implicate în războiul dintre Iran şi Irak, trimiţând zeci de elicoptere în zonă. Făcu afaceri serioase cu

libienii şi cu ugandezii. Din Afghanistan până în Congo, câteva zeci de războaie civile făceau ravagii.

Conflagraţiile etnice şi naţionaliste erau alimentate de Calacanis cu puşti de asalt, mortiere, pistoale, mine de teren şi rachete. Îşi mobilase iahtul-cargobot cu preţul vieţii miilor de inocenţi.

Unul dintre stewarzi începu să vorbească discret cu fiecare dintre invitaţi.

— Cina e servită, domnule Coleridge, zise el.

Sufrageria era şi mai luxoasă şi mai extravagantă decât salonul. Pereţii erau acoperiţi de picturi murale ce înfăţişau marea, lăsând impresia că invitaţii cinau în aer liber, pe un ocean calm, într-o după-amiază luminoasă, înconjuraţi de iole graţioase. Pe masa lungă, se aflau cristaluri şi lumânări, sub un candelabru din cristal.

Unul dintre stewarzi îl conduse pe Bryson la un scaun aproape de capul mesei, alături de un bărbat cu pieptul foarte bombat, cu o barbă cenuşie tunsă scurt şi ten măsliniu.

Stewardul îşi înclină capul spre masivul bărbos, şoptind ceva.

— Domnule Coleridge, spuse Basil Calacanis, cu glasul tunător al unui bas de operă rus, întinzându-i mâna. Scuză-mă că nu mă ridic.

Bryson strânse cu putere mâna lui Calacanis şi se aşeză.

— Nici o problemă. Îmi face plăcere să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata.

— Şi eu la fel şi eu la fel. Sunt surprins că a durat atât de mult până să ne cunoaştem.

— Mie mi-a luat prea mult până să renunţ la intermediar, zise Bryson. M-am săturat să plătesc comisioane.

Calacanis răspunse cu un râs bubuitor. Ceilalţi musafiri se aşezară în jurul mesei, prefăcându-se că n-au auzit schimbul de replici dintre gazdă şi preferatul său oaspete misterios.

Bryson îl remarcă pe unul dintre invitaţi, care părea să asculte cu atenţie. Nu-l văzuse la bar pe bărbatul elegant, îmbrăcat într-un costum la două rânduri din stofă reiată. Părul bogat, argintiu, îi ajungea până la umeri. Bryson se înfiora, cuprins de o neagră presimţire; omul îi era cunoscut. Deşi nu se întâlniseră niciodată, îi văzuse chipul pe casete video şi în fotografiile din dosare. Era un francez care se învârtea cu agilitate prin acele cercuri, un renumit om de legătură pentru grupările teroriştilor extremişti. Bryson nu-şi amintea numele, dar ştia că bărbatul cu păr lung

era emisarul unui important negustor francez de arme, de extremă dreapta, pe nume Jacques Arnaud. Oare Arnaud îl aproviziona pe Calacanis sau viceversa?

— De-aş fi ştiut cât de plăcut e să faci târguieli aici, aş fi venit de mult, continuă Bryson. E o navă extraordinară.

— Mă flatezi, spuse negustorul de arme cu răceală.

„Extraordinar” nu prea e cuvântul pe care l-aş folosi pentru epava asta ruginită. De-abia mai pluteşte. Dar ar fi trebuit s-o vezi când am cumpărat-o, acum mai bine de zece ani, de la compania maritimă Maersk. Retrăgeau bătrâna barcă din circulaţie, iar eu nu sunt omul care să rateze un chilipir. Deşi mă tem că Maersk m-a tras în piept. Afurisitul de vas avea o teribilă nevoie de reparaţii şi de vopsea. Şi o tonă de rugină care trebuia curăţată.

Pocni din degete şi frumoasa stewardesă blondă apăru cu o sticlă de Chassagne-Montrachet, umplându-i paharul lui Calacanis, apoi lui Bryson. Femeia aproape că-l ignoră pe Bryson. Calacanis ridică paharul în direcţia lui Bryson şi zise, făcând cu ochiul:

— Pentru trofeele de război.

Bryson toastă şi el.

Calcanis continuă:

— În orice caz, *Armada Spaniolă* merge cu o viteză rezonabilă – douăzeci şi cinci, treizeci de noduri – dar înghite două sute cincizeci de tone de combustibil pe zi. Asta numiţi voi, americanii, ceva exagerat, nu?

— De fapt, sunt canadian, zise Bryson, devenind brusc atent.

Calacanis nu părea genul de om care să aibă asemenea scăpări. Apoi Bryson adăugă:

— Mă îndoiesc că a fost mobilată ca acum.

— Blestematele de încăperi arătau ca un vechi spital municipal.

Calacanis se uita la invitaţii adunaţi în jurul mesei.

— Nu-ţi oferă niciodată confortul solicitat. Deci, domnule Coleridge, înţeleg că ai nişte clienţi africani, corect?

— Clienţii mei, spuse Bryson cu un surâs politicos, sunt cumpărători puternic motivaţi.

Calacanis făcu iarăşi cu ochiul.

— Africanii au fost întotdeauna unii dintre cei mai buni clienţi ai mei – Congo, Angola, Eritreea. Pe-acolo există mereu câte o facţiune care se luptă cu alta şi ambele tabere par să fie tot

timpul pline de bani. Lasă-mă să ghicesc: îi interesează pistoale-mitralieră AK-47 fără accesorii, lăzi cu muniţie, mine de teren, grenade. Poate şi lansatoare de grenade. Puşti cu lunetă, cu lentile infraroşii. Arme antitanc. Am nimerit-o bine?

Bryson dădu din umeri.

— Kalaşnikovurile sunt ruseşti?

— Lasă-i pe ruşi. Alea-s rahaturi. Am cutii pline cu Kalaşnikovuri bulgăreşti.

— Aha, pentru *dumneata,* tot ce-i mai bun.

Calacanis zâmbi, satisfăcut.

— Cam aşa. Kalaşnikovul făcut de Arsenal, în Bulgaria, rămâne cel mai bun. Însuşi doctorul Kalaşnikov preferă producţia bulgărească. Cum spuneai că l-ai cunoscut pe Hans-Friedrich?

— L-am ajutat să negocieze nişte vânzări importante de tancuri Thyssen A.G. Fuchs în Arabia Saudită. L-am prezentat unor prieteni din Golf care se scaldă în petrol. Oricum, în ce priveşte Kalaşnikovul, o să mă încred în experienţa dumitale, zise Bryson amabil. Iar puştile de asalt…

— Nu găseşti nimic mai bun decât Vektor 5,56 mm CR21, sud-africane. Merg ca unse. După ce-or să le încerce, clienţii dumitale n-or să mai folosească altceva. Vizorul cu reflexie optică Vektor îmbunătăţeşte precizia armei cu şaizeci de procente. Chiar dacă nu te pricepi.

— Obuze cu deşeuri de uraniu?

Calacanis înălţă o sprânceană.

— S-ar putea să găsesc câteva pentru dumneata. Interesantă alegere. Deşi de două ori mai greu decât plumbul, e cea mai bună armă antitanc. Intră în tancuri precum un cuţit fierbinte în unt. Şi mai e şi radioactivă. Spui că ai clienţi din Rwanda şi Congo?

— Nu cred că am spus asta.

Acest schimb de replici solicită la maximum nervii lui Bryson. Nu era o negociere, ei o gavotă, un dans perfect regizat, fiecare partener urmărindu-l cu atenţie pe celălalt, în aşteptarea unui pas greşit. Era ceva în stilul lui Calacanis, ce părea să indice faptul că ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă. Vicleanul negustor de arme luase de bună identitatea lui John T. Coleridge? Nu cumva reţeaua lui de legături se ramifica adânc, *prea* adânc în lumea serviciilor de informaţii?

Dacă, în vreun fel anume, în anii de când Bryson părăsise Directoratul, biografia lui Coleridge fusese dată peste cap,

demascată ca fiind o ficţiune, poate chiar de Ted Waller?

Un mic telefon mobil de lângă farfuria lui Calacanis sună brusc. Grecul îl luă şi zise cu asprime:

— Ce este?... Da, Chicky, dar mă tem că n-are linie de credit cu noi.

Închise aparatul şi-l puse pe masă.

— Clienţii mei sunt interesaţi şi de rachete Stinger.

— A, da, astea sunt foarte solicitate. Toate grupările teroriste şi de gherilă par să-şi dorească câte o ladă în ziua de azi. Mulţumită guvernului american, există o cantitate suficientă în circulaţie. Americanii le trimiteau prietenilor ca pe acadele. Pe urmă, la sfârşitul anilor optzeci, câteva dintre ele au ajuns pe canonierele iraniene şi-au doborât elicopterele marinei americane în Golf. Ca urmare, americanii s-au văzut puşi în situaţia jenantă de a trebui să le răscumpere.

Washingtonul oferă o sută de mii de dolari pentru returnarea fiecărei rachete Stinger, ceea ce înseamnă de *patru ori* preţul iniţial. Sigur, eu plătesc mai bine.

Calacanis tăcu.

— Înţeleg că şi Washingtonul e unul din clienţii dumitale, rosti Bryson calm.

— Au – cum spuneţi voi – buzunare adânci, răspunse evaziv Calacanis.

— În anumite cercuri se aude că *tipul* ăsta de achiziţii a sporit în ultima vreme, continuă Bryson cu voce joasă. Că anumite organizaţii din Washington, anumite agenţii secrete care au posibilitatea să acţioneze nesupravegheate au cumpărat... *masiv* de la dumneata.

Bryson se străduise să abordeze problema pe un ton indiferent, însă Calacanis înţelese exact unde bătea şi-i aruncă o privire piezişă.

— Te interesează marfa mea sau clienţii mei? întrebă cu răceală negustorul de arme.

Bryson înţepeni, înţelegând cât de mult greşise. Calacanis dădu să se ridice.

— Te rog să mă scuzi. Am impresia că-i neglijez pe ceilalţi... oaspeţi.

Grăbit, cu voce joasă, convingătoare, Bryson spuse:

— Întreb dintr-un interes anume. Un interes de *afaceri.*

Calacanis se întoarse către el cu prudenţă.

— Ce fel de afaceri poţi avea dumneata cu agenţiile

guvernamentale?

— Am ceva de oferit, zise Bryson. Ceva ce-ar putea interesa un comerciant important, fără legătură oficială cu vreun guvern, dar care are, cum spuneai dumneata, buzunare adânci.

— *Dumneata* ai să-mi oferi *mie* ceva? Mă tem că nu înţeleg. Dacă vrei să-ţi negociezi propria afacere, n-ai nevoie de mine.

— În cazul ăsta, spuse Bryson, coborând vocea şi mai mult, nu există altă cale acceptabilă.

— *Cale?* rosti Calacanis iritat. Despre *ce naiba vorbeşti?*

Bryson vorbea acum aproape în şoaptă. Calacanis îşi înclină capul ca să-l poată auzi.

— Planuri, murmură Bryson. Proiecte care ar putea valora o grămadă de bani pentru cineva care are, să zicem, fonduri nelimitate. Eu nu mă pot implica direct. Nu pot stabili nici o legătură. Serviciile dumitale ca om de contact, ca mijlocitor – nu găsesc un cuvânt mai potrivit – vor fi răsplătite cu generozitate.

— Mă intrigi, spuse Calacanis. Cred că ar trebui să continuăm discuţia asta între patru ochi.

În biblioteca lui Calacanis se aflau delicate piese de mobilier în stil franţuzesc. Storuri şi draperii romane acopereau doi pereţi de sticlă, ceilalţi fiind decoraţi cu vechi hărţi maritime înrămate. În centrul unuia dintre pereţi se vedea o uşă. Bryson se întrebă unde ducea.

Faptul că grecul îşi părăsise atât de repede comesenii era dovada atracţiei exercitate de hârtiile pe care le ţinea Calacanis în mână. Planurile fuseseră pregătite de graficienii departamentului de servicii tehnice al CIA, astfel încât să facă faţă studierii lor de către un negustor de arme cu experienţă în citirea unor asemenea documente.

Calacanis nu încercă să-şi ascundă entuziasmul. Ridică privirea de pe planuri; ochii lui exprimau lăcomie.

— Asta-i o nouă generaţie a sistemului de arme antitanc JAVELIN, şopti el copleşit. De unde *dracu'* le-ai obţinut?

Bryson zâmbi cu modestie.

— Dumneata nu-ţi divulgi secretele comerciale, deci n-am s-o fac nici eu.

— Arme uşoare, portabile, punct ochit – punct lovit. Muniţia e aceeaşi – proiectilul de 127 milimetri – dar mecanismul de comandă a lansării pare să fi devenit mult mai sofisticat, deosebit de rezistent la contramăsuri. Dacă înţeleg cu bine,

procentajul de lovire a ţintei e acum de aproape sută la sută!
Bryson încuviinţă.
— Aşa mi s-a dat de înţeles.
— Ai şi codurile de iniţiere?
Bryson înţelese că omul se referea la programul care permitea reproiectarea armei.
— Sigur.
— Nu duc lipsă de persoane interesate, dar mai întreb cine dispune de atâţia bani.
— Te gândeşti la vreun client.
— Se află la bordul navei.
— La cină?
— A refuzat politicos invitaţia mea. Preferă să nu se amestece cu ceilalţi. În clipa asta inspectează marfa.
Calacanis luă telefonul mobil şi formă un număr.
Aşteptând legătura, remarcă:
— Organizaţia acestui domn şi-a făcut de cap în ultima vreme cu achiziţiile. Cantităţi masive de armament mobil. O armă ca asta o să-l intereseze, fără îndoială, iar banii par să nu fie o problemă pentru patronii lui.
Se întrerupse şi vorbi în receptor:
— Poţi să-i spui domnului Jenrette să treacă pe la bibliotecă, te rog?
Partea interesată, aşa cum îl numise Calacanis pe posibilul client, apăru la uşa bibliotecii după numai cinci minute, escortat de roşcovanul pleşuv pe nume Ian, care-l întâmpinase pe Bryson la elicopter.
Numele lui era Jenrette, însă Bryson înţelese imediat că „Jenrette” era doar cea mai recentă dintr-o scrie de identităţi false. Bărbatul de vârstă mijlocie, cu părul cărunt şi neîngrijit traversând încăperea spre biroul lui Calacanis, dădu cu ochii de Bryson.
La Kowloon.
În barul de pe acoperişul hotelului Miramar.
Jenrette era un agent de teren al Directoratului, pe care el îl cunoştea sub numele de Vance Gifford.
„Organizaţia acestui domn şi-a făcut de cap în ultima vreme cu achiziţiile. Cantităţi masive de armament mobil. O armă ca asta o să-l intereseze, fără îndoială, iar banii par să nu fie o problemă pentru patronii lui!”
Banii nu-s o problemă… organizaţia acestui domn… şi-a făcut

de cap cu achiziţiile.

Vance Gifford lucra tot la Directorat, ceea ce însemna că Harry Dunne avusese dreptate: Directoratul continua să existe.

— Domnule Jenrette, zise Calacanis, aş vrea să-ţi prezint pe cineva care are o nouă jucărie interesantă; cred că dumitale şi prietenilor dumitale v-ar plăcea s-o cumpăraţi.

Ian, bodigardul şi aghiotantul, stătea lângă tocul uşii, urmărind scena în tăcere. Vance Gifford păru şocat o fracţiune de secundă, apoi expresia i se îmblânzi şi schiţă un zâmbet pe care Bryson îl etichetă imediat drept fals.

— Domnul… domnul Coleridge, da?

— Te rog să-mi spui John, zise Bryson cu un aer degajat.

Se simţea paralizat, dar mintea îi funcţiona cu rapiditate.

— De ce am oare senzaţia că ne-am mai întâlnit undeva? zise omul Directoratului, simulând jovialitatea.

Bryson chicoti, relaxându-se, dar continuând să studieze ochii omului, modificările imperceptibile ale expresiei faciale, care-i dezvăluiau adevărul din spatele minciunii. Vance Gifford era un agent activ al Directoratului. Bryson n-avea nici o îndoială.

Era activ şi când se întâlniseră, cu opt sau nouă ani în urmă, în Sectorul de Est, la barul Marimar din Kowloon.

De-abia dacă ne-am cunoscut, am petrecut cam o oră vorbind despre afaceri, fonduri secrete, locuri pentru mesaje şi altele asemenea. Dată fiind fragmentarea activităţii, nici unul dintre noi n-avea idee ce făcea cu adevărat celălalt în organizaţie.

Fără îndoială că Gifford rămăsese activ, altfel nu l-ar fi chemat acolo Calacanis ca să examineze prototipul – momeala.

— Să fi fost la Hong Kong? întrebă Bryson. La Taipei? Şi dumneata îmi pari cunoscut.

Bryson adoptase un aer blazat, chiar uşor amuzat de confuzia de identităţi, însă inima îi bătea cu putere. Simţea transpiraţia curgându-i pe frunte. Instinctele de agent îi rămăseseră la fel de puternice, dar psihicul lui, emoţiile nu şi le mai domina la fel de bine. *Gifford joacă pe faţă,* înţelese Bryson. *Ştie cine sunt, dar nu-şi dă seama de ce mă aflu aici.*

Fiind un agent experimentat, deocamdată examinează situaţia. Slavă Domnului.

— În orice caz, oriunde şi oricând ne-am fi întâlnit, mă bucur să te revăd.

— Sunt mereu dornic să cumpăr o nouă jucărie, zise omul Directoratului cu nonşalanţă.

Ochii pătrunzători ai lui Gifford/Jenrette se îndreptară pe furiş către Bryson.

Ştie că nu mai lucrez cu ei, îşi zise aceasta. Când un agent al Directoratului era concediat, vestea circula cu viteza luminii, pentru a preveni încercările de infiltrare ale celui exclus. *Dar cât de mult ştie el despre împrejurările înlăturării mele? Mă priveşte ca pe un duşman? Sau ca pe o persoană neutră? Va presupune oare că am afacerea mea, ca atâţia agenţi secreţi care, după încheierea războiului rece, s-au apucat de procurarea echipamentelor militare? Totuşi, Gifford e isteţ: ştie că i se oferă o tehnologie ultrasecretă furată şi că asta nu prea e o afacere obişnuită, nici măcar pentru strania lume interlopă a negustorilor de arme.*

Există mai multe posibilităţi. Poate presupune că e păcălit, că i s-a oferit o momeală care ascunde un cârlig. Î*n acest caz, o să tragă concluzia că m-am dus în altă parte – la o altă agenţie guvernamentală, poate chiar în tabăra adversă! Cârligele cu momeală sunt o tehnică de recrutare clasică, folosită de principalele servicii străine de informaţii.*

Mintea lui Bryson lucra rapid.

Poate crede că particip la vreo bătălie birocratică nimicitoare între agenţii, că sunt cine ştie ce escroc, sau, mai rău – mă suspectează că sunt un impostor, care conduce o operaţiune împotriva lui Calacanis, poate chiar împotriva clienţilor lui Calacanis.

N-avea cum să anticipeze reacţia lui Gifford. Singurul lucru pe care-l putea face era să se pregătească pentru oricare reacţie posibilă.

Pe chipul lui Calacanis nu se citea nimic. Grecul îi făcu semn omului Directoratului să vină în biroul lui, pe care etalase planurile, specificaţiile şi codurile de iniţiere ale sofisticatei arme. Gifford se apropie de birou, se apleca şi începu să studieze planurile cu mare atenţie.

Buzele lui Gifiord se mişcară imperceptibil în vreme ce-i şoptea ceva negustorului de arme, fără să-l privească.

— Te rog să ne scuzi, domnule Coleridge. Domnul Jenrette şi cu mine am vrea să discutăm între patru ochi.

Calacanis se ridică şi deschise uşa din peretele bibliotecii şi Bryson văzu că dădea într-un birou. Jenrette îl urmă şi uşa se închise în spatele lor. Bryson şedea într-unul dintre vechile fotolii franţuzeşti, nemişcat precum o insectă prinsă în chihlimbar. Pe

dinafară părea un om care aştepta liniştit, gândindu-se la banii pe care îi va câştiga după afacerea pe cale de-a fi încheiată. În realitate, mintea lui lucra cu febrilitate, încercând cu disperare să anticipeze următoarea mişcare. Totul depindea de modul în care Jenrette hotăra să acţioneze. Oare ce-i şoptise grecului? Putea Jenrette să-i dezvăluie cum îl cunoscuse pe Bryson fără să-i spună despre munca lui la Directorat? Era pregătit Jenrette să facă asta? Cât de multe secrete puteau fi divulgate? Cât de solidă era acoperirea lui Jenrette? Toate astea reprezentau nişte necunoscute. Pe deasupra, omul care-şi spunea Jenrette n-avea idee ce căuta Bryson acolo. Probabil credea că Bryson avea propria afacere şi vindea proiecte pentru arme.

Uşa biroului se deschise. Bryson ridică privirea şi o văzu pe stewardesa blondă cu o tavă cu pahare goale şi o sticlă de ceva ce părea a fi porto. Era limpede că fusese chemată de grec şi intrase în biroul acestuia pe altă uşă. Păru că nu-l observă pe Bryson în vreme ce strângea cupele de şampanie şi paharele de vin pe care le folosise Calacanis. Oprindu-se în trecere ca să ia o scrumieră mare de sticlă, plină cu resturi de trabucuri cubaneze, de pe măsuţa de lângă Bryson, femeia i se adresă în şoaptă:

— Sunteţi un om cunoscut, domnule Coleridge, murmură ea fără să-l privească: patru prieteni de-ai dumneavoastră vă aşteaptă în camera alăturată.

Bryson ridică ochii spre ea şi-i văzu privirea îndreptată spre uşa care da în birou.

— Încercaţi să nu vă lăsaţi jecmănit de traficantul Heriz. E un tip teribil şi unul dintre preferaţii domnului Calacanis.

Bryson se încorda, cu trapul străbătut de fiori. Totuşi, se stăpâni şi rămase nemişcat, fără să-şi trădeze emoţia.

Ce înseamnă asta?

Se punea la cale vreo ambuscadă în biroul alăturat?

Femeia făcea parte din scenariu? Dacă nu – de ce îl avertizase?

Uşa de la biroul lui Calacanis se deschise brusc. Grecul şi Ian, bodyguardul lui, apărură ameninţător în prag. Gifford/ Jenrette stătea mai departe, în spatele lor.

— Domnule Coleridge, zise Calacanis cu voce tare, eşti amabil să ni te alături?

Preţ de o fracţiune de secundă, Bryson îl privi atent, încercând să ghicească intenţiile grecului.

— Sigur, răspunse el, imediat. Cred că am lăsat ceva

important la bar.

— Domnule Coleridge, mă tem că n-avem timp de pierdut, zise Calacanis cu glas puternic, aspru.

— Nu durează decât un minut, spuse Bryson întorcându-se către uşa care ducea în sufragerie.

Uşa era păzită acum de alt gardian. Cu toate acestea, Bryson îşi continuă drumul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajunsese la câţiva paşi de bodyguardul solid care păzea uşa.

— Îmi pare rău, domnule Coleridge, chiar trebuie să stăm de vorbă, dumneata şi cu mine, zise Calacanis dând uşor din cap – un semnal clar pentru gardianul de la uşă.

Trupul lui Bryson se încorda când bodyguardul masiv se întoarse să încuie uşa.

Acum!

Se năpusti înainte, izbindu-l pe bodyguard de tocul din lemn al uşii deschise. Mişcarea bruscă îl surprinse pe gardian.

Omul se zbătu, ducând mâna la armă, dar Bryson îl lovi cu piciorul în abdomen.

Brusc începu să sune o alarmă, declanşată, evident, de Calacanis, care striga. Când bodyguardul îşi pierdu echilibrul, Bryson profită şi îşi înfipse genunchiul drept în şalele omului şi îl trânti la podea.

— Stai pe loc! tună Calacanis.

Bryson se întoarse rapid şi văzu că Ian, celălalt bodyguard, luase poziţie de tragere, ridicând cu amândouă mâinile un pistol de calibrul 38.

În acel moment, gardianul de sub el reuşi să se ridice, încordându-se din răsputeri, însă Bryson folosi acea mişcare împotriva adversarului său, ridicându-l în sus şi înfigându-şi degetele în ochii lui, astfel că ţeasta omului deveni un soi de pavăză pentru el. Ian nu va trage pentru a nu-l nimeri pe colegul lui.

Calculase greşit. Auzi o explozie, simţi stropii de sânge şi omul se prăbuşi mort. Ian îşi ucisese colegul, încercând să-l împuşte pe el.

Bryson se răsuci şi se aruncă brusc într-o parte, evitând alt glonţ, apoi fugi prin uşa deschisă. Cartuşele explodau în urma lui, făcând să sară aşchii de lemn şi găurind pereţii metalici. În sunetul asurzitor al alarmei, o luă la goană pe coridor.

Washington, D.C.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. N-o să te opreşti, orice-aş zice eu, nu-i aşa?

Roger Fry îl privi pe senatorul James Cassidy. Timp de patru ani, de când Fry era şeful lui de personal, contribuise la întocmirea declaraţiilor politice pentru Congres şi a discursurilor din campania electorală. Senatorul venea la el ori de câte ori apărea vreo chestiune dificilă. Fry, un bărbat roşcat, suplu, de vreo patruzeci de ani, era o persoană pe care putea conta întotdeauna pentru alcătuirea unui discurs electoral urgent. Se punea problema sprijinirii financiare a fermelor care produceau lapte? Dacă adoptai o anume poziţie, avocaţii de la oraş puteau striga că e un dezastru, în vreme ce susţinătorii agriculturii se luau de tine că nu le susţii părerea.

Deseori, Fry îi spunea: „Jim, e o situaţie discutabilă – votează cum îţi dictează conştiinţa", ştiind că senatorul îşi făcuse cariera acţionând după cum îl tăia capul.

Soarele după-amiezei târzii se strecura printre jaluzelele veneţiene, aruncând umbre prelungi pe podeaua încăperii de la Senat şi reflectându-se în luciul biroului lustruit din mahon al lui Cassidy. Senatorul de Massachusetts ridică ochii de pe documentele pe care le avea în faţă şi întâlni privirea lui Fry.

— Sper că înţelegi cât de preţios eşti pentru mine, Rog, zise el, zâmbind. Şi asta pentru că te pricepi atât de bine să te ocupi de aspectul pragmatic, de temporizare şi de apriga târguială a acestei afaceri, permiţându-mi, din când în când, să mă ridic şi să spun ce cred.

Fry fusese dintotdeauna impresionat de înfăţişarea distinsă, a naibii de *senatorială a* lui Cassidy: coama îngrijită de păr argintiu şi ondulat, trăsăturile fin cizelate. Faţa proaspătă a senatorului, cu pomeţii ridicaţi, atât de fotogenică; dar, mai presus de toate astea, ochii erau cei care-i confereau expresivitate. Privirea caldă, intimă, îi făcea pe alegători să-l simtă apropiat. Dar aceeaşi ochi puteau deveni necruţători când audia un martor aflat în faţa comisiei sale.

— Din când în când?

Fry dădu din cap.

— Al naibii de des, dacă mă întrebi pe mine. Prea des pentru binele tău politic. Şi cât de curând, treaba asta o să te pună la pământ. Ultimele alegeri n-au fost chiar o plimbare prin parc,

dacă-mi dai voie să-ţi amintesc.

— Îţi faci prea multe griji, Rog.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Ascultă-mă, pe alegători îi interesează alte lucruri. Ţi-am arătat scrisoarea asta?

O primise de la o femeie care locuia în Massachusetts şi care dăduse în judecată o companie de marketing după ce descoperise că aceasta avea treizeci de pagini imprimate la un rând cu informaţii despre ea, datând din urmă cu cincisprezece ani. Compania cunoştea şi era în măsură să vândă, mai mult de nouă sute de elemente informative care o priveau – inclusiv denumirile de somnifere, antiacizi şi alifii pentru hemoroizi, pe care le folosea. Aveau date privind divorţul ei, tratamentele medicale, evaluările creditului şi amenzile de circulaţie primite. Dar asta nu era ceva neobişnuit; compania deţinea dosare similare despre milioane de americani. Singurul lucru ciudat era faptul că ea aflase şi nu era singura. Scrisoarea ei fusese prima şi-l îngrijorase pe Cassidy.

— Ai uitat, Jim, că am răspuns personal la scrisoarea asta, zise Fry. Eu spun doar că nu ştii ce agitaţie stârneşti de data asta. Asta-i esenţa modului în care se fac afaceri în ziua de azi.

— De aceea merită să vorbim despre ea, zise calm senatorul.

— Uneori e mai important să trăieşti şi să înfrunţi o nouă zi.

Dar Fry ştia cum reacţionează Cassidy când îi cântă sticleţii în cap: indignarea morală lua locul calculului rece al interesului politic. Senatorul nu era un sfânt: uneori bea prea mult şi, mai ales în tinereţe, umblase cu prea multe femei. În acelaşi timp, Cassidy păstrase un fond de integritate politică: încerca să facă tot ce era corect, cel puţin în cazurile în care corectitudinea unei acţiuni se dovedea a fi la fel de limpede ca şi costul ei politic. Era o înclinaţie spre idealism pe care Fry o critica şi, aproape împotriva propriei voinţe, o respecta.

— Îţi aminteşti cum a definit Ambrose Pierce un om de stat?

Senatorul îi făcu cu ochiul.

— Un politician care, în urma presiunilor exercitate asupra lui din toate părţile, rămâne în picioare.

— Am fost ieri la garderobă şi-am aflat că ai primit o nouă poreclă, zise Fry, schiţând un zâmbet. Asta o să-ţi placă, Jim: „senatorul Cassandra”.

Cassidy se încruntă.

— Nimeni n-a ascultat-o pe Cassandra, deşi ar fi trebuit s-o

facă, mormăi el. Cel puţin ea putea spune că i-a prevenit…

Se opri. Terminaseră şi subiectul ăsta; conversaţia se încheiase. Fry îl proteja, aşa încât Cassidy îl ascultă până la capăt.

Senatorul Cassidy va face tot cum va vrea şi nimic nu-l putea opri.

Indiferent de riscuri.

6

Paşi grăbiţi bubuiau în spatele lui pe puntea de oţel, în vreme ce alerga spre centrul casei scării. Pândind liftul, Bryson se opri o fracţiune de secundă, apoi se răzgândi; ascensorul se mişca încet şi, odată aflat înăuntru, ar fi fost într-un sicriu vertical, pradă uşoară pentru oricine ar fi putut opri mecanismul liftului. Nu, avea s-o ia pe scări, chiar dacă va face zgomot. Nu exista altă cale de ieşire din acel loc.

N-avea de ales. *În sus ori în jos?* În sus, spre timonă şi puntea de comandă, ar fi fost o mişcare neaşteptată, dar risca să fie prins pe o punte superioară cu puţine ieşiri. Nu, nu era o idee bună. În jos, spre puntea principală, singura cale de scăpare.

Scăpare? Însă cum? Exista o singură cale de a părăsi nava – de pe puntea principală în apă – fie sărind, ceea ce ar fi fost sinucidere curată în valurile reci ale Atlanticului, fie coborând pe pasarelă, dar coborârea ar fi fost prea lentă şi expusă primejdiilor.

Iisuse! N-avea nici o cale de scăpare!

Nu, nu trebuia să gândească aşa; exista o soluţie, iar el avea s-o găsească.

Era ca un şoarece într-un labirint; faptul că nu cunoştea planul general al imensei nave îl dezavantaja net faţă de urmăritorii lui. Cu toate astea, date fiind dimensiunile vasului trebuia să existe nenumărate pasaje în care putea să scape de urmăritori şi să se ascundă la nevoie.

Se avântă spre scări şi începu să le coboare câte două deodată, în timp ce deasupra lui se auzeau strigăte. Unul dintre bodyguarzi era mort, dar existau fără îndoială şi alţii, alertaţi şi chemaţi de numeroasele alarme şi de staţiile de radio cu două canale. Paşii şi strigătele se auzeau tot mai ameninţător, dinspre casa scării. Urmăritorii deveneau mai numeroşi şi se părea că în câteva secunde aveau să apară alţii, din alte părţi ale navei.

Sirenele şi alarmele vasului răsunau într-un vacarm de zgomote aspre, metalice. Un palier dădea spre un pasaj scurt ce părea să conducă spre partea exterioară a unei punţi.

Deschise încet uşa, o închise fără zgomot în urma lui, alergă înainte şi se trezi pe puntea de la pupa. Cerul era negru, valurile se loveau uşor de coca vasului. Fugi spre balustradă, căutând

mânerele şi treptele din oţel, aflate de obicei pe pereţii vaselor, folosite drept calc de salvare în situaţii critice. Putea coborî până la alt nivel al navei, încercând să scape de urmăritori. Dar nu existau mânere de oţel pe carcasă. Singura cale de ieşire era jos.

Se auzi o împuşcătură. Glonţul ricoşă dintr-un cabestan metalic, cu un şuierat ascuţit. Părăsi balustrada şi se retrase în umbră, în spatele unui troliu de acostare pe care era înfăşurat cablul din oţel al navei în jurul cabestanului, ca un gigantic mosor de aţă, încercând să se ascundă. Altă serie de gloanţe zgâriară metalul, la câţiva centimetri de capul său.

Trăgeau fără reţinere, iar el înţelese că, având oceanul în spatele lui, urmăritorii puteau deschide focul fără teama de a deteriora vreunul dintre sensibilele echipamente de navigaţie ale vasului. Înăuntru, ar fi trebuit să fie mai atenţi. Asta îl proteja! Indivizii n-ar fi ezitat să-l ucidă, însă nu voiau să-şi deterioreze nava sau preţioasa ei încărcătură.

Trebuia să părăsească zona deschisă şi să se întoarcă în pântecele vasului. Ascunzişurile erau mai numeroase acolo şi, în plus, ar fi putut profita de ezitarea lor de a trage în voie.

Dar acum ce putea face? Se afla acolo, înconjurat, având drept protecţie doar un cabestan uriaş din oţel. Pentru el, era cel mai riscant loc de pe navă.

Doi sau trei trăgători păreau să se fi apropiat periculos de mult. Era depăşit numeric. Trebuia să le distragă atenţia, să-i păcălească, dar cum? Uitându-se înnebunit în jur, observă în spatele unei bârne din fier, un cilindru ce se ridica la aproape un metru deasupra punţii; lângă el zări o cutie de vopsea uitată acolo de vreun marinar. Se târî pe punte şi o luă. Era aproape goală.

Fu zărit şi se auzi o rafală de armă automată. Se retrase în grabă, înhăţând mânerul cutiei pe care o aruncă în faţă, spre balustradă. Privi de după baricada lui şi-i văzu pe cei doi bărbaţi întorcându-se către sursa zgomotului. Unul dintre ei alergă într-acolo, depărtându-se de locul unde se ascunsese Bryson. Celălalt se răsuci în poziţia clasică a trăgătorului, măturând locul cu privirea. În timp ce primul alerga spre tribord, al doilea făcu un ocol spre babord, ţinând tot timpul arma îndreptată către troliul de acostare. Acesta din urmă ghicise manevra, bănuia că Bryson provocase diversiunea şi credea că urmăritul se afla încă ghemuit în spatele vinciului.

Nu se aştepta ca Bryson să iasă de după vinci şi să vină spre

el. Bryson era doar la câţiva paşi de al doilea gardian, se auzi o împuşcătură din direcţia primului om, un anunţ că Bryson nu era acolo – o mişcare de amator. Al doilea bărbat, aflat la câţiva centimetri de Bryson, se întoarse, cu atenţia deturnată.

Mişcă! Acum!

Bryson sări şi îşi lovi adversarul cu genunchiul în stomac.

Omul căscă gura, rămase fără aer şi, în timp ce se ridica în picioare, Bryson îl lovi cu cotul în beregată. Auzi cartilajele trosnind în timp ce îi răsucea gâtul. Bărbatul răcni de durere şi Bryson reuşi să-i înhaţe arma. Încercă să i-o smulgă din mână, dar adversarul nu cedă; în ciuda durerii pe care i-o provocase Bryson, soldatul lui Calacanis se lupta, refuzând să cedeze pistolul. Din cealaltă parte a punţii, celălalt pistolar alerga trăgând spre colegul lui, care-i masca ţinta. Bryson răsuci arma până când încheietura omului trosni, iar ţeava armei era acum îndreptată spre pieptul gardianului. Arătătorul lui Bryson căuta trăgaciul; îl găsi şi trase.

Soldatul se arcui pe spate, cu pieptul străpuns. Bryson nu greşi ţinta; îl împuşcă pe individ în inimă.

Înşfăcând arma, sări în picioare şi începu să tragă nebuneşte în direcţia bărbatului ce fugea; acesta nu ripostă, ştiind că împuşcăturile din alergare nu-şi nimereau ţinta. Acea pauză scurtă era tot ce-i trebuia lui Bryson. Dădu drumul unei rafale de foc semiautomat şi un cartuş nimeri fruntea atacatorului. Omul se prăbuşi lângă balustradă.

Preţ de câteva secunde era în siguranţă, dar auzea paşii apropiindu-se, apoi împuşcăturile care-i însoţeau. Nu era nici pe departe în siguranţă.

Şi-acum încotro?

Imediat deasupra lui, în faţă, văzu o uşă pe care scria SALA GENERATORULUI DIESEL. Trebuia să ducă spre sala motoarelor, care părea pentru moment cel mai bun refugiu. Traversă în fugă puntea, trase de uşă şi-o deschise, apoi coborî grăbit o scară metalică abruptă şi îngustă, vopsită în verde. Ajunse într-o zonă deschisă, unde era un zgomot asurzitor. Generatoarele Diesel auxiliare funcţionau, furnizând electricitate pentru navă, deoarece motoarele erau oprite. Din câţiva paşi, traversă în goană o rampă ce înconjura încăperea pe deasupra imenselor generatoare.

În ciuda zgomotului, îi auzi pe urmăritorii săi şi văzu pentru o clipă câteva siluete ce coborau în viteză scara metalică, asemeni

unor umbre pe fundalul de un verde stins.

Erau patru şi coborau scara abruptă cu o stângăcie care-l surprinse la început. Apoi îşi dădu seama că doi dintre ei purtau ochelari pentru vedere nocturnă, iar ceilalţi aveau puşti cu lunetă în infraroşu. Contururile lor erau imposibil de confundat.

Ridică pistolul, îl ochi pe primul om de pe scară şi…

Brusc se făcu întuneric.

Becurile din încăpere fuseseră stinse, probabil de la vreun panou central de control. Nu era de mirare că atacatorii purtau un asemenea echipament! Eliminând orice sursă de lumină, ei sperau să valorifice avantajul oferit de armamentul lor sofisticat. Pe o navă cum era aceea, un adevărat arsenal plutitor, n-aveau cum să lipsească astfel de arme.

Trase în direcţia spre care ţintise cu o secundă sau doua în urmă. Auzi un ţipăt, apoi o bufnitură. Un adversar fusese doborât. Ar fi fost o nebunie să continue să tragă în întuneric, irosindu-şi muniţia, deoarece nu ştia câte gloanţe îi rămăseseră şi nici cum să facă rost de altele.

Adversarii lui aşteptau ca el să procedeze ca un animal încolţit, ca un şobolan care se îneacă. Să tragă rafale cu disperare, în neştire, pe întuneric. Să-şi consume muniţia la întâmplare, prosteşte, pentru ca apoi, cu ajutorul ochelarilor speciali, să-l lichideze.

În întuneric, întinse braţele, căutând să depisteze obstacolele, în intenţia de a le evita, dar şi pentru a se ascunde la nevoie în spatele lor. Cei care purtau lunete monoculare cu infraroşii, legate la ochi cu nişte curele prinse de căşti, aveau cu siguranţă şi pistoale. Ceilalţi erau înarmaţi cu puşti cu lunetă pentru vedere nocturnă. Ambele sisteme permiteau celui ce le folosea să „vadă” în întuneric, detectând diferitele temperaturi degajate de ţintele vii sau inerte. Aparatele optice cu imagini termice fuseseră folosite cu succes în timpul războiului Malvinelor din 1982 şi în războiul din Golf, în 1991.

Bryson îşi dădu seama că adversarii lui aveau lunete RAPTOR din ultima generaţie, uşoare şi foarte precise. Folosite în mod obişnuit de trăgători de elită, erau montate pe puşti de calibru 50.

O, Doamne Sfinte. Câmpul de luptă avea numeroase obstacole, iar din cauza întunericului, zgomotul generatorului părea şi mai puternic.

În beznă, un punct roşu începu să-i danseze prin faţa ochilor.

Cineva îl localizase.

Să facă triangulaţia! Să estimeze locul unde se afla trăgătorul, pornind de la direcţia reticulului infraroşu aţintit spre el. Nu era pentru prima dată ţinta unui trăgător cu lunetă în infraroşu şi învăţase să estimeze distanţa la care se afla puşcaşul. Repede. Fiecare clipă pierdută pentru a ţinti îi dădea duşmanului său, care-l vedea ca pe un obiect verde pe un fundal verde închis sau negru, timp să facă acelaşi lucru. În plus, inamicul său ştia cu precizie unde se afla, în vreme ce el se bizuia doar pe noroc şi pe o îndemânare de mult neexersată.

Şi cum putea să ţintească pe întuneric? În ce anume să tragă?

Închise pe jumătate ochii, încercând să-şi concentreze privirea, însă nu reuşi să vadă nimic. Ridică pistolul şi trase.

Un ţipăt!

Nimerise pe cineva, însă nu ştia cât de rău îl rănise.

O clipă mai târziu, un glonţ lovi maşina din stânga lui, şuierând cu putere. În ciuda aparaturii sofisticate, duşmanii lui rataseră ţinta. Nu părea să le pese dacă gloanţele lor loveau generatorul. Maşinile erau încastrate în oţel gros şi durabil.

Deci nu le păsa ce loveau sau dacă ratau ţinta.

Câţi oameni să fi fost acolo? Din cauză că generatorul făcea un zgomot puternic, nu putea auzi paşii apropiindu-se, nici respiraţia întretăiată a unui rănit. Era, de fapt, orb şi surd.

O luă la fugă pe pasarelă, cu o mână întinsă în faţă ca să se protejeze de eventualele obstacole şi strângând arma cu cealaltă; auzi iarăşi împuşcături. Un glonţ vâjâi atât de aproape de capul său, încât simţi curentul de aer lângă ţeastă. Pe urmă, mâna întinsă în faţă se lovi de ceva dur – un perete despărţitor.

Ajunsese la un zid aflat la capătul vastei încăperi. Îşi întoarse arma într-o parte, apoi în cealaltă şi lovi de fiecare dată balustrada de oţel.

Era prins în capcană.

Percepu luminiţa roşie dansând în întuneric, în timp ce unul din trăgători ţintea ovalul verde care, în luneta cu vedere nocturnă, era capul lui.

Agită pistolul în aer, în faţa lui, pregătit să tragă din nou în gol. Şi strigă:

— Dă-i drumul! Dacă nu mă nimereşti, rişti să strici generatorul. Aici e un echipament electronic sensibil, microcipuri uşor de distrus. Termină generatorul şi-o să întrerupi toată electricitatea de pe vas. O să vedem ce-o să zică atunci

Calacanis.

Tăcere. O fracţiune de secundă. I se păru că vede punctul roşu tremurând.

Se auzi un râs înfundat, reticulul infraroşu îi trecu din nou prin faţa ochilor, rămase nemişcat, apoi… şuieratul unei arme cu amortizor, încă trei ţiuituri, un ţipăt şi zgomotul altui trup căzând pe podeaua din oţel a pasarelei.

Ce se întâmplase?

Cine trăsese în duşmanul lui? Cineva trăsese o rafală, folosind un pistol cu amortizor. Trăsese în urmăritorii lui, poate chiar îi eliminase!

— Nu mişca! strigă Bryson în beznă spre pistolarul necunoscut.

Ţipătul lui n-avea rost – de ce i-ar fi dat atenţie adversarii lui cu ochelari pentru vedere nocturnă sau lunetă? Totuşi reacţia lui neaşteptată şi chiar ilogică, ar fi putut crea câteva secunde de confuzie.

— Nu trage! desluşi el o voce, în zgomotul asurzitor al generatoarelor.

Era vocea unei femei.

Bryson îngheţă. Nu văzuse decât bărbaţi coborând scara metalică spre încăpere, însă echipamentul voluminos putea ascunde cu uşurinţă o siluetă feminină.

Dar ce însemna acest – *nu trage?*

Bryson strigă:

— Pune arma jos!

Brusc fu orbit de lumină şi înţelese că becurile din sală fuseseră aprinse!

Ce se întâmpla?

În câteva secunde, ochii i se obişnuiră cu lumina şi reuşi să desluşească silueta femeii care-i vorbise, aflată pe o pasarelă de deasupra. Purta o uniformă albă – uniforma stewardesei lui Calacanis – şi o caschetă cu curele: lentila unui dispozitiv pentru vedere nocturnă îi ascundea jumătate din faţă. Cu toate acestea, Bryson îşi dădu seama că era frumoasa blondă cu care schimbase câteva cuvinte înainte de cină, care-i şoptise chiar înainte să înceapă violenţa nişte vorbe pe care acum le înţelegea drept un adevărat avertisment.

Stătea ghemuită în poziţie de tragere, strângând patul unei arme Ruger ce avea ataşat un amortizor lung. Mai văzu patru trupuri prăbuşite – două pe puntea de lângă generator, unul la

începutul pasarelei pe care stătea el, iar altul la doar doi metri distanţă, alarmant de aproape.

Femeia nu avea arma îndreptată spre el, dimpotrivă îl acoperea, supraveghindu-i pe cei căzuţi. Stewardesa stătea lângă un mic panou de control, plin cu butoane; de-acolo aprinsese lumina.

— Haide! strigă ea, acoperind vuietul monoton. Pe-aici!

Ce dracu' se întâmplă?

Bryson făcuse ochii mari, zăpăcit.

— Hai să mergem! strigă înfuriată femeia.

— Ce vrei? strigă Bryson, mai mult ca să câştige timp decât ca să capete un răspuns.

Asta nu putea fi decât o capcană iscusită, dar tot o capcană!

— Ce dracu' crezi? ţipă ea, întorcând arma spre el şi reluând poziţia de tragere.

El îndreptă puşca asupra ei şi, când se pregătea să apese pe trăgaci, o văzu mutând ţeava armei cu câţiva centimetri spre dreapta şi auzi şuieratul înfundat al altui cartuş. Aproape concomitent, auzi o bufnitură şi văzu un trup răsturnându-se de pe pardoseala de deasupra lor.

Alt trăgător cu puşcă echipată cu lunetă pentru vedere nocturnă.

Femeia tocmai îl ucisese.

Lunetistul se furişase spre el şi l-ar fi ucis dacă femeia nu-l dobora.

— Mişcă! strigă ea. Înainte să apară alţii. Dacă vrei să-ţi salvezi viaţa, mişcă-ţi fundul!

— Cine eşti? strigă Bryson, uluit.

— Ce contează? Te rog, nu e timp! Nu vezi în ce situaţie eşti? Calculează-ţi şansele. Ce, ai altceva de ales?

7

Bryson o privea ţintă pe femeie.

— Haide! îl chemă ea, cu un glas tot mai nerăbdător.

Dacă voiam să te ucid, aş fi făcut-o deja. Sunt în avantaj, am lunetă cu infraroşii, spre deosebire de dumneata.

— Acum nu mai ai avantajul ăsta, îi răspunse Bryson, strângând arma furată, lângă coapsă.

— Cunosc bine nava. Dacă vrei să rămâi aici şi să faci figuri, te priveşte. Eu n-am altă soluţie decât să plec. Forţa de securitate a lui Calacanis e puternică – mai sunt mulţi oameni, care probabil că vin încoace.

Cu mâna liberă îi arătă un obiect fixat sus, pe unul dintre pereţi, aproape de tavanul sălii generatorului. Bryson recunoscu o cameră video de supraveghere.

— Ţine sub supraveghere majoritatea locurilor de pe navă. Aşa că, fie mă urmezi şi-ţi salvezi viaţa, fie rămâi aici şi-o să fii omorât. Alege!

Se întoarse repede şi începu să alerge pe pasarelă, apoi urcă nişte trepte metalice spre o trapă. Deschizând-o, privi înapoi şi-i făcu semn cu capul, invitându-l s-o urmeze.

Bryson ezită câteva secunde înainte de a se conforma.

Gândurile i se învălmăşeau în cap; cine *era* ea? Ce făcea, ce voia, ce căuta acolo?

Nu era stewardesa vasului.

Atunci cine *era?*

Ea îi făcu semn; el trecu prin tambuchi în urma ei, ţinând arma strâns în mână.

— Ce eşti…? începu el.

— *Taci!* şuieră ca. Zgomotele ajung departe de-aici.

Închise trapa în urma lui şi o zăvorî. Zgomotul din sala generatorului încetă să se mai audă.

— Din fericire pentru noi, asta-i o navă cu sisteme de siguranţă împotriva piraţilor. Trecerile pot fi blocate.

El îi prinse privirea. Era remarcabil de frumoasă.

— Ai dreptate, zise el încet, nu prea am de ales, dar ai face bine să-mi spui ce se întâmplă.

Ea îl privi ironic şi şopti:

— Acum, n-am timp pentru explicaţii. Şi eu lucrez sub

acoperire. Urmăresc transferurile de arme către anumite forţe care vor să arunce Israelul în epoca de piatră.

E agenta *Mossadului,* îşi zise el, însă accentul femeii îi spunea că e libaneză, din Valea Bekaa; ceva nu era în regulă.

Ar fi putut fi libanez un agent de teren al Mossadului?

Ea îşi înclină capul, de parcă ar fi auzit un zgomot îndepărtat, pe care el nu-l percepea.

— Pe-aici, spuse ea brusc, urcând în salturi pe treptele de oţel. El o urmă până la un palier, apoi printr-o trapă ce se deschidea spre un coridor lung, pustiu şi întunecat. Femeia se opri o clipă, uitându-se în ambele direcţii. În timp ce privirea i se acomoda cu lumina slabă, văzu că tunelul era foarte lung.

Părea să se întindă pe toată lungimea vasului, de la prora la pupa. Părea a fi un culoar de serviciu puţin folosit.

— Hai! şuieră ea, luând-o la goană.

Bryson o urmă, lungind paşii ca să se ţină pe urmele femeii. Observă că păşea cu agilitate, uşor, practic fără zgomot. Încercă s-o imite, înţelegând că ea se străduia să reducă vibraţiile suprafeţei de oţel pentru a nu fi auziţi şi a putea percepe paşii urmăritorilor.

În mai puţin de un minut, după ce alergaseră câteva sute de metri prin tunelul întunecat, i se păru că aude un zgomot înfundat, venind dinspre pupa, din spatele lor. Întoarse capul şi observă o modificare în poziţionarea umbrelor de la capătul îndepărtat. Înainte de a-i putea spune ceva, o văzu pe femeie abătându-se către dreapta şi lipindu-se de peretele din oţel, în spatele unei grinzi metalice verticale. Procedă la fel tocmai la timp.

Se auzi o rafală de armă automată. Gloanţele şfichiuiră peretele metalic, făcându-l să răsune şi căzură cu zgomot pe podea.

Răsucindu-şi capul spre stânga, văzu o dâră de foc ieşind din ţeava unei mitraliere, la capătul îndepărtat al tunelului şi pe trăgătorul aflat în umbră. Răsună o altă rafală, apoi ucigaşul începu să alerge spre ei.

Femeia se lupta cu uşa unei trape.

— La naiba! E o încuietoare falsă! şopti ea.

Aruncând iute o privire în coridorul întunecat, spre asasinul ce se apropia, zise:

— Pe-aici!

Sărind departe de adăpostul peretelui şi-al grinzilor din oţel,

ea o luă la fugă. Procedase bine deoarece altfel ar fi fost prinşi acolo – ar fi devenit nişte ţinte uşoare. El privi pe după grindă înapoi şi-l văzu pe trăgător încetinindu-şi înaintarea, ridicându-şi mitraliera Uzi şi îndreptând-o direct spre femeie.

Bryson nu ezită. Ţinti şi apăsă pe trăgaci de două ori la rând. Se auzi un foc, dar a doua apăsare a trăgaciului nu produse decât un slab declic. Ţeava, ca şi încărcătorul, erau goale.

Glonţul îşi atinse ţinta, mitraliera urmăritorului se izbi de podea, iar el se prăvăli într-o parte. Deşi distanţa era mare, Bryson îşi dădu scama că omul era mort.

Înspăimântată, femeia realiză ce se întâmplase şi îi aruncă lui Bryson o privire scurtă, ce putea fi considerată de mulţumire, dar nu spuse nimic.

Pentru moment erau în siguranţă. Femeia coti spre dreapta şi se opri brusc în dreptul altei porţiuni a peretelui, despărţită tot de grinzi verticale. Se aplecă în faţă, se prinse de o bară montată deasupra unei deschizături ovale din perete, de mărimea unei guri de canal, îşi strecură cu agilitate picioarele în gaură, asemeni unui copil aflat pe terenul de joacă şi dispăru. Bryson procedă la fel, dar cu mai puţină îndemânare. Oricât de sprinten ar fi fost, nu cunoştea nava la fel de bine ca ea.

Se aflau într-un compartiment în formă de boxă, cu tavanul jos, întunecos. Singura sursă de lumină se datora lămpii de pe culoarul de serviciu. După ce i se acomodară ochii cu întunericul, Bryson înţelese că se aflau într-un spaţiu cubic, legat de altul, printr-o altă deschizătură, care la rândul lui era legal de altul şi tot aşa. Putea vedea clar până în partea cealaltă a navei. Îşi dădu scama că era un pasaj de-a curmezişul vasului, compartimentele fiind separate de grinzi groase din oţel. Ea cercetă în spaţiul alăturat, apoi, fără o vorbă, trecu în el cu picioarele în faţă.

O urmă. În clipa când ajunse dincolo, o auzi şoptind:

— Şşt! *Ascultă!*

Auzi bocănitul îndepărtat al unor paşi pe podeaua de oţel. Sunetul părea să vină dinspre culoarul de serviciu, dar şi de la un nivel superior. Păreau să fie cel puţin şase oameni.

Ea vorbi repede, cu voce joasă:

— Sunt sigură că l-au găsit pe cel ucis de dumneata. Asta i-a făcut să înţeleagă că eşti înarmat, poate chiar un profesionist. Engleza ei avea un accent puternic, dar era remarcabil de fluentă. Intonaţia părea interogativă. De altfel e limpede că asta eşti, dacă ai supravieţuit până acum. Ei mai ştiu că dumneata –

noi – nu puteam ajunge prea departe.

— Nu ştiu cine eşti, dar constat că îţi rişti viaţa pentru mine. Nu-mi datorezi nimic, dar o explicaţie ar fi bine venită.

— Ştii ceva, dacă scăpăm de-aici, o să avem timp să vorbim. Mai ai vreo armă la dumneata?

— Doar pe asta şi e goală.

— Nu-i bine. Suntem inferiori numeric. Ei se pot răspândi în toate direcţiile, ca să cerceteze fiecare culoar, fiecare cală.

Şi, cum ai văzut, sunt echipaţi cu armament, nu glumă.

— Pe vasul ăsta nu duc lipsă de aşa ceva, remarcă Bryson. Cât de departe suntem de containere?

— Containere?

— Lăzile. Încărcătura.

În semiîntuneric, reuşi s-o vadă schiţând un zâmbet când înţelese la ce se gândea el.

— A, da. Nu prea departe. Dar nu ştiu ce e în ele.

— Atunci n-avem decât să ne uităm. Trebuie să ne întoarcem pe culoarul de serviciu?

— Nu. Există o ieşire practicată în podeaua uneia dintre boxe, dar nu ştiu în care şi, fără lumină, riscăm să cădem în ea.

Bryson vârî mâna în buzunar, scoase o cutie cu chibrituri şi aprinse unul. Apăru o palidă lumină chihlimbarie. El se duse către următoarea deschizătură. Curentul de aer stinse flacăra şi el aprinse alt chibrit. Femeia îl urmă şi se uită în spaţiul alăturat.

— Aici e, spuse ea.

Bryson stinse chibritul înainte să-i ardă degetul. Ea întinse mâna dreaptă după cutia cu chibrituri; el i-o dădu, înţelegând că, de vreme ce era în faţă, avea mai multă nevoie de ea.

De îndată ce se făcu iar întuneric, femeia apucă bara de oţel şi se strecură prin gaură. Ajunsă dincolo, se apucă de un mâner montat în celălalt compartiment şi începu să pipăie cu tălpile podeaua, verificând oţelul compact.

— În regulă. Ai grijă.

Trecu şi el prin deschizătură, coborând cu atenţie şi se opri lângă peretele boxei. Femeia cobora deja pasajul vertical pe o scară metalică sudată acolo. Bryson auzi paşi răsunători apropiindu-se, însoţiţi de strigăte şi văzu fasciculul unei lanterne puternice luminând culoarul de serviciu de unde veniseră. Se culcă pe podea, exact în momentul în care fasciculul se îndrepta spre ei. Lumina se mişcă încet, dintr-o parte în alta.

Îngheţă, cu faţa lipită de oţelul rece. Auzea sirenele puternice

ale navei, care continuau să vuiască; deveniseră aproape un zgomot de fond, peste care desluşea acum alte sunete, mai ascuţite.

Îşi ţinu respiraţia. Lumina se mişcă spre centrul pasajului, pe urmă se opri, de parcă i-ar fi descoperit. Îşi ţinu respiraţia.

Fasciculul se mişcă lateral şi dispăru.

Paşii răsunători păreau să treacă pe alături.

— Aici nu-i nimic! strigă o voce.

Aşteptă un minut înainte de a-şi permite să se mişte. I se păru o veşnicie. Pipăi cu băgare de seamă podeaua, căutând marginea netedă şi rotundă a deschizăturii, până când degetele sale întâlniră capul din oţel al scării.

Începu să coboare şi el treptele.

I se păru că scara are sute de metri, deşi ştia că nu poate fi atât de lungă. În cele din urmă, ajunseră la capăt şi începură să se târască printr-un lung tunel orizontal şi întunecat, cu podeaua umedă. Tavanul era atât de jos, încât nu puteai sta în picioare. Zgomotul paşilor urmăritorilor aproape că nu se mai auzea. Femeia se mişca rapid prin tunel, asemeni unui crab. Bryson o urmă. Tunelul continua spre dreapta. Femeia se prinse de altă scară metalică verticală, pe care începu să urce cu agilitate. Bryson porni după ea. Ascensiunea fu scurtă şi ajunseră într-o nouă încăpere ce arăta ca un culoar. Femeia aprinse un chibrit. La flacăra lui constatară că pereţii abrupţi erau din oţel ondulat. Bryson înţelese că pereţii erau de fapt capetele containerelor stivuite unul lângă altul. Culoarul trecea printre două şiruri lungi de containere.

Femeia se opri, îngenunche, aprinse alt chibrit şi cercetă o etichetă lipită pe latura unui container.

— Vulturul de Oţel 105, 107, 111…

— Pumnale. Pentru ofiţeri superiori, operaţiuni tactice. Mai caută.

Ea se duse la containerul următor.

— Tehnologie Omega…

— Componente electronice de luptă. Iisuse, aici au de toate, dar astea nu ne ajută cu nimic.

— Mark – Doisprezece 1FF Crypto…

— Sisteme criptografice pentru recepţie-transmisie automată sau pentru decriptori. Încearcă la următoarea. Repede!

Între timp, Bryson se ghemuise în faţa unui container din şirul opus, încercând să descifreze eticheta la lumina slabă a

chibritului femeii.

— Cred că am găsit ceva, zise el. Grenade electrice XM 84; nu sunt mortale, nu se fragmentează, dar fac mult zgomot.

Mormăi în barbă:

— Aş fi preferat ceva mortal, dar calul de dar nu se caută la dinţi.

Ea continuă să citească în şoaptă:

— AN/PSC-11 SAPFM.

— Sisteme antibruiaj portabile cu frecvenţe multiple. Mai departe.

Femeia stinse chibritul şi aprinse altul.

— STDAC?

— Sisteme tactice de date pentru artileria de câmp. Nici astea n-or să ne ajute.

— AN / PRC-132 SR1FOS?

— Staţii radio de înaltă frecvenţă pentru operaţiuni speciale. Nu!

— Tadiran…

El o întrerupse.

— Sisteme electronice şi de telecomunicaţii fabricate în Israel. În ţara dumitale. Nu le putem folosi.

Apoi observă eticheta de pe un container alăturat: grenade M-76 şi grenade pentru poliţie M-25 CS, folosite de armată şi poliţie pentru controlul mulţimilor.

— Am găsit, spuse el emoţionat. Exact de ele avem nevoie. Ştii cum se deschid chestiile astea?

Femeia se întoarse către el.

— Tot ce ne trebuie e un bomfaier. Containerele astea sunt sigilate cu mare grijă, pentru a preveni furtişagurile, însă nu şi bine încuiate.

Primul container se deschise uşor după ce rupseră sigiliul.

Pârghia metalică, ce traversa capătul din faţă al containerului înalt de doi metri şi şaptezeci de centimetri, se ridică uşor.

Înăuntru erau stivuite lăzi de lemn cu grenade şi alte arme: o veritabilă peşteră a lui Aladin, plină cu armament.

Zece minute mai târziu, erau dotaţi cu o grămadă de arme.

După ce învăţară cum să le folosească şi cum să evite declanşarea lor accidentală, Bryson şi femeia începură să îndese obiectele mai mici, grenadele şi muniţia, în buzunare.

Obiectele mai mari le puseră pe umeri şi în spate, în nişte tocuri improvizate, în rucsacuri şi în banduliere de sfoară; pe cele

mai mari aveau să le ducă pur şi simplu în mâini. Fiecare purta câte o cască la care era ataşat un scut pentru faţă şi un costum de protecţie.

Brusc, se auzi un trosnet puternic, chiar deasupra lor, apoi încă unul, urmat de scrâşnetul metalului zgâriind metal.

Bryson se strecură în spaţiul îngust dintre două containere şi-i făcu semn femeii să-l imite.

O fâşie de lumină intensă apăru deasupra, în timp ce un chepeng era dat la o parte – scoţând la iveală o deschizătură în bocaportul ce acoperea acea parte a calei. Lumina venea de la nişte lanterne de mare putere, ţinute de trei sau patru dintre soldaţii lui Calacanis. În spatele lor şi lângă ei erau alţii; chiar şi din acel unghi, Bryson văzu că erau înarmaţi până-n dinţi.

Nu! Se aştepta la o confruntare, dar nu acolo, nu aşa curând! Nu avusese ocazia să pună la punct o strategic, să-şi coordoneze acţiunile cu blonda fără nume care devenise, din cine ştie ce motiv, complicea sa.

Apucă strâns patul pistolului automat Kalaşnikov şi-i ridică uşor ţeava, cumpănind la posibilităţile pe care le avea.

Dacă ar fi tras le-ar fi trimis un semnal luminos, confirmând astfel locul în care se afla. Oamenii lui Calacanis nu aveau certitudinea că Bryson şi femeia erau acolo.

Bryson aruncă o privire spre armele ce zăceau abandonate pe podeaua de oţel a culoarului. Dacă le-ar fia văzut, inamicii lui ar fi ştiut că bănuiala lor era întemeiată, că localizaseră exact sursa zgomotelor de sub ei, că vânatul lor fie era acolo, fie tocmai plecase.

Dar de ce nu deschideau focul?

Când eşti în avantaj numeric, porneşti la atac. Instinctul îi spunea să tragă primul, să doboare cât de mulţi urmăritori, indiferent dacă asta îi va face sau nu să se retragă.

Înălţă Kalaşnikovul, privi prin cătarea luminată slab, cu intensitate variabilă, luă linia de ochire şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi explozia, zgomotul împuşcăturii fiind urmat de un ţipăt de durere. Unul dintre soldaţii lui Calacanis se prăbuşi de pe marginea deschizăturii de deasupra pe rampa de oţel, la câţiva paşi de el. Bărbatul, lovit în frunte, era mort.

Bryson se trase în umbra adăpostului dintre containere, adunându-şi puterile pentru a înfrunta rafala de foc automat ce ştia că avea să urmeze.

Nu se auzi nimic!

De sus veni un strigăt, un ordin răcnit. Oamenii se retraseră şi luară poziţii de tragere, dar nu deschiseră focul!

De ce dracu' n-o făceau?

Nedumerit, Bryson ridică din nou arma şi apăsă de două ori pe trăgaci, ochind cu grijă. Unul dintre oameni căzu imediat, mort; altul se clătină pe picioare, ţipând de durere.

Brusc, Bryson înţelese: li se ordonase să nu tragă! Nu puteau risca să-şi folosească armele atât de aproape de containere! Lăzile din oţel ondulat erau pline cu explozive şi muniţie – nu toate, desigur, însă destule ca să prezinte pericol.

Un singur glonţ rătăcit, care ar fi penetrat carcasa din oţel subţire a unui container, ar fi putut detona un depozit de bombe sau de explozibil C-4 ori cine ştie ce altceva, care ar fi provocat un incendiu atât de mare încât vasul s-ar fi scufundat.

Câtă vreme se adăposteau printre containere, cei de sus nu vor trage. Asta însemna că erau în siguranţă cât timp rămâneau în acel loc. Din păcate, nu exista cale de ieşire, de scăpare, iar duşmanii lui ştiau sigur asta. Puteau să-l aştepte să iasă sau să facă o gafă.

Dădu drumul pistolului automat, lăsându-l să atârne într-o parte, de curea. De unde se afla, o putea zări pe blondă, ghemuită între două containere, la vreo şase metri distanţă, urmărindu-l, aşteptând să vadă ce va face. Bryson îşi îndreptă degetul mare mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta – o întrebare mută: pe unde ieşim?

Ea răspunse imediat, tot prin gesturi: singura soluţie era să plece de la adăpostul containerelor şi s-o ia înapoi pe rampă, în direcţia de unde veniseră. La naiba! N-aveau altă soluţie, trebuia să se expună riscului! Bryson arătă spre şine, transmiţându-i că avea să plece primul, apoi ridică cealaltă armă tactică importantă, o mitralieră Uzi, fabricată în Africa de Sud. Începu să se strecoare pe furiş de pe intervalul unde se ascunsese, cu spatele lipit de unul din containere, până când ajunse la loc deschis, cu mitraliera aţintită spre inamicii aflaţi sus. Atât de repede cât le permitea greutatea armamentului pe care-l cărau, porniră spre singura lor cale de scăpare.

Femeia îl urmase şi acum se furişau amândoi pe rampă, cu spatele la enormele cutii de oţel. Mai multe fascicule puternice de lanternă îi urmăriră, luminându-i. Cu coada ochiului, Bryson văzu mai mulţi trăgători schimbându-şi poziţia, pentru a trage în ei fără teama de a lovi containerele.

Pentru a reuşi aveau nevoie de o mare precizie, iar Bryson nu intenţiona să le dea ocazia.

Întoarse Kalaşnikovul spre trăgători şi, în timp ce ridica piedica, auzi un zgomot puternic în spate. Se întoarse iute şi văzu câţiva oameni ieşind prin trapa care fusese scăparea lor!

Se aflau la o distanţă mult mai mică, de la care puteau ţinti mult mai precis. Acum erau înconjuraţi, unica lor cale de salvare dispăruse!

Brusc, se auzi o rafală de mitralieră. Femeia trăsese şi se adăpostise apoi între două containere. Urmară strigăte, ţipete şi câţiva dintre urmăritorii aflaţi în faţă căzură la podea, răniţi sau morţi. Profitând de împuşcături, Bryson vârî mâna în buzunarul jachetei militare, scoase o grenadă, trase cuiul şi o azvârli în grupul de sus al oamenilor lui Calacanis. Izbucni un cor de răcnete şi atacatorii se împrăştiară chiar când grenada explodă, împroşcând şrapnele în toate părţile, doborându-i pe câţiva dintre bărbaţi. Aşchii metalice căzură şi pe scutul de pe faţa lui Bryson.

Femeia trase o altă salvă de mitralieră, tocmai când unii dintre oamenii care ieşiseră prin trapă avansau către ei desfăşuraţi, cu pistoalele scoase. Bryson scoase altă grenadă şi o aruncă în sus; aceasta explodă mult mai repede, cu efect la fel de devastator. Pe urmă trase o rafală de mitralieră spre cei care se apropiau. Câţiva fură loviţi; doi dintre ei, care purtau veste antiglonţ, continuară să înainteze. Bryson trase din nou.

Impactul gloanţelor, cu vesta, fu suficient de puternic ca să-l răstoarne pe unul din ei. Bryson trase încă o salvă lungă şi-l lovi pe celălalt în gât omorându-l pe loc.

— Hai! strigă femeia.

O văzu îndepărtându-se prin pasajul îngust dintre containere, cufundându-se în întuneric. Se părea că găsise o nouă cale. Trebuia să aibă încredere în ea şi să creadă că ştia ce făcea. Trăgând o salvă lungă pentru acoperire, Bryson ieşi din refugiul lui pe rampa liberă. În timp ce alerga, trăgea în toate părţile, aparent înnebunit. Stratagema dădu roade: reuşi să ajungă la pasajul din partea cealaltă, la timp ca s-o vadă pe femeie dispărând la stânga, într-un spaţiu strâmt dintre containere, trăgând după ea un obiect lung şi greu.

Recunoscu arma. Înainte de a coti, mai aruncă o grenadă înapoi, spre oamenii lui Calacanis.

Era o nebunie! Femeia trăgea după ea o armă

supradimensionată, de forma unei puşti, care le încetinea fuga!

— Ia-o înainte, îi şopti el. Duc eu arma.

— Mulţumesc.

Acum, ea cobora o pasarelă care ducea la şirul de containere de sub ei. O urmă cu toată viteza, se auzeau paşi peste tot, dar mai ales deasupra şi în spate. Bănui că urmăritorii se împărţiseră în grupuri mici.

Unde mergeau? De ce insistase să care cu ei afurisita aia de armă?

Femeia urma un traseu ciudat, întortocheat – printre containere, apoi coborî pe pasarelă la nivelul inferior. Erau vreo opt niveluri de containere sub punte, sub bocaporturi şi cine ştie câte şiruri, care formau un labirint nesfârşit. Asta făcea ea: încerca să-i piardă pe urmăritori în labirint! Bryson era dezorientat; n-avea idee unde mergea femeia, care se mişca repede şi aparent spre o anume destinaţie. Continuă s-o urmeze, stânjenit de greutatea armei pe care trebuia s-o care.

În cele din urmă ajunseră la alt tunel vertical, în care se afla o scară de oţel. Ea o urcă în fugă. Bryson simţea că se sufoca. Cele cincisprezece sau optsprezece kilograme în plus pe care le ducea îl oboseau. Observă că femeia era într-o excelentă condiţie fizică. Tunelul vertical urca vreo cincisprezece metri, sfârşindu-se în altul, orizontal şi întunecat, suficient de înalt pentru a sta în picioare. De îndată ce ajunse şi el sus, femeia închise uşa trapei în urma lui şi o încuie.

— Ăsta-i un tunel lung, zise ea. Dar dacă reuşim să ajungem până aproape de capăt, la puntea 02, putem ieşi de-aici.

O luă la fugă, iar Bryson o urmă îndeaproape.

Se auzi brusc un declic puternic, răsunător şi rămaseră pe întuneric.

Bryson se aruncă pe podeaua din oţel, dintr-o obişnuinţă deprinsă în anii când acţiona pe teren; îşi dădu seama că femeia procedase la fel.

Zgomotul unei împuşcături fu urmat imediat de cel al oţelului lovit de oţel; un glonţ ricoşa în peretele metalic la câţiva centimetri distanţă. După precizia focului, îşi dădu seama că se trăsese cu o puşcă cu lunetă pentru vedere nocturnă. O altă explozie şi Bryson fu lovit în piept! Glonţul intrase în vesta lui de protecţie cu forţa unui pumn zdravăn, izbindu-l în piept. N-avea dispozitiv pentru vedere nocturnă; nu găsiseră aşa ceva în peştera cu arme a lui Aladin, în căutarea lor grăbită prin

containere. În schimb femeia libaneză avea.

Sau n-avea?

— Nu am! şopti ea răguşit, de parcă i-ar fi citit gândurile. L-am lăsat undeva în spate!

Se auziră paşi ce se apropiau. Omul nu alerga, ei mergea repede, călcând hotărât, deoarece îşi putea vedea ţinta limpede prin beznă. Era mersul sigur al unui ucigaş, ce se apropia pentru a fi sigur că nu-şi va rata ţinta.

— Lasă-te jos! şuieră Bryson şi trase o rafală în direcţia ucigaşului, dar fără rezultat; asasinul înainta neabătut spre ei, Bryson îl simţea.

În buzunarul din stânga al jachetei avea mai multe grenade de mână. Grenade lacrimogene M651 CS, dar ar fi fost o greşeală să le arunce, deoarece, în acel spaţiu închis, i-ar fi afectat şi pe ei. Avea şi grenade fumigene M90, care produceau valuri de fum gros, dar nici ele nu erau bune, de vreme ce dispozitivul pentru vedere nocturnă pătrundea prin fum.

Bryson îşi aminti că mai avea ceva: un model sofisticat de grenadă de mână, care i-ar fi putut ajuta.

N-avea timp să-i explice femeii ce intenţiona să facă, dar trebuia s-o avertizeze, fără ca ucigaşul să priceapă.

Găsi grenada, recunoscând-o după forma ei neobişnuită, după conturul neted. Scoase iute cuiul, aşteptă cele câteva secunde, apoi o aruncă la câţiva paşi de locul unde bănuia că ajunsese soldatul lui Calacanis.

Explozia fu scurtă, dar orbitoare, fosforescentă, luminându-l pe ucigaşul rămas nemişcat în cadru, ca într-un trucaj cinematografic. Bryson văzu cum bărbatul, cu arma ridicată în poziţie de tragere, îşi dădu capul pe spate, uluit.

Lumina dispăru la fel de repede cum apăruse şi Bryson simţi că aerul se umple de un fum fierbinte. Ucigaşul fusese luat prin surprindere şi Bryson profită de acel moment ca să ridice arma lungă din oţel şi să se arunce în faţă, lângă femeie. Îi strigă în arabă:

— Fugi! Drept înainte! Acum nu ne poate vedea!

Într-adevăr, grenada fumigenă M76, de fabricaţie americană, odată detonată, formase un ecran gros de fum, amestecat cu foiţe fierbinţi de alamă care pluteau în aer şi se lăsau în jos foarte încet. Era un obscurizator sofisticat, conceput special pentru a bloca detectarea radiaţiilor infraroşii de către sistemele pentru vedere nocturnă. Fragmentele metalice fierbinţi derutau

dispozitivul ucigaşului, astfel încât aceasta nu mai putea distinge căldura corpului uman de ambianţa mai rece. Câmpul vizual al asasinului nu mai era decât un nor dens şi împestriţat.

Bryson o luă la fugă; femeia alerga în faţa lui. Duşmanul lor îşi reveni în câteva secunde şi începu să tragă, la întâmplare, dar Bryson şi femeia ajunseseră departe de el.

Simţi o mână care îl atinse: blonda îl îndruma printr-un tambuchi, trăgându-l spre o scară de oţel. Reuşi să urce treptele. Din spate auzi altă rafală trasă orbeşte, apoi barajul de foc se opri brusc. *Nu mai are muniţie,* îşi zise Bryson. *Va trebui să-şi încarce arma.*

Dar n-o să mai aibă timp.

Femeia deschise o trapă. În clipa în care simţi binecuvântatul aer rece al nopţii umplându-i plămânii, văzu că erau afară, sub cerul liber, pe o mică porţiune de la tribord a punţii. Ea închise trapa în urma lui şi trase zăvorul. Cerul era întunecat, fără stele, dar părea că strălucea în comparaţie cu bezna din tunel.

Se aflau pe puntea 02, deasupra punţii principale. Bryson observă că alarmele încetaseră să sune. Croindu-şi drum cu agilitate printre câteva grămezi mari de cabluri unsuroase, se îndreptă cu paşi mari spre parapet.

Îngenunche şi dezlegă de pe un inel un cablu care eliberă o bigă, un braţ de gruie ce se balansa acum în afară. De furca gruiei era legată o barcă de salvare de vreo opt metri lungime, o ambarcaţiune de patrulare Magna Marine, una dintre cele mai rapide şalupe existente.

Se căţărară în şalupă, care începu să se legene nesigur în brida velaturii. Femeia trase de o parâmă, ridicând piedica şi şalupa plonja în apă, eliberată de legături.

Femeia puse în funcţiune motorul şi barca ţâşni înainte, aproape zburând pe suprafaţa apei. Blonda se aşeză la volan, iar Bryson se ocupă de tubul lung din oţel, imensa rachetă pe care o târâse prin toată nava. Accelerat la maximum, motorul propulsa barca cu nouăzeci şi şase de kilometri pe oră. Uriaşa navă se profila masivă ca un zgârie-nori, în urma lor.

Zgomotul puternic al motorului şalupei părea să fi alertat forţele de securitate ale lui Calacanis, pentru că, deodată, cerul întunecat fu brăzdat de fascicule orbitoare de lumină şi de explozii asurzitoare. Gardienii veniseră lângă parapete şi trăgeau cu mitralierele şi puştile cu lunetă. Din fericire, cei doi fugari ajunseseră suficient de departe.

Scăpaseră, se aflau în siguranţă! Dar nu, Bryson observă lansatoarele de rachete înălţate pe punte, aţintite direct spre ei.

Or să ne arunce în aer.

Auzi pornind un motor şi apoi un huruit puternic. De după pupa vaporului, apăru o şalupă de patrulare Boston Whaler, de opt metri lungime, din clasa Vigilant, cu mitraliere la bord. Nu era o ambarcaţiune a Pazei de coastă spaniole, ci una privată, care se apropia tot mai mult, măturând cu mitralierele spaţiul din faţa ei.

Femeia sesiză pericolul şi apăsă până la fund pedala de acceleraţie. Barca în care se aflau fusese aleasă de Calacanis pentru viteza ei de deplasare, dar acelaşi lucru se putea spune şi despre şalupa de patrulare ce se apropia.

Goneau spre ţărm, fără să aibă certitudinea că vor ajunge acolo. Şalupa care-i urmărea era acum aproape în bătaia puştii, iar mitralierele trăgeau neîncetat. Curând avea să-i ajungă din urmă. Apa oceanului era învolburată de salvele de gloanţe trase de mitraliere, iar uriaşele lansatoare de rachete de la bordul *Armadei Spaniole* se pregăteau să tragă.

— Trage! strigă femeia. Înainte să ne arunce în aer!

Bryson ridicase deja pe umăr Stingerul. Privi prin călare, închizând celălalt ochi. Sofisticata construcţie a lansatorului îl făcea extrem de precis.

Bryson prinse ţinta în vizorul optic, potrivi extensia pe funcţia *Identificare amic-inamic,* apoi activă funcţia de lansare.

Auzi sunetul care-i semnala că racheta fusese direcţionată spre ţintă.

Trase.

Urmă o explozie de o forţă năucitoare; reculul îl aruncă înapoi, în vreme ce motorul bireactor al rachetei se aprinse, propulsând proiectilul înainte. Tubul disponibil al rachetei căzu în apă.

Proiectilul ghidat de căldură se înălţă în aer, desenând un arc lung spre şalupa urmăritorilor, lăsând în urmă o dâră lungă de fum, ca o mâzgăleală grăbită pe cerul nopţii.

O secundă mai târziu, şalupa de patrulare se transformă într-o minge de foc. Oceanul spumega şi valuri uriaşe se repeziră spre ei, în timp ce goneau mai departe.

Aerul fu străpuns de şuieratul puternic al sirenei pentru urgenţe *a Armadei Spaniole,* urmat de o serie de ţiuituri scurte şi încă una mai lungă.

Femeia se întorsese privind fascinată spectacolul. Bryson

ridică a doua rachetă şi o introduse în dispozitivul de tragere.

Apoi întoarse lansatorul şi fixă vizorul cu raze infraroşii pe suprastructura *Armadei Spaniole.* Auzi un sunet scurt, care îi confirmă că proiectilul era îndreptat spre ţintă.

Cu inima bătându-i nebuneşte, ţinându-şi respiraţia, trase.

Racheta porni cu o viteză fantastică spre enormul cargobot şi se îndreptă direct către centrul navei.

O clipă mai târziu se produse explozia, care părea să fi pornit din măruntaiele vasului, răspândindu-se apoi în afară.

Fragmente din vapor zburară în aer prin fumul negru şi incendiul fu declanşat. Apoi se auzi altă explozie şi mai puternică, urmată de altele.

Unul câte unul, containerele supraîncălzite îşi detonau conţinutul inflamabil.

Cerul părea cuprins de flăcări. Îi dureau urechile din cauza zgomotului. O pată lucioasă de petrol se lăţi în apă şi luă foc.

Uriaşa navă a lui Calacanis, acum o epavă, se înclină într-o parte şi începu să se scufunde în ocean.

Armada Spaniolă nu mai exista.

PARTEA A DOUA

8

Ajunseră pe o limbă de pământ îngustă şi stâncoasă, lovită de valurile violente ce se spărgeau la poalele pantelor abrupte. Era *Costa da Morte,* Coasta Morţii, numită astfel din pricina nenumăratelor nave care naufragiau pe ţărmul său primejdios şi sălbatic.

Fără o vorbă, traseră barca de salvare pe uscat, ascunzând-o într-un mic golf mai ferit, departe de reflectoarele Pazei de coastă şi de ochii hrăpăreţi ai contrabandiştilor.

Bryson îngropa lângă groapă lansatoarele, automatul AK-47 şi mitraliera Uzi, acoperindu-le cu nisip, pietre, prundiş şi nişte bolovani mai mici. Nu era bine să fie văzuţi învârtindu-se prin zonă ca un cuplu de mercenari şi, în afară de asta, aveau o mulţime de alte arme, mai mici, ascunse în veste.

Înaintau încet printre stânci, copleşiţi de greutatea armelor care le umpleau buzunarele şi le atârnau de umeri. Aveau hainele ude şi tremurau din cauza apei reci care îi udase până la piele.

Bryson ştia câte ceva despre locul unde acostaseră, fiindcă studiase hărţile detaliate ale coastei galiciene a Spaniei, furnizate de Agenţie. Se aflau pe fâşia de pământ cea mai apropiată de locul în care *Armada Spaniolă,* conform rapoartelor sateliţilor de supraveghere, lăsase ancora.

Presupunea că se aflau în apropierea satului Finisterre ori Fisterra, cum îl numeau localnicii. Finisterre: capătul lumii, aproape cel mai vestic punct al Spaniei. Cândva limita de apus a lumii cunoscute de spanioli, locul în care nenumăraţi contrabandişti îşi găsiseră sfârşitul pe stâncile acoperite cu scoici.

Femeia fu prima care vorbi. Lăsându-se pe marginea unei lespezi, tremurând vizibil, îşi vârî degetele în păr şi trase de peruca blondă, lăsând să se vadă un păr castaniu, tuns scurt.

Scoase o pungă sigilată de plastic şi luă din ca o cutie mică şi albă, îşi scoase lentilele colorate şi le puse cu grijă în cutie.

Ochii ei nu mai erau verzi, ci castanii. Bryson o privea fascinat, fără să scoată o vorbă. Apoi luă din punga de plastic o busolă, o hartă impermeabilă şi o lanternă mică.

— Nu putem rămâne aici. Paza de coastă o să cerceteze fiecare centimetru al ţărmului. Doamne, ce *coşmar!*

Aprinse lanterna-stilou, protejând-o cu mâna şi examina harta.

— De ce am impresia că ai mai trecut prin coşmaruri de genul ăsta?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Chiar îţi datorez o explicaţie?

— Nu-mi datorezi nimic, dar ţi-ai riscat viaţa ca să mă salvezi şi aş vrea să înţeleg de ce. În afară de asta, îţi stă mai bine şatenă decât blondă. Mai devreme spuneai că „urmăreşti transferuri de arme”, vizând probabil Israelul. Eşti de la Mossad?

— Într-un fel. Dumneata eşti de la CIA?

— Într-un fel.

Se călăuzise dintotdeauna după principiul „trebuie-să-ştiu” şi nu vedea rostul de a spune mai mult.

— Scopul dumitale – zona de interes? insistă ea.

El ezită o clipă înainte de-a vorbi.

— Să zicem că am de înfruntat o organizaţie care e mult mai vastă decât ţi-ai putea imagina. Dar dă-mi voie să te întreb ceva: De ce? De ce ai făcut-o? Ai renunţat la infiltrare şi ţi-ai pus viaţa în joc.

— Crede-mă, n-a fost alegerea mea.

— Atunci a cui?

— Datorită împrejurărilor, a felului cum s-au derulat lucrurile. Am făcut greşeala să te avertizez, uitând de video camerele pe care Calacanis le avea peste tot.

— De unde ştii că ai fost observată?

— După ce a început nebunia, am fost îndepărtată de la obligaţiile mele şi mi s-a spus că un anume domn Boghosian voia să mă vadă. Boghosian este – era – principalul asasin al lui Calacanis. Când voia să vadă pe cineva, ei bine, eu ştiu ce însemna asta. Verificaseră banda video. În clipa aia am înţeles că trebuia să fug.

— Dar asta nu răspunde la întrebarea: de ce m-ai avertizat?

Ea dădu din cap.

— Nu puteam să-i las să facă şi alte victime, mai ales că ţelul

meu era să previn vărsarea de sânge nevinovat de către terorişti şi fanatici. N-am crezut că acoperirea mea va fi pusă în joc. Am calculat greşit, e limpede.

Reluă studierea hărţii, continuând să protejeze lanterna cu mâna.

Mişcat de sinceritatea femeii, Bryson o întrebă cu blândeţe:

— Ai un nume?

Ea ridică ochii şi schiţă un zâmbet.

— Eu sunt Layla, dar dumneata nu eşti Coleridge.

— Sunt Jonas Barrett, zise el.

Nu-i spuse ce căuta acolo. Las-o să cerceteze, îşi spuse el. Va face schimb de informaţii *dacă* va veni momentul.

Minciuni, identităţi false, nume de acoperire, toate-i veneau uşor pe limbă acum, la fel ca înainte. *Cine sunt eu, de fapt?*

Era întrebarea melodramatică a adolescentului, transpusă în mod straniu în conştiinţa exasperată a unui fost agent de teren care se simţea pierdut.

Valurile se spărgeau cu zgomot în jurul lor. Se auzi sunetul jalnic al unui corn de ceaţă dinspre un far cocoţat sus, deasupra apei. Bryson ştia că era faimosul far de la Cabo Finisterre.

— Poate că n-ai calculat greşit, zise el, aproape în şoaptă.

Ea îi zâmbi scurt, cu tristeţe şi stinse lanterna.

— Trebuie să închiriez un elicopter sau un avion particular, ceva care să mă scoată – să ne scoată – de-aici, cât mai repede.

— Pentru asta, cel mai probabil loc e Santiago de Compostela. La vreo şaizeci de kilometri est-sud-est de-aici.

E o destinaţie turistică importantă – un oraş de pelerinaj, o cetate sfântă. Mi se pare că există un mic aeroport la periferic, de unde pleacă nişte curse internaţionale. S-ar putea să reuşim să închiriem un avion sau un elicopter. Merită să încercăm.

Ea îl privi cercetător.

— Cunoşti zona asta.

— Vag. Am studiat harta.

Deodată, un fascicul puternic de lumină mătură plaja, la câţiva metri în faţa lor. Instinctiv, se aruncară amândoi la pământ. Bryson sări în spatele unui bolovan masiv şi încremeni acolo; femeia care-şi spunea Layla se culcă după o ridicătură de pământ. Bryson simţea pe faţă nisipul rece şi umed şi auzea respiraţia regulată a femeii. Bryson nu prea lucrase cu agenţi femei, iar convingerea lui, rareori exprimată, era că cele câteva femei care reuşiseră să depăşească obstacolele ridicate de şefii

serviciilor secrete – majoritatea fiind bărbaţi – trebuia să fie excepţionale. Despre misterioasa Layla nu ştia decât că era una dintre acele femei excepţionale, cu o mare experienţă şi capabilă să-şi păstreze calmul în situaţii critice.

Văzu lumina reflectorului măturând plaja, insistând o clipă în preajma locului unde ascunsese şalupa. Poate că nişte ochi experimentaţi puteau descoperi că se umblase acolo. Din spatele bolovanului, Bryson putea să privească în jur.

Ambarcaţiunea de cercetare se deplasa paralel cu linia ţărmului. Două fascicule de lumină orbitoare cercetau suprafaţa neregulată a stâncilor. Fără îndoială că Paza de coastă folosea şi binocluri puternice. La o asemenea distanţă, dispozitivele pentru vedere nocturnă erau inutile, însă el nu voia să rişte ridicându-se prea devreme. Adesea stingerea reflectoarelor era doar preludiul *adevăratei* căutări: după lăsarea întunericului ieşeau gardienii în fugă de după stânci.

În consecinţă, mai rămase cinci minute nemişcat, după ce bezna cuprinsese iarăşi plaja. Îl impresiona faptul că Layla procedase la fel.

Într-un târziu, ieşiră din ascunzători şi începură să se caţere pe panta presărată cu roci şi pini crescuţi la întâmplare, până când ajunseră la un drum aşternut cu prundiş, pe culmea costişei. De-a lungul drumului se vedea un şir de ziduri masive şi înalte din granit, ce împrejmuiau mici parcele de teren dominate de vechi case de piatră acoperite de verdeaţă. Toate aveau acelaşi gen de hambar ridicat pe stâlpi înalţi, aceleaşi căpiţe conice de fân, aceleaşi spaliere acoperite cu viţă de vie, aceiaşi arbori noduroşi, plini de fructe. Era o regiune ai cărei locuitori trăiau muncind pământul aşa cum făcuseră dintotdeauna, generaţii la rând, o zonă în care intruşii nu erau bine primiţi.

Un călător ar fi fost privit cu maximă suspiciune, iar străinii – observaţi şi raportaţi forţelor de ordine.

Auzind în urma lor un târşâit de picioare pe prundiş, Bryson se întoarse în loc, cu pistolul în mâna dreaptă, dar nu desluşi nimic prin întuneric şi ceaţă. Vizibilitatea era extrem de redusă, iar drumul cotea, astfel că oricine s-ar fi apropiat nu putea fi văzut. Observă că şi Layla scosese o armă, un pistol cu amortizor lung şi perforat. Poziţia ei de tragere, aşa cum ţinea revolverul cu ambele mâini, era perfectă. Rămaseră nemişcaţi, ascultând.

Se auzi un strigăt de pe fâşia de nisip de jos. Erau cel puţin doi, poate chiar mai mulţi. Oare de unde veneau? Ce intenţii

aveau?

În apropiere se auzi o voce răguşită, vorbind o limbă pe care Bryson n-o înţelese imediat, apoi alt târşâit de picioare pe pietriş. Limba, pricepu el repede, era galiciană, vechiul dialect al Galiciei, care combina elemente de portugheză cu spaniola castiliană. Putea să desluşească doar frânturi de fraze.

Schimbând o privire rapidă, Bryson şi femeia porniră în tăcere de-a lungul unui zid de piatră, spre sursa zgomotului.

Voci joase, bufnituri, un sunet metalic. După ce ocoliră o ieşitură a zidului, Bryson văzu două siluete încărcând lăzi într-o veche camionetă. Unul stătea în remorcă, iar celălalt ridica lăzile dintr-o stivă şi i le dădea. Bryson se uită la ceas: era puţin după ora trei dimineaţa. Ce făceau oamenii ăia acolo?

Probabil că erau pescari. Ţărani pescari ce adunaseră recolta locală, *percebes,* scoici strânse de pe ţărm, sau poate culeseseră midii de pe plutele aflate lângă linia de coastă.

Orice-ar fi făcut, oamenii erau localnici care munceau din greu şi nu constituiau o ameninţare directă. Îşi puse arma la loc şi-i tăcu semn Laylei să procedeze la fel. Nişte pistoale la vedere ar fi însemnat o greşeală.

Uitându-se mai atent, Bryson îşi dădu seama că unul din bărbaţi era de vârstă mijlocie, iar celălalt mai degrabă un adolescent. Amândoi aveau trăsături aspre, de ţărani şi păreau a fi tată şi fiu. Tânărul stătea în remorcă, iar cel mai vârstnic îi întindea cutiile să le stivuiască.

Adultul îi zise tânărului:

— *Vena, movete, non podemos perde-lo tempo!*

Bryson cunoştea destulă portugheză din nenumăratele operaţiuni de la Lisabona şi câteva la Sao Paulo ca să înţeleagă ce vorbeau cei doi. „Hai, mişcă-te!” zicea vârstnicul. „Avem treabă multă. Nu putem pierde vremea!”

El o privi scurt pe Layla, apoi strigă în portugheză:

— *Por favor, nos poderian axudar? Metimo-lo coche na cuneta, e a mina muller e mais eu temos que chegar a Vigo canto antes.*

„Puteţi să ne ajutaţi? Maşina noastră e trasă pe dreapta, iar eu şi soţia mea trebuie să ajungem cât mai repede la Vigo.”

Cei doi bărbaţi îi priviră, bănuitori. Bryson îşi dădu seama că nu încărcau lăzi cu scoici sau midii, ci *box-uri* sigilate de ţigări străine, majoritatea englezeşti şi americane. Deci nu erau pescari, ci contrabandişti.

Vârstnicul lăsă un bax pe prundiş.

— Străini? De unde veniţi?

— Am venit cu maşina de la Bilbao. Suntem în vacanţă. Afurisita de maşină închiriată s-a dovedit a fi o rablă.

Transmisia a cedat şi-am intrat într-un şanţ. Dacă ne luaţi în maşina voastră o să vă răsplătim.

— Sunt sigur că vă putem ajuta, spuse bărbatul mai vârstnic, făcându-i semn tânărului, care sări în spatele camionului şi începu să se apropie de ei dintr-o parte, trăgându-se mai mult spre Layla.

Brusc, tânărul scoase un revolver, un vechi Astra Cadix Special, de calibrul 38, pe care-l îndreptă spre Layla. Făcând câţiva paşi spre ea, strigă:

— *Vaciade os petos! Agora mesmo*! Goleşte-ţi buzunarele. *Pe toate!* Repede, tot ce-aveţi şi să nu încercaţi vreo şmecherie! *Acum!*

Adultul avea şi el un pistol şi-l îndreptase spre Bryson.

— Şi tu, prietene. Lasă portofelul jos şi dă-i un picior spre mine, răcni el. Şi ceasul ăla scump. *Mişcă!* Altfel, drăguţa ta nevastă o s-o încaseze.

Tânărul sări în faţă, o înşfacă pe Layla de umăr cu mâna stângă, trăgând-o spre el şi-i puse revolverul la tâmplă. Părea să nu fi observat că Layla nu intrase în panică. Dacă i-ar fi remarcat calmul, ar fi avut motive de îngrijorare. Ea întâlni privirea lui Bryson, care dădu imperceptibil din cap.

Cu o mişcare brusca, Layla scoase două arme dintr-odată, câte una în fiecare mână. În stânga avea un Heckler Koch USP, de calibrul 45, iar în dreapta un Desert Eagle israelian, de calibru 50, masiv şi extrem de puternic. În acelaşi timp, Bryson scoase rapid un Beretta 92 şi-l îndreptă spre traficantul mai vârstnic.

— Înapoi! îi strigă Layla în portugheză adolescentului, care se retrase împleticindu-se înspăimântat. Aruncă arma sau îţi zbor creierii!

Tânărul îşi recapătă echilibrul, ezită, de parcă s-ar fi gândit cum să reacţioneze. Layla apăsă imediat trăgaciul enormului Desert Eagle. Explozia fu puternică, mai ales fiindcă se produse aproape de urechea adolescentului, care dădu drumul vechiului său Astra Cadix şi ridică mâinile:

— *Non! Non dispare!*

Revolverul căzu cu zgomot pe jos. Bryson zâmbi, înaintând spre bărbatul mai vârstnic.

— Pune arma jos, *amigo,* altfel soţia mea o să-ţi ucidă fiul sau

nepotul ori ce ţi-o fi. Şi după cum ai văzut, e o femeie care nu-şi controlează prea bine reacţiile.

— *Por Cristo bendito, esa muller esta tola!* înjură contrabandistul mai vârstnic în timp ce îngenunchea şi lăsa încet arma pe prundiş. „Iisuse Hristoase, femeia asta-i nebună!”

Apoi ridică mâinile.

— *Se pensan que nos van toma-lo pelo, estan listos!*

Temos amigos esperando por nos o final da estrada. „Dacă ai de gând să ne jefuieşti, eşti un idiot. Avem prieteni care ne aşteaptă la capătul drumului.”

— Bine, bine, spuse nerăbdător Bryson. Nu ne interesează ţigările voastre. Vrem doar camionul.

— *O meu camion? Por Deus, eu necesito este camion!*

„Doamne Sfinte, *am nevoie* de camionul ăsta!”

— Ai dat de ghinion, zise Bryson.

— În genunchi! îi ordonă Layla adolescentului. Aceasta se supuse imediat.

Băiatul era roşu la faţă şi tremura ca un copil speriat, tresărind de fiecare dată când ea agita pistolul.

— *Polo menos nos deixaran descargado camion? Vostedes non necesitan a mercancia,* se rugă bătrânul. „Lăsaţi-ne măcar să descărcăm camionul. N-aveţi nevoie de marfă!”

— Dă-i drumul, spuse Layla.

— Nu! interveni Bryson. Totdeauna există o armă ascunsă, în caz de jaf. Vreau să vă întoarceţi amândoi şi să o luaţi din loc. Să vă opriţi doar când n-o să mai auziţi camionul.

Porni în fugă spre cabina camionului, făcându-i Laylei semn să treacă în partea cealaltă. Apoi, cu pistolul îndreptat spre cei doi, ordonă:

— *Mişcaţi-vă!*

Contrabandiştii se ridicară nesiguri pe picioare, ţinând mâinile ridicate şi începură să coboare pe drumul acoperit cu prundiş.

— Nu, aşteaptă, zise ea deodată. Nu vreau să ne asumăm riscuri.

— Ce?

Ea vârî pistolul de calibru mai mic într-un buzunar al jachetei şi scoase altă armă, cu un aspect ciudat, pe care Bryson o recunoscu imediat. Dădu din cap şi zâmbi.

— *Non*! ţipă contrabandistul tânăr, întorcându-se.

Cel mai vârstnic, probabil tatăl, strigă:

— *Non dispare! Estamos facendo o que nos dicen! Virxen*

Santa, non irnos Jalar, por que vamos? „Nu trageţi! Facem ce ne-aţi spus! Sfântă Fecioară, n-o să vorbim, de ce am face-o?”

Cei doi bărbaţi o luară la fugă, dar înainte de a face câţiva paşi, se auziră două focuri de armă. La fiecare împuşcătură, o încărcătură de bioxid de carbon aruncase câte o seringă cu un tranchilizant concentrat, care îşi atinse ţintele. Cei doi căzură la pământ, zvârcolindu-se, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Efectul tranchilizantului dura treizeci de minute.

Bătrâna camionetă duduia şi zdrăngănea, în vreme ce motorul ei obosit se ambala pe panta abruptă a drumului şerpuit de munte. Soarele se ridica de după crestele muntelui, colorând orizontul cu tuşe pastelate şi aruncând ciudate scânteieri palide pe acoperişurile din ardezie ale satelor de pescari prin care treceau.

Bryson o privi pe frumoasa femeie care dormea pe scaunul din faţă, cu capul sprijinit de geamul portierei. Avea ceva dur, ca de cremene, părând în acelaşi timp vulnerabilă, chiar melancolică. Era o combinaţie atrăgătoare, însă instinctele lui îi transmiteau avertismente. Semăna prea mult cu el – un supravieţuitor a cărui înfăţişare dură ascundea un suflet extrem de complicat, uneori în conflict cu sine însuşi.

Şi mai era şi Elena, mereu Elena – o prezenţă spectrală, un mister în felul ei. Promisiunea de-a o căuta devenise pentru el o sirenă care-l ademenea, evazivă şi înşelătoare.

Layla însemna cel mult un parteneriat strategic, o alianţă impusă de împrejurări. Ea şi Bryson se foloseau reciproc, se ajutau unul pe altul, erau aproape dependenţi unul de altul, dar nimic mai mult. Layla nu era decât un mijloc pentru atingerea unui scop.

Oboseala îl copleşi. Trase camioneta pe dreapta, într-un crâng, ca să doarmă vreo douăzeci de minute. Se trezi brusc şi constată că dormise câteva ore. Layla nu se trezise. Bryson înjură în gând; nu era bine să piardă atâta timp. Se consolă spunându-şi că oboseala conducea de obicei la calcule greşite şi erori de judecată, aşa că răgazul fusese bine venit.

Întorcându-se pe şosea, întâlni tot mai mulţi oameni care mergeau spre Santiago de Compostela. La început văzuse câţiva pietoni, dar acum era un şir lung. Cei mai mulţi mergeau pe jos, câţiva se deplasau pe nişte biciclete vechi, iar unii călare.

Aveau feţele arse de soare; purtau haine modeste, din ţesături aspre şi duceau în spate rucsacuri de care atârnau cochilii de

scoici. Cochilia de scoică, îşi aminti Bryson, era simbolul pelerinului pe acel *Catnino de Santiago,* drumul de pelerinaj ce măsura cam o sută de kilometri, de la trecătoarea Roncesvalles, din Pirinei, până la vechiul mormânt al Sfântului Iacob din Santiago. O călătorie pe jos dura cam o lună de zile. De-a lungul drumului văzu, din loc în loc, cărucioare ale ţiganilor care vindeau suveniruri – cărţi poştale, păsări din plastic cu aripi mobile, cochilii de scoici, haine viu colorate.

Şi mai observă ceva ce nu-şi putea explica. Cu câţiva kilometri înainte de Santiago, traficul deveni tot mai congestionat. Autoturismele şi camioanele mergeau mai încet, aproape bară la bară. Undeva, în faţă, era un obstacol, poate un blocaj al traficului. Să fi fost drumul în reparaţii?

Nu.

Baricadele din lemn şi lămpile de semnalizare, aflate într-un pâlc de maşini oficiale, pe care le văzu după ce ieşi dintr-o curbă, îi oferiră răspunsul. Poliţia spaniolă inspecta vehiculele, verificându-i pe şoferi şi pasageri. Autoturismele păreau să treacă repede, dar camioanele erau trase pe dreapta; se controlau permisele şi numerele de înmatriculare.

Nenumăraţi pelerini treceau neluaţi în scamă de poliţie, aruncând priviri curioase.

— Layla, spuse el. Repede, scoală-te!

— Ce… ce e?

— Poliţia caută camionul nostru.

— O, Doamne. Ticăloşii ăia sigur s-au trezit şi au telefonat la poliţie…

— Nu. Nu ei, nu direct. Cei asemeni lor evită cât pot autorităţile. Altcineva trebuie să se fi dus acolo, oferindu-le o şpagă frumoasă. Cineva cu relaţii la poliţia spaniolă.

— E puţin probabil să fi fost vreunul dintre oamenii lui Calacanis, chiar dacă au existat supravieţuitori.

El dădu din cap.

— Bănuiesc că e vorba despre altcineva. O organizaţie care a aflat că am fost la bordul navei.

— Un serviciu de informaţii ostil.

— Da, dar nu e ce crezi.

„Ostilă” nu e cuvântul potrivit, îşi zise el. *Diabolică – poate. O organizaţie ale cărei tentacule ajung până la guvernele câtorva ţări puternice. Directoratul.* Trase camionul pe marginea drumului, găsind un loc liber în valul de pelerini.

Se auziră strigătele de protest ale vânzătorilor cu cărucioare şi claxoanele maşinilor.

Sări din cabină şi deşurubă în grabă plăcile de înmatriculare.

— Asta în caz că vreun poliţist e suficient de prost ca să se uite doar la plăcile de înmatriculare. Ei caută un cuplu, un bărbat şi o femeie. Va trebui să ne despărţim şi s-o luăm pe jos, însă înainte de asta mai avem ceva de făcut… Vocea lui Bryson se stinse când văzu în apropiere un cărucior cu marfă.

Rămâi aici.

Câteva minute mai târziu, conversa în spaniolă cu o ţigancă grasă, care vindea şaluri şi costume populare.

Femeia se aştepta ca un asemenea client – un castilian, după fluenţa spaniolei lui şi lipsa de accent – să aibă multe bagaje şi fu surprinsă când bărbatul îi aruncă un teanc de bancnote. Mergând repede de la un cărucior la altul, adună o grămadă de haine şi se întoarse cu ele la camion. Layla făcu ochii mari, apoi dădu din cap şi zise cu gravitate:

— Acum sunt şi eu un pelerin.

Haos, un haos teribil!

Claxoanele vuiau, şoferii înfuriaţi ţipau şi înjurau. Şirul de pelerini se transformase într-o gloată, o mulţime de oameni de o izbitoare diversitate, al căror unic element comun era credinţa. Erau bătrâni cu bastoane, care păşeau cu greu, femei înveşmântate în negru, cu basmale ce lăsau să se vadă numai partea superioară a feţei, tineri în pantaloni scurţi şi tricouri, pe biciclete, părinţi epuizaţi de oboseală, cărând prunci care urlau. Mirosea a transpiraţie, ceapă şi tămâie.

Bryson purta o sutană şi ţinea în mână o cârjă. Veşmântul călugăresc se mai purta încă în anumite ordine religioase izolate. Bryson îşi trăsese gluga pe cap, ascunzându-şi astfel o parte din faţă. Layla, aflată la vreo cincizeci de metri în spatele lui, purta o cămaşă specifică zonei, croită dintr-o ţesătură aspră, un pulover ţipător acoperit cu paiete şi un batic roşu. Oricât de ciudat arăta, se integra perfect în mulţime.

Baricadele de lemn din faţa lor fuseseră aranjate astfel încât să lase o trecere largă pentru pietoni; doi poliţişti în uniformă stăteau de o parte şi de alta, examinând superficial feţele celor ce treceau. Pe cealaltă jumătate a drumului, automobilele şi camioanele erau admise pe rând. Cei care mergeau pe jos se deplasau într-un ritm normal, fără să încetinească pasul, după cum observă uşurat Bryson. Când trecu pe lângă poliţişti, el

începu să păşească nesigur, lăsându-se greu în baston – ca şi cum se afla la capătul unei călătorii lungi şi anevoioase. Nu se uită la feţele poliţiştilor, dar nici nu-i ignoră. În câteva secunde, trecu în siguranţă dincolo de baricade, împins din spate de valul de oameni.

O scânteiere de lumină. Era lumina puternică a soarelui de dimineaţă licărind pe o suprafaţă reflectorizantă din apropiere; întoarse capul şi văzu un binoclu puternic, ţinut la ochi de alt poliţist în uniformă, care stătea în picioare pe o bancă. Ca şi colegii lui, cerceta atent feţele celor ce intrau în oraş pe Avenida Juan Carlos I. Era un om de rezervă, sau poate un al doilea filtru şi scruta metodic mulţimea. Soarele ardea deja cu putere şi chipul palid al bărbatului era îmbujorat.

Bryson reacţiona cu întârziere, surprins de paloarea omului şi de părul blond ce ieşea de sub caschetă. Nu se întâlneau prea des blonzi în acea parte a Spaniei. Însă nu culoarea părului îi atrăsese atenţia, ci tenul palid, aproape alb. Nici un poliţist sau gardian de coastă nu putea rezista multă vreme în climatul acela fără să se bronzeze.

Nu, omul ăla nu era localnic. Bryson se îndoia până şi de faptul că era spaniol.

Poliţistul blond transpira abundent. El îndepărtă binoclul de la ochi, ca să-şi şteargă faţa cu mâneca hainei şi atunci Bryson îi văzu trăsăturile.

Ochii cenuşii păreau somnoroşi, trădând o formidabilă concentrare, buzele subţiri, tenul alb ca varul, părul blond-sur. Omul îi era cunoscut de la Khartoum.

Bărbatul blond fusese trimis de la Rotterdam, ca expert tehnic, în capitala sudaneză împreună un grup de specialişti europeni, consilieri ai oficialilor irakieni, în vederea construirii unei fabrici de rachete balistice şi a unor comenzi pentru echipamente complete, folosite la asamblarea rachetelor Scud.

În realitate era un intrus, un agent de penetrare al Directoratului, care-l folosea şi ca agent de exterminare, fiind expert în asasinate rapide. Bryson fusese la Khartoum pentru a instala sistemele de supraveghere şi a obţine probe indubitabile ce puteau fi folosite mai târziu împotriva irakienilor. Atunci avusese o scurtă întâlnire cu ucigaşul blond, furnizându-i dosare microfilmate ale ţintelor solicitate, inclusiv informaţii despre locurile unde se aflau, programele lor şi eventualele carenţe ale sistemelor de securitate. Bryson nu cunoştea numele bărbatului;

ştia doar că era un asasin, unul dintre cei mai buni din branşă, extrem de bine antrenat, probabil un sociopat – agentul de exterminare perfect.

Deci Directoratul trimisese unul dintre cei mai buni oameni ai săi ca să-l ucidă. Era clar că foştii lui patroni îl etichetaseră drept „imposibil de salvat”.

Totuşi, cum îl găsiseră? Probabil vorbiseră contrabandiştii, furioşi că li se furase camionul şi dornici să obţină un ciubuc, fără îndoială generos. În acea parte a ţării, din puţinele drumuri existente, majoritatea veneau dinspre Finisterre. Ca atare, era uşor de supravegheat din aer dacă urmăritorii ar fi avut un elicopter. Bryson nu auzise, nici nu văzuse vreun elicopter, însă o perioadă de timp dormise. În plus, vechea camionetă făcuse atâta zgomot, încât un elicopter ar fi putut trece chiar pe deasupra lor fără să-l audă.

Camionul abandonat în grabă trebuie să fi fost un indiciu pentru urmăritorii lor, o dovadă că el şi Layla se aflau în imediata apropiere. Nu existau decât două direcţii de mers pe acel drum: spre Santiago de Compostela sau în afara oraşului.

Precis că ambele variante fuseseră luate în calcul şi amplasate blocaje rutiere în punctele de convergenţă.

Ar fi vrut să se întoarcă, să se asigure că Layla se afla în spatele lui, în siguranţă, dar nu putea risca.

Privi din nou spre blond şi surprinse în ochii lui o scânteie.

Întoarse privirea, dar era prea târziu. Ştia că fusese reperat.

Dacă ar fi reacţionat, ieşind în evidenţă din mulţime, ar fi însemnat să confirme bănuielile asasinului. Agentul de exterminare nu putea avea vreo certitudine de la acea distanţă, în plus, trecuseră mulţi ani de la întâlnirea din Khartoum, iar sutana cu glugă pe care o purta Bryson îi ascundea faţa.

Timpul părea să se fi oprit în loc; Bryson analiza febril situaţia. Inima îi bătea cu putere, dar se strădui să nu mărească pasul.

Cu coada ochiului, văzu că asasinul se întoarse către el, ducând mâna dreaptă la tocul armei de la centură. Pelerinii erau atât de numeroşi încât aproape că-l duceau pe Bryson într-un ritm chinuitor de lent. *Cum poate fi sigur ucigaşul că eu sunt omul pe care-l caută? Cu gluga asta*... În clipa aceea Bryson conştientiza că însuşi faptul că purta o glugă îl făcea să se deosebească de mulţime. Ceilalţi bărbaţi purtau şepci, dar nu o glugă, care reţinea căldura.

Deşi nu îndrăzni să se întoarcă pentru a privi, fu conştient de

mişcarea bruscă de la periferia câmpului său vizual şi de licărul unui obiect metalic, cu siguranţă o armă. Asasinul îşi scosese pistolul; Bryson simţi asta instinctiv.

Brusc, se clătină pe picioare, simulând o criză de insolaţie, făcându-i pe cei din jurul lui să se împiedice. Strigăte de iritare; ţipătul îngrijorat al unei femei.

O fracţiune de secundă mai târziu se auzi şuieratul mortal al unei arme cu amortizor. O tânără femeie, aflată la câţiva paşi în stânga lui, se prăbuşi cu ţeasta perforată. Mulţimea intră în panică; ţipete de frică şi strigăte de durere se înălţau spre cer. Se stârni o trombă de praf, în timp ce gloanţele împroşcau pământul. Ucigaşul trăgea rapid, la foc semiautomat. Îşi identificase ţinta şi nu-i păsa dacă nimerea oameni nevinovaţi.

În acel infern, Bryson aproape că fu călcat în picioare de gloata înnebunită. Se ridică greu în picioare, cu gluga căzută, dar fu iarăşi trântit la pământ. Se auzeau ţipete, plânsetele celor răniţi şi ale muribunzilor, cât şi ale celor din preajma lor. Reuşind să se ridice, Bryson se năpusti înainte, izbindu-se de mai multe ori de cei ce încercau să scape de acolo.

Avea arme, dar să scoată una şi să înceapă să tragă ar fi fost curată sinucidere. În clipa în care ar fi apăsat pe trăgaci, ar fi transmis un semnal ce-ar fi atras atenţia asasinilor trimişi acolo de Directorat. O luă la goană înainte, aplecat, camuflat de masa de trupuri.

O rafală de gloanţe lovi metalul unui indicator rutier, la vreo trei metri distanţă, semn că ucigaşul blond îl pierduse din vedere, derutat de mulţimea agitată. În faţa lui se auzi alt strigăt şi trupul unui biciclist se arcui, lovit în spate. Blondul trăgea acum aiurea, creând o maximă dezordine, ceea ce îi putea permite lui Bryson să se facă nevăzut. Riscă şi aruncă o privire înjur, încercând să zărească sursa împuşcăturilor şi fu surprins să-l vadă pe asasinul blond prăvălindu-se în faţă, de parcă ar fi fost împins de la spate. Fusese lovit de un glonţ!

Dar cine trăsese? O pată stacojie, un batic de un roşu aprins, care dispăru apoi în mulţime.

Layla.

Bryson îşi continuă deplasarea împreună cu gloata, ca o bucată de lemn purtată de un curent puternic. Nu se putea duce spre ea, în sens invers, chiar dacă ar fi vrut şi nu îndrăznea să-i facă vreun semn. Ştia cum plănuia Directoratul loviturile importante, iar asta era cu siguranţă una dintre ele.

Nu se limita la un singur om. Un agent de exterminare era ca un gândac de bucătărie: unde găseai unul, existau în mod sigur şi alţii. Dar unde? Se părea că ţintaşul blond operase de unul singur, dar sigur existau şi alţii care îl sprijineau. Dar nu se zăreau nicăieri. Bryson cunoştea prea bine metodele Directoratului ca să creadă că blondul acţiona singur.

Puzderia de pelerini scăpase de sub control; oamenii, înspăimântaţi, se foiau de colo-colo, unii încercând să alerge pe *avenida,* alţii, în direcţie opusă. Ceea ce fusese un paravan ideal cu numai câteva clipe în urmă devenise ceva primejdios, violent. El şi Layla trebuia să se desprindă din gloata intrată în panică, să dispară în Santiago şi să găsească drumul spre aeroportul de la Labacolla, aflat la unsprezece kilometri spre est.

Ieşi din şuvoiul de pietoni şi ciclişti şi se apucă de stâlpul unui felinar ca să nu fie doborât de cei care alergau, aşteptând să apară Layla. Căuta în mulţime baticul stacojiu, atent, totodată şi la alte aspecte neobişnuite: sclipiri de oţel, uniforme de poliţie, privirea inconfundabilă a unui asasin plătit.

Bryson îşi dădea seama că atrăgea privirile oamenilor. Un pelerin, ţinând sub faldurile veşmântului cafeniu de călugăr ceea ce părea a fi o Biblie, se uita la el cu neprefăcută curiozitate de pe celălalt trotuar al aglomeratei Avenida Juan Carlos I. Bryson surprinse privirea călugărului chiar în clipa când acesta scoase în locul bibliei un obiect lung, din oţel albăstrui.

O armă.

Într-o fracţiune de secundă, în timp ce creierul prelucra ce văzuseră ochii, se aruncă spre dreapta, răsturnând un biciclist.

Un şuierat şi sângele îl stropi pe Bryson. Tâmpla biciclistului explodase. În jur izbucniră iarăşi ţipete. Omul era mort, iar trăgătorul în sutană de călugăr se afla la cincisprezece metri distanţă, continuând să tragă.

Bryson se rostogoli, primind lovituri în cap şi spate de la oamenii care fugeau cuprinşi de panică. Înşfacă pistolul Beretta din toc. Un bărbat ţipă:

— Are o armă!

Gloanţele nimeriră stâlpul de fier şi ricoşară în pământ la câţiva paşi distanţă. Bryson se ridică în picioare, se echilibra, îl localiză pe călugărul-asasin şi apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ îl lovi pe ucigaş în piept, făcându-l să scape arma din mână; al doilea îl doborî.

În stânga lui observă cu coada ochiului un obiect; instinctul îi

spunea că era altă armă. Se întoarse la timp ca să vadă un bărbat, deghizat tot în pelerin, aţintind un mic pistol negru spre el, la mai puţin de şase metri distanţă. Bryson se răsuci spre dreapta, ieşind din linia de ochire, însă durerea bruscă din umărul stâng, care-i trimitea săgeţi de foc în piept, îl făcu să înţeleagă că fusese lovit.

Îşi pierdu echilibrul, iar picioarele i se muiară. Căzu pe caldarâm. Durerea era chinuitoare; simţea sângele fierbinte udându-i cămaşa, iar braţul stâng începea să-i amorţească.

Îl înhăţară nişte mâini. Dezorientat, văzând ca prin ceaţă, Bryson începu să lovească în stânga şi în dreapta până când auzi vocea Laylei.

— Stai, eu sunt. *Pe-aici.* Pe-aici!

Îl apucase de umărul sănătos şi de cot, ajutându-l să se ridice, sprijinindu-l.

— Bine că n-ai păţit nimic! strigă Bryson uşurat.

— N-am nimic. Hai!

Îl trase într-o parte şi-l scoase dintre pelerinii înnebuniţi, a căror panică atinsese punctul culminant. Bryson se străduia să meargă, depăşindu-şi durerea. Văzu alt călugăr fixându-l cu privirea şi acţiona instinctiv ridicând pistolul. Se opri exact în momentul în care călugărul înălţa la buze obiectul dreptunghiular – o Biblie – rugându-se cu voce tare în mijlocul violenţei, al nebuniei.

Intrară într-un parc mare, străjuit de eucalipţi.

— Trebuie să găsim un loc unde să te odihneşti, zise Layla.

— Nu. Rana e superficială.

— Dar *sângerezi!*

— Cred că e doar o zgârietură. Glonţul a atins nişte vase, însă e o rană mai puţin gravă decât pare. Nu putem să ne odihnim aici; trebuie să ne mişcăm!

— Încotro?

— Uite. Drept în faţă, peste drum, e o catedrală şi un scuar înţesat de lume. Trebuie să rămânem printre oameni, să dispărem în mulţime. O să ne ocupăm mai târziu de rana mea.

Acum avem alte probleme.

— Cred că nu-ţi dai seama cât sânge pierzi.

Cu gesturi îndemânatice, femeia îi descheie cămaşa şi desprinse ţesătura îmbibată de sânge de pe umărul lui; durerea îl săgeta. Ea pipăi uşor rana, făcându-l să geamă de durere.

— În regulă, rosti ea, o putem trata mai târziu, dar trebuie să

oprim sângerarea.

Scoţându-şi basmaua roşie de pe cap, o legă strâns, înnodându-o sub braţ, improvizând un fel de bandaj care avea să ţină o vreme.

— Îţi poţi mişca braţul?

El îl ridică şi gemu.

— Mda.

— Te doare? Nu face pe eroul.

— Nu fac. Totdeauna ţin cont de durere; e unul dintre cele mai preţioase semnale pe care ni le dă organismul. Da, mă doare. Dar am trecut prin necazuri mult mai mari, crede-mă.

— Te cred. Uite, e o catedrală pe deal…

— Principala catedrală din Santiago. Piaţa din jurul ei, Praza de Obradoiro, numită uneori Praza de Espana, e ţinta călătoriei pelerinilor. Acolo putem să ne pierdem de urmăritori şi să găsim o maşină. Trebuie să plecăm imediat din zona asta deschisă.

Porniră pe aleea străjuită de eucalipţi. Doi biciclişti trecură razant pe lângă ei. Bryson tresări. Asasinii trimişi de Directorat erau deghizaţi, cu diabolică inteligenţă, în veşminte monahale. Orice om pe lângă care treceau putea fi un ucigaş trimis să-i elimine. Singura şansă de a-i identifica era chipul lor, pe mulţi îi cunoştea. Avusese legături cu ei în trecut, într-un fel sau altul. Fuseseră trimişi acolo fiindcă puteau să-l găsească mai uşor într-o aglomerare umană. Dar sabia avea două tăişuri: dacă ei îl recunoşteau şi el îi recunoştea pe ei. Dacă îşi păstra atenţia trează poate că va reuşi să-i identifice înainte să-l observe ei. Nu reprezenta cine ştie ce, dar trebuia să exploateze la maximum situaţia.

— Stai, spuse el brusc. Am fost descoperiţi. Poate că ei nu ştiu cine eşti, nu încă. Dar pe mine mă cunosc. Şi mai am şi cămaşa pătată de sânge. Nu, nu le putem da satisfacţie.

Ea încuviinţă.

— Mă duc să fac rost de alte haine.

Gândeau la fel.

— O să aştept aici – nu, nu aici.

Îi arătă o biserică mică, veche, acoperită de iederă şi înconjurată de plante exotice.

— O să aştept *acolo,* înăuntru.

— Bine.

Femeia o porni în grabă spre piaţa centrală, iar el se îndreptă către biserică.

Aştepta neliniştit în întunecata şi răcoroasa bisericuţă.

De câteva ori, uşile grele din lemn se deschiseră, lăsând să intre pelerini sau turişti, sau persoane care cel puţin aşa arătau.

Femei cu copii, cupluri tinere. Îi urmărea dintr-o firidă ascunsă. Nimic nu-i trezi suspiciunea. După douăzeci de minute, uşile se deschiseră din nou şi apăru Layla, care ţinea în mână un pachet învelit în hârtie.

Îşi schimbară hainele şi Bryson constată că femeia îi ghicise măsurile. Arătau ca nişte turişti oarecare: Layla purta o fustă, o bluză şi o pălărie de soare cu boruri largi, colorată ţipător. El nişte pantaloni kaki, o cămaşă brodată, albă, cu mâneci scurte şi o şapcă de base-ball. Reuşise să găsească pansamente late şi un dezinfectant pe bază de iod, aşa că îi curăţase rana. Cumpărase chiar şi aparate de luat vederi – o videocameră ieftină, fără film, pentru el; un aparat fotografic de 35 mm, pentru ea.

Zece minute mai târziu, purtând ochelari de soare eleganţi, ţinându-se de mână, ca nişte însurăţei aflaţi în luna de miere, pătrunseră în imensa şi aglomerata Praza de Obradoiro. Locul era înţesat de pelerini, turişti, studenţi şi de negustori care vindeau cărţi poştale şi suveniruri. Bryson se opri în faţa catedralei, prefăcându-se că fotografiază faţada barocă din secolul al XVIII-lea, a cărei piesă centrală era Portico de la Gloria, uimitoarea sculptură spaniolă din secolul al XII-lea.

În timp ce se uita prin lentila vizorului, mătură cu privirea faţada catedralei, apoi îndreptă aparatul spre mulţimea de turişti şi pelerini.

După ce termină, se întoarse către Layla, zâmbi şi dădu din cap, asemeni unui turist mândru de isprava lui. Îi atinse braţul cu afecţiune, pentru a înşela vigilenţa oricui i-ar fi privit.

Deghizarea lui era minimă, dar cozorocul şepcii îi umbrea faţa şi el spera să fie mai greu de recunoscut.

Bryson deveni conştient de o mişcare, o deplasare sincronizată în câteva puncte. Totul în jurul lui era în mişcare, dar pe acel fundal se distingea o circulaţie coordonată, simetrică. Cineva fără experienţă n-ar fi priceput-o. Ceva se întâmpla, era sigur de asta!

— Layla, zise el încet, vreau să râzi de ceva ce tocmai am spus eu.

— Să râd…?

— Chiar acum. Ţi-am spus ceva al naibii de hazliu.

Ea începu să râdă, dându-şi capul pe spate. Era un gest

extrem de convingător, pe care Bryson îl aprecia. Devenise brusc tânăra soţie, care găsea orice vorbă de duh a proaspătului ei soţ teribil de amuzantă. Bryson zâmbi modest, mulţumit de recunoaşterea propriei isteţimi. Surâzând, ridică videocamera şi privi prin vizor cum tăcuse cu câteva clipe în urmă. De data asta, căuta ceva anume.

În ciuda zâmbetului, vocea ei era încordată.

— Vezi ceva?

Vedea o formaţiune clasică în triadă. În trei puncte din jurul scuarului, trei persoane stăteau nemişcate, privind prin binocluri în direcţia lui Bryson. Luate separat, nici una nu avea ceva deosebit ori demn de atenţie; fiecare putea să fi fost un turist măsurând cu privirea împrejurimile. Dar în ansamblu reprezentau ceva ameninţător. Pe o latură a pieţei se afla o femeie tânără, cu părul blond deschis, purtând o jachetă prea călduroasă pentru o zi caniculară, care putea ascunde un toc de pistol. Al doilea vârf al triunghiului îl constituia un bărbat cu barbă, scund şi îndesat, îmbrăcat în veşminte negre de cleric; puternicul său binoclu nu se potrivea cu îmbrăcămintea de om al Bisericii. În al treilea vârf al triunghiului se afla un bărbat musculos şi oacheş, de vreo patruzeci de ani; acela fu omul care activă memoria lui Bryson, care apăsă butonul transfocatorului, apropiind imaginea pentru a obţine un prim-plan.

Îl trecură fiorii.

Cu omul acela negociase de mai multe ori, în nişte misiuni importante. De fapt, îl angajase în numele Directoratului. Era un ţăran pe nume Paolo, dintr-un sat aflat dincolo de Cividale. Paolo opera întotdeauna în tandem cu fratele lui, Niccolo. Cei doi fuseseră nişte vânători celebri în regiunea colinară izolată din nord-vestul Italiei unde crescuseră. Apoi deveniseră vânători de fiinţe umane, extrem de bine antrenaţi, asasini deosebit de îndemânatici. În trecut, Bryson îi angajase pentru unele servicii deosebite, inclusiv o periculoasă infiltrare într-o firmă rusească numită Vector, despre care se zvonea că era implicată în cercetarea şi fabricarea armelor biologice.

Unde mergea Paolo, venea şi Niccolo. Asta însemna că mai exista cel puţin un adversar, situat undeva în afara laturilor triunghiului.

Inima lui Bryson bătea cu putere. Se întreba *cum* de-l localizaseră aşa de uşor? Fusese sigur că-i pierduse pe urmăritori. Să fie oare de vină hainele prea noi cu care erau

îmbrăcaţi?

Bryson îşi târâse picioarele încălţate în pantofii noi din piele pe caldarâm, în faţa bisericii unde se opriseră şi o văzuse pe Layla făcând la fel. Până şi îmbrăcămintea lor se murdărise cu un strat subţire de praf.

Cum de fuseseră găsiţi?

Răspunsul veni încet, în timp ce conştientiza căldura sângelui de pe umărul stâng. Rana continuase să sângereze abundent, îmbibând ţesătura cămăşii, colorând în roşu închis o suprafaţă întinsă a materialului alb. Sângele fusese dovada clară, semnalul care anulase toate precauţiile pe care şi le luaseră, trădându-le deghizarea.

Urmăritorii săi îl localizaseră în cele din urmă, iar acum se apropiau ca să-l ucidă.

Washington, D.C.

Senatorul James Cassidy simţea ochii colegilor aţintiţi asupra lui – unii plictisiţi, alţii atenţi – când se ridică greoi în picioare, sprijinindu-se cu mâinile groase de balustrada lustruită din lemn şi începu să vorbească cu un glas baritonal, melodios.

— În sălile de şedinţă şi în comisiile noastre discutăm la nesfârşit despre epuizarea resurselor şi despre speciile de animale aflate pe cale de dispariţie. Vorbim despre cum să ne gospodărim mai bine resursele naturale diminuate, într-o epocă în care totul pare să fie de vânzare, în care totul are o etichetă cu preţul şi un cod de bare pe ambalaj. Ei bine, mă aflu aici pentru a spune ceva despre un alt fel de specie pe cale de dispariţie, o marfă epuizată: însăşi noţiunea de intimitate. Am citit în ziare declaraţia unui specialist în Internet, care spune: „Intimitatea voastră e deja nulă. Puneţi capăt acestei situaţii.” Ei bine, cei care mă cunosc ştiu că sunt al naibii de sigur că *nimeni* nu i-a pus capăt. Opriţi-vă şi uitaţi-vă în jurul vostru, vă zic. Ce vedeţi? Videocamere, scanere şi bănci de date gigantice, ce sfidează capacitatea de înţelegere a omului. Comercianţii pot supraveghea fiecare aspect al vieţii noastre, de la primul telefon pe care-l dăm dimineaţa, din momentul în care sistemele noastre de securitate indică faptul că ne-am părăsit locuinţele, până la videocamerele amplasate la barierele de pe autostrăzi.

Conectaţi-vă la reţea în fiecare tranzacţie, fiecare „lovitură” va

fi depistată şi înregistrată de aşa-zişii mediatori de informaţii. Companiile private au contactat Biroul Federal de Investigaţii, cu propunerea ca Biroul să le vândă dosarele sale, informaţiile pe care le deţine, ca şi cum *informaţiile* n-ar fi decât alt bun public ce trebuie privatizat. Acesta e începutul unui proces tulburător: dezgolirea republicii.

Societatea de supraveghere.

Senatorul privi în jur şi înţelese că trăia un moment unic: captase atenţia colegilor săi.

— Vreau să vă pun o întrebare: Este acesta un loc unde vreţi să trăiţi? N-am nici un motiv să sper că preţuita noţiune de intimitate ar avea cea mai vagă şansă în faţa forţelor ridicate împotriva ei – prea zeloase organizaţii naţionale şi internaţionale însărcinate cu respectarea legii, comercianţi, corporaţii, companii de asigurări, noile conglomerate de asigurări sociale şi milioane de tentacule ale complicatelor reţele din fiecare concern privat sau de stat. Oamenii care vor să menţină ordinea, care vor să vă stoarcă ultimul bănuţ – forţele de ordine şi forţele comerţului: e o alianţă formidabilă, prieteni! Cu ea se confruntă intimitatea, intimitatea *noastră.* E o bătălie decisivă, deşi teribil de unilaterală. Aşa că întrebarea pentru distinşii mei colegi, din ambele tabere, e una simplă: *Voi de partea cui sunteţi?*

9

— Nu te uita, spuse Bryson încet, continuând să rotească videocamera. Nu întoarce capul. Sunt trei, din câte-mi dau seama.

— La ce distanţă?

Ea vorbea calm, concentrat, deşi zâmbea.

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de metri. E un triunghi isoscel: la dreapta dumitale, o femeie blondă într-un sacou, cu părul ridicat şi ochelari de soare mari şi rotunzi; în spate, un bărbat solid cu barbă, în haine negre de preot; în stânga, un bărbat suplu, de vreo patruzeci de ani, brunet, într-o cămaşă cu mâneci scurte, de culoare închisă şi pantaloni negri. Toţi au binocluri şi pot jura că sunt înarmaţi.

— M-am prins, zise ea în şoaptă.

— Unul dintre ei e şeful; ceilalţi aşteaptă semnalul lui. Acum, o să-ţi arăt ceva şi o să-ţi cer să te uiţi prin vizorul videocamerei. Să-mi spui când i-ai reperat.

Făcu un semn spre porticul catedralei, ca un cineast amator şi îi dădu videocamera.

— Jonas, spuse ca, alarmată. Era prima dată când îi spunea pe nume, deşi era un nume de acoperire. O, Doamne, sângerezi.

— N-am nimic, zise el scurt. Din nefericire, asta le-a atras atenţia.

Ea îşi schimbă imediat expresia de îngrijorare într-un rânjet bizar, nepotrivit, urmat de un chicot, jucând teatru pentru un public de trei persoane. Layla se aplecă, privind prin vizor, în timp ce descria un arc de cerc cu aparatul.

— Femeia blondă – văzut, spuse ea.

După câteva clipe, adăugă:

— Preotul bărbos în negru – văzut. Tipul mai tânăr cu cămaşă închisă – văzut.

— În regulă.

El zâmbi şi dădu din cap, continuând pantomima.

— Bănuiesc că încearcă să evite repetarea situaţiei de la baricade. E limpede că nu le pasă de trecătorii nevinovaţi, dar preferă, pe cât posibil, să nu-i ucidă, s-ar isca un scandal diplomatic.

— Sau poate că nu sunt siguri că eşti dumneata.

— Felul în care s-au aşezat mă face să cred că m-au identificat, zise Bryson în şoaptă. S-au instalat pe poziţii.

— Cine sunt? Pari să ştii ceva despre ei.

— Îi cunosc, spuse Bryson. Le cunosc metodele; ştiu cum acţionează.

— De unde?

— Le-am citit instrucţiunile de teren, zise el, nedorind să dea amănunte.

— Dacă-i cunoşti, înseamnă că trebuie să ai idee despre riscurile pe care şi le asuma. Ai spus „scandal diplomatic” – cu alte cuvinte, sunt agenţi guvernamentali? Americani? Ruşi?

— Cred că fi s-ar potrivi cel mai bine denumirea de agenţi transnaţionali. Nici unul de rang înalt sau, cine ştie – nici ruşi, nici americani, nici francezi, nici spanioli, ei o organizaţie care operează în situaţii de criză, la nivel subteran, acolo unde graniţele nu sunt delimitate. Lucrează cu guvernele, dar nu pentru ele. Se pare că cei trei aşteaptă să plece lumea din jurul meu. Dată fiind distanţa la care se află, au nevoie de un spaţiu suficient, de o marjă minimă. Daca aş face o mişcare bruscă, ce ar sugera că vreau s-o iau la goană, ar trage, fără să le pese de trecători.

Erau înghesuiţi de turişti şi pelerini, astfel încât le era greu să se mişte. El continuă:

— Acum, vreau să te ocupi de femeie; să-ţi scoţi arma foarte discret, pentru că ei îţi pot observa toate mişcările.

S-ar putea să nu te cunoască, însă ştiu că eşti cu mine şi asta le e suficient.

— Asta ce-nseamnă?

— Înseamnă că te consideră cel puţin un accesoriu, dacă nu un adevărat complice.

— Grozav, gemu Layla.

— Îmi pare rău – nu ţi-am cerut să te implici.

— Ştiu, ştiu. Eu am hotărât asta.

— Câtă vreme suntem înconjuraţi de oameni din toate părţile, poţi să-ţi mişti mâinile sub nivelul taliei.

Ea dădu din cap.

— Să-mi spui când ai scos arma.

Ea încuviinţă şi vârî mâna în încăpătoarea sacoşă împletită.

— Am luat-o, zise ca.

— Acum, cu mâna stângă, ia aparatul de fotografiat de la gât şi fă-mi o poză cu catedrala în spatele meu. Caută un unghi mai

larg, ca să o poţi vedea şi pe blondă. Nu te grăbi: eşti un fotograf amator şi nu te pricepi la aparate.

Ea ridică aparatul în dreptul feţei şi închise ochiul drept.

— Foarte bine, acum o să las impresia că te filmez, în timp ce mă fotografiezi. De îndată ce-o să duc camera video la ochi, o să ai o reacţie de iritare; îţi stric o încadrare perfectă.

O să dai la o parte aparatul cu o mişcare bruscă ce le va distrage atenţia şi-i va zăpăci pe cei care ne privesc. Apoi ţinteşte bine şi trage. Doboar-o pe blondă.

— De la distanţa *asta?* zise ea neîncrezătoare.

— Eşti unul dintre cei mai buni ţintaşi pe care i-am văzut; am încredere. Pe urmă, te arunci imediat la pământ.

— Şi dumneata ce-o să faci?

— O să-l ţintesc pe bărbos.

— Dar mai e şi *al treilea...*

— Nu ne putem ocupa de toţi trei.

Ea afişă din nou un fals zâmbet deconcertant, apoi duse la ochi aparatul fotografic, ţinând strâns în mâna dreaptă pistolul Heckler Koch de calibru 45, lângă talie.

El surâse diabolic şi ridică videocamera. În acelaşi moment, cu o mişcare discretă, aproape imposibil de observat, duse mâna liberă la spate şi scoase pistolul Beretta de la centură. Mâinile îi tremurau, simţea că se sufocă.

Chiar în spatele ei, la vreo douăzeci – douăzeci şi cinci de metri distanţă, vizibil prin obiectivul videocamerei, falsul preot coborî binoclul de la ochi. Ce însemna asta: că urmăritorii hotărâseră să nu tragă, derutaţi de şiretlicul lui Bryson? Că nu voiau să tragă la nimereală, cu atâţia oameni nevinovaţi în jur?

Dacă era aşa, nu făcuseră decât să tragă puţin de timp.

Dacă nu...

Deodată, bărbosul îşi scutură încheietura, aparent un gest menit să-i repună sângele în circulaţie, în realitate un semn pentru ceilalţi. Un semnal transmis cu câteva clipe înainte ca Bryson să-l poată prevedea. *Nu!*

Nu aveau timp.

Acum!

Coborî videocamera de la ochi şi ridică brusc arma, trăgând trei focuri rapide, peste umărul Laylei.

Exact în acel moment, ea lăsă aparatul să atârne de curea, ridică pistolul şi trase peste capetele mulţimii.

Urmă o succesiune de împuşcături care provocară panică în

mulţime. În vreme ce se arunca la pământ, Bryson reuşi să-l zărească pe bărbos clătinându-se şi căzând. Layla se trânti jos, rostogolindu-se lângă Bryson, lovindu-se de picioarele celor din jur şi doborând o femeie tânără. Cineva din apropiere fusese atins de un glonţ rătăcit – o rană superficială.

— A căzut! zise Layla gâfâind, în timp ce se rostogolea. Blonda – am văzut-o căzând.

Împuşcăturile încetară la fel de brusc precum începuseră, dar strigătele înspăimântate continuau să se audă.

Doi dintre prezumtivii asasini erau la pământ, poate pentru totdeauna, însă cel puţin unul rămăsese în picioare: Paolo, ucigaşul din Cividale. Şi bineînţeles că sigur fratele lui se afla prin preajmă.

Erau loviţi de picioarele celor care fugeau, iar alţii cădeau peste ei, se împiedicau. Mulţimea intrase în panică. În acel haos, Bryson şi Layla reuşiră să se ridice în picioare şi, alergând alături de ceilalţi, să dispară în gloata înnebunită.

Strecurându-se printre fugari, Bryson văzu o stradă îngustă, aproape o alee. Alergă spre ea, ocolind obstacolele umane, hotărât să se îndepărteze cât putea de mult, încercând să se piardă de fraţii italieni sau de oricine altcineva l-ar fi hăituit. Străduţa era plină de case scunde şi vechi. Probabil că aveau curţi mici şi numeroase alei, un labirint în care se puteau pierde.

Rana de la umăr zvâcnea din nou, iar sângele, gros şi fierbinte, continua să curgă. Durerea devenise insuportabilă, dar el se străduia să alerge mai repede. Layla îl urma. Paşii lor răsunau pe strada pustie. În timp ce fugea, Bryson cerceta uliţa îngustă şi umbrită, căutând o curte, o prăvălie, vreun loc în care să se poată ascunde. Văzu o bisericuţă vârâtă între două clădiri vechi din piatră, însă era încuiată. Un afiş scris de mână, lipit de una din uşile de lemn masiv, anunţa că lăcaşul era închis pentru reparaţii. În acel oraş plin de biserici şi catedrale, caselor mai mici de rugăciune, care nu atrăgeau turiştii, li se acorda, probabil, puţină atenţie şi cu atât mai puţine fonduri.

Ajuns în faţa bisericii, se opri brusc, puse mâna pe clanţa masivă din fier şi începu s-o zgâlţâie.

— Ce *faci*? întrebă Layla, alarmată. Hai, să mergem mai departe!

Gâfâia, pieptul i se zbătea şi faţa îi era îmbujorată. Din spate se auzeau paşi apropiindu-se.

Bryson nu răspunse. Mai trase o dată de clanţă cu putere.

Lacătul mic şi ruginit, trecut printr-un belciug şi mai ruginit, se desprinse uşor din lemnul uşii. De obicei, lumea nu intra cu forţa în biserici; lacătul era mai mult simbolic.

Bryson deschise uşa cu o smucitură şi pătrunse sub arcada centrală. Mormăind nemulţumită, Layla îl urmă şi închise uşa în urma ei. Singura lumină din interior venea de la nişte ferestre mici şi prăfuite, în formă de trifoi, aflate la mare înălţime. În aerul răcoros plutea un miros neplăcut, de mucegai. Bryson privi rapid în jur, apoi se sprijini de un perete rece de piatră.

Inima îi bătea puternic după efortul făcut şi se simţea slăbit din cauza sângelui pierdut. Layla mergea de-a lungul naosului, căutând probabil vreo ieşire sau o ascunzătoare.

După câteva minute, ţinându-şi răsuflarea, el se întoarse la uşa principală. Lacătul spart putea să îi trădeze. Ori îl punea la loc, ori îl îndepărta. Întinse mâna spre clanţă ca să deschidă uşa, atent la zgomotul de afară.

Auzi zgomotul unor paşi grăbiţi, apoi o voce, un strigăt într-o limbă ciudată, care nu era nici spaniolă, nici galiciană.

Îngheţă, privind fâşiile înguste de lumină ce pătrundea printr-o mică deschizătură din josul uşii. Îngenunche, îşi lipi urechea de scândură şi ascultă.

Limba i se părea ciudat de familiară.

— Niccolo, o crodevi di velu viodut! Ju par che strada ca. Cumb o controli, tu continue a ejala la „piaza”.

O recunoscu, înţelese vorbele. *Cred că l-am văzut, Niccolo!* spuse vocea. *În josul străzii. Tu supraveghează piaţa!*

Era o limbă puţin cunoscută, pe cale de dispariţie, numită friulană, pe care n-o mai auzise de mulţi ani. Unii susţineau că era un vechi dialect al limbii italiene; alţii credeau că era o limbă distinctă. Se vorbea doar în regiunea nord-estică a Italiei, de către un număr tot mai mic de ţărani.

Bryson, al cărui talent la limbi străine se dovedise deseori un mijloc de supravieţuire la fel de util ca şi îndemânarea de-a mânui arme de foc, învăţase singur friulana cu vreo zece ani în urmă, când angajase doi tineri ţărani din zona montană izolată de deasupra localităţii Cividale – remarcabili vânători şi asasini. După ce-i angajase pe Paolo şi Niccolo Sangiovanni, el îşi propusese şi reuşise să înveţe ciudata lor limbă, mai ales ca să-i poată controla îndeaproape, fără a da de înţeles că pricepea ce vorbeau ei.

Da, era Paolo. Supravieţuise schimbului de focuri şi striga

acum la fratele lui, Niccolo. Cei doi italieni erau nişte vânători formidabili şi nu-l dezamăgiseră niciodată. Era greu să-i eviţi, însă Bryson nu intenţiona acest lucru.

O auzi pe Layla apropiindu-se şi ridică privirea.

— Vreau să găseşti o frânghie sau un cablu, şopti el.

— *Frânghie?*

— Repede! Trebuie să existe o uşă în spatele altarului, care să dea spre o casă parohială, spre vreun dulap de provizii… Te rog, *grăbeşte-te!*

Ea dădu din cap şi străbătu în grabă naosul, spre altar.

El se ridică iute în picioare, întredeschise uşa, apoi strigă câteva cuvinte în friulană. Ştia că accentul lui se apropia mult de cel al unui vorbitor autentic. Îşi ascuţi vocea, pentru a reda timbrul lui Niccolo. Câteva fraze scurte, strigate înăbuşit, de la distanţă, distorsionate de ecou, îl putea păcăli pe Paolo.

— *Ou! Paulo, pessee! Lu ai, al e ju!* Hei, Paolo, vino repede! L-am prins, l-am doborât!

Răspunsul veni rapid.

— *La setu?* Unde eşti?

— *Ca! Li sa vecje glesie – cu le sieradure rote!* În biserica veche, cu lacătul spart!

Byron se ridică repede în picioare, se răsuci spre o latură a porticului şi se lipi de cadrul uşii, ţinând strâns pistolul în mâna stângă.

Paşii deveniră mai repezi, dar încetiniră ritmul când se apropiară. Vocea lui Paolo se auzi dincolo de uşa bisericii.

— Niccolo?

— *Ca!* striga Bryson, cu glas înăbuşit. *Moviti!*

O scurtă ezitare, apoi uşa fu deschisă cu o izbitură. În valul brusc de lumină, Bryson văzu pielea oacheşă, trupul zvelt şi musculos, buclele negre şi dese. Paolo îşi miji ochii, cu o expresie feroce pe chip. Intră prudent, privind în stânga şi-n dreapta, ţinând arma lângă coapsă.

Bryson făcu un salt înainte, lovindu-l pe Paolo cu toată greutatea corpului său. Mâna dreaptă se înfipse în beregata italianului. Paolo scoase un ţipăt puternic de durere şi surpriză, în acelaşi timp, cu mâna stângă, Bryson îl lovi cu pistolul în ceafă.

Paolo se prăbuşi. Bryson ştia că Paolo avea să-şi revină în câteva minute. Înşfacă pistolul italianului, un Lugo şi îl percheziţiona rapid, căutând alte arme ascunse. Pentru că-i antrenase pe fraţii Sangiovanni în tacticile de teren, Bryson ştia

că trebuia să mai existe o armă: legată de gamba stângă, sub cracul larg al pantalonului. După ce i-o luă, scoase un cuţit de pescuit zimţat din teaca de la centura italianului.

Layla urmărise uluită scena, înainte de a înţelege ce intenţiona Bryson, apoi îi aruncă un mosor de cablu electric izolat. Nu era grozav, dar suficient de tare. Grăbiţi, cei doi legară mâinile şi picioarele italianului, astfel încât, cu cât omul se zbătea mai mult, cu atât mai tare se strângeau nodurile.

Legătura era invenţia Laylei şi părea eficientă. Bryson trase de noduri, încredinţându-se că vor ţine. Apoi el cu Layla îl duseră pe asasin într-o sacristie. Locul era şi mai întunecat, dar ochii lor se acomodaseră deja cu lumina slabă.

— E un tip impresionant, zise calm Layla, teribil de puternic.

— Şi el şi fratele lui sunt nişte atleţi înzestraţi de natură.

Vânători. Au instinctul unor feline şi sunt la fel de nemiloşi.

— A lucrat cândva pentru dumneata?

— Într-o viaţă trecută. El şi fratele lui. În câteva misiuni, dintre care una importantă, în Rusia.

Ea îl privi întrebător, iar el nu găsi nici un motiv să se eschiveze de la explicaţii. Nu acum, nu după tot de tăcuse ea pentru el.

— Există un institut rusesc, cunoscut sub numele de Vector, la Novosibirsk. În a doua jumătate a anilor ’80, prin cercurile serviciilor secrete americane circula zvonul că Vector nu era doar un institut de cercetări, ci se ocupa şi de producerea unor agenţi patogeni pentru războiul bacteriologic.

— Bacilii antraxului, variolei, chiar şi ai ciumei. Au existat zvonuri…

— Conform spuselor unui transfug care a dezertat la sfârşitul anilor optzeci – fostul şef al programului pentru arme biologice – ruşii aveau drept ţinte nişte oraşe americane importante. Supravegherea cu mijloace tehnice ne-a adus puţine informaţii. Era un complex de clădiri joase, înconjurat de garduri prin care circula curent de înaltă tensiune şi era apărat de gărzi înarmate. Asta aflaseră agenţiile americane de informaţii. Fără dovezi concrete, nici americanii, nici aliaţii lor din NATO nu erau dispuşi să acţioneze. O reacţie pasivă tipică pentru birocraţii din serviciile de informaţii. Ca urmare, am fost trimis să efectuez o penetrare primejdioasă, pe care nici un alt serviciu secret n-ar fi îndrăznit s-o realizeze. Mi-am format echipa de haidamaci specializaţi în jafuri, care-i includea şi pe băieţii ăştia. Patronii

mei întocmiseră o listă de „cumpărături” – fotografii ale utilajelor de etanşeizare, ale labirinturilor de vid, ale vaselor de fermentaţie pentru dezvoltarea viruşilor. Şi, mai presus de orice, voiau eşantioane de microbi – vasele Petri.

— Doamne… Patronii dumitale – dar spuneai că nici o altă agenţie de informaţii n-ar fi încercat aşa ceva… CIA a…

El dădu din umeri.

— Las-o baltă.

Apoi îşi zise: *ce rost are să-i mai ascund ceva?*

— Tipii ăştia, continuă el, fraţii Sangiovanni, trebuia să înlăture rapid şi fără zgomot santinelele.

— Cum s-au descurcat?

— Am obţinut marfa.

În vreme ce aşteptau ca Paolo să-şi revină, Layla se duse la uşa din faţă a bisericii şi puse la loc belciugul rupt şi lacătul, ca să pară neatinse. După vreo douăzeci de minute, Paolo începu să se agite.

— *Al e pasat tant timp di quand che jerin insieme a Novosibirsk,* spuse Bryon. „A trecut mult timp de când am fost împreună la Novosibirsk.” Am ştiut dintotdeauna că eşti lipsit de loialitate. Unde-i fratele tău?

Paolo făcu ochii mari.

— Coleridge, ticălosule.

Încercă să-şi ridice mâinile şi se strâmbă când cablul subţire îi strânse mai mult încheieturile. Mormăi printre dinţi:

— *Bastard, tu mifasis pensă che vecje storie daipurcit, lo tratin come un siâr, a viodin di lui, i dan dut chel che a voe di ve, e dopo lu copin.*

Bryson zâmbi şi-i traduse Laylei.

— Zice că există un vechi proverb friulan despre porc. Oamenii îl tratează ca pe un prinţ, îi dau de toate, îi satisfac toate nevoile – până în ziua în care îl taie ca să-l mănânce.

— Şi cine-ar fi porcul? întrebă Layla. Dumneata sau el?

— O să jucăm acum un joc care se cheamă adevărul sau consecinţele. Îmi spui adevărul ori suporţi consecinţele. Hai să începem cu o întrebare simplă: unde-i fratele tău?

— Niciodată!

— Păi, tocmai mi-ai răspuns la una dintre întrebări – Niccolo a venit aici cu tine. Aproape că m-aţi ucis în piaţă. Aşa vă exprimaţi voi recunoştinţa faţă de fostul vostru şef?

— *No soi anejmd freât dai dut!* Încă n-am terminat treaba!

răcni Paolo.

— Nu, zise Bryson zâmbind. Nici eu n-am terminat. Cine v-a angajat?

Italianul scuipă, stropindu-l pe Bryson.

— *Du-te-n mă-ta!* strigă el în engleză, una dintre puţinele fraze pe care le ştia.

— Te mai întreb o dată şi, dacă nu-mi dai un răspuns adevărat – cuvântul important fiind *adevărat* va trebui să folosesc chestia asta.

Ridică pistolul Beretta le vedere. Layla se apropie şi vorbi repede, cu voce joasă:

— Mă duc să stau de pază la uşă. Împuşcăturile ar putea atrage atenţia.

Bryson încuviinţă:

— Bună idee.

— Dă-i drumul, omoară-mă, strigă asasinul, în limba lui maternă. Pentru mine nu contează. Mai sunt alţii, mulţi alţii.

Chiar fratele meu ar putea avea plăcerea să te ucidă – ar fi darul meu de muribund pentru el.

— O, n-am de gând să te ucid, spuse Bryson cu răceală. Eşti un tip curajos; te-am văzut înfruntând moartea fără teamă. Moartea nu te sperie şi ăsta-i unul dintre lucrurile care te fac atât de bun în meseria ta.

Italianul îşi îngustă ochii bănuitor, încercând să descifreze înţelesul acelor vorbe. Bryson îl vedea mişcându-şi gleznele şi încheieturile mâinilor, în încercarea de-a găsi vreun punct slab al legăturilor care-l imobilizau, dar n-avea nici o şansă.

— În schimb, continuă Bryson, te-aş lăsa fără singurul lucru care înseamnă ceva pentru tine: capacitatea de a vâna, fie că e vorba despre *cinghiale,* mistreţul drag ţie, fie de oameni consideraţi „imposibil de salvat” de către mincinoşii care controlează armele secrete ale guvernului.

Făcu o pauză şi îndreptă ţeava pistolului spre genunchii ucigaşului.

— Sigur, pierderea unui genunchi n-o să te împiedice să mergi – în ziua de azi există atâtea proteze perfecţionate – dar n-o să poţi alerga prea repede. Pierderea ambilor genunchi – ei bine, asta îţi va lua cu siguranţă pâinea de la gură, nu crezi?

Asasinul se făcu pământiu la faţă.

— Trădător blestemat, şuieră el.

— Asta ţi-au spus? Şi *pentru cine* ţi-au zis că am trădat?

Paolo îl privea sfidător, însă buza de jos îi tremura.

— Te mai întreb o dată şi gândeşte-te foarte bine înainte de-a refuza să-mi răspunzi sau de-a încerca să mă minţi: *Cine v-a angajat?*

— Du-te-n mă-ta!

Bryson trase. Italianul ţipă şi sângele îi mânji pantalonul în dreptul genunchiului. Paolo se zvârcolea de durere, răcnind tot felul de înjurături pe limba lui.

Bryson auzi un trosnet la uşa bisericii, urmat de un strigăt de bărbat şi de ţipătul Laylei. Se întoarse brusc, să vadă ce se întâmplase şi o porni în fugă spre intrare, la timp ca să distingă în întuneric două siluete ce se luptau. Una trebuia să fie Layla; dar cine era cealaltă? Ridică pistolul şi urlă:

— Stai, ori eşti mort!

— E-n regulă, se auzi vocea Laylei.

El se simţi uşurat.

— Nemernicul nu ştie să se bată.

Era fratele lui Paolo, Niccolo, cu braţele strâns legate la spate. O bucată de cablu ce atârna de ceafa lui era tot ce rămăsese dintr-un laţ pe care ea îl folosise ca să i-l strângă în jurul gâtului în clipa în care năvălise înăuntru. Dunga subţire, vişinie de la baza gâtului, era dovada grăitoare că omul fusese aproape sugrumat. Layla avusese avantajul surprizei şi-l folosise din plin; înnodase ingenios ştreangul, aşa încât, cu cât Niccolo îşi trăgea braţele mai tare, cu atât mai mult i se strângea laţul în jurul gâtului. Totuşi, avea picioarele dezlegate şi, deşi căzut la podea, continua să le agite, răsucindu-se în loc şi încercând să se ridice.

Bryson sări pe pieptul lui Niccolo, izbindu-l cu picioarele ca să-i scoată aerul din plămâni şi, în acelaşi timp, ţintuindu-l la podea, pentru a-i permite Laylei să-i înfăşoare cablul peste genunchi şi glezne şi să-l lege strâns. Niccolo mugea ca un taur înjunghiat, ţinând isonul ţipetelor înfiorătoare ale fratelui său aflat la cincisprezece metri distanţă.

— Ajunge, zise Bryson dezgustat.

Rupse o fâşie de pânză din cămaşa kaki a lui Niccolo şi, după ce-o împături, o îndesă în gura italianului ca să-i înăbuşe urletele. Layla scoase o rolă de bandă adezivă găsită, probabil, în dulapul de unde luase şi cablul şi-o folosi pentru fixarea căluşului, lipind-o peste gura lui Niccolo. Bryson rupse altă bucată din cămaşa italianului, i-o întinse Laylei şi-i ceru să procedeze la fel şi cu celălalt frate.

Apoi, Bryson îl târî pe Niccolo spre o firidă, vârându-l într-un confesional.

— Fratele tău tocmai a fost rănit grav, îi spuse Bryson, fluturând pistolul. Dar, după cum auzi, e încă în viaţă. Însă n-o să mai poată merge.

Niccolo îşi răsucea capul dintr-o parte în alta, urlând prin căluş şi lovea cu picioarele podeaua de piatră, într-o manifestare mută, animalică, de furie.

— Acum o să-ţi spun ceva, cât de limpede o să pot. Vreau să-mi spui cine v-a angajat. Vreau un dosar verbal complet, codurile, numele de contact şi procedurile. Totul. După ce o să-ţi scot căluşul, sper să începi să vorbeşti. Şi nici măcar să nu te *gândeşti* să inventezi ceva, pentru că fratele tău mi-a spus deja multe, iar dacă spui ceva ce nu se potriveşte, o să presupun că *el* e cel care minte şi-o să-l ucid. Pe cuvânt! Nu-mi plac mincinoşii. Ne-am înţeles?

Niccolo se potolise, dădu înnebunit din cap, urmărind cu ochii holbaţi expresia feţei lui Bryson. Era limpede că ameninţarea îşi făcuse efectul. Bryson găsise punctul vulnerabil al ucigaşului.

Bryson auzea tânguielile şi gemetele lui Paolo, înăbuşite de căluşul pe care Layla i-l pusese în gură.

— Partenera mea e dincolo de coridor, cu Paolo. Nu trebuie decât să-i dau semnalul şi o să-i tragă un glonţ în frunte.

E limpede?

Niccolo dădu şi mai disperat din cap.

— În regulă, zise Bryson şi smulse banda adezivă de pe gura lui Niccolo.

Niccolo răsună de câteva ori adânc, neregulat.

— Acum, dacă o să faci greşeala să mă minţi, tot ce poţi spera e ca fratele tău să-mi fi turnat exact aceeaşi gogoaşă. Altfel o să fie ucis, ca şi cum chiar tu ai apăsa pe trăgaci, ai priceput?

Niccolo zise pe nerăsuflate:

— Da!

— În locul tău, eu aş opta pentru adevăr. Şansele sunt mult mai mari. Şi, nu uita, ştiu unde locuiesc familiile voastre. Ce mai face *nonna* Maria? Şi mama voastră, Alma – mai are casa aia din scânduri?

Niccolo îl privi feroce şi-n acelaşi timp ofensat.

— Îţi *spun adevărul!* ţipă el.

— Dacă ne-am înţeles în privinţa asta, e bine, spuse Bryson cu blândeţe.

— Dar nu *ştim* cine ne-a angajat! Procedeul e acelaşi ca pe vremea când lucram pentru dumneata! Noi suntem *mus,* animalele de povară! Nouă nu ne spun *nimic!*

Bryson dădu din cap, cu un aer meditativ.

— Nimic nu rămâne pe vecie uitat, prietene. Ştii asta la fel de bine ca mine. Chiar dacă eşti implicat într-o operaţiune secretă, tot cunoşti numele de acoperire al contactului tău. Nu te poţi stăpâni să nu culegi fragmente de informaţii. E posibil ca ei să nu-ţi spună *de ce* îndeplineşti o anume misiune, dar îţi spun întotdeauna *cum* s-o faci, iar asta poate fi extrem de semnificativ.

— Ţi-am spus, *nu ştim* cine sunt patronii noştri!

Bryson ridică vocea şi vorbi cu o furie stăpânită:

— Aţi lucrat cu o echipă, conduşi de un şef; vi s-au dat instrucţiuni, iar oamenii vorbesc *întotdeauna.* Ştii al naibii de bine cine v-a angajat!

Se întoarse către coridor, de parcă s-ar fi pregătit să transmită un semnal.

— Nu! strigă Niccolo.

— Fratele tău…

— Nici fratele meu *nu ştie!* Nu ştiu ce ţi-a spus, dar *nu ştie!* Cunoşti regulile… compartimentele… cum se face treaba asta! Noi suntem doar ajutoare angajate şi ne plătesc cu bani gheaţă!

— Limba! îi ceru Bryson.

— *Che…* limbă?

— A echipei cu care lucraţi aici. Ce limbă vorbesc între ei?

Ochii lui Niccolo deveniră sălbatici.

— Mai multe limbi!

— A şefului echipei!

— Rusă! strigă el disperat. *E rus!*

— De la KGB sau GRU?

— De unde să ştim noi asta?

— Cunoşti feţele! se răsti Bryson.

Apoi strigă:

— Layla!

Layla se apropie, înţelegând jocul lui Bryson.

— Vrei să folosesc un amortizor? întrebă ea pe un ton degajat.

— Nu! tună Niccolo. Îţi spun ce vrei să ştii!

— Îi mai acord şaizeci de secunde, zise Bryson. Pe urmă, dacă nu aud ce vreau, trage.

Lui Niccolo îi spuse:

— Te-au angajat să mă ucizi fiindcă mă cunoşti, îmi ştii faţa.

Niccolo dădu din cap, cu ochii închişi.

— Dar ei ştiau că ai lucrat cândva pentru mine şi nu ţi-ar fi cerul să-l ucizi pe fostul tău şef fără să inventeze un motiv plauzibil. Indiferent de lipsa voastră de loialitate. Ţi-au spus că sunt un vânzător, un trădător, corect?

— Da.

— Un trădător faţă de ce, faţa de cine?

— Au spus doar că vindeai numele agenţilor, că noi şi toţi cei care-au lucrat cu dumneata vom fi identificaţi, scoşi din ascunzători şi executaţi.

— Executaţi de către *cine?*

— De către părţile ostile… nu ştiu, n-au precizat!

— Dar i-ai crezut.

— De ce nu i-aş fi crezut?

— S-a pus un premiu pe capul meu ori s-a oferit un preţ fix?

— Da, un premiu.

— Cât?

— Două milioane.

— Lire sau dolari?

— Dolari! Două milioane de *dolari.*

— Sunt flatat. Tu şi cu fratele tău v-aţi fi putut retrage la ţară, să vânaţi *cinghiale* după pofta inimii. Numai că atunci când oferi un premiu unei echipe, interesul personal scade, iar oamenii nu mai acţionează coordonat; fiecare vrea să dea singur lovitura. O strategie greşită, dăunătoare propriului scop. Bărbosul era şeful echipei?

— Da.

— Vorbea ruseşte?

— Da.

— Îi ştii numele?

— Am auzit pe cineva spunându-i Miliukov. Dar îi ştiu faţa. E ca mine, ca noi – efectuează misiuni.

— Mercenar?

— Se zice că lucrează pentru un… om foarte bogat, un magnat rus. Una dintre forţele secrete din spatele Kremlinului. Un nabab. Se spune că e liderul din umbră al Rusiei.

— Prişnikov.

Se zări un licăr de recunoaştere în ochii italianului. Mai auzise acel nume.

— Posibil, da.

Prişnikov. Anatoli Prişnikov. Fondator şi preşedinte al giganticului consorţiu rusesc Nortek, cu multe afaceri tenebroase. De o bogăţie şi influenţă imense şi, într-adevăr, forţa din spatele tronului. Inima lui Bryson începu să bată cu putere. De ce-ar fi trimis Anatoli Prişnikov pe cineva ca să-l elimine?

De ce?

Singura explicaţie logică ar fi fost că Prişnikov controla Directoratul sau că era printre cei care-l controlau. Harry Dunne de la CIA spusese că Directoratul fusese întemeiat şi controlat încă de la început, de un mic grup secret de „genii" ale fostului GRU sovietic.

Şi dacă ţi-aş spune că Directoratul nu face parte, în realitate, din guvernul Statelor Unite? zisese Dunne. *Că n-a făcut niciodată parte*... Î*ntreaga afacere a fost un truc atent gândit, înţelegi?... O operaţiune de penetrare pe teritoriul inamicului – teritoriul nostru.*

Pe urmă, după sfârşitul războiului rece şi destrămarea serviciilor secrete sovietice, controlul Directoratului *a trecut în alte mâini,* spusese omul de la CIA. Agenţii erau terminaţi.

Am fost păcălit şi pe urmă dat afară.

Şi Elena? Dispăruse. Fusese despărţită de el în mod deliberat? Stăpânii hotărâseră să-i ţină departe unul de altul pentru vreun motiv anume? Fiindcă ştiau anumite lucruri şi le puteau pune cap la cap?

...Acum avem motive să credem că a fost reactivat, spusese Dunne. *Vechii dumitale patroni par să strângă arme...*

S-ar putea afirma că vor să provoace o instabilitate globală...

Se pare că încearcă să adune un întreg arsenal. Noi credem că vor să provoace tulburări în sudul Balcanilor, deşi ţinta lor se află în altă parte.

Generalităţi, afirmaţii şi aserţiuni vagi. Contururile rămâneau întunecate şi nesigure. El trebuia să opereze doar cu fapte, iar acestea erau prea puţine.

Fapt: O echipă de asasini, formată din agenţii operativi ai Directoratului – foşti sau actuali, n-avea idee – încercase să-l ucidă.

Dar *de ce?* Forţele de securitate ale lui Calacanis l-ar fi putut considera pur şi simplu un intrus, un agent de penetrare care trebuia eliminat. În schimb, grupurile de asasini, din Santiago de Compostela, păreau prea bine organizate şi sincronizate pentru a fi doar o reacţie la apariţia lui pe nava lui Calacanis.

Fapt: Fraţii Sangiovanni fuseseră angajaţi ca să-l ucidă chiar înainte de apariţia lui pe *Armada Spaniolă.* Şefii Directoratului hotărâseră cu mult înainte că el constituia o ameninţare. Dar cum şi de ce?

Fapt: Şeful echipei de asasini era şi în serviciul lui Anatoli Prişnikov, un cetăţean cu o imensă avere. Prin urmare, Prişnikov trebuia să fie unul dintre liderii Directoratului. Dar de ce-ar fi condus o persoană particulară – în ochii lumii – un serviciu de informaţii ilegal?

Însemna oare asta că Directoratul se privatizase – fusese obiectul unei preluări de către o parte ostilă, cooptată de Anatoli Prişnikov? Oare devenise armata personală a celui mai puternic şi misterios magnat al Rusiei?

Brusc îi trecu prin minte altceva.

— Spuneai că membrii echipei vorbeau şi alte limbi. Ai menţionat franceza.

— Da, dar…

— Nici un dar! Care din ei vorbea franceza?

— Blonda.

— Femeia blondă din piaţă?

— Da.

— Şi ce ascunzi în legătură cu ea?

— Ce *să ascund?* Nimic!

— Mi se pare foarte interesant, fiindcă fratele tău a fost mult mai vorbăreţ pe tema asta.

Cacealmaua era îndrăzneaţă, dar fusese rostită cu mare siguranţă şi de aceea sunase convingător. Bryson continuă:

— *Mult* mai vorbăreţ. Poate că a *inventat* ceva, a născocit o poveste – *asta* vrei să-mi spui?

— *Nu!* Nu ştiu ce ţi-a spus el – noi doar am auzit fără sa vrem câte ceva, mici certuri. Poate nişte nume.

— Poate nişte nume?

— Am auzit-o vorbind în franceză cu un agent care fusese la bordul vasului cu arme care a explodat. *Armada Spaniolă.*

Agentul era francez şi fusese acolo ca să facă o afacere cu grecul.

— O afacere?

— Francezul ăla e – *era* – agent dublu, aşa i-am auzit zicând.

Bryson şi-l aminti pe francezul elegant, cu părul lung, din sufrageria lui Calacanis. Era cunoscut drept emisarul lui Jacqucs Arnaud, cel mai bogat şi mai influent negustor de arme al

Franţei. Făcea şi el parte din Directorat sau măcar lucra cu sau pentru ei? Ce semnificaţie avea faptul că Jacques Arnaud, negustorul de arme francez, om de extremă dreapta, era aliat cu Directoratul – şi, în consecinţă, cu cea mai bogată persoană particulară din Rusia?

Şi dacă era adevărat că cei doi influenţi oameni de afaceri, unul din Rusia, celălalt din Franţa, controlau Directoratul, folosindu-se de el pentru a instiga la acte de terorism în întreaga lume – care era obiectivul lor?

Îi lăsară pe cei doi fraţi legaţi şi cu căluşuri în gură, în vechea biserică. Bryson îi ceruse Laylei, care avea cunoştinţe de prim-ajutor, să încerce să oprească sângerarea lui Paolo, folosind o fâşie de pânză strâns legată, care să preseze rana.

— Cum poţi fi atât de grijuliu cu un om care a încercat să te ucidă? întrebase ea mai târziu, sincer nedumerită.

Bryson dăduse din umeri.

— Nu-şi făcea decât meseria.

— Noi nu lucrăm aşa în Mossad. Dacă un om încearcă să te ucidă şi dă greş, nu trebuie să-l laşi să-ţi scape. E o regulă obligatorie.

— Eu am alte reguli.

Petrecură noaptea într-un hotel anonim; Layla îi trată rana de la umăr. I-o curăţă cu peroxid cumpărat de la o *farmacia,* o cusu şi aplică un unguent antibacterian. Lucra repede, cu îndemânarea unui medic de profesie.

Examinându-i bustul dezgolit, ca îşi trecu degetul peste o cicatrice lungă şi netedă. Rana provocată de Abu în Tunisia, în ultima misiune a lui Bryson, fusese tratată de un mare chirurg care avea contract cu Directoratul. Nu-l mai durea, dar amintirea rămăsese, la fel de tulburătoare.

— Un suvenir, zise el sumbru, de la un vechi prieten.

Dincolo de mica fereastră, ploaia cădea în rafale pe pavaj.

— Ai fost aproape mort.

— Am avut medici buni.

— Ai fost rănit de multe ori, zise ea şi atinse cu degetul o cicatrice mult mai mică, de mărimea unei monede, de pe bicepsul lui drept.

— Şi asta? întrebă ea.

— Alt suvenir.

În minte îi reveni o amintire din Nepal, care-l copleşea.

Avusese un adversar de temut, pe nume Ang Wu, un ofiţer dezertor din armata chineză. Bryson se mai întreba şi acum ce se întâmplase cu *adevărat în* acel schimb de focuri. Fusese întradevăr doar o unealtă într-o conspiraţie diabolică pe care încă n-o înţelegea?

Cursese atâta sânge; se pierduseră atâtea vieţi. Şi pentru ce? Ce însemnase viaţa lui? Cu cât afla mai multe, cu atât înţelegea mai puţin. Se gândi la părinţii lui. Să fie adevărat că fuseseră ucişi de maeştrii din umbră ai Directoratului? se gândi la Ted Waller, omul pe care-l admirase atât de mult şi simţi cum îl cuprinde mânia.

Cum se exprimase Niccolo, când vorbise despre sine şi despre fratele lui… animale de povară? Erau angajaţi ca gorile, pioni în slujba unui joc odios, ale cărui reguli nu le fuseseră niciodată explicate. Bryson îşi spuse că nu exista nici o deosebire între el şi fraţii italieni. Erau cu toţii doar nişte instrumente folosite de forţe din umbră. Nimic altceva decât nişte unelte.

Layla, care şezuse pe marginea patului, se ridică şi se duse în baia mică, de unde se întoarse după câteva clipe cu un pahar cu apă.

— Farmacistul mi-a dat câteva tablete de antibiotic. I-am spus că o să-i aduc o reţetă mâine dimineaţă, aşa că a fost de acord să mi le dea.

Îi întinse câteva capsule şi paharul. O reacţie provocată de vechea lui suspiciune îl făcu să se întrebe în gând: Ce sunt pilulele astea nemarcate pe care mi le dă? Dar o voce lăuntrică, mai raţională, îi şopti: *Dacă voia să te ucidă, ar fi putut s-o facă de mai multe ori în ultimele douăzeci şi patru de ore.*

Mai mult, n-ar fi trebuit să-şi rişte viaţa ca s-o salveze pe a ta. Luă capsulele şi le înghiţi cu o gură de apă.

— Pari absent, spuse Layla în timp ce strângea trusa medicală. Departe de-aici. Te gândeşti la ceva tulburător.

Bryson ridică privirea şi dădu încet din cap. Să împartă camera cu o femeie frumoasă – chiar dacă nu dormeau împreună – era ceva ce nu mai făcuse de la plecarea neaşteptată a Elenei, cu ani în urmă.

Din când în când se mai ivise câte-o ocazie, dar el rămăsese cast, pedepsindu-se pentru orice eventuală vină faţă de Elena.

Ce făcuse el? se întreba, cât din viaţa lor împreună fusese o farsă, pusă în scenă de Ted Waller?

Apoi se întoarse cu gândul la acel moment, acel moment

important când o minţise. O minţise ca s-o protejeze. Îi ascunsese ceva. Waller se topea după citatele din Blake: „Suntem dispuşi să credem o minciună, avea să peroreze el, atunci când nu ne credem ochilor”.

Dar Bryson nu dorise s-o facă pe Elena să creadă, să ştie ce făcuse el pentru ea.

Acum îşi cerceta memoria, amintindu-şi de acea seară de la Bucureşti despre care nu-i vorbise.

Care era adevărul? *Unde* era adevărul?

Cu toată paranoia şi mutilările pe care le provoacă, lumea infernală a agenţilor secreţi e mică, iar zvonurile circulă repede. Bryson primise informaţii de la mai multe persoane demne de încredere, că o echipă de „măturători” proveniţi din fosta Securitate oferea bani mulţi pentru orice indicaţie ce-ar fi putut dezvălui locul unde se afla un anume doctor Andrei Petrescu, matematicianul şi criptologul care trădase revoluţia socialistă, furnizând inamicului cifrurile pe care le folosea regimul lui Ceauşescu. Printre foştii mentori nemulţumiţi ai rău-famatului serviciu secret domnea o mare amărăciune, cauzată de lovitura de stat care răsturnase regimul patronului lor şi-i îndepărtase de la putere. N-aveau să-i ierte ori să-i uite niciodată pe trădători şi erau hotărâţi să-i urmărească şi să-i prindă cu orice preţ, oricât de mult timp le-ar fi luat asta. Aveau în vedere mai mulţi transfugi, printre care şi pe Petrescu. Urmau să fie puse la cale nişte asasinate.

Printr-o relaţie, Bryson aranjase o întâlnire la Bucureşti cu şeful „măturătorilor”, fostul număr doi din Securitate.

Deşi identitatea de acoperire a lui Bryson nu-i era cunoscută securistului, i se acordă credibilitate. Mesajul transmis arăta că Bryson avea informaţii importante, care ar fi fost, fără îndoială, de mare interes pentru „măturători”. El avea să vină la locul de întâlnire singur – lucru verificabil, iar omul Securităţii trebuia să procedeze la fel.

Pentru Bryson era o chestiune personală. Făcuse pregătirile fără ştiinţa Directoratului. O întâlnire atât de neregulamentară n-ar fi fost aprobată niciodată; posibilele consecinţe erau prea grave. Bryson nu putea risca să amâne întâlnirea, aşa încât aduse la cunoştinţa şefilor că, după încheierea unei operaţiuni la Madrid, avea să-şi ia o foarte necesară, deşi prea scurtă vacanţă, un weekend prelungit la Barcelona. Permisiunea îi fu acordată;

nu mai avusese de mult timp o vacanţă. Acţiona în directă contradicţie cu politica Directoratului, însă n-avea de ales. Trebuia s-o facă.

Cumpără bilete de avion cu bani gheaţă, sub un nume inventat, care nu apărea nicăieri în băncile de date ale Directoratului.

Nici Elenei nu-i spuse ce intenţiona să facă, deoarece ea n-ar fi aprobat niciodată întâlnirea lui cu şeful echipei care-l vâna pe tatăl ei. Nu numai că ar fi considerat acţiunea mult prea periculoasă, dar îi spusese clar, de mai multe ori, să nu se amestece sub nici o formă în chestiuni care-i priveau pe părinţii ei. O îngrozea gândul de a-şi pierde atât soţul, cât şi părinţii, de a stârni asasinii Securităţii. Bryson îi respectase dorinţa, însă apăruse o ocazie ce nu trebuia ratată.

Bryson se întâlni cu fostul om al Securităţii într-un bar întunecos, aflat la un subsol. Aşa cum promisese, venise singur, dar îşi luase nişte măsuri de precauţie.

— Ai informaţii despre familia Petrescu, întrebă generalul-maior Radu Drăgan, atunci când Bryson i se alătură într-un separeu slab luminat.

Drăgan nu ştia nimic despre Bryson, dar el culesese informaţii din reţeaua lui de surse şi îşi făcuse temele. Elena menţionase prima oară numele lui, în noaptea plecării de la Bucureşti, ca să-l sperie pe miliţianul interesat de conţinutul camionului. Ea îi ştia numele şi numărul de telefon pentru că Drăgan fusese cel care-l recrutase pe tatăl ei. Din acest motiv trădarea lui Andrei Petrescu era o chestiune strict personală pentru Drăgan.

— Cu siguranţă, zise Bryson. Dar mai întâi ar trebui să discutăm condiţiile.

Drăgan, un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu trăsături neregulate şi ten pământiu, înălţă sprâncenele.

— Sunt bucuros să discut „condiţiile”, cum le zici dumneata, de îndată ce-o să aflu ce ai să-mi vinzi.

Bryson zâmbi.

— Desigur, uite „informaţia” pe care am să ţi-o dau.

Împinse pe masă o foaie de hârtie. Drăgan o luă şi o cercetă nedumerit.

— Ce… ce-i asta? î*ntrebă generalul. Dar numele astea…*

— … sunt numele tuturor membrilor marii dumitale familii, rude de sânge sau prin alianţă, împreună cu adresele lor şi numerele de telefon. Dumneata, care ţi-ai luat atâtea precauţii

pentru a-i proteja pe cei apropiaţi şi dragi dumitale, trebuie să-ţi dai seama la ce resurse imense am eu acces, dacă am reuşit să obţin aceste informaţii. Îţi dai seama cât de uşor mi-ar fi mie şi colegilor mei să găsesc pe oricine dintre cei de pe listă, chiar dacă ai reuşi să-i ascunzi din nou.

— Cine dracu' eşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine?

— Vreau doar garanţia că toţi „măturătorii" dumitale vor primi imediat ordin să întrerupă urmărirea.

— Faptul că unul din oamenii mei îţi vinde informaţii nu-ţi permite să mă ameninţi.

— După cum ştii, nici unul dintre oamenii dumitale n-are acces la aceste informaţii. Crede-mă, informaţiile mele provin din surse mult mai demne de încredere decât persoanele din cercul dumitale. Scapă de ele, execută-le, n-ai să rezolvi nimic. Acum, ascultă-mă. Dacă dumneata, ori cineva care lucrează cu sau pentru dumneata, ori care are vreo legătură oarecare cu dumneata se atinge de soţii Petrescu, asociaţii mei îi vor lichida pe toţi membrii familiei dumitale.

— Pleacă de-aici! Dispari imediat! Ameninţările dumitale nu mă interesează.

— Îţi ofer şansa să dai „măturătorilor" ordinul de încetare a urmăririi, chiar în clipa asta. Bryson se uită la ceas. Ai exact şapte minute ca să transmiţi ordinul.

— Sau?

— Sau cineva la care ţii foarte mult va muri.

Drăgan zâmbi şi-şi mai turnă nişte bere.

— Îmi iroseşti timpul. Oamenii mei sunt în cârciuma asta, cu ochii pe mine şi tot ce am de făcut e un semn. Te vor omorî înainte de-a avea timpul să dai vreun telefon.

— De fapt, dumneata îţi iroseşti timpul. Adevărul e că vrei ca eu să dau un telefon. Un asociat de-al meu se află într-un apartament de pe Calea Victoriei chiar în clipa asta, cu un pistol la tâmpla unei femei care se numeşte Dumitra.

Faţa palidă a lui Drăgan deveni şi mai albă.

— Da, amanta dumitale, care face striptease la Sexy Club, pe Calea 13 Septembrie. Nu e singura dumitale amantă, dar stai cu ea de câţiva ani, aşa că trebuie să ai o anumită afecţiune pentru ea. Asociatul meu aşteaptă să-l sun la telefonul lui mobil. Dacă n-o fac în – Bryson îşi privi din nou ceasul – şase, nu, cinci minute, are instrucţiuni să-i tragă un glonţ în cap. Ar trebui să te rogi să-mi funcţioneze telefonul.

Drăgan râse dispreţuitor, însă Bryson citi în ochii lui neliniştea.

— Îi poţi salva viaţa anulând chiar acum ordinul de execuţie a soţilor Petrescu. Poţi să n-o faci, dar femeia va muri. Uite, foloseşte telefonul meu mobil dacă n-ai unul la dumneata, dar să ai grijă să nu se descarce bateria – ca să pot da de prietenul meu.

Drăgan sorbi îndelung din paharul cu bere, simulând nepăsarea. Timpul se scurgea în tăcere. Cu doar un minut înainte de ora execuţiei, Bryson sună în Calea Victoriei.

— Nu, zise el când i se răspunse. Drăgan refuză să anuleze ordinul, aşa că te-am sunat doar ca să-ţi zic că e timpul să treci la treabă. Fă-mi un serviciu – dă-i telefonul Dumitrei, ca să-i poată adresa o ultimă rugăminte iubitului ei cu inimă de piatră.

Bryson aşteptă până când auzi vocea disperată a femeii la aparat, apoi îi întinse telefonul lui Drăgan.

Drăgan îl luă şi zise „alo”, iar Bryson, deşi stătea la distanţă, putea auzi rugăminţile isterice ale amantei. Chipul lui Drăgan se crispă, dar omul nu scoase o vorbă, deşi recunoscuse vocea Dumitrei.

— Timpul a trecut, spuse Bryson.

Drăgan dădu din cap.

— Ai mituit-o pe căţeaua aia, zise el. Nu ştiu cât i-ai dat ca să joace comedia asta, dar sunt sigur că nu prea mult.

La telefon se auzi zgomotul primei împuşcături, însoţită de un ţipăt înăbuşit. Urmă a doua împuşcătură, după care se aşternu tăcerea.

— E o actriţă chiar aşa de bună? Î*ncăpăţânarea şi scepticismul pe care le-ai manifestat au costat-o viaţa pe amanta dumitale. Subalternii îţi vor confirma ceea ce tocmai s-a întâmplat. De fapt, te poţi duce la apartamentul ei ca să te convingi.*

Era dezgustat şi îngrozit de ceea ce fusese nevoit să facă, dar ştia că n-avea altă soluţie pentru a dovedi că nu glumea.

— Pe foaia asta de hârtie sunt patruzeci şi şase de nume şi în fiecare zi va fi ucis câte unul din aceşti oameni, până când toată familia dumitale va dispărea. Singura cale de a opri această acţiune e să anulezi ordinul în legătură cu soţii Petrescu. Şi, încă o dată, îţi amintesc că, dacă li se va întâmpla ceva, familia dumitale va fi executată imediat.

Se ridică de la masă, ieşi din bar şi de atunci nu-l mai văzu niciodată pe Drăgan.

În mai puţin de o oră, începu să circule zvonul că familia

Petrescu devenise intangibilă.

Bryson nu-i spuse nimic Elenei, nici lui Ted Waller. Când se întoarse acasă, după câteva zile, Elena îl întrebă cum fusese excursia la Barcelona. Amândoi respectau regulile impuse şi evitau să-şi pună unul altuia întrebări despre ce făceau când nu erau împreună. Până atunci, ea nu-l mai întrebase despre călătoriile lui. Acum însă îi cercetase chipul în timp ce-l chestiona despre Barcelona. Da, pusese mult prea multe întrebări. Bryson minţise cu uşurinţă şi convingător. Era geloasă, asta era? Bănuia oare că el se întâlnise cu o amantă în Las Ramblas? Pentru prima oară depistase o notă de gelozie în tonul ei, iar asta îl făcuse să-şi dorească să-i poată spune adevărul.

Oare ştia el adevărul?

— Eu nu ştiu aproape nimic despre dumneata, spuse el, ridicându-se de pe pat şi aşezându-se pe canapea. În afară de faptul că mi-ai salvat viaţa de mai multe ori în ultimele douăsprezece ore.

— Ai nevoie de odihnă, zise ea.

Purta nişte pantaloni gri de trening şi un maiou bărbătesc, larg, care mai mult accentua decât ascundea conturul sânilor ei. Stătea pe marginea patului, cu lungile-i picioare îndoite sub ca şi cu mâinile în poală.

— Lucrezi pentru Mossad, dar eşti din Valea Bekaa, vorbeşti cu accent arab. Eşti israeliană? Libaneză?

— Nici una, nici alta. Amândouă. Tatăl meu era israelian, mama e libaneză.

— Tatăl dumitale e mort.

Ea încuviinţă.

— Era atlet, un formidabil atlet. A fost ucis de nişte terorişti palestinieni la Jocurile Olimpice de la Munchen.

Bryson dădu din cap.

— Asta s-a întâmplat în 1972. Trebuie să fi fost un copil la vremea aceea.

— Aveam puţin peste doi ani.

— Nu l-ai cunoscut.

Ea ridică privirea. Ochii ei căprui îl fixau cu asprime.

— Mama l-a păstrat viu în amintire, pentru mine. Mereu povestea despre el şi ne arăta fotografii de-ale lui.

— Probabil că ai crescut urându-i pe palestinieni.

— Nu. Palestinienii sunt un popor bun. Sunt oameni deportaţi,

fără case, fără un stat al lor. Îi dispreţuiesc pe fanaticii care nu se gândesc decât să ucidă nevinovaţi în numele unor idealuri nobile. Fie că se numesc Septembrie Negru sau Facţiunea Armatei Roşii; fie că sunt israelieni ori arabi. Îi urăsc pe fanaticii de orice fel. De-abia ieşisem din adolescenţă când m-am măritat cu un militar din armata israeliană. Yaron şi cu mine eram foarte îndrăgostiţi, aşa cum numai cei foarte tineri pot fi. După ce-a fost ucis în Liban, m-am hotărât să lucrez pentru Mossad, ca să lupt împotriva fanaticilor.

— Totuşi, nu consideri Mossad-ul o bandă de fanatici?

— Mulţi dintre ei aşa sunt. Unii însă, nu. Deoarece nu fac decât să colaborez cu ei, pot să-mi aleg cu grijă misiunile. În felul ăsta pot fi sigură că treaba pe care-o fac e pentru o cauză în care cred. Refuz multe însărcinări.

— Probabil că ei au o părere foarte bună despre dumneata dacă-ţi acordă atâta libertate.

Ea îşi plecă fruntea cu modestie.

— Mă apreciază pentru priceperea de-a lucra sub acoperire şi pentru legăturile mele. Poate că sunt singura persoană suficient de necugetată ca să accepte anumite misiuni.

— De ce *ai acceptat* misiunea de pe *Armada Spaniolă?*

Întoarse capul spre el; chipul ei exprima surprindere.

— De ce? Fiindcă de-acolo îşi cumpără fanaticii armele fără de care n-ar putea să ucidă oamenii nevinovaţi. Mossad-ul are informaţii precise că Jihad-ul se aprovizionează de-acolo – se hrănesc din troacă. Operaţiunea trebuia să dureze două luni.

— Şi dacă nu apăream eu, ai fi fost tot acolo.

— Dar dumneata? Mi-ai spus că eşti de la CIA, dar nu eşti, nu-i aşa?

— Ce te face să spui asta?

Ea îşi atinse nasul cu vârful arătătorului.

— Ceva nu-mi miroase bine, spuse ca, cu un zâmbet de cunoscător.

— Ceva despre mine? zise Bryson amuzat.

— Păi, de fapt, ceva despre duşmanii dumitale, cei care te urmăresc. Echipele de asasini – asta încalcă protocolul acceptat. Ori eşti un mercenar, ca şi mine, ori lucrezi la o agenţie. Însă nu la CIA, nu cred.

— Nu, recunoscu el. Nu la CIA. Dar lucrez pentru ei.

— Eşti mercenar?

— Într-un fel.

— Însă eşti de mult timp în branşă. Cicatricele de pe corp te trădează.

— Aşa e. *Am fost* în branşă multă vreme, dar m-au dat afară. Acum m-au rechemat pentru o ultimă misiune.

— Care este..

El ezită, neştiind cât de mult să-i spună.

— Într-un sens, e o misiune de contrainformaţii.

— „Într-un sens”… „într-un fel”… Dacă nu vrei să-mi spui nimic, foarte bine, aşa să fie. Mâine dimineaţă o să luăm avioane diferite şi n-o să ne mai vedem vreodată. Când o să ajungem acasă şi-o să întocmim inevitabilele documente, o să punem fiecare la dosar rapoarte despre întâlnirea noastră, descriind cât mai amănunţit ce ştim despre activitatea celuilalt şi asta va fi tot. Vor fi puse întrebări, apoi se va renunţa la ele.

Un dosar sigilat va intra în arhivele Mossadului despre CIA, altul se va alătura dosarelor CIA despre Mossad – nişte picături de apă într-un ocean.

— Layla, îţi sunt recunoscător pentru tot…

— Nu, îl întrerupse ea. Nu doresc recunoştinţa dumitale. M-ai înţeles greşit. Nu mă *cunoşti* deloc. Am motivele mele de-a fi interesată – motive egoiste, dacă vrei. Urmărim amândoi o pistă în afacerile cu arme – în scopuri diferite. Dar pistele se intersectează. Acum, e limpede pentru mine că aceia care-ţi vor moartea nu sunt actori de duzină. Resursele şi accesul lor la informaţii sunt apreciabile. Aparţin unui serviciu oficial.

Bryson încuviinţă. Femeia avea dreptate.

— Acustica din biserică era atât de bună, continuă ea, încât am auzit întrebările pe care i le-ai pus italianului, fără să fac vreun efort. Dacă voiam să te înşel, n-aş recunoaşte lucrul ăsta, dar aşa s-a întâmplat.

El dădu iarăşi din cap. Şi asta era adevărat.

— Dar dumneata nu înţelegi friulana, nu-i aşa?

— Am auzit numele. L-ai menţionat pe Anatoli Prişnikov, un nume foarte cunoscut în branşa noastră. Şi Jacques Arnaud – mai puţin cunoscut, poate, dar un furnizor de arme pentru mulţi dintre duşmanii Israelului. Aţâţă focul în Orientul Mijlociu şi face cu ocazia asta o enormă avere. Îl cunosc şi îl detest. S-ar putea să ştiu o cale de-a ajunge la el.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu unde-o să te conducă pista ta mai departe, dar pot să-ţi confirm ca unul dintre agenţii lui Arnaud era pe vas şi-i

vindea arme lui Calacanis.

— Ăla cu părul lung şi costum la două rânduri?

— Ăla. Foloseşte numele Jean-Marc Bertrand.

— Merge deseori la Chantilly.

— Chantilly?

— Localitatea în care se află castelul unde trăieşte şi petrece Arnaud şi încă pe picior mare.

Se ridică şi se duse repede la baie. După câteva minute ieşi, ştergându-şi faţa cu un prosop. Fără machiaj, trăsăturile ei erau şi mai frumoase. Nasul ferm conturat, însă delicat, buzele pline, totul fiind dominat de nişte ochi căprui, mari, cu o privire în egală măsură caldă şi intensă, inteligentă şi jucăuşă.

— Ştii ceva despre Jacques Arnaud? întrebă Bryson.

Ea dădu din cap.

— Ştiu multe despre lumea acestui individ. Mossad-ul stă cu ochii pe Arnaud de ceva vreme, aşa că am fost invitată la Chantilly la câteva dintre petrecerile lui.

— Sub ce acoperire?

Ea dădu la o parte cuvertura de pe pat.

— Ca ataşat comercial al Ambasadei Israelului la Paris. Prin urmare, cineva a cărui influenţă să atragă atenţia. Jacques Arnaud nu face discriminări. Vinde atât israelienilor, cât şi duşmanilor noştri.

— Crezi că mă poţi duce la el?

Ea se întoarse încet, făcând ochii mari.

— Nu cred că-i o idee înţeleaptă.

— De ce?

— Pentru că nu mai pot risca să-mi compromit operaţiunea.

— Dat tocmai spuneai că suntem pe aceeaşi pistă.

— *Nu* asta am spus. Am spus că pistele noastre se intersectează. E cu totul altceva.

— Şi pista dumitale nu duce la Jacques Arnaud?

— S-ar putea, recunoscu ea. Sau poate că nu.

— În orice caz, ar putea fi util să te duci la Chantilly.

— Însoţită de dumneata, presupun, zise ea, tachinându-l.

— Evident că asta îţi cer. Faptul că ai deja cunoştinţe în cercul lui Arnaud mi-ar uşura intrarea.

— Prefer să lucrez singură.

— O femeie frumoasă ca dumneata, care frecventează lumea bună, n-ar fi normal să aibă un însoţitor?

Ea roşi.

— Mă flatezi.

— Numai ca să-ţi forţez mâna, Layla, spuse Bryson pe un ton sec.

— Prin orice mijloace, nu?

— Cam aşa ceva.

Ea zâmbi şi dădu din cap.

— N-aş primi niciodată aprobare de la Tel Aviv.

— Atunci n-o cere.

Ea ezită şi ridică din umeri.

— Ar trebui să fie o alianţă temporară, la care aş putea fi obligată să renunţ în orice moment.

— Introdu-mă în castel şi apoi mă poţi abandona chiar la uşă, dacă vrei. Acum spune-mi ceva: *de ce* stă Mossad-ul cu ochii pe Jacques Arnaud?

Ea îl privi surprinsă, de parcă răspunsul era atât de evident, încât nici nu mai merita menţionat.

— Pentru că în ultimul an, Jacques Arnaud a devenit unul dintre cei mai importanţi furnizori de arme al teroriştilor. De aceea mi s-a părut interesant că bărbatul care a fost chemat să te întâlnească – cum îl chema, Jenrette? – a venit la bordul navei însoţit de agentul lui Arnaud, Jean-Marc Bertrand. Am presupus că americanul ăla, Jenrette, cumpăra arme pentru terorişti. Am fost foarte intrigată când am văzut *că dumneata* te-ai întâlnit cu Jenrette. Trebuie să-ţi spun că aproape toată seara m-am întrebat cu ce te ocupi.

Bryson rămase tăcut, gândindu-se intens la cele aflate.

Jenrette, agentul Directoratului pe care el îl cunoştea sub numele de Vance Gifford, venise la bordul vasului împreună cu agentul lui Jacques Arnaud. Arnaud vindea arme teroriştilor; Directoratul cumpăra. Să însemne asta – printr-o extensie logică – că Directoratul sponsoriza terorismul mondial?

— E esenţial să ajung la Jacques Arnaud, zise Bryson foarte calm.

Ea dădu din cap, zâmbind cu tristeţe.

— Dar s-ar putea să nu ne alegem cu nimic de-acolo, nici unul din noi. Şi asta zău c-ar fi cea mai mică dintre grijile noastre. Ăia sunt nişte tipi foarte periculoşi, care nu se dau în lături de la nimic.

— Sunt dornic să-mi asum riscul ăsta, spuse Bryson. E tot ce pot face acum.

Echipa de ucigaşi profesionişti se orienta după ţipete. Li se dăduse ordinul să cureţe terenul, ceea ce impunea cercetarea străzilor înguste, pavate cu piatră, ce ieşeau din piaţă. Acum, după ce se stabilise că eşuaseră în tentativele lor de localizare a adversarului, următoarea sarcină era recuperarea membrilor rătăciţi ai echipei. Morţii fuseseră încărcaţi în vehicule fără numere de înmatriculare şi duşi la un *mortuario* local cooperant, unde aveau să fie întocmite documente false şi certificate de deces. Trupurile urmau să fie îngropate în morminte anonime. Rudele apropiate urmau să primească recompense frumoase, cu condiţia să nu pună întrebări; asta era procedura standard.

După ce morţii şi răniţii fuseseră adunaţi, se constată că lipseau doi membri ai echipei: cei doi fraţi italieni. O cercetare rapidă a străzilor nu dădu nici un rezultat; nu fuseseră primite semnale de urgenţă. Fraţii nu răspundeau repetatelor apeluri prin radio. Fuseseră probabil ucişi, dar lucrul nu era cert, iar procedurile operaţiunilor secrete stipulau ca răniţii să fie scoşi din zona de acţiune sau ucişi. Într-un fel sau altul, fraţii trebuia să fie bifaţi pe o listă.

În cele din urmă, echipa de căutare auzi ţipete înăbuşite de pe o stradă lăturalnică. Sursa zgomotelor se afla într-o biserică abandonată. Oamenii năvăliră înăuntru, îl găsiră pe primul frate, apoi pe celălalt. Amândoi erau încătuşaţi, legaţi şi cu gurile astupate; căluşul unuia dintre fraţi nu fusese bine pus şi asta făcuse ca ţipetele lui să fie auzite.

— Iisuse, de ce-a durat aşa de mult? zise gemând primul frate în spaniolă, prin căluşul slăbit. Puteam să murim aici!

Paolo a pierdut o grămadă de sânge.

— Nu putem permite să se întâmple asta, spuse un membru al echipei.

Scoase un pistol semiautomat şi trase două gloanţe în capul italianului, omorându-l pe loc.

Cel de al doilea frate, ghemuit în poziţie de fetus, palid, tremurând într-o baltă de sânge ştia la ce să se aştepte. Se citea groaza în ochii holbaţi. Nici măcar nu se tângui înainte de a se auzi cele două împuşcături.

10

Chantilly, Franţa

Magnificul Château de Saint-Maurice, situat la treizeci şi cinci de kilometri de Paris, reprezenta o vastă reşedinţă din secolul al XVII-lea a cărei splendoare era spectaculos luminată de zeci de reflectoare. Nu mai puţin spectaculoase şi magnifice erau împrejurimile – grădinile întinse, cu sculpturi, erau luminate în acea seară ca o scenă de teatru. Aşa şi trebuia să arate, deoarece Château de Saint-Maurice era o adevărată scenă pe care se plimbau cei bogaţi şi puternici, sincronizându-şi cu pricepere intrările şi ieşirile, schimbând replici ironice, atent gândite. Actorii şi publicul erau unii şi aceiaşi oameni. Toţi se aflau acolo ca să se impresioneze unii pe alţii; toţi îşi jucau rolurile în cunoştinţă de cauză, în spatele unor măşti concepute cu grijă.

Deşi petrecerea din seara aceea era prilejuită de o întâlnire a miniştrilor europeni ai comerţului – o formulă restrânsă a Conferinţei G-7 – personajele nu se deosebeau prea mult de cele obişnuite, o petrecere la Château de Saint-Maurice. Toată lumea bună de la Paris şi din împrejurimi se afla acolo, *tout le beau monde,* sau cel puţin cei care contau. Îmbrăcaţi în ţinută de gală, purtând bijuterii păstrate de obicei în seifuri sau depozite de bancă, invitaţii soseau în superbele lor limuzine.

Erau conţi şi contese, baroni şi baronese, personalităţi din lumea afacerilor, celebrităţi ale audiovizualului şi ale teatrului; înalta societate se întâlnea cu marea finanţă.

Peste podul suspendat şi pe treptele din faţă ale castelului, aleea era străjuită de sute de lumânări, ale căror flăcări dansau în adierea blândă din acea seară. Veneau bărbaţi eleganţi, cu păr argintiu, dar şi bărbaţi lipsiţi de eleganţă, îndesaţi şi pleşuvi, a căror înfăţişare grosolană venea în contradicţie cu imensa putere şi influenţă pe care-o exercitau; unii dintre ei erau însoţiţi de fermecătoarele lor amante, cu care le plăcea să se afişeze.

Bryson purta un smoching de la Le Cor de Chasse, iar Layla, o superbă rochie neagră de seară, fără bretele, de la Dior. La gât avea un colier simplu de perle, a cărui discretă eleganţă punea în

valoare extraordinara ei frumuseţe. Bryson participase la multe asemenea recepţii şi se simţise totdeauna mai degrabă un observator decât un participant, dar se comporta ca toţi ceilalţi. Degajarea pe care o afişa nu pornea din sentimentul de apartenenţă la acea lume.

Layla părea în largul ei. Câteva tuşe de machiaj, aplicate cu fineţe şi dexteritate, îi accentuau frumuseţea naturală, tenul măsliniu, ochii căprui, mari şi umezi. Părul castaniu, ondulat, era prins în creştetul capului, fiind lăsate libere câteva şuviţe, pentru a-i sublinia frumosul gât de lebădă; decolteul impudic, însă elegant al rochiei care scotea în evidenţă minunaţii ei sâni.

Putea să treacă şi chiar trecea, drept israeliană sau arăboaică, fiind de fapt şi una şi alta. Zâmbea cu uşurinţă, râdea din toată inima, privirea ei fiind provocatoare şi rezervată în acelaşi timp.

Mai mulţi bărbaţi o salutară, fiind cunoscută în calitatea ei de diplomat israelian, cu influenţă şi relaţii misterioase. Layla se afla în situaţia ideală pentru o operaţiune sub acoperire.

Dăduse un telefon, în dimineaţa zilei precedente, unei cunoştinţe întâmplătoare de la Quai d'Orsay; bărbatul, cunoscut drept apropiat al lui Jacques Arnaud, stăpânul de la Château de Saint-Maurice, era nelipsit de la petrecerile lui Arnaud. Respectivul domn îi servea comerciantului de arme drept antenă în lumea mondenă. El se declarase *încântat* să audă că Layla era la Paris pentru câteva zile, *ofensat* că nu fusese invitată direct la acea *fete,* ceea ce era *cu siguranţă* o omisiune regretabilă şi insistase ca ea să vină. *Monsieur* Arnaud ar fi f*ost foarte* jignit, *disperat* chiar, dacă va lipsi. Şi, negreşit, trebuia să aducă un însoţitor; frumoasa Layla venea rareori singură.

Bryson şi Layla stătuseră de vorbă până noaptea târziu, făcând planuri legate de vizita la castelul lui Arnaud. Era o acţiune extrem de riscantă, după distragerea vasului *Armada Spaniolă.* Evident, nu existau supravieţuitori care i-ar fi putut recunoaşte, însă oameni puternici precum Calacanis şi ceilalţi aflaţi la bordul navei nu piereau într-un infern incandescent fără să trimită semnale de alarmă în sălile de consiliu şi birourile secrete din întreaga lume. Mulţi oameni influenţi, implicaţi în afaceri oneroase ce le aduceau profituri imense, aveau să se afle într-o stare de alarmă maximă. Jacques Arnaud pierduse pe unul dintre oamenii săi de bază şi acum era preocupat de propria lui siguranţă; cine putea şti dacă nu cumva distragerea cargobotului lui Calacanis reprezenta doar prima lovitură dintr-o campanie

dusă împotriva negustorilor de arme clandestini din întreaga lume? Fiind principalul furnizor de arme din Franţa, Jacques Arnaud trebuia să fie totdeauna atent la posibilele pericole care-i ameninţau viaţa. În urma exploziei de la Cabo Finisterre, se impunea o prudenţă maximă.

Layla îşi schimbase înfăţişarea. Din blondă cu ochi verzi devenise şatenă cu ochi căprui.

Dacă sistemul de supraveghere video transmisese imagini de pe navă, înainte de explozie, însemna că fotografii cu chipul lui circulaseră deja în cercurile forţelor private de securitate, în consecinţă, Bryson cumpărase câte ceva de la un magazin cu produse pentru actori, situat lângă Operă. Înfăţişarea lui se modificase spectaculos. Părul îi devenise cenuşiu-argintiu, ca a unui bărbat blond care albise. Magicienii de la serviciul tehnic al Directoratului îl instruiseră temeinic pe Bryson în arta deghizării. Cu o soluţie de gumă arabică, îşi lipise pungi de latex sub ochi şi obţinuse nişte riduri fine în jurul ochilor şi gurii. Subtilitatea era mai presus de orice, după cum învăţase Bryson: schimbările minore puteau avea efecte majore, fără să trezească suspiciune. Acum arăta cu cel puţin douăzeci de ani în plus – un distins domn în etate, asemeni multor altor bărbaţi cu poziţii sociale importante care frecventau Château de Saint-Maurice. Devenise James Collier, bancher, investitor şi deţinător al unei companii din Santa Fe, New Mexico. Aşa cum obişnuiau anumiţi capitalişti care preferau să-şi deruleze afacerile departe de privirea atentă a instituţiilor publice, el avea să vorbească puţin despre ceea ce făcea, ocolind întrebările politicoase cu vorbe de duh.

Bryson şi Layla trăseseră la un mic hotel anonim, cu preţuri moderate, de pe rue Trousseau, a cărui principală calitate era mediocritatea. Sosiseră la Paris pe rute diferite – Bryson prin Frankfurt, iar Layla prin Madrid. Manifestaseră o anume stângăcie, atunci când ceruseră camere la recepţie.

Călătoreau ca un cuplu, ceea ce presupunea că împart acelaşi pat sau măcar aceeaşi cameră. Bryson ceruse să fie cazaţi în dormitoare separate, dar alăturate. Puţin cam ciudat, poate, dar asta dovedea o anume decenţă din partea cuplului necăsătorit – o discreţie de modă veche. În realitate, Bryson ştia că poftele trupeşti ameninţau să-l copleşească. Layla era o femeie frumoasa, teribil de atrăgătoare, iar el fusese singur prea mult timp. Îşi controla pornirile deoarece nu dorea să destabilizeze o relaţie de colaborare oricum fragilă. Sau, cine ştie, voia să se ţină

deoparte câtă vreme Elena rămânea un semn de întrebare în viaţa lui?

În vreme ce îl conducea prin sala aglomerată, zâmbind şi salutând cunoştinţele, Layla i se adresă pe un ton vioi:

— Povestea spune că acest castel a fost construit în secolul al XVII-lea, de către unul dintre miniştrii lui Ludovic al XIV-lea. Era atât de impunător, încât regele a devenit gelos, l-a arestat pe ministru, i-a luat arhitectul, peisagistul şi toată mobila, apoi, îmboldit de invidie, a început construcţia palatului Versailles.

Bryson zâmbi şi dădu din cap, comportându-se ca un oaspete bogat, vizibil impresionat de acel loc. În timp ce Layla vorbea, ochii lui rătăceau prin mulţime, în căutarea vreunui chip cunoscut, a unei priviri semnificative. Făcuse asta de nenumărate ori până atunci, însă acum simţea ceva de-a dreptul exasperant: pătrunsese într-o lume necunoscută. În plus, planul lui era vag, o improvizaţie ce se bizuia pe instinctele lui îndelung exersate.

Care *era* legătura, dacă exista vreuna, dintre Jacqucs Arnaud şi Directorat? Echipa de asasini trimişi să-l ucidă lucrase cu omul lui Arnaud de la bordul *Armadei Spaniole.*

Ucigaşii – fraţii italieni – fuseseră angajaţi de Directorat, dar asta dovedea că Arnaud însuşi era asociat cu Directoratul, într-o misterioasă calitate, neprecizată. Mai mult decât atât, un om cunoscut de Bryson drept agent al Directoratului – Vance Gifford sau, cum se prezentase el, Jenrette – sosise la bordul navei, însoţit de emisarul lui Arnaud.

Totul era lipsit de consistenţă, însă, în ansamblu, fragmentele de probe accidentale creau un mozaic extrem de sugestiv, Jacques Arnaud era una dintre forţele din umbră care controlau acum Directoratul.

Bryson avea însă nevoie de o *dovadă.* Solidă, incontestabilă.

Se afla pe-acolo, pe undeva, dar *unde?*

Conform spuselor Laylei, israelienii credeau că firma lui Jacques Arnaud era implicată în spălarea unor uriaşe sume de bani pentru elemente criminale ce includeau şi *mafia* rusească. Oamenii Mossadului sugerau că Arnaud dădea şi primea adesea telefoane de afaceri aici, la castelul lui, dar încercările repetate ale Mossadului şi ale altor servicii secrete de a-i asculta convorbirile se dovediseră zadarnice.

Comunicările lui erau indescifrabile, protejate de coduri sofisticate de criptare. Acest fapt îi indica limpede lui Bryson că

undeva, în castel, se aflau dispozitive speciale de telecomunicaţii, cel puţin telefoane „negre”, capabile să cripteze şi să decripteze semnalele telefonice – apeluri, faxuri şi e-mail-uri.

În timp ce se strecurau prin mulţime, dintr-o cameră în alta, Bryson observă picturile ce atârnau pe pereţi şi asta-i dădu o idee.

Într-o încăpere mică de la etaj, doi bărbaţi stăteau în semiîntuneric, cu feţele luminate doar de licărul albăstrui, straniu al monitoarelor video. Oţelul inoxidabil şi cromul lustruit, cablurile din fibre optice şi tuburile catodice alcătuiau o neobişnuită instalaţie de artă modernă, montată pe pereţii vechi din piatră. Fiecare monitor prezenta un unghi diferit din diverse încăperi aflate dedesubt. Camere miniaturale, ascunse în pereţi, în armături şi accesorii, invizibile pentru numeroşii invitaţi, transmiteau imagini video de mare rezoluţie oamenilor din serviciul de protecţie adunaţi în faţa monitoarelor. Supraveghetorii puteau obţine prim-planuri ale oricărui chip care-i interesa, efectuând o transfocare şi realizând o imagine ce ocupa întregul ecran. Imaginile puteau fi convertite în formă numerică, apoi comparate electronic cu altele, stocate într-o vastă bancă de date externă, cunoscută sub numele de „reţeaua”. Orice persoană suspectă putea fi identificată şi invitată discret să plece, dacă era cazul.

Imaginea unei feţe apăru mărită pe un monitor; trăsăturile fură proiectate pe o grilă şi examinate de cei doi bărbaţi. Chipul de pe ecran era al unui bărbat cu păr argintiu, cu aleile puţin rotunjite, bronzat, al cărui nume, transmis dinainte gardienilor lui Arnaud, era James Collier din Santa Fe, New Mexico.

Ceea ce atrăsese atenţia celor doi nu era faptul că recunoscuseră faţa bărbatului, ci tocmai faptul că n-o cunoşteau. Omul era o persoană imprevizibilă. Pentru vigilenta forţă de securitate a lui Arnaud, un necunoscut era întotdeauna un motiv de îngrijorare.

Gisele, soţia lui Jacques Arnaud, era o femeie impunătoare, cu o ţinută aristocratică, nas acvilin şi păr negru cu şuviţe argintii. Linia părului de deasupra frunţii era nefiresc de ridicată şi pielea feţei prea întinsă – dovezi incontestabile ale vizitelor regulate la o „clinică” din Elveţia. Bryson o zări întreţinându-se cu

admiratorii ei într-un colţ al bibliotecii căptuşite cu cărţi – o mică adunare care-i sorbea vorbele.

Bryson îi recunoscu chipul după fotografiile ce apăreau regulat în paginile mondene din *Paris Match,* revistă a cărei colecţie o studiase cu atenţie ani de zile la Bibliotheque Naţionale de France.

Linguşitorii păreau uluiţi de inteligenţa ei şi o aprobau zgomotos. Luând două pahare cu şampanie de la un chelner şi oferindu-i unul Laylei, Bryson arătă spre un tablou agăţat pe perete aproape de locul unde perora *madame* Arnaud.

Îndreptându-se nerăbdător spre el şi aşezându-se astfel încât să poată fi auzit de ceilalţi oaspeţi, Bryson vorbi cu un glas destul de puternic:

— Fantastic, nu-i aşa? Ai văzut vreodată portretul pe care i l-a făcut lui Napoleon? Extraordinar – îl transformă pe Napoleon într-un împărat roman – o statuie, o efigie vie.

Stratagema lui avu efect; semeaţă posesoare a tabloului nu rezistă să nu se întoarcă spre cel care o intriga, cu atât mai mult cu cât se referea la una dintre operele ei de artă.

Adresându-i un zâmbet graţios, ea spuse într-o engleză fluentă:

— Ah, n-aţi mai văzut o privire atât de pătrunzătoare ca cea pe care o redă Ingres?

Bryson îi întoarse zâmbetul, radiind de parcă ar fi regăsit un prieten de suflet. Înclină capul şi întinse mâna.

— Dumneata trebuie să fii *madame* Arnaud. Numele meu e James Collier. E o petrecere minunată.

— Scuzaţi-mă, se adresă ea grupului de oaspeţi, expediindu-i cu discreţie. Apoi se apropie şi zise: Să înţeleg că eşti un admirator al lui Ingres, domnule Collier?

— Aş zice că sunt un admirator al *dumitale, madame* Arnaud. Colecţia dumitale de picturi demonstrează că ai ochi de cunoscător. Aş vrea să ţi-o prezint pe prietena mea, Layla Sharett, de la Ambasada Israelului.

— Ne-am cunoscut, zise gazda. Mă bucur să te revăd, spuse ea luând mâna Laylei, dar privindu-l pe Bryson.

În tinereţe, trebuie să fi fost o frumuseţe, gândi Bryson.

Chiar şi la şaptezeci de ani, era o cochetă. Avea talentul curtezanelor de a face un bărbat să creadă că e absolut fascinant, că nimeni dintre cei de faţă nu conta.

— Soţul meu spune că Ingres i se pare plictisitor. Nu e un

cunoscător, aşa cum pari a fi dumneata.

Însă Bryson nu voia să se folosească de acea ocazie pentru a fi prezentat lui Jacques Arnaud. Dimpotrivă, nu voia să atragă atenţia magnatului din comerţul cu arme.

— De-ar fi avut Ingres norocul să vă facă portretul, zise el, dând din cap cu nostalgie.

Ea se prefăcu supărată, dar Bryson îşi dădu seama că era încântată în sinea ei.

— Te rog! Aş fi *detestat* să-mi facă Ingres portretul!

— Lucra o veşnicie la unele portrete, nu-i aşa? Biata *madame* Moitessier a trebuit să-i pozeze vreme de doisprezece ani.

— Şi a transformat-o într-o Meduză, iar degetele în *tentacule!*

— Dar e un portret extraordinar.

— Claustrofobie, aş zice eu.

— Se spune că e posibil să fi folosit o *camera lucida* pentru a realiza unele dintre compoziţii – de fapt, se pare că îşi spiona subiecţii înainte de a-i picta.

— Adevărat?

— Totuşi, oricât i-aş admira picturile, nimic nu se compară cu desenele lui, eşti de acord?

Bryson ştia că din colecţia particulară a lui Arnaud făceau parte câteva dintre desenele lui Ingres, expuse în camere mai puţin vizitate ale castelului.

— Cum să nu fiu de acord! exclamă Gisele Arnaud. Deşi pictorul le considera maculatură.

— Ştiu, ştiu – când trăia în sărăcie la Roma, a fost nevoit să se întreţină desenând portrete ale turiştilor. Unele dintre cele mai mari opere au fost realizate de artişti care abia aveau ce să mănânce.

Madame Arnaud coborî glasul şi zise pe un ton confidenţial:

— De fapt, noi avem câteva desene de-ale lui în sala de biliard.

Şiretlicul dăduse rezultate. *Madame* Arnaud îi invitase pe Bryson şi Layla să viziteze acele părţi ale casei care nu erau accesibile celorlalţi oaspeţi. Se oferise să le arate chiar ea desenele. Bryson îi spusese că nu vrea s-o răpească din mijlocul invitaţilor, dar că i-ar face plăcere să arunce singuri o privire rapidă.

În vreme ce rătăceau pe holuri şi prin camere mai puţin umblate, pe ai căror pereţi atârnau lucrări ale unor artişti

francezi neimportanţi, Bryson încerca să se orienteze. Se pregătise din timp: găsise colecţia de planuri ale castelelor istorice importante păstrate la Bibliotheque Naţionale de France şi studiase proiectul castelului Saint-Maurice. Ştia că era puţin probabil ca soţii Arnaud să fi modificat construcţia de la Château Saint-Maurice; singura variabilă era utilizarea pe care o dăduse încăperilor, localizarea dormitoarelor şi a birourilor, mai ales a biroului personal al lui Arnaud.

Bryson păşea alene, la braţ cu Layla, pe un culoar, ce cotea la stânga. Când dădură colţul, auziră voci de bărbaţi, joase, înăbuşite.

Încremeniră. Glasurile începură să se audă mai bine, mai distinct. Se vorbea în franceză, dar unul dintre bărbaţi avea un puternic accent străin, rusesc după câte îşi dădea el seama.

— … să ne întoarcem la petrecere, spuse francezul.

Rusul zise ceva, însă Bryson nu înţelese. Francezul răspunse:

— Dar imediat după Lille, ofensa va fi teribilă. Drumul va fi liber.

Făcându-i semn Laylei să rămână în urmă, Bryson se lipi de perete şi avansa tiptil, ascultând concentrat. Nici vocile, nici paşii nu păreau să se apropie. Luă din buzunarul de la piept al smochingului ceva ce părea un pix din argint, trase dintr-un capăt un fir, lung şi subţire şi-l întinse până la lungimea maximă de patruzeci şi cinci de centimetri. Îndoi capătul cablului periscopic din fibră optică, apoi îl împinse de-a lungul zidului, până depăşi cu un centimetru marginea acestuia.

Uitându-se în vizorul minuscul, reuşi să-i vadă pe cei doi bărbaţi. Unul din ei, un tip îndesat, purtând ochelari negri cu lentile groase era, desigur, Jacques Arnaud. Conversa cu un bărbat înalt, roşu la faţă, pe care Bryson nu-l recunoscu imediat. Câteva clipe mai târziu, identitatea individului îi veni în minte: Anatoli Prişnikov.

Prişnikov. Magnatul despre care multă lume credea că era forţa din spatele preşedintelui de la Kremlin.

Deplasând încet periscopul din fibră optică, Bryson fu surprins să descopere alt bărbat, aşezat mult mai aproape, chiar după colţ. Un gardian, evident înarmat, instalat chiar la începutul coridorului. Mişcând iarăşi instrumentul optic, văzu alt gardian, postat la jumătatea holului, în faţa unei uşi masive din oţel, ce dădea, fără îndoială, în biroul personal al lui Arnaud.

Se părea că cei doi îşi încheiaseră conversaţia, căci o luară pe

hol în direcţie opusă locului unde se aflau Bryson şi Layla.

Retrăgând periscopul din fibră optică şi vârându-l în carcasa pixului, Bryson se întoarse spre Layla şi dădu din cap.

Ea înţelese că depistase ţinta – locul în care Jacques Arnaud îşi concepea şi conduce afacerile.

O porniră grăbiţi pe culoar până dădură de uşa deschisă a unei camere prin care mai trecuseră. Camera de zi era, aşa cum observase mai devreme, întunecată şi cu mobilă puţină, ceea ce denota faptul că era rar folosită. Se uită la cadranul luminos al ceasului său Patek Philippe. Aşteptă un minut, îi făcu semn Laylei şi intră repede în cameră.

Layla porni pe hol spre încăperea care trebuia să fie biroul personal, bine păzit al lui Arnaud, clătinându-se de parcă ar fi fost beată. Chicoti suficient de tare ca să fie auzită măcar de primul gardian, cel aflat după colţ şi zise:

— *Trebuie* să fie o baie pe *undeva* pe-aici!

Dând colţul nesigură pe picioare, ajunse în faţa gardianului înarmat, aşezat pe un delicat fotoliu de epocă.

Omul se ridică, privind-o cu ostilitate.

— Pot să vă ajut? întrebă el cu răceală, în franceză, pe un ton care o atenţiona să nu mai înainteze.

Avea puţin peste douăzeci de ani, un păr negru tuns scurt, sprâncene groase, o faţă rotundă. Gura mică şi roşie i se strâmbase într-o expresie arţăgoasă.

Ea chicoti şi continuă să se apropie de el, împleticindu-se.

— Nu ştiu, răspunse ea provocator, mă *poţi* ajuta? O, dar ce-avem aici? *Un homme, un vrai* – un *adevărat* bărbat. Nu ca acei *pedes,* poponarii ăia tineri şi ţapii bătrâni de dincolo.

Expresia rigidă a gardianului dispăru, omul apreciind că femeia nu era o ameninţare pentru siguranţa sanctuarului lui Jacques Arnaud. Obrajii i se îmbujorară vizibil. Fără îndoială, era atras de voluptuosul trup al Laylei, de conturul sânilor puşi în evidenţă de decolteul adânc al rochiei de scară.

— Îmi pare rău, *mademoiselle,* zise el cu nervozitate, vă rog, rămâneţi acolo, n-aveţi voie să avansaţi.

Layla zâmbi timid, întinzând mâna ca să se sprijine de perete.

— Dar de ce-aş *vrea* să merg mai departe? zise ea cu glas răguşit, insinuant, în timp ce se apropia încet de el. Se pare că am găsit ce căutam.

Tânărul gardian zâmbi stânjenit şi aruncă o privire neliniştită către cealaltă santinelă, care părea să nu-i acorde nici o atenţie.

— *Vă rog,* domnişoară…

Ea coborî vocea.

— Poate că mă ajuţi… să găsesc baia.

— Înapoi, pe holul de unde-aţi venit, răspunse el, încercând să adopte un ton indiferent, dar fără mare succes.

Glasul ei deveni şi mai provocator:

— Dar o să mă pierd pe-aici; dacă nu te-ar deranja, te-aş ruga să-mi arăţi…

Gardianul aruncă din nou o privire nesigură spre colegul lui, aflat prea departe ca să observe ceva.

— Poate facem o mică tură, adăugă ea, arcuindu-şi sprâncenele. N-o să dureze mult, ce zici?

Roşu la faţă şi stingherit, gardianul se ridică din fotoliu.

— Foarte bine, *mademoiselle,* spuse el.

Existau mai multe drumuri pe care gardianul o putea lua. Dacă se întâmpla s-o ducă în camera unde era ascuns Bryson, ar fi fost doborât, elementul surpriză fiind o armă la fel de mortală ca şi mâinile lui Nicholas Bryson.

Gardianul o duse însă în altă încăpere, o *chambre de fumeur,* bine mobilată. Omul era excitat şi îi adresă un rânjet obscen în timp ce închidea uşa.

Era timpul să pună în aplicare planul B. Se întoarse către el, privindu-l provocator.

În timpul acesta, Bryson alergă pe hol, dădu colţul şi încetini pasul, îndreptându-se agale spre gardianul rămas de veghe în faţa uşii din oţel.

Era rândul lui Bryson să simuleze beţia, deşi cu un scop total diferit de cel al Laylei. Gardianul ridică privirea în vreme ce Bryson se apropia păşind nesigur.

— *Monsieur,* spuse gardianul, în parte salutându-l, în parte avertizându-l.

În timp ce înainta spre gardian cu paşi elastici, Bryson ridică bricheta Zippo din aur, dând din cap degustat şi spuse în engleză:

— Afurisită treabă! Îţi vine să crezi? Mi-am luat bricheta, dar nu mi-am luat blestematele de ţigări!

— Domnule?

Bryson îl întrebă în franceză:

— *Vous n'auriez pas une cigarette?*

Amabil, gardianul vârî mâna în buzunarul jachetei. Bryson apăsă clapeta brichetei, care aruncă un jet scurt de gaz

paralizant. Înainte de-a apuca să ducă mâna la armă, gardianul fu orbit; după câteva secunde se prăbuşi inconştient.

Mişcându-se repede, Bryson îl puse pe gardian înapoi, în fotoliu, ca pe un manechin, aşezându-i mâinile în poală.

Omul avea pleoapele închise. De la distanţă, oricine ar fi zis că gardianul era la post. Dacă s-ar fi apropiat, ar fi crezut că omul adormise.

Spray-ul paralizant nu era singurul obiect pe care-l cumpărase Bryson la Paris; mai avea asupra lui o serie de mici dispozitive, printre care scannere cu raze infraroşii pentru frecvenţe radio, captatoare şi un receptor radio. O examinare rapidă a uşii de oţel îi confirmă că n-avea nevoie decât de un obiect. Fără îndoială, Arnaud utiliza alarmele şi detectoarele obişnuite atunci când era plecat de-acasă pentru mai multă vreme. Dar, în acea scară, trecând pe la biroul lui şi intenţionând probabil să se întoarcă, renunţase la ele. Broasca nu era cu nimic mai complicată decât o yală obişnuită cu butuc. Bryson scoase un mic instrument negru, un pistol cu şperaclu, pe care învăţase să-l folosească în trecut şi care i se părea mult mai eficient decât şperaclele manuale. Îl vârî în broască, apoi apăsă pe trăgaci de mai multe ori, până când butucul se răsuci şi uşa grea se deschise cu zgomot.

Aprinse lanterna-stilou pentru a lumina încăperea şi fu surprins să constate cât de goală era. Nu se vedeau cartoteci, nici fişete încuiate. Într-o parte, se aflau o canapea, două fotolii şi o măsuţă pentru cafea; o masă de mahon neacoperită servea drept birou, pe ea se aflau două telefoane şi o lampă…

Telefonul.

Aparatul era acolo – o cutie joasă, neagră, cu suprafaţa de vreo treizeci de centimetri pătraţi, aparent un simplu telefon de birou cu un capac. Bryson însă îşi dădu seama imediat, căci văzuse nenumărate modele: aparatul făcea parte din ultima generaţie de telefoane codificate, conectate la satelit.

Capacul conţinea atât antena, cât şi selectorul de frecvenţe radio. În interior se afla un cip cu algoritmul de criptare, care folosea un semnal neliniar de codificare, coduri nelimitate de 128 de biţi. Să intercepteze linia n-ar fi folosit la nimic, de vreme ce codul de criptare nu era transmis niciodată. O convorbire interceptată ar fi fost un nonsens, vocile fiind în egală măsură codificate şi amestecate. Zona de acoperire a satelitului permitea folosirea acelui gen de telefon până şi în regiunile izolate ale globului.

Bryson lucra în grabă, demontând cu îndemânare telefonul. Uşa era încuiată, iar gardianul n-avea să-şi revină cel puţin o jumătate de oră. Exista însă riscul ca Jacques Arnaud să se întoarcă pe neaşteptate. Dacă o făcea şi găsea un gardian lipsă, iar pe celălalt fără cunoştinţă, ar fi atribuit acel incident atmosferei petrecerii, care îi influenţase şi personalul. Bineînţeles dacă Layla reuşise să-l ţină ocupat pe senzualul tânăr. Bryson nu se prea îndoia de abilitatea ei în acest sens.

N-avea altceva de făcut decât să lucreze cât de repede putea.

Împrăştiate în faţa lui, pe suprafaţa lustruită a biroului, se aflau măruntaiele telefonului. Scoţând din circuit cipul special pentru lectură, îl ridică şi-l examina la lumina puternică a lămpii de birou.

Găsi ceea ce sperase să găsească. Cipul de criptare era destul de gros, aşa cum erau de obicei asemenea cipuri, produse în cantităţi foarte mici şi destinate să lege membrii unui mic grup de conspiratori, asigurând imposibilitatea decriptării. Simplul fapt că Arnaud avea un asemenea dispozitiv pe biroul său dovedea că francezul aparţinea unui grup strâns unit, de anvergură internaţională, care dorea secretul absolut al comunicaţiilor. Să fie el unul dintre liderii tainici al Directoratului?

Bryson scoase din smoching un obiect ce semăna cu un radio miniatural cu tranzistori. Introduse cipul de criptare în fanta de la unul din capete şi porni dispozitivul. Un indicator luminos trecu de la verde la roşu, apoi, după vreo zece secunde, din nou la verde. Un semnal trecuse prin cip, înregistrând datele. Ciuli urechile, încercând să distingă voci pe hol sau paşi apropiindu-se. Mulţumit că nu auzise nimic, scoase cipul şi-l puse la loc în circuitul telefonului. În câteva minute, telefonul era montat. În dispozitivul de citire a cipului avea acum stocate toate specificaţiile „cheii” – serii vaste de cifre în sistem binar şi instrucţiuni algoritmice; Schema de criptare se schimba de câte ori era folosit telefonul, fără să se repete niciodată. Era o versiune avansată a unui rezistor cu autoalimentare, care avea înregistrate toate combinaţiile posibile. Folosirea informaţiilor nu era la îndemâna oricui.

Însă existau experţi în acest domeniu extrem de specializat.

Câteva clipe mai târziu, Bryson se afla pe hol. Observă că gardianul de lângă uşa biroului nu se trezise. Când avea să-şi revină, peste zece minute, îşi va aminti ce i se întâmplase, însă existau şanse mari să nu întreprindă nimic, ca să nu fie lichidat

pentru că nu-şi îndeplinise misiunea.

În chambre de fumeur, tânărul gardian stătea cu pantalonii în vine, cu cămaşa descheiată, pregătit pentru recompensa finală. Layla îi mângâia abdomenul gol, sărutându-l pe gât.

Tărăgănase lucrurile cât de mult putuse. Privind mişcarea secundarului de la micul ei ceas de aur, aprecie cât timp trecuse.

Conform planului lor, era timpul să…

Un târşâit de paşi pe podeaua de pe hol.

Se aplecă să-şi ia mica geantă din catifea neagră şi sărută în grabă obrazul gardianului.

— *Allons,* zise ea pe un ton tranşant, alergând spre uşă.

Gardianul o privi uimit, cu chipul înroşit şi ochii arzând de dorinţă.

— *Les plus grands plaisirs sont ceux qui ne sont pas realises,* şopti ea în timp ce se strecura afară din cameră. „Cele mai mari plăceri sunt cele neîmplinite.” Înainte de-a închide uşa, mai zise: Dar n-o să te uit niciodată, prietene.

Poşeta Laylei era acum mai grea pentru că în ea se afla şi pistolul cu ţeava scurtă al gardianului. Ea ştia că omul n-avea să scoată o vorbă despre ea, fiindcă ar fi însemnat să mărturisească o neglijenţă de neiertat în exercitarea datoriei, îşi verifică machiajul în oglinda unei pudriere, îşi rujă din nou buzele, apoi se întoarse la petrecere. Bryson tocmai sosise.

O mică orchestră de coarde cânta muzică de cameră, în vreme ce din încăperea alăturată se auzeau bufniturile sacadate şi zgomotele stridente ale muzicii rock. Cele două valuri de sunete se amestecau în mod bizar, elegantele acorduri mozartiene ale muzicii secolului XVII fiind lesne acoperite de vacarmul asurzitor al secolului XXI.

Bryson cuprinse cu braţul talia zveltă a Laylei şi-i spuse încet:

— Sper că te-ai distrat.

— Foarte, murmură ca. Aş fi preferat să schimbăm locurile. Ai reuşit?

Pregătindu-se să-i răspundă, Bryson observă ţeasta pleşuvă a lui Jacques Arnaud, într-un colţ îndepărtat al camerei. Părea să stea de vorbă cu un bărbat în smoching, a cărui cască indica faptul că făcea parte din echipa de pază a lui Arnaud. Acesta din urmă dădu din cap, privind prin încăpere. De cei doi se apropie un alt bărbat, gesticulând agitat.

Urmă o scurtă discuţie; şi Bryson văzu privirea lui Arnaud îndreptată în direcţia lui. Apăruseră bănuieli, se raportaseră breşe în sistemul de securitate, se lansaseră avertismente.

Bryson era sigur că Arnaud îl urmăreşte cu privirea şi se întrebă dacă francezul fusese avertizat de videocamerele de supraveghere din preajma biroului său. Bryson nu se îndoia de existenţa lor şi luase totul în calcul.

Confirmarea veni câteva clipe mai târziu, când cei dai bărbaţi cu care vorbise Arnaud se despărţiră brusc şi începură să-şi croiască drum prin mulţime către Bryson şi Layla. În graba lor se ciocniră de mai mulţi invitaţi. Apoi un al treilea bărbat pătrunse în cameră şi deveni limpede cum acţionau: toate cele trei ieşiri din încăpere erau acum păzite; Bryson şi Layla n-aveau cum să scape.

Videocamerele de supraveghere cu circuit închis îi surprinseseră cu siguranţă pe culoarele castelului, departe de locul unde se desfăşura petrecerea. Forţarea uşii biroului lui Jacques Arnaud fusese şi ea observată; sau poată că, dată fiind reacţia întârziată, doar ieşirea lui din birou fusese remarcată.

Acum erau încercuiţi.

Layla îi strânse mâna cu putere – ceea ce însemna că-şi dădea seama în ce situaţie se aflau. N-aveau să fie folosite armele, dacă asta se putea evita; oamenii voiau să pună mâna fără zarvă pe Bryson şi Layla, fără să-i alarmeze pe ceilalţi oaspeţi. Pe cât posibil, aparenţele trebuia salvate, însă Bryson nu se îndoia de faptul că vor trage dacă va fi necesar. După aceea s-ar fi găsit explicaţii fără a se dezvălui adevărul.

Bryson simţea cum i se învârte capul în timp ce-i privea pe gardieni apropiindu-se. Simţi că Layla îi vâră ceva în mână şi înţelese că era poşeta ei din catifea neagră. Dar de ce?

Văzuse că era mai umflată şi bănuise că-l dezarmase pe gardian, că-i furase arma. Dar ea ştia cu siguranţă că avea şi el o armă. Bryson luă poşeta şi o deschise. Abia atunci se lămuri de ce insistase ca să i-o dea. Bryson scoase micul obiect, luat dintr-un container al *Armadei Spaniole,* trase de mâner şi îl lăsă pe podea. Grenada se rostogoli pe dalele de piatră şi începu să scoală un fum dens, cenuşiu. După câteva secunde, un nor gros se ridică emanând un miros neplăcut de sulf.

Din mulţime izbucniră imediat ţipete: „Fugiţi!” Gardienii se aflau la vreo doi metri distanţă când se declanşă panica.

Primele ţipete fură urmate de altele, agitaţia spori şi isteria

cuprinse încăperea plină de fum. Invitaţii alergau ţipând spre ieşire. Alarmele răsunau, puse probabil în funcţiune de detectoarele de fum. Muzica din ambele saloane încetase; orchestra de cameră şi grupul de muzică rock se alăturară celor ce fugeau. Mulţimea îşi ieşise din minţi; Layla şi Bryson dispărură profitând de înghesuială.

Oaspeţii răcneau, agăţându-se unul de altul, croindu-şi drum cu coatele. După ce ieşiră pe uşa principală, strecurându-se prin gloata înnebunită, Bryson o prinse pe Layla de braţ şi o trase spre grădinile care înconjurau castelul. În tufele dese, Bryson ascunsese o motocicletă. Sări pe şaua BMW-ului şi porni motorul, făcându-i semn femeii să urce.

Câteva clipe mai târziu, îi lăsau în urmă pe invitaţii care năvăliseră afară din castel pe uşile din faţă, alergând spre limuzine. Trei minute mai târziu, goneau pe autostrada A-1 spre Paris, depăşind maşină după maşină. Dar nu erau singurii.

Bryson sesiză o mică berlină neagră, cu motor puternic, accelerând şi apropiindu-se tot mai mult de ei. Treizeci de metri, cincisprezece, şase... Bryson văzu în oglinda retrovizoare că şoferul manevra automobilul astfel încât să scoată motocicleta de pe şosea.

În timp ce accelera la maximum, Bryson zări în faţă o şosea laterală, schimbă brusc banda, viră. Berlina neagră îl urmă, traversând lateral mai multe benzi, făcându-i pe ceilalţi şoferi să claxoneze în semn de protest. Bryson simţea mâinile Laylei strângându-l tot mai tare. Gemu, căci rana de la umăr nu se vindecase complet.

Bryson conduse motocicleta spre marginea şoselei laterale, maşina aflându-se acum la mai puţin de patru metri.

— Ţine-te bine! strigă el şi simţi mâinile Laylei strângându-l şi mai tare, semn că auzise.

Brusc, răsuci motocicleta spre stânga, executând o întoarcere de o sută optzeci de grade, într-un spaţiu atât de îngust, încât aproape că se răsturnă. Reuşi să-şi recapete echilibrul, învârtindu-se până când reveni la marginea şoselei, pe refugiul îngust, în timp ce berlina îl depăşea în viteză.

Ambalând motorul, continuă drumul pe refugiul care se mai lărgise, îndreptându-se spre autostradă. Se uită în oglinda retrovizoare. Berlina neagră dispăruse; şoferul fusese obligat de maşinile din spate să-şi continue drumul pe şoseaua laterală.

Motorul BMW-ului, turat la maximum, scotea un zgomot

asurzitor, în vreme ce zburau pe marginea autostrăzii, în sens opus traficului.

Se părea că nu scăpaseră de necazuri, fiindcă de ei se apropia farul unei motociclete, mergând chiar mai repede decât celelalte vehicule de pe şosea. Bryson înţelese că trebuia să fie alt urmăritor trimis de la Château de Saint-Maurice.

Se auzi un scrâşnet de frâne, claxoane şi, brusc, motocicleta se întoarse, ajungând chiar în spatele lor. În oglinda retrovizoare, Bryson o văzu apropiindu-se şi zgomotul motorului îi spuse că era mai puternică decât BMW-ul lor.

Bryson simţi şocul. Motociclistul îi lovi în roata din spate, aproape răsturnându-i!

— Ai păţit ceva? strigă el.

— Nu, răspunse ea, ţipând. Dă-i *bătaie!*

Urmă altă izbitură şi motocicleta viră spre marginea şoselei. Dincolo de refugiu se afla un teren viran, pe care erau împrăştiate magazii din lemn folosite la depozitarea vinului. Bryson îndreptă motocicleta, apoi ieşi în viteză de pe asfalt pe pământul acoperit de iarbă, urmat de cealaltă motocicletă. Nu se auziseră împuşcături, deoarece motociclistul trebuia să-şi folosească ambele mâini pentru a conduce.

Urmăreşte-ţi urmăritorul.

Asta fusese una dintre regulile des repetate de Ted Waller.

Până la urmă, te vei decide cine e prădătorul şi cine-i prada. Prada supravieţuieşte doar devenind prădător.

Bryson viră, descriind un cerc larg pe câmp, lăsând urme adânci în pământul moale, apoi porni drept spre celălalt motociclist.

Surprins de schimbarea de strategie, urmăritorul încercă să se abată din drum, dar nu mai avu timp. Bryson îl izbi, aruncându-l din şa.

Apăsând pe frâne, cu roţile împroşcând pământ în jur, opri motorul. Layla sări de pe motocicletă odată cu el.

Urmăritorul se depărta în goană, căutându-şi arma, dar Layla, mai rapidă, trase trei focuri unul după altul.

Cu un ţipăt, omul se rostogoli, dar în cădere ripostă.

Nu-şi atinse ţinta; gloanţele se înfipseră în pământul din jurul lor. Layla trase din nou. Lovit în piept, omul se prăbuşi mort.

Bryson alergă spre el, îl întoarse cu faţa în sus şi-l buzunări în căutarea unui act de identitate.

Găsi ce căutase, deoarece urmăritorul, când pornise după ei,

nu avusese timp să scape de documentele de identificare.

Bryson privea şocat. Examina actul cu atenţie în lumina lunii, îl întoarse, localizând elementele specifice, marcajele imposibil de reprodus.

— Ce e? întrebă Layla.

El îi întinse documentul.

— O, *Doamne!* exclamă ca.

Urmăritorul lor nu fusese vreun agent de securitate, nici măcar un cetăţean francez de pe statul de plată al lui Arnaud, ci un funcţiona al secţiei CIA de la Paris.

11

Secretara lucra la Agenţia Centrală de Informaţii de şaptesprezece ani, dar putea număra pe degetele de la o mână de câte ori încercase cineva să treacă de ea şi să dea buzna în biroul şefului ei, Harry Dunne. Chiar şi în rarele ocazii când directorul Agenţiei apărea neanunţat la biroul adjunctului său (de obicei, Harry se ducea la biroul directorului), cu o problemă urgentă, omul aştepta ca ea să-l sune pe Harry.

Bărbatul acela ignorase rugăminţile, protestele şi avertismentele ei şi făcuse ceva de neimaginat: trecuse ca o furtună pe lângă ea şi intrase direct în biroul şefului. Marjorie apăsă pe butonul de alarmă aflat sub sertarul biroului ei, chemă serviciul de pază, apoi îl anunţă disperată pe Harry Dunne, prin interfon.

Bryson ştia că-i rămăseseră două posibilităţi: retragerea sau confruntarea, iar el prefera confruntarea, singura şansă de a obţine dezvăluiri spontane, forţând rostirea unor adevăruri neprevăzute. Layla îl îndemnase să se ferească de Agenţie, sugerându-i că supravieţuirea era mai importantă decât orice informaţii ar fi putut obţine. Dar Bryson n-avea de ales: pentru a descoperi minciunile, pentru a afla în sfârşit adevărul despre Elena, despre întreaga lui viaţă, trebuia să-l înfrunte pe Dunne.

Layla rămăsese în Franţa, încercând să-şi folosească relaţiile ca să afle tot ce putea despre Jacques Arnaud şi activităţile lui. Bryson nu-i vorbise despre Directorat, considerând că e mai bine ca ea să nu ştie deocamdată nimic.

Layla îşi luase rămas-bun la Aeroportul Charles de Gaulle, surprinzându-l pe Bryson cu ardoarea îmbrăţişării ei, cu sărutul care era mai mult decât prietenesc. Plecase imediat, stânjenită şi îmbujorată.

Harry Dunne stătea la fereastra biroului, fără haină, fumând o ţigară fixată într-un ţigaret lung de fildeş. Bryson ştia că fumatul în sediul central contravenea regulamentului Agenţiei, dar, fiind director adjunct, era puţin probabil ca Dunne să fie mustrat de cineva. Bryson intrase, urmat de Marjorie.

— Domnule Dunne, îmi pare *rău,* am încercat să-l *opresc* pe acest om! strigă Marjorie disperată. Serviciul de pază e pe drum.

Preţ de o clipă, Dunne păru să-l examineze, încruntat; ochii

mici, injectaţi aruncau scântei. Bryson avusese grijă să se deghizeze, ca să păcălească echipamentul video de comparare a feţelor. Apoi Dunne dădu din cap şi tuşi sec.

— E-n regulă, Margie, trimite înapoi paza. Mă descurc singur cu tipul ăsta.

Uluită, secretara îşi mută privirea de la şeful ei la intrus, apoi, îndreptându-şi spatele, ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

Dunne făcu un pas către Bryson, vizibil înfuriat.

— Tot ce-ar face paza ar fi să mă împiedice să te ucid cu mâinile mele, se răsti el şi nu sunt sigur că vreau asta. În ce soi de joc te afli, Bryson? Crezi că suntem fraieri? Crezi că nu primim permanent rapoarte de pe teren, informaţii de la sateliţi? Îmi vine să cred că-i adevărat ce se spune: cine trădează o dată, o face şi a doua oară.

Dunne aruncă ţigara într-o scrumieră de sticlă, de pe marginea biroului său.

— N-am idee cum dracu' ai intrat în clădire, în ciuda mult lăudatelor noastre măsuri de securitate. Sper că supravegherea video o sa mă lămurească.

Bryson, şocat de furia nestăpânită a omului de la CIA, avu o ezitare. Mânia era ultima reacţie la care se aştepta din partea lui Harry Dunne. Scrâşnind din dinţi, Bryson zise:

— Ţi-ai trimis agenţii să mă omoare. Trepăduşii nenorociţi de la secţia din Paris.

Dunne pufni batjocoritor şi scoase altă ţigară din haina costumului său ponosit. O introduse în ţigaretul din fildeş şi-o aprinse, scutură chibritul şi-l aruncă în scrumieră.

— Dumneata eşti mai priceput, profesore, spuse Dunne, dând din cap şi întorcându-se la fereastră. Uite, lucrurile sunt simple. Te-am trimis să te strecori iarăşi în interiorul Directoratului. În schimb, dumneata se pare că n-ai făcut decât să arunci în aer unele dintre cele mai promiţătoare legături ale noastre cu Directoratul. Apoi ai dispărut, ai intrat în pământ. Ai procedat ca un ucigaş plătit care lichidează martori. Se întoarse către Bryson şi-i suflă un nor de fum în faţă. Noi am crezut că eşti un *fost* membru al Directoratului. Presupun că aici am făcut cea mai mare greşeală, nu?

— Ce dracu' încerci să-mi spui?

— Mi-ar plăcea să-ţi cer să faci un test cu poligraful, dar ăsta-i unul din primele lucruri care vă învaţă – cum să păcăliţi cutia aia, nu-i aşa?

Dezgustat, Bryson trânti o legitimaţie albastră plastifiată pe singurul loc liber de pe biroul din mahon al lui Harry Dunne; legitimaţia de la Agenţie pe care-o scosese din port-actul motociclistului mort lângă Paris, cel care-l urmărise.

— Vrei să ştii cum am intrat aici?

Dunne luă legitimaţia: o ţinu în lumină, o înclină ca să verifice sigiliul tridimensional al CIA şi identifică banda magnetică dintre cele două folii de plastic. Era o legitimaţie securizată cu tehnologie avansată, practic imposibil de falsificat. Dunne o strecură într-o fantă a computerului. Pe ecranul albastru apăru un chip, împreună cu datele personale ale funcţionarului. Faţa nu era a lui Bryson, dar felul în care acesta se deghizase îl tăcea să semene cu chipul de pe monitor.

— Secţia din Paris. De unde *dracu'* ai luat asta? întrebă Dunne.

— Acum o să mă asculţi?

Dunne, cu un aer prudent, scoase două dâre de fum pe nări şi se cufundă în fotoliu aruncând ţigara înainte s-o fi terminat.

— Lasă-mă să-l chem pe Finneran aici.

— Finneran?

— L-ai cunoscut la Blue Ridge. Aghiotantul meu.

— Las-o baltă.

— El e afurisita mea de memorie oficială…

— Las-o baltă! Doar dumneata, eu şi microfoanele de pe-aici.

Dunne dădu din umeri, scoase altă ţigară, dar, în loc s-o aprindă, începu s-o frece între degetele îngălbenite de nicotină.

În vreme ce Bryson relata evenimentele ultimelor zile, Dunne deveni grav. Când vorbi, vocea lui avea un ton confidenţial:

— Un premiu de două milioane de dolari pe capul dumitale, oferit încă *înainte* de-a apărea pe vasul lui Calacanis.

Cine ştie cum s-a răspândit zvonul că te-ai întors în branşă.

— Pari să fi uitat că au încercat să mă lichideze la Washington. Ştiau că o să mă întorc să caut vechiul sediu al Directoratului. Asta indică o scurgere de informaţii chiar de aici, din clădirea asta.

Bryson descrise cu arătătorul un mic cerc în aer.

— Iisuse! strigă directorul adjunct, rupând ţigara în două şi aruncând bucăţile spre scrumieră. Toată povestea asta blestemată n-a fost consemnată nicăieri, singura înregistrare a implicării dumitale fiind numele care figurează în banca de date a sistemului de pază, ca să poţi intra şi ieşi din clădire.

— Şi dacă Directoratul a infiltrat CIA?

— *Termină,* omule, nici măcar nu era numele real! Figurai drept Jonas Barrett – folosirea unui nume de acoperire în registrele serviciului de pază fiind, întâmplător, împotriva oricărei dispoziţii a regulamentului. Nu poţi minţi paza. Să n-o minţi niciodată pe Mama.

— Chitanţe de cheltuieli, achiziţii de echipament…

— Îngropate, toate textele transmise au fost cifrate corespunzător, toate informaţiile, toate priorităţile de plată. Ascultă, Bryson, mi-am acoperit spatele, ce dracu' ţi-ai închipuit? Dumneata reprezinţi un risc uriaş pentru mine. Nu ştiu la ce presiuni te-au supus, cum de-au putut să te termine. Poţi să pui dosarul unui tip şi la microscop, tot nu ştii ce are în minte. Ei te-au pus pe liber şi te-au trimis la colegiul ăla modest…

— *Pentru numele Domnului,* tună Bryson, crezi că eu *am vrut sa* fac asta? Imbecilii dumitale au venit şi m-au smuls din izolarea mea. Tocmai începusem să mă vindec şi-aţi apărut voi să redeschideţi rana! N-am venit aici să mă apăr – presupun că voi v-aţi făcut temele în legătură cu mine. Vreau să ştiu ce dracu' făcea CIA când mă urmărea lângă Paris ca să mă ucidă.

Sper al naibii de tare că ai o explicaţie plauzibilă sau cel puţin o minciună convingătoare.

Dunne se încruntă.

— O să ignor ultima ironie, Bryson, zise el calm. N-ai vrea să reconsideri întreaga situaţie? După cum mi-ai spus, ai fost recunoscut de agentul ăla al Directoratului cu care ai lucrat la Kowloon, Vance Gifford…

— Da şi din ce mi-au zis fraţii Sangiovanni – am fost identificat şi de omul lui Arnaud aflat la bordul navei. Asta-i evident, imposibil de contestat. Nu-i greu de reconstituit felul cum s-a ajuns la ambuscada din Santiago de Compostela.

Dar eu vorbesc despre Chantilly, despre Paris! Despre un agent al CIA pe care s-a întâmplat să-l deconspir fiindcă a fost atât de neglijent încât să poarte cu el documentele de identitate. Şi unde e unul, mai există şi alţii, ştii asta la fel de bine ca mine. Şi-atunci ce-o să-mi spui – că Agenţia a scăpat situaţia de sub control? Ori aşa stau lucrurile, ori mă tragi pe sfoară. Eu vreau să ştiu care-i adevărul, *acum!*

— *Nu!* strigă Dunne răguşii, vocea pierzându-i-se într-un acces de tuse seacă. Nu astea sunt singurele explicaţii posibile!

— Ce încerci să-mi vinzi?

Dunne făcu un cerc în aer cu arătătorul, imitând gestul lui

Bryson, semnalându-i microfoanele din cameră.

— Spun că vreau să verific nişte lucruri. Spun că ar fi fost cazul să continuăm discuţia asta în altă zi şi în alt loc.

Chipul îi părea şi mai ridat, scobiturile din obraji şi mai adânci şi, pentru prima dată, ochii lui aveau o privire de om chinuit.

Centrul de tratament Rosamund Cleary, de fapt, un sanatoriu particular, se afla într-o clădire frumoasă, înconjurată de câteva hectare de teren împădurit din Dutchess County, în nordul statului New York. Oricum s-ar fi numit, era o instituţie cu tarife mari, bine administrată, destinată celor bogaţi care aveau nevoie de o îngrijire medicală pe care rudele şi cei apropiaţi lor nu le-o puteau oferi. În ultimii doisprezece ani, fusese locuinţa Feliciei Munroe, femeia care împreună cu soţul ei, Peter, îl găzduise pe adolescentul Nicholas Bryson după ce părinţii lui muriseră într-un accident de automobil.

Bryson o îndrăgise pe Felicia, avusese o relaţie apropiată, dar nu o considerase niciodată mama lui. Era prea mare când avusese loc accidentul. Ea era doar mătuşa Felicia, femeia îndrăgostită nebuneşte de soţul ei, unchiul Pete, unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui său. Cei doi avuseseră multă grijă de el, îl primiseră în casa lor şi chiar îi plătiseră taxele la internat şi apoi la colegiu, lucru pentru care le era recunoscător.

Peter Munroe îl cunoscuse pe George Bryson la Clubul Ofiţerilor din Bahrain. Bryson, pe-atunci colonel, supraveghease construcţia unei cazarme importante, iar Munroe, inginer la o firmă de construcţii, fusese ofertant la licitaţia deschisă pentru acel proiect. După câteva beri – specialitatea clubului în acea ţară unde nu se consuma alcool – Bryson şi Munroe se împrieteniseră. Cu toate acestea, când fuseseră examinate ofertele, colonelul Bryson se *opusese* proiectului firmei lui Pete Munroe, deoarece o altă companie de construcţii făcuse o ofertă mai avantajoasă.

Munroe primise bine vestea proastă, îl invitase pe Bryson la un pahar şi-i spusese că – nu-i păsa deloc – în felul ăsta pleca mai repede din ţara aia blestemată. Abia mai târziu – prea târziu, cum se dovedise – aflase Bryson senior de ce coborâse atât de mult preţul ofertantul câştigător. Firma încercase să înşele armata cu milioane de dolari prin costuri de producţie exagerate. Când George Bryson încercase să-şi ceară iertare, Munroe refuzase să-i accepte scuzele.

„Corupţia e un stil de viaţă în branşa asta”, îi spusese Munroe. „Dacă voiam într-adevăr să câştig, aş fi minţit şi eu. *Eu* am fost cel naiv.”

Şi astfel, prietenia dintre George Bryson şi Pete Munroe fusese pecetluită.

Dar care era adevărul? Mai era ceva de adăugat? Îi spusese Harry Dunne totul? Acum, când avea dovada concretă a faptului că un agent al CIA aflat pe statul de plată al Agenţiei încercase să-l omoare în Franţa, totul stătea sub semnul întrebării. Dacă Dunne avea o legătură cu episodul ăsta, mai putea avea încredere în afirmaţiile lui? Din anumite puncte de vedere, Bryson regreta că nu venise mai întâi aici, înainte de-a pleca spre *Armada Spaniolă.* Ar fi găsit-o pe bătrâna mătuşă Felicia şi i-ar fi pus nişte întrebări, înainte de-a accepta să îndeplinească treburile murdare ale lui Dunne. Bryson o mai vizitase pe Felicia de două ori, o dată împreună cu Elena, dar n-o mai văzuse în ultimii ani.

Vorbele pe care i le adresase Dunne în acea zi în Munţii Blue Ridge, ziua care-i schimbase viaţa, îi răsunau încă în minte.

— Să te întreb ceva, Bryson. Ai crezut că a fost un accident? Aveai cincisprezece ani, erai un elev strălucit, un atlet grozav, crema tineretului american şi-aşa mai departe. Şi dintr-odată, amândoi părinţii îţi sunt ucişi. Naşii tăi te-au luat în...

— Unchiul Pete... Peter Munroe.

— Sigur, ăsta a fost numele pe care şi l-a luat. Nu cel cu care s-a născut. S-a asigurat că o să urmezi colegiul ales şi-a mai luat o mulţime de alte decizii pentru dumneata, toate menite să garanteze că vei ajunge până la urmă în mâinile lor. Ale Directoratului, vreau să spun.

Bryson o găsi pe mătuşa Felicia stând în faţa unui televizor, într-o cameră de zi elegantă, cu covoare persane şi mobilier de epocă din mahon. Mai mulţi bătrâni aflaţi în încăpere citeau, croşetau sau pur şi simplu moţăiau. Felicia Munroe urmărea fascinată o partidă de golf.

— Mătuşă Felicia, spuse Bryson cu căldură.

Ea se întoarse să-l privească şi, pentru o fracţiune de secundă, păru să-l recunoască. Apoi citi în ochii ei nehotărârea.

— Da, spuse ea tăios.

— Mătuşă Felicia, sunt Nick. Îţi aminteşti de mine?

Ea îl fixă cu ochii mijiţi, fără să înţeleagă. Bryson realiză că simptomele de senilitate pe care le remarcase la ea cu ani în

urmă se accentuaseră. După ce-l privi stânjenitor de mult, femeia schiţă un zâmbet.

— *Eşti* tu, şopti ea.

— Îţi aminteşti? Am locuit cu tine… ai avut grijă de mine…

— Te-ai întors, murmură ea, părând în sfârşit să înţeleagă. În ochi îi apărură lacrimi. Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

Lui Bryson i se muie inima.

— Dragul meu George, zise ea cu glas tremurat. Ce mult e de-atunci.

Pentru moment, Bryson rămase perplex, apoi înţelese.

Avea acum cam aceeaşi vârstă pe care-o avusese tatăl lui, generalul George Bryson, atunci când murise. În mintea înceţoşată a mătuşii Felicia – care îşi amintea, probabil, foarte clar evenimente petrecute cu o jumătate de secol în urmă – el era George Bryson. E adevărat că semăna cu tatăl său. Deseori era surprins să constate că asemănarea se accentua pe măsură ce înainta în vârstă.

Pe urmă, de parcă s-ar fi plictisit brusc de vizitatorul ei, bătrâna îşi întoarse privirea spre televizor. Bryson rămase lângă ea, neştiind ce să facă în continuare. Trecu un minut până când Felicia păru să devină conştientă de prezenţa lui; se întoarse din nou să-l privească.

— Hei, bună ziua, rosti ea într-o doară. Apoi chipul i se crispa de spaimă. Dar tu… dar tu eşti *mort!* Credeam că eşti mort!

Bryson o privi inexpresiv, nedorind să-i tulbure iluzia.

Las-o să creadă ce vrea; poate că va spune ceva…

— Ai murit în accidentul ăla teribil, zise ea. Da, ai murit. Accidentul ăla teribil, teribil. Şi tu şi Nina. Ce treabă cumplită. Şi l-aţi lăsat pe bietul Nick orfan. O, cred că nu m-am oprit din plâns trei zile. Ca întotdeauna, Pete s-a ţinut tare – el m-a ajutat să ies din starea aia. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Foarte multe nu mi-a povestit Pete despre noaptea aia, continuă ea, pe un ton aproape cântat. Nu-mi putea spune foarte multe, nu *trebuia* să-mi spună. Îl rodea vinovăţia. Ani de zile nu mi-a vorbit despre noaptea aia, despre ce-a făcut.

Bryson simţi un fior rece în spate.

— Şi n-ar fi vorbit *niciodată* cu micul tău Nicky despre asta, să ştii. Ce povară a dus, ce lucru teribil, teribil!

Dădu din cap, ştergându-se la ochi cu manşeta plisată a bluzei albe, apoi se răsuci spre televizor.

Bryson se duse la aparat, îl închise şi se aşeză chiar în faţa ei.

Deşi memoria pe termen scurt a bietei femei fusese distrusă de senilitate sau poate de Alzheimer, se părea că multe din amintirile vechi îi stăruiau încă în minte.

— Felicia, spuse el blând, vreau să vorbesc cu tine despre Pete. Pete Munroe, soţul tău.

Privirea lui fixă părea s-o deprime; privi cu atenţie modelul covorului.

— Obişnuia să-mi facă un cocteil cu whisky atunci când eram răcită, să ştii, zise ea. Părea pierdută printre amintiri, dar era mai relaxată. Miere, suc de lămâie şi o picătură de bourbon. Nu, mai mult decât o picătură. O să te faci bine imediat.

— Felicia, a vorbit vreodată despre ceva numit Directorat?

Ea ridică ochii, privindu-l absentă.

— O răceală netratată poate dura o săptămână. Dar cu tratament, durează şapte zile! chicoti, clătinându-şi degetul.

Peter spunea mereu că o răceală netratată poate dura o săptămână...

— A vorbit vreodată despre tatăl meu?

— O, era foarte vorbăreţ. Spunea cele mai amuzante poveşti.

În celălalt capăt al încăperii, unul dintre pacienţi făcuse pe el şi doi îngrijitori apăruseră cu spălătoare. Cei doi vorbeau între ei ruseşte. O frază rostită mai tare se auzi bine. *Ia nie znaiu,* zise brusc unul din ei. „Nu ştiu.” Accentul era moscovit.

Auzise şi Felicia Munroe, care reacţiona înveselită:

— *Ia nie znaiu,* repetă ea, apoi chicoti. Păsărească! Păsărească!

— Nu-i tocmai păsărească, mătuşă Felicia, interveni Bryson.

— Păsărească! răspunse ea sfidător. Exact genul de prostii pe care le spunea Pete în somn. De câte ori vorbea în somn, o făcea în limba aia caraghioasă şi pur şi simplu mă *detesta* când îl necăjeam cu treaba asta.

— Vorbea în felul ăsta în somn? Bryson păli.

— O, era grozav de somnoros. Mereu vorbea în somn.

Unchiul Pete vorbea ruseşte în somn, singura stare în care nu poţi controla ce spui. Oare Harry Dunne avea dreptate: era Peter Munroe un asociat al lui Ghenadi Rosovski, alias Ted Waller? Putea fi adevărat? Bryson era consternat.

Felicia continua să vorbească.

— Mai ales după ce-ai murit George. Îi părea atât de rău. Se zvârcolea şi se întorcea în pat, ţipa şi plângea în somn şi vorbea *totdeauna, păsăreasca* aia!

Parcul Rock Creek din Washington, la nord de Beach Drive, era un loc bun pentru o întâlnire matinală cu Harry Dunne, în dimineaţa zilei următoare. Bryson îl alesese. Dunne îl invitase să hotărască el, nu din respect pentru abilitatea de-a se orienta în teren a lui Bryson – la urma urmei, experienţa lui Dunne ca agent operativ la diviziunea secretă a Agenţiei era mai îndelungată decât cea a lui Bryson – ci mai degrabă ca o favoare acordată de o gazdă oaspetelui său.

Solicitarea directorului adjunct al CIA de a se întâlni undeva afară, dincolo de zidurile sediului Agenţiei, îl alarma pe Bryson. Era greu de crezut că Dunne, omul numărul doi din Agenţie, se temea că propriul său birou era înţesat de microfoane. Fie şi acest singur fapt pleda în favoarea teoriei conform căreia CIA fusese penetrată de către Directorat şi foştii manipulatori ai lui Bryson reuşiseră să-şi extindă tentaculele până la cele mai înalte niveluri ale agenţiei.

Insistenţa lui Dunne pentru a continua discuţia într-un loc neutru, sigur, constituia dovada deprimantă a faptului că situaţia era foarte gravă.

Bryson nu intenţiona să ia de bun acest lucru. *Să n-ai încredere în nimeni,* obişnuia să spună Ted Waller chicotind, cuvinte ce erau acum atât de adevărate; Waller însuşi se dovedise a fi marele trădător. Bryson nu va lăsa garda jos; nu se va încrede în nimeni, nici măcar în Dunne.

Sosi la locul stabilit cu o oră mai devreme. La patru dimineaţa cerul era întunecat, iar acrul rece şi umed. Treceau puţine maşini şi acelea la mare distanţă în timp.

Tăcerea era stranie, neobişnuită. Bryson auzea trosnetele crengilor rupte sub tălpi în timp ce mergea prin pădurea deasă ce înconjura luminişul pe care-l alesese, zgomote care în mod normal ar fi fost acoperite de vacarmul traficului la alta oră.

Purta pantofii cu talpă de crep pe care-i lua de obicei pe teren, tocmai pentru a atenua astfel de zgomote.

Bryson cercetă locul, căutând punctele vulnerabile.

Movila împădurită se ridica deasupra unui petic de pământ aflat lângă o mică parcare asfaltată, la marginea căreia era o toaletă publică de forma unui buncăr din beton, afundată pe jumătate în pământ – acolo conveniseră să se întâlnească.

Fusese prognozată o vreme ploioasă; deşi previziunea se dovedise a fi greşită, un loc adăpostit era de preferat. În plus,

zidurile groase din beton ale toaletei ofereau protecţie în eventualitatea unui atac din exterior.

Bryson înconjură movila împădurită printre copacii deşi ce dominau pajiştea, căutând urme recente de paşi, crengi proaspăt rupte, instrumente optice, arme sau alte dispozitive ce-ar fi putut fi instalate anterior. Un al doilea tur îi dezvălui toate căile posibile de apropiere; nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. După încă două ocoluri, fiecare trecând prin poziţii-cheie diferite, Bryson constată mulţumit că nu fusese pregătită vreo ambuscadă. Asta nu excludea apariţia ulterioară a cuiva, dar cunoaşterea terenului îi permitea să detecteze neîntârziat schimbările subtile de decor, pe care altfel le-ar fi ignorat.

Fix la ora cinci, o berlină neagră ieşi de pe Beach Drive şi intră în parcare. Era un Lincoln Continental, cu plăci de înmatriculare cu însemne oficiale. Ascuns printre copaci, Bryson îl zări, cu ajutorul binoclului, pe şoferul lui. Dunne, un afro-american în uniformă bleumarin. Dunne stătea pe bancheta din spate, ţinând în mână un dosar. Se părea că în vehicul nu mai era altcineva.

Limuzina se apropie de toaletă şi se opri. Şoferul coborî şi se duse să-i deschidă uşa şefului, dar Dunne, nerăbdător ca totdeauna, era pe jumătate afară din maşină. Încruntat ca de obicei, aruncând priviri în stânga şi-n dreapta, coborî cele câteva trepte şi dispăru în clădirea scundă.

Bryson rămase în aşteptare. Se uită la şofer, încercând să sesizeze vreo mişcare suspectă – un gest care să indice folosirea unui telefon mobil ascuns, scurte semnale către vehiculele ce treceau, chiar şi zgomotul făcut de încărcarea unei arme. Şoferul însă rămase la volan, aşteptând calm, cu răbdarea ce-i lipsea şefului său.

Trecuseră zece minute şi Bryson aprecie că Dunne se săturase probabil de aşteptat. Drept urmare, coborî panta pe o cărare ce-l ascundea vederii şi ajunse până în spatele toaletei.

Luând-o brusc la fugă, porni spre clădire, sigur că nu fusese observat. Odată ajuns, sări în şanţul ce înconjura buncărul şi ocoli clădirea îndreptându-se spre intrare.

Se simţea o duhoare de urină şi excremente, amestecată cu mirosul înţepător al unei soluţii dezinfectante. Ascultă la uşă, până când auzi tusea lui Dunne. Intră, închizând uşa grea de oţel în spatele lui şi încuind-o cu un lacăt masiv pe care-l adusese cu el.

Dunne, care stătea în faţa unui pisoar, întoarse încet capul

atunci când intră Bryson.

— Drăguţ din partea dumitale că ai trecut pe-aici, mormăi el. Acum înţeleg de ce ţi-au dat un şut javrele alea de la Dispecerat. Punctualitatea nu e cea mai mare calitate a dumitale.

Bryson ignoră ironia. Dunne ştia exact de ce întârziase el zece minute. Omul de la CIA îşi trase fermoarul, se întoarse şi se duse la chiuvetă. Se priviră prin oglindă.

— Veşti proaste, zise Dunne, în timp ce se spăla pe mâini.

Legitimaţia e autentică.

— Legitimaţia?

— Legitimaţia pe care ai luat-o de la motociclistul mort. Tipul era detaşat la Paris de peste un an, ca agent operativ *în extremis* – pentru situaţiile ce impuneau treburi cu adevărat murdare.

— Caută dosarul personal, numele de pe autorizaţia pentru misiune, chiar şi felul în care a fost recrutat.

Dunne se încruntă, arătându-şi dezgustul.

— De ce nu m-oi fi gândit la asta? zise el pe un ton ironic, îşi scutură apa de pe mâini refuzând să folosească uscătorul – apoi le şterse pe pantaloni. Pescui un pachet şifonat de Marlboro din buzunarul de la piept şi scoase o ţigară aproape strivită, pe care o vârî între buze. Fără s-o aprindă, continuă:

— Am ordonat o verificare de urgenţă în toate băncile de date, până la ultimul ungher. Nimic.

— Cum adică, nimic? Aveţi dosare de personal, de la director până la femeia care curăţă toaletele în centrul de recuperare.

Dunne se strâmbă. Ţigara neaprinsă îi atârna peste buza de jos.

— Iar voi nu omiteţi nimic. Aşa că nu-mi spune că n-ai găsit nimic în dosarul personal al individului, continuă Bryson.

— Nu, îţi spun că tipul n-are dosar. Din punctul de vedere al celor de la Langley, omul nu există.

— Nu mai spune! Există fişe medicale, asigurări, salarii – o grămadă de aiureli cu care serviciul personal îi bombardează pe toţi angajaţii. Vrei să zici că nu primea salariu?

— Iisuse, vrei să *mă asculţi?* Tipul nu există! Nu s-a auzit de el – despre adevăraţii agenţi clandestini nu ţinem documente scrise. Dosarele sunt îngropate, chitanţele sunt distruse după ce-au fost autorizate plăţile. Deci, precedentul există. Treaba e că cineva a ştiut cum să pună sistemul în funcţiune şi să ferească numele individului de orice consemnare. A fost ca *o fantomă* – prezent, deşi nu era acolo.

— Şi asta ce-nseamnă? întrebă calm Bryson.

Dunne rămase tăcut o clipă, înainte de a vorbi.

— Asta înseamnă, amice, că CIA s-ar putea să nu fie cea mai potrivită agenţie pentru a investiga Directoratul. Mai ales dacă Directoratul are cârtiţele lui în interior, ceea ce trebuie să presupunem.

Cuvintele lui Dunne, deşi nu erau neaşteptate, căzură ca un trăsnet din cauza fermităţii cu care le pronunţase omul de la CIA. Bryson dădu din cap.

— Nu-i uşor pentru dumneata să recunoşti asta, spuse el.

Dunne înclină capul într-o parte, în semn de încuviinţare.

— Nu în mod deosebit, admise el, evident, un adevăr spus pe jumătate.

Omul era zdruncinat, deşi nu voia să admită.

— Uite, nu vreau să accept că blestematul de Directorat a reuşit să-i atingă pe oamenii mei. Însă n-am ajuns unde mă aflu lăsându-mă legănat de visuri deşarte. Vezi dumneata, eu n-am absolvit nici una dintre facultăţile dumitale simandicoase – am intrat la St. John’s cu chiu, cu vai. Nici nu vorbesc o duzină de limbi, ca dumneata, dar ceea ce am avut – şi încă mai am – îmi place să cred e ceva rar în lumea serviciilor secrete şi se numeşte simţ. Uită-te la ce s-a întâmplat cu ţara asta în ultimii patruzeci de ani, de la Golful Porcilor la Vietnam, Panama şi până la ultima gafă pe care-o s-o anunţe *Washington Post* în dimineaţa asta. Toate provocate de aşa-zişii înţelepţi, „cei mai buni şi cei mai străluciţi”, cu diplome de la cele mai prestigioase universităţi şi care continuă să ne amestece în toate scandalurile astea. Au educaţie, dar n-au bun-simţ. Eu pot *mirosi* când ceva nu e în regulă, am instinct şi nu mă apuc să fluier în biserică. Deci nu pot exclude posibilitatea – atenţie, e doar o posibilitate – ca vreun om din echipa mea să fie implicat. N-am de gând să te impresionez, N-aş vrea să-mi joc ultima carte, dar s-ar putea să fiu nevoit s-o fac.

— Şi care-i aia?

— Cum naiba-i zice *Washington Post* – „ultimul om onest din Washington”? Ceea ce nu-i exagerat în oraşul ăsta corupt.

— Richard Lanchester, zise Bryson, amintindu-şi epitetul aplicat deseori consilierului preşedintelui pentru securitate naţională şi preşedinte al Consiliului de Securitate Naţională de la Casa Albă.

Cunoştea inegalabila reputaţie de om onest a lui Lanchester.

— De ce e el ultima dumitale carte?

— Pentru că, de îndată ce o s-o joc, situaţia o să-mi scape de sub control. El poate fi singurul om din guvern care poate preîntâmpina treaba asta, poate dejuca planurile celor corupţi, dar, după ce o să-l implic, problema nu mai aparţine comunităţii serviciilor de informaţii. E vorba despre un război nimicitor şi, sincer vorbind, nu ştiu dacă guvernul nostru i-ar supravieţui.

— Iisuse, şopti Bryson. Vrei să spui că Directoratul a ajuns atât de sus?

— Aşa îmi miroase mie.

— Ei bine, eu sunt cel a cărui viaţă e în joc. De-acum înainte comunic numai cu dumneata, direct, fără intermediari, fără e-mail-uri care pot fi decodate sau faxuri care pot fi interceptate. Vreau să izolezi o linie telefonică protejată la Langley, s-o treci printr-un panou sigilat, retras şi separat.

Omul de la CIA dădu din cap în semn de aprobare.

— Mai vreau să stabilim nişte cuvinte-cheie, ca să fiu sigur că nu vorbeşti sub presiune ori că vocea ţi-a fost falsificată. Vreau să ştiu că eşti dumneata şi că vorbeşti liber. Şi încă un lucru: toate comunicaţiile se fac direct între dumneata şi mine – nici măcar prin secretară.

Dunne dădu din umeri.

— M-am prins, dar exagerezi. Aş garanta pentru Marjorie cu viaţa mea.

— Îmi pare rău. Fără excepţii. Elena mi-a vorbit cândva despre ceea ce se cheamă regula lui Metcalf, potrivit căreia porozitatea unei reţele creşte proporţional cu pătratul numărului de noduri. În cazul ăsta, nodurile înseamnă oricine are cunoştinţă despre operaţiune.

— Elena, zise omul de la CIA, zeflemitor. Bănuiesc că ea ştie câte ceva despre mistificare, nu, Bryson?

Remarca îl duru, în ciuda tuturor celor întâmplate şi a amărăciunii lui, cauzată de inexplicabila ei dispariţie.

— Corect, replică Bryson. De aceea trebuie să mă ajuţi să ajung la ea…

— Crezi că te-am trimis acolo ca să-ţi salvezi căsnicia? îl întrerupse Dunne. Te-am trimis ca să salvezi afurisita asta de lume.

— La naiba, ea *ştie* ceva, trebuie să ştie. Poate destul de mult.

— Da şi dacă e implicată…

— Dacă e implicată, are un rol important. Dacă e neghioabă

cum am fost eu…

— Iluzii deşarte, Bryson, te-am *avertizat…*

— Dacă e neghioabă cum am fost eu, tună Bryson, ştiinţa ei *tot* nepreţuită rămâne!

— Şi, desigur, ţi se va destăinui bucuroasă din, cum îi zice, nostalgic? În amintirea vremurilor fericite?

— Dacă pot să *ajung* la ea, strigă Bryson, apoi ezită şi continuă calm: Dacă pot să ajung la ea… ce naiba, o *cunosc,* îmi dau seama când minte, când încearcă să ascundă adevărul, sau să-l evite.

— Visezi, spuse hotărât Harry Dunne. Tuşi – o tuse zgomotoasă, horcăită, groasă. Crezi că o cunoşti. Pretinzi că o cunoşti, că ai *cunoscut-o.* Eşti sigur, nu? Ca şi pe Ted Waller, alias Ghenadi Rosovski. Sau pe Piotr Aksionov – alias „unchiul” tău Peter Munroe. Te-a luminat mai mult mica dumitale vizită din nordul statului New York?

Bryson nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Lua-te-ar dracu’! strigă el.

— Vino-ţi în fire, Bryson. Am instalat un cordon de supraveghere în sanatoriul ăla de când am aflat despre Directorat. Biata băbuţă e atât de zăpăcită, încât oamenii mei n-au reuşit niciodată să scoată mare lucru de la ea, aşa că n-am putut afla dacă ştia adevărul despre soţul ei sau cât de *mult* ştia. Există însă şansa să fie contactată de cineva care a avut legătură cu soţul ei.

— Prostii! i-o întoarse Bryson, n-ai resurse ca să pui o echipă de supraveghetori să stea cu ochii pe ea douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână până când o să moară!

— Dumnezeule, spuse Dunne, pierzându-şi răbdarea. Unul dintre administratorii de-acolo câştigă bani frumoşi de pe urma „dragului văr Harry”, care e teribil de grijuliu. Dacă cineva o sună pe Felicia, sau apare neanunţat, mi se aduce la cunoştinţă întâi mie, de către o administratoare pe nume Shirley. Ea ştie că vreau s-o protejez pe draga de Felicia cu mintea dusă de toţi vânătorii de moşteniri sau de cei care-ar putea-o deranja. Eu am grijă de verişoara mea. Shirley mă poate găsi, oriunde-aş fi. Aşa că ştiu cu cine se întâlneşte Felicia. Treaba e că lucrezi cu ce ai; acoperi ce poţi. Ceilalţi par să fi dispărut fără urmă. Ia spune, trebuie să stăm în latrina asta împuţită toată ziua?

— Nici mie nu-mi place, dar e departe, izolată şi sigură.

— Ah, Iisuse. Vrei să-mi spui de ce te-ai dus să-l vezi pe

Jacqucs Arnaud?

— După cum ţi-am zis, emisarul lui, agentul de pe nava lui Calacanis, lucra atât cu Directoratul, cât şi cu Anatoli Prişnikov din Rusia. Arnaud trebuia să fie punctul-cheie.

— Dar pentru ce? Voiai să comunici cu Arnaud direct?

Bryson făcu o pauză. Vorbele lui Ted Waller – ale lui Ghenadi Rosovski – îi veniră în minte, cum se întâmpla deseori: *Nu spune nimănui ceva ce nu trebuie să ştie neapărat. Nici măcar mie*. *Încă* nu-i spusese lui Dunne despre cipul de criptare pe care-l copiase din telefonul conectat la satelit al lui Arnaud şi nici n-avea s-o facă. Nu încă.

— M-am gândit şi la asta, minţi el, dar am vait să-i observ pe cei din jurul lui.

— Şi?

— Nimic. Pierdere de vreme.

Păstrează întotdeauna o carte.

Dunne scoase din mapa uzată un plic cu chenar roşu, de unde extrase un teanc de fotografii – douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri.

— Am verificat toate numele pe care ni le-ai dat în raport, le-am trecut prin toate bazele de date disponibile, incluzând şi numele de cod ultrasecrete înregistrate. N-a fost uşor, ştiind cât de isteţi şi meticuloşi sunt prietenii dumitale de la Directorat – selectează şi permutarea pseudonimelor folosind algoritmi cibernetici, toate prostiile alea pe care nu prea le înţeleg. Agenţii Directoratului sunt redistribuiţi, dezrădăcinaţi, li se rescriu biografiile, reţelele se desfac şi se reasamblează. A fost o muncă năucitoare, dar avem câţiva la care trebuie să te uiţi.

Îi arătă prima fotografie. Bryson dădu din cap.

— Nu. Nu-mi amintesc.

Dunne dădu din cap; îi arătă alta.

— Ai adus aici nişte poze de idioţi, nu-i aşa – nişte impostori cunoscuţi, sperând să mă prinzi cu mâţa-n sac.

Un zâmbet păru să încolţească pe buzele lui Dunne. Îl apucă tusea.

— Mă testezi mereu, nu?

Dunne nu răspunse şi scoase altă fotografie.

— Nu... hei, stai puţin. Bryson se uita la poza unui agent pe care-l recunoscu. Pe ăsta-l ştiu. Un olandez, nume de acoperire Prospero.

Dunne dădu din cap, de parcă Bryson ar fi răspuns în sfârşit

corect la întrebare.

— Ian Vansina, un funcţionar important la sediul Crucii Roşii Internaţionale din Geneva. Director pentru coordonarea internaţională a ajutoarelor de urgenţă. O acoperire strălucită pentru a călători fără probleme în toată lumea, mai ales în zonele de criză. Are acces şi în locuri unde străinii nu au de obicei dreptul de a intra – Coreea de Nord, Irak, Libia şi-aşa mai departe. Ai fost în relaţii bune cu el.

— I-am salvat viaţa în Yemen, i-am atras atenţia că i se pregătea o ambuscadă.

— Nici ordinele nu le prea respecţi, din câte văd.

— Nu atunci când le consider stupide. Prospero era impresionant. Am lucrat odată împreună: i-am întins o cursă unui inginer NATO, agent dublu. Ce caută Vansina acolo?

Pare un cadru de pe o bandă video de supraveghere.

— Oamenii noştri l-au găsit în Geneva, la Banque Geneve Privee. Autoriza o serie de transferuri rapide, însumând cinci miliarde de dolari, în conturi separate şi combinate.

— Spăla bani, cu alte cuvinte.

— Dar nu pentru el, se pare că acţiona ca intermediar pentru o organizaţie cu fonduri imense.

— N-ai obţinut toate datele astea de la o videocameră ascunsă.

— Avem surse în tot sistemul bancar elveţian.

— De încredere?

— Nu toate, ca să fiu sincer. Dar în cazul ăsta e vorba despre cineva al naibii de implicat. Un fost agent al Directoratului care a oferit informaţii verificabile în schimbul iertării unei lungi pedepse cu închisoarea. Îşi privi ceasul. Extorcarea funcţionează de obicei.

Bryson încuviinţă.

— Crezi că Vansina mai e activ?

— Fotografia asta a fost făcută acum două zile, spuse Dunne calm, scoţând un pager de la centură şi apăsând pe un buton. Scuze, trebuia să-i dau un semnal lui Solomon, şoferul meu, acum douăzeci de minute. Ne înţelesesem să-i trimit un mesaj după ce apăreai, dacă nu reuşea să obţină o confirmare vizuală. Ceea ce n-a făcut, de vreme ce dumneata ai apărut precum o stafie.

— Ce rost are să-i dai de veste şoferului? Ca să ştie că n-ai păţit nimic – că eu nu te-am agresat, ăsta-i rostul? Bryson ridică

iritat vocea: Chiar n-ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Lui Solomon îi place să ştie că sunt în siguranţă.

— Niciodată nu eşti de-ajuns de prudent, zise Bryson.

Se auzi deodată o bătaie puternică în uşa toaletei.

— Ai încuiat-o sau ce e?

Bryson încuviinţă.

— Atunci cine-i prea prudent? spuse Dunne ironic. Dumnezeule, dă-mi voie să-l asigur pe şoferul meu speriat de bombe că totu-i în regulă.

Dunne se duse la uşă, trase de lacăt şi dădu din cap.

— Sunt viu, strigă el răguşit. Nu e nici o armă în ceafa mea sau altceva.

O voce înfundată din partea cealaltă a uşii zise:

— Aveţi treabă afară, domnule.

— Calmează-te, Solomon. Ţi-am zis că e în regulă.

— Nu e vorba despre asta, domnule. E altceva.

— Ce e?

— A sunat telefonul, imediat după ce mi-aţi trimis mesajul. Cel din maşină, domnule – despre care ziceaţi că sună doar dacă-i o problemă de securitate naţională.

— O, Doamne, spuse Dunne, Bryson, n-ai vrea să...?

Bryson se apropie dintr-o parte de tocul din beton al uşii, duse mâna la armă şi vârî cheia în lacăt, descuindu-l. Se lipi de perete, în afara razei vizuale a şoferului, cu pistolul în mână.

Dunne urmări pregătirile lui Bryson fără să-şi ascundă uimirea. Uşa se deschise şi Bryson reuşi să vadă că era acelaşi afro-american zvelt pe care-l văzuse la volanul maşinii oficiale a lui Dunne. Solomon părea stingherit.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, zise el, dar pare într-adevăr ceva important.

Se uită la şeful lui. Nu era nimeni lângă el sau în spatele lui. Şoferul părea să nu-l fi văzut pe Bryson, care stătea lipit de perete, departe de privirea intrusului.

Dunne dădu din cap şi, cu un aer supărat, se îndreptă spre limuzină urmat de şofer.

Brusc, şoferul se răsuci spre uşa deschisă, sărind lateral, cu extraordinară agilitate, cu un pistol Magnum în mâna dreaptă.

— Ce dracu'...? strigă Dunne, întorcându-se consternat.

Explozia bubui în încăperea mică, fragmente de beton zburând în toate părţile, pătrunzând în carnea lui Bryson, care evitase glonţul. Urmară alte împuşcături rapide, care loviră pereţii şi

podeaua la câţiva centimetri de capul lui.

Atacul neaşteptat îl surprinsese pe Bryson nepregătit, obligându-l să-şi concentreze eforturile pentru a se feri şi împiedicându-l pe moment să ridice pistolul. Şoferul trăgea nebuneşte, cu faţa schimonosită de o furie animalică. Bryson sări înainte, cu arma îndreptată în faţă, chiar în clipa când se auzi altă explozie, mai puternică decât toate celelalte. O gaură roşie, larg deschisă, apăru în pieptul şoferului, urmată de o erupţie de sânge şi omul se prăbuşi mort.

Harry Dunne stătea la cinci metri distanţă, cu pistolul Smith Wesson ridicat, îndreptat spre şoferul lui. Părea uluit şi în acelaşi timp mâhnit. În cele din urmă, omul de la CIA rupse tăcerea.

— Iisuse, spuse el, tuşind atât de tare, încât aproape că nu reuşea să vorbească.

12

Lumina din Biroul Oval era nefirească, gri-argintie, conferind o înfăţişare sumbră unei adunări oricum întristate. Era în amurg – sfârşitul unei zile înnorate.

Preşedintele Malcolm Stephenson Davis şedea pe o mică sofa albă înconjurată de fotolii, de unde prefera să conducă cele mai importante întruniri. În fotolii erau aşezaţi directorii de la CIA, FBI şi NSA. În dreapta se afla asistentul special al preşedintelui pentru probleme de securitate naţională, Richard Lanchester. Se întâmpla rar ca nişte înalţi funcţionari ai administraţiei să fie convocaţi în altă parte decât în Sala Consiliului, Sala de Analiză sau la Consiliul Naţional de Securitate. Locul ales pentru evaluarea situaţiei îi sublinia gravitatea.

Motivul întâlnirii era cât se poate de clar. Cu vreo nouă ore în urmă, o puternică explozie în staţia Dupont Circle a metroului din Washington omorâse douăzeci şi trei de oameni şi rănise de cel puţin trei ori mai mulţi; lista accidentaţilor creştea de la o oră la alta. Naţiunea, deşi obişnuită cu tragediile – atentate teroriste cu bombe, împuşcături în şcoli – era în stare de şoc. Fapta se întâmplase chiar în centrul capitalei – la o mie şi ceva de metri distanţă de Casa Albă, cum repetau întruna comentatorii de la CNN.

O bombă instalată în ceea ce păruse a fi carcasa unui laptop explodase la o oră de vârf a dimineţii. Modelul sofisticat al bombei, ale cărei detalii de fabricare nu fuseseră dezvăluite publicului, părea să indice implicarea teroriştilor. În epoca ştirilor permanente transmise prin cablu sau radio şi a comunicaţiilor instantanee prin Internet, teribila veste părea să reverbereze ca un ecou, să devină cu fiecare clipă tot mai gravă.

Martorii oculari păreau fascinaţi de cele mai înfiorătoare amănunte: femeia însărcinată şi fiicele ei gemene de trei ani, ucise pe loc; cuplul de vârstnici din Iowa City care economisea bani de ani de zile ca să vină la Washington; grupul de şcolari de nouă ani.

— E mai mult decât un coşmar, e o ruşine, rosti sumbru preşedintele.

Ceilalţi dădură din cap, aprobându-l în tăcere.

— Va trebui să-i liniştesc pe oameni printr-un discurs, fie

diseară, dacă ne încadrăm în timp, fie mâine. Dar sunt al naibii de sigur că nu ştiu ce-o să le spun.

— Domnule preşedinte, zise directorul FBI, Chuck Faber, vreau să vă asigur că de cazul ăsta se ocupă nu mai puţin de şaptezeci şi cinci de agenţi speciali. Chiar acum scotocesc oraşul, coordonându-şi investigaţiile, ca agenţie de comandă, cu poliţia locală şi divizia de elicoptere. Unitatea noastră de analiza materialelor, pirotehniştii…

— Nu mă îndoiesc, îl întrerupse tăios preşedintele, că afacerea asta vi se potriveşte ca un costum ieftin. Nu vreau în nici un caz să subapreciez calităţile Biroului, dar se pare că sunteţi foarte buni la rezolvarea cazurilor de terorism după ce faptul s-a consumat. Sunt curios să ştiu de ce nu sunteţi niciodată în stare să le *preveniţi.*

Chuck Faber se îmbujora la faţă. El îşi câştigase în Philadelphia reputaţia de procuror care nu făcea arestări şi devenise mai târziu procuror general al Pennsylvaniei. Nu făcea un secret din faptul că dorea să conducă Departamentul de Justiţie, că voia funcţia actualului ministru, considerându-se mult mai calificat. Faber era, probabil, cel mai priceput om în chestiuni birocratice din acea încăpere. Era celebru pentru spiritul său polemic, dar avea şi precauţia de a nu-l înfrunta pe preşedinte.

— Domnule, cu tot respectul, cred că nu e foarte corect faţă de bărbaţii şi femeile de la Birou.

Vocea liniştită, calmă era a lui Richard Lanchester, un bărbat înalt, cu păr argintiu şi trăsături aristocratice, ale cărui costume discrete, dar elegante, erau croite la Londra. Cei mai mulţi corespondenţi de la Casa Albă, a căror idee despre ultima modă se apropiau de extravaganţele europene ale lui Giorgio Armani, îl descriau pe Lanchester drept „demodat”.

Lanchester acorda rareori atenţie descrierilor persoanei sale din jurnale sau de la televiziune, de fapt, prefera să se ferească de toţi ziariştii, deoarece nu agrea publicitatea, care la Washington devenise un sport. Cu toate acestea, se bucura de admiraţia gazetarilor din Washington. Poate pentru că refuza să le dea apă la moară – ceva ce nu li se mai întâmplase.

Eticheta pe care i-o pusese revista *Time,* „Ultimul om onest din Washington”, era atât de des repetată în editoriale şi în talk-show-urile de duminică dimineaţă, încât devenise un fel de epitet.

— E vorba de faptul că eforturile lor de prevenire tind să

treacă neobservate, continuă Lanchester. De obicei, nu se poate stabili ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi existat vreo intervenţie anume.

Directorul FBI dădu din cap în silă.

— Există reportaje în presă care susţin că noi – adică guvernul american – am fi putut preveni această tragedie, intona preşedintele. E ceva adevărat în asta?

Urmă un moment de tăcere stânjenită. În cele din urmă, directorul Agenţiei Naţionale de Securitate, generalul-locotenent de aviaţie John Corelli, răspunse:

— Domnule, problema constă în faptul că ţinta a fost trecută cu vederea. După cum ştiţi, statutul nostru, ca şi cel al CIA, ne interzice să operăm pe teritoriul ţării, iar asta a fost o operaţiune pe pământ american.

— Iar noi suntem paralizaţi de legislaţie, domnule, interveni directorul FBI. Adică avem nevoie de motive întemeiate pentru a obţine un ordin judecătoresc de interceptare a convorbirilor, dar dacă nu *ştim* de ce solicităm o asemenea autorizaţie, pentru ce naiba am mai cere-o?

— Şi în privinţa mitului că NSA interceptează permanent convorbiri telefonice, faxuri, transmisiuni militare…?

— *Mit* e cuvântul potrivit, domnule, zise directorul NSA. Chiar şi cu dotările pe care le avem în tabăra de la Fort Meade, nu putem să ascultăm toate convorbirile telefonice din lume. În plus, nu ne este permis să ascultăm convorbirile de pe teritoriul S.U.A.

— Aleluia, spuse încet Dick Lanchester.

Directorul FBI se întoarse şi-l privi pe Lanchester cu un dispreţ total.

— Serios? Şi presupun că aplauzi incapacitatea noastră de a supraveghea convorbirile codificate, la telefon, fax ori pe Internet.

— Poate că n-ai auzit de o bagatelă numită *Al patrulea amendament la Constituţie,* Chuck, replică sec Lanchester. Dreptul oamenilor de a fi protejaţi împotriva cercetării şi arestării neîntemeiate…

— Dar ce zici despre dreptul oamenilor de a merge cu metroul fără să fie ucişi? interveni directorul CIA, James Exum. Mă cam îndoiesc de faptul că părinţii Constituţiei s-au gândit la telefonia digitală.

— Cert este, spuse Lanchester, că americanii nu vor să renunţe la intimitatea lor.

— Dick, zise preşedintele pe un ton hotărât. Timpul pentru această convorbire s-a terminat. Am pus în discuţie argumentele. Într-una din zilele astea, senatul va discuta despre crearea unei agenţii de supraveghere internaţională care să ne protejeze de asemenea atrocităţi. Fir-ar să fie, niciodată nu-i prea târziu.

Lanchester dădu mâhnit din cap.

— Agenţia asta internaţională o să extindă puterea guvernului de o mie de ori, spuse el.

— Nu, interveni directorul NSA. O să niveleze terenul de joc, asta-i tot. Pentru numele Domnului, NSA n-are dreptul să asculte convorbirile americanilor fără un ordin judecătoresc, iar colegii noştri britanici sunt şi ei paralizaţi de restricţiile legale ce interzic interceptarea convorbirilor din Anglia. Uiţi, Richard, că dacă aliaţii n-ar fi reuşit să citească mesajele inamicilor în timpul celui de-al doilea război mondial, germanii ar fi putut ieşi învingători.

— Nu suntem în război.

— O, ba da, spuse directorul CIA. Suntem în toiul unui război planetar împotriva teroriştilor, iar băieţii răi sunt învingători. Şi dacă sugerezi ca noi toţi să renunţăm pur şi simplu…

Un sunet slab se auzi dinspre telefonul aflat pe măsuţa de lângă preşedinte. Cei prezenţi în încăpere ştiau că interfonul prezidenţial suna doar în cazul unei situaţii urgente, conform instrucţiunilor clare ale lui Davis. Preşedintele ridică receptorul.

— Da.

Brusc se albi la faţă. Puse receptorul în furcă şi îi privi pe ceilalţi.

— A fost Sala de Analiză, spuse el grav. Un avion american s-a prăbuşit la cinci kilometri de Aeroportul Kennedy.

— Ce? strigară cei de faţă.

— A explodat în aer, murmură preşedintele Davis cu ochii închişi. Cam la un minut de la decolare. Un zbor spre Roma. O suta şaptezeci şi unu de pasageri şi membrii echipajului – toţii au murit.

Îşi duse mâinile la ochi, masându-i cu degetele. Când îşi îndepărtă palmele, i se văzură ochii înlăcrimaţi, dar şi privirea feroce. Vocea îi tremura.

— Iisuse Hristoase, n-o să intru în istoric drept preşedintele care lâncezea în vreme ce teroriştii puneau stăpânire pe lumea noastră. La naiba, *trebuie să facem ceva!*

13

Geamurile clădirii cu birouri de pe rue de la Corraterie, aflată la sud de Place Bel-Air, în mijlocul centrului comercial şi bancar al Genevei, aveau culoarea oceanului şi străluceau în lumina soarelui de după-amiază. La etajul douăzeci şi şapte se aflau birourile Banque Geneve Privee, în a cărei sală de aşteptare, mică, dar luxos mobilată, stăteau Bryson şi Layla. Cu lambriurile sale de mahon, covoarele orientale şi delicatele antichităţi, banca părea o insulă de eleganţă a secolului al XIX-lea, cocoţată la douăzeci şi şapte de etaje deasupra solului, într-unul dintre cei mai moderni zgârie-nori ai Genevei. Mesajul subliminal pe care părea să-l transmită era cel al civilizaţiei lumii vechi, în armonie cu tehnologia avansată.

După ce sosise la Geneva, Bryson se instalase la hotelul Le Richemond. Câteva ore mai târziu, se dusese la gară să aştepte expresul Paris-Ventimiglia cu care sosea Layla.

Revederea lor fusese plină de căldură. Layla era emoţionată.

Făcuse câteva săpături şi descoperise doar nişte pepite, dar, după părerea ei, erau de aur. Bryson o duse la hotel, unde îi rezervase o cameră. După ce se schimbă şi îşi aranja părul, porniră spre rue de la Corraterie, la întâlnirea pe care Bryson o stabilise cu un bancher elveţian.

Nu aşteptară mult; în Elveţia, punctualitatea era literă de evanghelie. O femeie cu aer de matroană, de vârstă medie, cu părul cărunt strâns într-un coc, apăru în sala de aşteptare exact la ora stabilită pentru întâlnire. Ea i se adresă lui Bryson cu numele de acoperire indicat de CIA:

— Dumneata trebuie să fii domnul Mason?

Nu acela era tonul folosit de obicei cu clienţii privilegiaţi; femeia ştia însă că el era un funcţionar american, prin urmare trebuia considerat o pacoste. Pe urmă se întoarse către Layla:

— Iar dumneata eşti…?

— Ea e Anat Chafetz, spuse Bryson, folosind unul dintre pseudonimele pe care i le furnizase Mossad-ul. De la Mossad.

— *Monsieur* Becot vă aşteaptă pe amândoi? Mi s-a spus că o să vii doar dumneata, domnule Mason.

Asistenta era descumpănită.

— Te asigur că *monsieur* Becot va dori să ne vadă pe

amândoi, zise Bryson, folosind acelaşi ton.

Femeia dădu scurt din cap.

— Scuzaţi-mă.

Plecă şi se întoarse după un minut.

— Vă rog să veniţi cu mine.

Jean-Luc Becot purta ochelari, era un om îndesat şi avea nişte mişcări precise, calculate, care îi trădau rigoarea. Părul argintiu îi era tuns scurt; purta un costum gri de comandă. El le strânse mâinile politicos, dar precaut şi-i întrebă dacă doreau cafea.

Alt asistent, de astă dată un tânăr într-o jachetă albastră, intră câteva clipe mai târziu cu o tavă de argint, pe care se aflau trei ceşti mici de cafea espresso. Puse în tăcere două ceşti pe măsuţa de lângă Bryson şi Layla şi o lăsă pe a treia pe biroul acoperit cu sticlă, în spatele căruia stătea Jean-Luc Becot.

Biroul lui Becot era decorat în acelaşi stil opulent ca şi restul birourilor băncii – alăturarea de antichităţi delicate şi covoare persane. Un perete era din sticlă, lăsând vederii panorama uluitoare a oraşului.

— Şi-acum, spuse Becot, sunt sigur că înţelegeţi că sunt un om foarte ocupat, aşa că vă rog să mă iertaţi dacă vă cer să intraţi direct în subiect. Aţi făcut aluzie la nişte nereguli financiare în coordonarea unuia dintre conturile noastre. Vă asigur că Banque Geneve Privee nu îngăduie astfel de nereguli.

Mă tem că aţi venit degeaba până aici.

Bryson zâmbi cu indulgenţă la remarcile introductive ale bancherului. După ce Becot se opri, el zise:

— *Monsieur* Becot, simplul fapt că te-ai întâlnit cu mine arată că dumneata sau unul dintre asociaţii dumitale a dat un telefon la Agenţia Centrală de Informaţii, în Langley, Virginia, pentru a-mi verifica identitatea.

Făcu o pauză şi văzu încuviinţarea nerostită pe chipul bancherului. Bryson nu se îndoia că telefonul pe care-l dăduse cu câteva ore în urmă declanşase tot soiul de alarme. CIA trimisese pe unul dintre agenţii săi la Geneva ca să interogheze un bancher elveţian în legătură cu un cont – toţi funcţionarii de la Banque Geneve Privee erau cu siguranţă în stare de alertă; trebuia să se fi dat până în acel moment telefoane disperate, să se fi cerut consultaţii. Fusese o vreme când orice bancher elveţian care se respecta ar fi refuzat să se întâlnească cu un ofiţer american de informaţii: secretul conturilor bancare era mai presus de orice. Dar vremurile se schimbaseră şi, cu toate că

spălarea de bani continua în Elveţia pe scară largă, elveţienii cedaseră presiunilor politice internaţionale, devenind mult mai cooperanţi. Sau cel puţin erau dornici să creeze aparenţa colaborării.

Bryson reluă discuţia.

— Dumneata ştii că nu m-aş fi aflat aici dacă situaţia n-ar prezenta o anume gravitate – ea ameninţă să implice banca în serioase necazuri juridice; sunt sigur că doreşti să eviţi asta.

Becot afişa un zâmbet antipatic, afectat.

— Ameninţările dumitale nu vor avea efect aici, domnule… domnule Mason. În ce priveşte motivul, pentru care ai adus cu dumneata un ofiţer al Mossadului, dacă asta e o încercare lipsită de tact pentru a spori presiunea…

— *Monsieur* Becot, să vorbim pe şleau, zise Bryson, adoptând tonul unui agent internaţional însărcinat cu respectarea legii, care avea toate cărţile în mână. Conform Acordului de Supraveghere din 1987, nici dumneata, nici banca dumitale nu poate invoca ignoranţa în legătură cu deţinătorul unui cont sau cu utilizarea de către orice deţinător de cont a băncii dumitale pentru a spăla bani în scopuri criminale. Consecinţele juridice sunt foarte serioase, după cum bine ştii. Reprezentanţi ai serviciilor de informaţii din două ţări puternice ale lumii au venit la dumneata ca să-ţi ceară ajutorul într-o importantă investigaţie internaţională privind spălarea de bani; dumneata poţi fie să ne ajuţi, aşa cum îţi cere legea, fie să ne întorci spatele, caz în care vom fi obligaţi să raportăm la Lausanne această prezumtivă activitate infracţională.

Bancherul îl privi impasibil pe Bryson, preţ de o clipă.

— Care e, mai exact, esenţa investigaţiei dumitale, domnule Mason?

Bryson simţi şovăiala individului; era momentul să atace.

— Cercetăm mişcările din Banque Geneve Privee ale contului cu numărul 246322, deţinut de un anume Jan Vansina.

Becot ezită un moment. Numele, dacă nu şi numărul, îl făcu imediat să se trădeze.

— Noi nu divulgăm niciodată numele clienţilor noştri…

Bryson se uită la Layla, care pricepu aluzia.

— Sume importante de bani au fost transferate electronic în acest cont de la un fictiv *Anstalt* din Liechtenstein, după cum prea bine ştiţi. De aici, fondurile au fost transferate într-o mulţime de alte conturi: mai multe companii fictive din Isle of

Man şi din Jersey, în Channel Islands; în insulele Cayman, Aguilla, în Antilele Olandeze. De-acolo, fondurile au fost divizate şi trimise spre Bahamas şi San Marino…

— Transferurile electronice nu sunt ilegale! se răsti Becot.

— Dacă nu sunt făcute pentru a spăla bani obţinuţi ilegal, spuse Layla.

Bryson o pusese la curent cu cele câteva detalii pe care i le dăduse Harry Dunne despre contul bancar al lui Jan Vansina; restul era pură invenţie. Bryson fu impresionat.

— În cazul ăsta, fondurile spălate au fost folosite pentru cumpărarea de arme necesare unor terorişti cunoscuţi în întreaga lume.

— Asta seamănă suspect de mult cu o partidă de pescuit, spuse elveţianul.

— O partidă de pescuit? repetă Layla. Mai degrabă cu o anchetă penală internaţională iniţiată simultan de Washington şi Tel Aviv, ceea ce ar trebui să fie o dovadă suficientă a importanţei care i se acordă la cele mai înalte niveluri. Dar văd că irosim timpul domnului Becot.

Se ridică şi Bryson procedă la fel.

— E limpede că nu discutăm la un nivel destul de înalt aici, îi zise ea lui Bryson. *Monsieur* Becot fie nu are dreptul de a lua decizii, fie îşi ascunde în mod deliberat propria culpă.

Sunt sigură că directorul băncii, *monsieur* Etienne Broussard, va avea un punct de vedere mai clar…

— De fapt, ce vreţi? o întrerupse bancherul, de astă dată disperat.

— Foarte simplu. Vrem să-i telefonezi deţinătorului contului, domnului Vansina şi să-i ceri să vină imediat la bancă, spuse Bryson.

— Dar *monsieur* Vansina nu trebuie contactat direct niciodată, asta e clauza contractuală! El ne contactează *pe noi*. În plus, nu am numărul lui de telefon!

— Fals. Există întotdeauna numere de contact, zise Bryson. Dacă faci afaceri aşa cum ar trebui, ai fotocopii ale paşaportului său şi ale altor documente de identitate, adrese şi numere de telefon de acasă şi de la locul de muncă.

— Nu pot *face* asta! strigă Becot.

— Hai, domnule Mason, ne pierdem vremea aici. Şeful domnului Becot va înţelege gravitatea situaţiei, spuse Layla. Imediat ce se va formula cererea prin canale diplomatice la

tribunalele din Washington, Tel Aviv şi Lausanne, Banque Geneve Privee va fi demascată public drept complice la finanţarea terorismului internaţional şi la spălarea de bani, apoi…

— Nu! Staţi jos! strigă Becot. O să-l sun pe Vansina.

În mica încăpere neaerisită, de mărimea unui dulap, căptuşită cu ecrane video, unde erau monitorizate videocamerele de supraveghere ale băncii, Bryson transpira abundent. Planul pe care-l ticluise impunea ca el să rămână ascuns în timp ce Layla se întâlnea cu Vansina în biroul lui Becot, sub masca unui ofiţer al Mossadului care investiga spălarea de bani. Ea avea să-l interogheze pe Vansina, să scoată de la el orice informaţii utile, după care Bryson urma să-şi facă brusc apariţia folosindu-se de elementul surpriză.

Layla încă nu ştia nimic despre Directorat şi de relaţia lui Bryson cu acesta. Era convinsă că Bryson urmărea doar o pistă în comerţul ilegal cu arme. Cunoştea un fragment din întreg; nu trebuia încă să ştie mai mult. Va veni şi clipa când Bryson o va lămuri cum stau lucrurile în realitate.

Bryson intenţionase să se ascundă undeva în apropierea biroului lui Becot – alt birou învecinat, vreo cămară a îngrijitorilor, orice. Nu mizase pe norocul de a descoperi acea staţie de supraveghere. De acolo putea să observe intrările şi ieşirile din holul clădirii; alte legături erau făcute cu camere ascunse în fiecare lift; două acopereau holul de la etajul douăzeci şi şapte, de lângă ascensoare şi sala de aşteptare. De asemenea, existau imagini ale principalelor coridoare de la acel etaj. În biroul lui Becot nu exista videocameră, dar cel puţin va reuşi să vadă sosirea lui Vansina şi mişcările olandezului în lift. Vansina era un foarte bun agent de teren, nu lua nimic drept ceea ce părea să fie. Şi-ar fi închipuit, de exemplu, că existau videocamere cu circuit închis ascunse în lifturi, ca în multe alte clădiri moderne cu birouri. S-ar fi putut chiar să bănuiască, aşa cum ar fi făcut şi Bryson, că acele videocamere sunt supravegheate de un personal de pază indiferent, prost plătit, atent doar la semne evidente de violenţă. Vansina ar fi putut folosi semi-intimitatea ascensorului pentru a-şi potrivi tocul unei arme sau vreun dispozitiv de monitorizare fixat la piept.

Vansina fusese sunat în prezenţa lui Bryson şi a Laylei.

Layla rămăsese cu bancherul, ca să se asigure că acesta n-avea să-l avertizeze pe Vansina.

Bryson ştia că Jan Vansina va reacţiona şi, într-adevăr, în mai

puţin de douăzeci de minute, agentul Directoratului sosi în holul principal. Vansina, un bărbat slab, cu umeri aduşi, cu faţa acoperită de o barbă cenuşie, tunsă scurt, purta ochelari fumurii cu ramă metalică. Cu înfăţişarea lui modestă şi cu paşnica lui acoperire de director pentru asistenţa medicală de urgenţă la Crucea Roşie Internaţională, nu putea fi bănuit că în realitate era un asasin extrem de inteligent. Marele atu al lui Vansina consta în faptul că era mereu subestimat. Un observator neatent l-ar fi considerat pe Vansina cumsecade, chiar inocent. Bryson ştia că olandezul era un om puternic, nemilos, foarte dibaci şi deosebit de viclean, astfel încât nu-l subestima.

Vansina urcă în lift împreună cu o tânără femeie, care coborî la etajul douăzeci şi cinci. Bryson nu sesiză pe chipul lui teamă sau vreo încordare anume. Dacă acea convocare de urgenţă la bancherul lui îi trezise vreo bănuială, expresia feţei lui nu lăsa să se vadă acest lucru.

Bryson îl urmări ieşind din ascensor şi luând legătura cu recepţionerul; Vansina fu anunţat imediat. Bryson îl văzu însoţit pe coridor de asistenta cu aer de matroană a lui Becot şi apoi intrând în biroul bancherului, moment în care supravegherea încetă.

Dar n-avea importanţă: Bryson cunoştea scenariul după care acţiona Layla, de vreme ce-l concepuse chiar el. Aşteptă semnalul femeii pentru a-şi face apariţia. Layla urma să-l sune la telefonul lui mobil, de două ori, după care să întrerupă legătura.

Interogatoriul lui Vansina trebuia să dureze între cinci şi zece minute, în funcţie de gradul acestuia de agresivitate. Cu ochii pe secundarul ceasului, Bryson rămase în aşteptare.

Cinci minute trecură chinuitor de încet. Stabiliseră două semnale de urgenţă, dar ea nu lansase nici unul. Primul consta în apelarea lui Bryson la telefon; dacă închidea după al doilea ţârâit, ar fi ştiut că situaţia era gravă. În al doilea caz, ea urma să deschidă uşa biroului lui Becot, iar el ar fi văzut-o pe monitorul de supraveghere.

Nu sosea nici un semnal de pericol.

Oricât de concentrat ar fi fost asupra situaţiei din acel moment, gândurile i se îndreptau spre agentul pe care el îl cunoştea drept Prospero. Cum spusese Dunne? Vansina acţionase ca intermediar, probabil pentru Directorat, spălând peste cinci miliarde de dolari. Spălarea banilor se practica de către agenţiile de informaţii, dar aproape întotdeauna era vorba

despre sume relativ mici, plăţi imposibil de depistat către agenţi şi anumiţi informatori. Totuşi, *cinci miliarde de dolari* era ceva neobişnuit. O asemenea sumă trebuia să finanţeze ceva important. Dacă informaţia lui Dunne era exactă – şi părea tot mai puţin probabil ca omul de la CIA să-l îndrume greşit în mod intenţionat, mai ales după ce-şi omorâse propriul bodyguard ca să-l apere – însemna că Directoratul dirija banii spre organizaţiile teroriste. Dar care dintre ele şi în ce scop? Poate că cipul de criptare pe care-l copiase din telefonul protejat al lui Jacques Arnaud ar fi oferit răspunsul, dar cui putea să-i încredinţeze o probă materială de asemenea importanţă?

Dacă Jan Vansina era direct implicat în reciclarea fondurilor transferate, Bryson se îndoia că olandezul acţiona în necunoştinţă de cauză. Vansina era mult prea abil şi prea important ca să opereze cu atâta dezinvoltură. Vansina trebuie *să ştie.* Din câte îşi dădea seama Bryson, Vansina ajunsese deja unul dintre şefii Directoratului.

Uşa se deschise brusc, inundând cămăruţa cu o lumină puternică şi pentru o clipă Bryson fii incapabil să vadă cine intrase. După câteva secunde, Bryson desluşi silueta, apoi faţa.

Era Jan Vansina. Avea un aer sumbru şi ochii îi străluceau. În mâna dreaptă ţinea o armă îndreptată spre Bryson, iar în stânga, o servietă.

— Coleridge, spuse Vansina. O secvenţă din trecut.

— Prospero, zise Bryson, uluit.

Fusese luat prin surprindere, duse mâna la pistolul aflat în tocul de sub haină, dar încremeni când auzi declicul piedicii trase.

— *Nu* mişca! răcni Vansina. Ţine mâinile lateral! N-o să ezit să folosesc chestia asta. Mă cunoşti, ştii că nu glumesc.

Privindu-l fix, Bryson lăsă încet mâna jos. Într-adevăr, Vansina l-ar fi ucis cu sânge rece; era un mister – de ce n-o făcuse până atunci.

— Mulţumesc, *Bryson,* continuă olandezul. Doreşti să vorbeşti cu mine; vom vorbi.

— Unde-i femeia?

— E în siguranţă. Legată şi încuiată într-un dulap. E puternică şi isteaţă, dar trebuia să se aştepte că va urma – cum ziceţi voi? — o sarabandă. Trebuie să recunosc, documentele ei de la Mossad par autentice.

— *Sunt* autentice, fiindcă ea *e* de la Mossad.

— Şi mai uimitor, Bryson. Văd că ai încheiat noi alianţe.

Noi alianţe pentru vremurile în schimbare. Asta-i pentru tine.

Îi aruncă servieta şi Bryson o prinse.

— Bună priză, spuse jovial Vansina. Acum, te rog s-o ţii în faţa ta cu ambele mâini.

Bryson se încruntă. Agentul olandez era extrem de viclean.

— Hai să stăm de vorbă, zise Vansina. Mergi drept înainte şi ţine tot timpul servieta în faţa ta. Dacă o laşi jos, trag. Doar mă cunoşti, prietene.

Bryson se supuse, mustrându-se în tăcere. Căzuse în capcana lui Vansina, subestimându-l pe şiretul agent. Cum pusese mâna pe Layla? Nu se auziseră împuşcături, dar poate că folosise un amortizor. O ucisese pe Layla? Gândul ăsta îl îndurera. Femeia se oferise să-l ajute, deşi Bryson încercase s-o convingă să nu mai lucreze cu el, dar ca insistase; oricum, tot se simţea răspunzător pentru soarta ei. Poate că Vansina spusese adevărul şi Layla era doar prizonieră. Îmboldit de arma lui Vansina, traversă holul îngust spre o sală de conferinţe pustie. Soarele după-amiezei pătrundea în voie prin ferestre. Din acel loc, imaginea Genevei era şi mai spectaculoasă decât de la fereastra biroului lui Becot: faimoasa fântână arteziană Jet d’eau şi parcul Mon Repos se vedeau bine de acolo, dar zgomotul oraşului nu se auzea.

Odată ajunşi în încăpere, Vanisa spuse:

— Acum pune-ţi mâna stângă pe masă, pe urmă dreapta, în ordinea asta, te rog. Fără mişcări bruşte.

Bryson se aşeză, întinzându-şi mâinile pe masă, de o parte şi de alta a servietei. Vansina luă loc la celălalt capăt al mesei, cu spatele la fereastră, ţinând arma îndreptată spre Bryson.

— Dacă ridici mâna să-ţi ştergi nasul, trag, spuse Vansina. Dacă vâri mâna în buzunarul de la piept să-ţi iei o ţigară, trag. Astea-s regulile pe teren, domnule Bryson şi sunt convins că le ştii. Ia spune-mi, Elena ştie?

Surprins, Bryson încercă să priceapă la ce se referea Vansina.

— Ce vrei să spui? şopti el.

— Ea ştie?

— Ce să ştie? Unde e? Ai *vorbit* cu ea?

— Te rog să nu te prefaci că eşti preocupat de soarta acelei femei, Bryson…

— Unde e? îl întrerupse Bryson.

Bărbosul ezită o clipă înainte de-ai răspunde.

— Eu pun întrebările aici, Bryson. De când eşti cu

prometeenii?

Năucit, Bryson repetă:

— Prometeenii?

— *Destul.* Gata cu joaca. De când eşti în serviciul lor? Făceai joc dublu şi când erai agent activ? Sau te-ai plictisit să fii profesor de colegiu şi-ai pornit în căutarea aventurii? Ştii, mi-ar plăcea să-ţi înţeleg mobilul, ispita. Atracţia către un idealism nelegitim? Puterea? Vezi, avem atât de multe de discutat, Bryson.

— Totuşi, continui să ţii o armă îndreptată spre mine, de parcă ai fi uitat de Yemen.

Zâmbind, Vansina dădu din cap.

— Şi-acum eşti o legendă în organizaţie, Bryson. Oamenii spun mereu poveşti despre isprăvile tale, despre talentul tău lingvistic. Ai fost o mare valoare…

— Până când m-a dat afară Ted Waller. Sau ar trebui să spun Ghenadi Rosovski?

Vansina tăcu o vreme, mirat.

— Cu toţii avem mai multe nume, spuse el într-un târziu. Multe identităţi, important este să le poţi distinge, să nu le amesteci. Se pare că tu ţi-ai pierdut îndemânarea asta. Nu ştii unde se termină realitatea şi începe fantezia. Ted Waller e un om remarcabil, Bryson. Mai bun decât oricare dintre noi.

— Deci şi pe tine te-a păcălit! Îl crezi, îi crezi minciunile! Nu-ţi dai seama, Prospero? Noi am fost marionete, jucării teleghidate… automate, programate de supraveghetori! Am acţionat orbeşte, fără să înţelegem cine erau adevăraţii noştri stăpâni, care era *adevăratul* plan!

— Există cercuri în interiorul altor cercuri, spuse Vansina solemn. Există lucruri despre care nu ştiu nimic. Lumea s-a schimbat, iar noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea, să ne adaptăm noilor realităţi. Ce ţi-au spus, Bryson? Cu ce minciuni ai fost îndopat?

— „Noile realităţi”, repetă Bryson cu glas dogit, incapabil să înţeleagă.

Era şocat.

Apoi văzu forma uriaşă conturându-se ameninţător în fereastră. Înţelese că era un elicopter doar în clipa când rafala de gloanţe ciurui geamul.

Bryson se ghemui sub masa lungă, însă Vansina, aflat în celălalt capăt, mult mai aproape de fereastră, nu mai avu timp.

Întinse mâinile lateral, ca o pasăre ce încearcă să-şi ia zborul, apoi trupul începu să danseze, aproape ţopăind, ca o marionetă. Gloanţele pătrundeau în faţă, în piept, sângele ţâşnea din trupul contorsionat în zeci de gheizere minuscule. Faţa i se schimonosi. Ţipă, dar glasul lui fu acoperit de zgomotul elicopterului ce plana în faţa sa. Din adăpostul său de sub tăblia groasă a mesei, Bryson îl văzu pe Vansina făcând un salt şi prăbuşindu-se apoi pe covorul gri. La fel de brusc precum apăruse, elicopterul luă viteză şi dispăru. Nu se mai auzea decât zgomotul slab al traficului pe strada aflată la zeci de metri mai jos. În încăpere se aşternuse o stranie tăcere.

14

Bryson părăsi în fugă sala de conferinţe. Alergă pe un hol ticsit cu oameni îngroziţi, care comentau atacul.

— O, *Iisuse Hristoase!*

— Ce s-a întâmplat, au fost lunetişti, terorişti?

— Sunt în clădire?

— Chemaţi poliţia, o ambulanţă, *repede!*

— Doamne, omul e mort... e, o, Doamne, a fost *măcelărit!*

În timp ce fugea, se ruga pentru Layla. Oare ar fi putut elicopterul să înconjoare clădirea, să localizeze ţintele prin ferestrele de la etajul douăzeci şi şapte? Apoi totul deveni foarte clar: *Jan Vansina a fost ţinta monstruosului atac.* Nu eu. Vansina. Aşa *trebuia* să fie. Revăzu imaginile din minte, le selectă, îşi aminti unghiurile de tragere. Da. Oricine ar fi mânuit mitraliera sau armele dinăuntrul elicopterului *îl ţintise intenţionat pe Jan Vansina.* Nu fusese un atac întâmplător.

Tirul fusese îndreptat direct, din cel puţin trei unghiuri, spre agentul Directoratului.

Dar *de ce?*

Şi cine? Directoratul nu şi-ar fi ucis propriul agent, nu-i aşa? Să se fi temut că Vansina se întâlnea cu un vechi prieten şi-i împărtăşea informaţii...

Nu, mergea cu închipuirea prea departe. Motivele, logica din spatele atacului rămâneau însă tulburi. Cert este că omul care trebuia să fie ucis chiar fusese ucis.

Localiză biroul lui Becot, deschise uşa cu o smucitură... şi constată că era gol.

Nici Layla, nici bancherul nu se aflau acolo. Când să părăsească încăperea, observă o ceaşcă de cafea răsturnată pe podea, lângă măsuţă şi câteva foi de hârtie împrăştiate lângă birou, semne ale unei plecări în grabă sau ale unei scurte confruntări.

Zgomote înăbuşite se auziră de undeva de aproape.

Cercetă cu privirea încăperea şi văzu uşa dulapului. O deschise şi îi găsi pe Layla şi Jean-Luc Becot legaţi şi cu căluşuri în gură. Ochelarii cu ramă metalică ai bancherului zăceau pe fundul dulapului, lângă el, cămaşa îi era ruptă şi părul ciufulit.

Prin căluşul îndesat în gura lui, omul încerca să ţipe. Layla era

legată şi mai strâns. Avea faţa însângerată şi învineţită; era limpede că se luptase cu înverşunare, însă fusese copleşită de forţa superioară a celui care fusese Prospero.

Bryson îi dezlegă.

Gâfâind, Becot striga:

— Mulţumesc. O, Doamne!

— Ziceţi mersi că nu v-a ucis, remarcă Bryson, în timp ce desfăcea sforile. Căută un cuţit sau o lamă, ca să taie legăturile solide. În cele din urmă găsi un foarfece mic, dar ascuţit şi-l folosi pentru a-i elibera pe amândoi.

— Chemaţi paza! zise bancherul.

Bryson auzi sirenele maşinilor de poliţie şi ale ambulanţelor şi spuse:

— Bănuiesc că poliţia e pe drum.

O luă pe Layla de braţ, o ajută să se ridice şi ieşiră amândoi din cameră.

Trecând prin faţa uşii deschise a sălii de conferinţe, unde se adunaseră mulţi oameni, ca se opri.

— Hai, şuieră Bryson. Nu e *timp!*

Se opriră doar când ajunseră în aglomerata Place Bel-Air.

— Trebuie să plecăm, spuse Bryson. Călătorim separat – nu mai putem risca să fim văzuţi împreună.

— Să călătorim… dar încotro?

— Trebuie să plecăm de-aici – din Geneva, din Elveţia!

— Vrei să spui… dar nu putem…

Se opri în mijlocul frazei când observă că privirea lui Bryson era îndreptată către un ziar expus într-un chioşc. Era un exemplar din *La Tribune de Geneve.*

— Doamne, zise Bryson, apropiindu-se.

Înşfacă un ziar şi citi titlul cu litere de-o şchioapă:

TEROAREA CUPRINDE FRANŢA: UN TREN DE MARE VITEZĂ A DERAIAT LA LILLE.

> LILLE – Explozia puternică a unei bombe a făcut să deraieze şi a distrus trenul de mare viteză Eurostar, la aproximativ cincizeci de kilometri sud de Lille, în dimineaţa acestei zile, omorând sute de francezi, englezi, americani, olandezi, belgieni. Deşi serviciile de urgenţă şi voluntarii au lucrat fără încetare, autorităţile franceze îşi exprimă temerea că numărul morţilor ar putea fi mai mare de şapte sute. Un oficial aflat la locul accidentului, care a preferat să-şi păstreze anonimatul, presupune că este vorba de

un act terorist.

Conform datelor furnizate de funcţionarii căilor ferate, trenul Eurostar 9007-ERS, a părăsit Gara de Nord din Paris, cu destinaţia Londra, aproximativ la ora 7,16 a.m., având aproape 770 de pasageri la bord. În jurul orei 8,00 a.m., trenul cu 18 vagoane a trecut prin regiunea franceză Pas-de-Calais, unde o serie de bombe de mare putere, din câte se pare îngropate sub şine, au explodat simultan. Deşi responsabilitatea actului nu a fost imediat revendicată, surse din serviciul francez de securitate au întocmit deja o lista cu posibili suspecţi. Mai multe surse anonime de la Surete au confirmat numeroasele speculaţii conform cărora guvernul francez şi cel britanic au primit în ultimele zile repetate avertismente cu privire la un atac iminent asupra Eurostarului. Un purtător de cuvânt al companiei Eurostar nu a confirmat, dar nici n-a infirmat un raport furnizat ziarului nostru, în care se arăta că serviciile secrete ale ambelor ţări aveau nişte piste ce duceau la unii prezumtivi terorişti care plănuiau să arunce trenul în aer, dar n-au putut să intercepteze convorbirile telefonice dintre aceştia din cauza restricţiilor legislative.

„Asta-i o crimă”, a declarat François Chouet, membru al Adunării Naţionale Franceze. „Am avut mijloacele tehnice de a preveni acest masacru înfiorător, dar poliţia a fost împiedicată de legile noastre să acţioneze.” La Londra, lordul Miles Parmore şi-a reînnoit în Parlament apelul pentru adoptarea Tratatului Internaţional privind Supravegherea şi Securitatea. Dacă Guvernele Franţei şi Angliei au avut posibilitatea de a împiedica producerea acestui sabotaj, faptul că am stat cu braţele încrucişate şi n-am făcut nimic e pur şi simplu o crimă. E o ruşine naţională – ba nu, chiar internaţională.

Consilierul pentru probleme de securitate naţională al Statelor Unite, Richard Lanchester, participant la consfătuirea ţărilor membre ale NATO ce are loc la Bruxelles, a făcut o declaraţie în care a denunţat „masacrul inocenţilor”. El a adăugat: „În aceste zile de doliu, trebuie să ne întrebăm cu toţii cum să facem pentru ca aşa ceva să nu se mai întâmple. Cu mare tristeţe administraţia Davis se alătură ţărilor aliate şi prietene, Franţa şi Anglia, cu cererea de a adopta în întreaga lume Tratatul de supraveghere şi securitate.”

Lille.

Lui Bryson îi îngheţă sângele în vine. Îşi aminti vocile joase, conspirative ale celor doi bărbaţi care ieşeau din biroul lui Jacques Arnaud, la Château Saint-Maurice. Unul era chiar negustorul de arme, celălalt Anatoli Prişnikov, magnatul rus.

„Dar imediat după Lille, spusese Arnaud, drumul va fi liber.”

Imediat după Lille.

Doi dintre cei mai puternici oameni de afaceri ai lumii, unul negustor de arme, celălalt un magnat care, fără îndoială, deţinea sau controla în secret mari segmente din industria rusă de apărare, ştiuseră dinainte despre dezastrul de la Lille, despre atentatul în care muriseră şapte sute de oameni.

După toate probabilităţile, cei doi făceau parte din complot.

Amândoi erau lideri ai Directoratului. Directoratul se afla în spatele coşmarului de la Lille; asta era mai presus de orice îndoială.

Dar în e *scop?* Violenţa fără rost nu era stilul Directoratului; Waller şi ceilalţi conducători se mândriseră întotdeauna cu geniul lor strategic. Totul era strategie, totul servea unui ţel suprem. Uciderea câtorva agenţi operativi putea fi justificată doar prin necesitatea de-a îndepărta o povară, un obstacol, o ameninţare. În schimb, uciderea a şapte sute de călători nevinovaţi intra în cu totul altă categoric.

Protestele publice faţă de atentatul asupra Eurostarului erau vehemente, cum era şi firesc în cazul unei asemenea tragedii evitabile.

Tragedie evitabilă.

Cuvântul-cheie era „evitabil”. Profilaxia. Directoratul *îşi dorea această reacţie,* voia să îndemne la apeluri pentru prevenirea oricăror acte de terorism în viitor. Totuşi, *prevenirea* putea însemna multe lucruri. Un tratat pentru combaterea terorismului era, fără îndoială, puţin mai mult decât praf aruncat în ochii oamenilor. Dar un astfel de tratat ar fi condus cu siguranţă la sprijinirea programelor de apărare naţională, la achiziţionarea de arme menite să protejeze siguranţa publică.

Arnaud şi Prişnikov, negustori ai morţii, învestiseră în haosul mondial, deoarece haosul era o formă de piaţă – piaţa mărfurilor lor, a armelor lor, cu o cerere tot mai mare. Aceşti doi magnaţi se aflau, probabil, în spatele tragediei de la Lille şi…

Şi ce altceva? Stătea în stradă şi nu percepea agitaţia pietonilor din jur. Layla citea articolul peste umărul lui, spunându-i ceva, dar el n-o auzea. Rememora ştiri de presă mai vechi, din cartoteca memoriei sale. Câteva incidente recente despre care citise şi văzuse reportaje la televizor, lucruri teribile care la vremea aceea nu păreau direct aplicabile la propria lui viaţă, la misiunea lui.

Cu doar câteva zile în urmă avusese loc o explozie

devastatoare într-o staţie de metrou din Washington, la o oră de vârf a dimineţii, în care pieriseră zeci de oameni. Şi, în aceeaşi zi, ceva mai târziu, un avion american explodase în aer imediat după decolarea de la Aeroportul Kennedy. O sută cincizeci sau o sută şaptezeci de oameni fuseseră omorâţi.

În America, protestele fuseseră vii, zgomotoase.

Preşedintele ţinuse o cuvântare în favoarea aprobării tratatului internaţional pentru securitate, care fusese oprit la Senat. După tragedia de la Lille, naţiunile europene aveau să se alăture americanilor, cerând cu insistenţă măsuri aspre, menite să restabilească echilibrul într-o lume scăpată de sub control.

Control.

Ăsta să fie „înaltul ţel”, al Directoratului? O agenţie de informaţii ticăloasă, cândva un actor mic, însă puternic, din spatele scenei, pe care nu-l cunoştea nimeni, care încerca să obţină controlul acolo unde restul lumii eşuase?

Fir-ar să fie, toate astea erau simple speculaţii, teorii, concluzii trase după date incerte. Lucruri nedovedite, iluzorii, insuficiente. Dar un răspuns la întrebarea iniţială a lui Dunne, motivul pentru care omul de la CIA îl scosese dintr-o izolare resemnată şi aproape că-l obligase să facă investigaţii, începea să i se impună. Era timpul să se pună de acord cu Harry Dunne, să se prezinte la el cu un scenariu, cu ipoteze. Să aştepte să obţină o documentaţie certă, incontestabilă, despre planurile Directoratului ar fi însemnat să lase să se întâmple altă tragedie asemeni celei de la Lille, ceea ce era absolut imoral. Chiar avea CIA nevoie să moară alţi şapte sute de oameni nevinovaţi până să se hotărască să facă ceva?

Şi totuşi…

Cea mai importantă piesă a jocului lipsea.

„Elena ştie?” întrebase Vansina. Deci Directoratul nu ştia unde se afla ea, nici pe cine informase. Era mai important ca oricând ca ea să fie găsită: însăşi întrebarea – *Elena ştie?* – implica faptul că ea trebuia să cunoască ceva esenţial. Ceva ce n-ar fi explicat doar dispariţia ei din viaţa lui, ei ar fi dezvăluit şi modalitatea, calea de-a afla adevăratele intenţii ale Directoratului.

— Ştii ceva despre asta.

Era vocea Laylei: o afirmaţie, nu o întrebare. Înţelese că ea îi vorbea de câtva timp. Se întoarse s-o privească. Ea nu auzise la castel remarca lui Arnaud despre Lille? Se părea că nu.

— Am o teorie, zise el.

— Care?

— Trebuie să dau un telefon. Îi întinse ziarul. Mă întorc imediat.

— Un telefon? Cui?

— Dă-mi câteva minute, Layla.

Ea ridică vocea.

— Ce *ascunzi de* mine? Ce pui de fapt la cale?

Bryson citi în frumoşii ei ochi căprui consternare, durere şi furie. Era îndreptăţită să fie mânioasă. El o folosise drept complice, dar nu-i spusese aproape nimic. Era inacceptabil, mai ales pentru un agent de teren atât de competent şi informat ca ea. Ezită, apoi vorbi:

— Lasă-mă să dau un telefon. Când mă întorc, o să-ţi spun – dar te previn că ştiu mult mai puţin decât îţi închipui.

Ea îi puse o mână pe braţ, un gest grăbit, afectuos, care putea să însemne – mulţumesc, înţeleg, sunt aici pentru tine.

Bryson ar fi dorit s-o sărute pe obraz: o expresie a recunoştinţei pentru curajul şi sprijinul ei.

Porni rapid spre capătul cvartalului, ieşind pe o stradă laterală din Place Bel-Air. Era acolo un mic magazin ce vindea, pe lângă ţigări şi ziare, cartele telefonice. Cumpără una şi găsi un telefon internaţional într-o cabină de pe stradă. Formă 011, apoi 0, apoi o serie de cinci cifre. Se auzi un ton electronic slab; mai formă şapte cifre.

Era o linie telefonică protejată, un număr pe care i-l dăduse Harry Dunne; suna direct la biroul lui Dunne de la CIA şi în camera lui de lucru de acasă. Dunne îi garantase că el şi numai el avea să răspundă.

Telefonul sună o dată.

— Bryson.

Bryson, îşi ţinu răsuflarea, vocea de la celălalt capăt al firului nu era a lui Dunne.

— Cine-i acolo? zise el, în sfârşit.

— Sunt Graham Finneran, Bryson. Dumneata… cred ca ştii cine sunt.

Dunne îl menţionase pe Finneran atunci când se întâlniseră ultima dată în biroul lui de la CIA. Dunne îi spusese că Finneran era aghiotantul lui, unul dintre oamenii care-l însoţiseră la un sediu al CIA din munţii Blue Ridge, unul dintre puţinii oameni de încredere ai lui Dunne.

— Ce-i asta? spuse Bryson prudent.

— Bryson… eu… Harry e la spital. E foarte bolnav.

— Bolnav?

— Ştii că are un cancer în fază terminală – el nu vorbeşte despre asta, dar ieri a avut o criză şi-a trebuit să fie dus la spital cu salvarea.

— Vrei să spui că e mort, asta e?

— Nu… slavă Cerului, nu, dar nu ştiu cât o să mai dureze, ca să fiu sincer. Dar mi-a spus totul despre… proiectul dumitale. Era sincer îngrijorat.

— La ce spital e?

Finneran ezită doar o secundă sau două, dar fusese suficient.

— Nu sunt sigur că ar trebui să spun…

Bryson întrerupse convorbirea. Inima îi bătea puternic şi sângele îi zvâcnea în tâmple. Instinctul îi comandase să închidă telefonul imediat. Ceva nu era în regulă. Dunne îl asigurase că nimeni altcineva nu va răspunde la telefonul lui şi n-ar fi încălcat înţelegerea nici pe patul de moarte. Dunne îl cunoştea pe Bryson şi îşi imagina cum ar fi reacţionat într-o asemenea situaţie.

Nu. Graham Finneran – dacă *fusese* Graham Finneran.

Bryson nu-i cunoştea vocea, n-ar fi răspuns niciodată la telefon. Dunne n-ar fi permis asta.

Ceva era în neregulă şi era mai mult decât boala omului de la CIA.

Ajunsese în cele din urmă Directoratul la principalul său adversar din cadrul Agenţiei, neutralizase până la urmă pe ultimul apărător al instituţiei care se opunea puterii lor tot mai mari?

Trecu în fugă prin Place Bel-Air şi o găsi pe Layla tot lângă chioşcul de ziare.

— Trebuie să mă duc la Bruxelles, zise el.

— Ce? De ce la Bruxelles? Ce înseamnă asta?

— Acolo e un om – cineva la care trebuie să ajung.

Ea îl privi întrebător şi, în acelaşi timp, rugător.

— Haide. Ştiu o pensiune în cartierul Marolles. E dărăpănată, sărăcăcioasă şi se află într-o zonă nu prea plăcută a oraşului. Dar e sigură şi necunoscută şi nimeni nu s-ar gândi să ne caute acolo.

— Dar de ce la *Bruxelles?*

— E singura şansă, Layla. Acolo e cineva care ne poate fi de folos, cineva extrem de sus-pus. Un bărbat pe care unii oameni îl consideră ultimul om onest din Washington.

15

Sediul central al Corporaţiei Systematix includea şapte clădiri mari din oţel şi sticlă, amplasate în mijlocul unui minunat peisaj silvestru, în apropiere de Seattle, Washington, în fiecare clădire existau săli de mese şi de gimnastică.

Angajaţii corporaţiei, renumiţi pentru loialitatea şi discreţia lor, formau o comunitate strâns unită. Ei proveneau de la cele mai bune institute de învăţământ superior din lume şi erau plătiţi cu generozitate. De altfel, aveau mii de colegi răspândiţi pe tot globul, deoarece Systematix deschisese birouri pe tot mapamondul şi deţinea pachete majoritare de acţiuni la multe alte companii.

— Am senzaţia că nu mai suntem în Kansas, îi spuse Tony Gupta, jovialul tehnolog-şef de la Infomed, şefului său, Adam Parker, în vreme ce erau conduşi spre sala de şedinţe.

Parker, directorul executiv al unei companii având o cifră de afaceri de nouă sute de milioane de dolari, zâmbi uşor şi fu nevoit să recunoască faptul că legendarul complex al Corporaţiei Systematix îl impresiona profund.

— Ai mai fost vreodată aici? întrebă Parker, un bărbat înalt şi zvelt, cu părul grizonat, care alergase cândva în cursele de maraton, până când un accident la genunchi îl obligase să renunţe. Acum făcea canotaj, înota şi juca tenis. Era un tip competitiv, calitate ce-l ajutase să-şi înfiinţeze propria companie, specializată în „informatică” medicală şi stocarea de date.

— De mult, zise Gupta. Cu ani în urmă am candidat pentru un post de inginer programator, dar la interviu am fost respins.

Doar ca să ajung până aici a trebuit să semnez trei angajamente de păstrare a secretului. Sunt fanatici în materie de discreţie.

Gupta îşi potrivi cravata, care îl jena. Nu era obişnuit să poarte aşa ceva, dar ocazia nu era una oarecare; Systematix ţinea la etichetă la fel ca multe alte corporaţii ale Noii Economii.

Parker nu avea o părere prea bună despre iminenta achiziţie şi nu suferi de Gupta, în care avea cea mai mare încredere.

— Consiliul de administraţie n-o să mă lase să opresc tranzacţia, spuse Parker încet. Înţelegi asta, nu?

Gupta se uită la însoţitoarea lor, o blondă suplă şi-i aruncă

şefului său o privire de avertizare.

— Să ascultăm mai întâi ce are de spus marele bărbat, răspunse el.

Câteva clipe mai târziu, luară loc alături de alte douăsprezece persoane, bărbaţi şi femei, în sala de la ultimul etaj a celei mai mari clădiri din complex, centrul aparent prolixei şi descentralizatei companii care era Systematix.

Majoritatea celor de faţa – directori de la Infomed – se aflau prima oară faţă în faţă cu legendarul fondator, preşedinte şi director executiv al Corporaţiei Systematix, singuraticul Gregson Manning. În ultimul an, după cum ştia Adam Parker, Manning achiziţionase zeci de asemenea companii, plătind cu bani gheaţă.

„Marele bărbat”, îl numise Gupta şi n-o făcuse pe un ton ironic. Gregson Manning era cu adevărat un mare bărbat, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. El crease din nimic o vastă corporaţie care producea multe dintre infrastructurile Internetului. Toţi cunoşteau povestea vieţii lui – plecase de la Caltech atunci când avea optsprezece ani, trăise în comun cu prietenii lui pasionaţi de computere şi înfiinţase Systematix într-un garaj. Acum era greu de găsit vreo companie care să nu se bizuie pe tehnologia Systematix pentru anumite părţi ale operaţiunilor sale. Systematix era, aşa cum afirmase *Forbes* cândva, o industrie în sine.

Manning se arătase a fi şi un mare filantrop, deşi controversat. Oferise sute de milioane de dolari pentru a sprijini conectarea la reţeaua computerizată a şcolilor din cartierele defavorizate, pentru folosirea tehnologici moderne în scopuri educative. Parker auzise şi zvonuri conform cărora Manning oferise, sub rezerva anonimatului, miliarde de dolari ca să-i ajute pe copiii săraci de vârstă şcolară să ajungă la institute de învăţământ superior.

Presa de afaceri îl idolatriza deoarece, cu toată averea lui, părea a fi modest şi lipsit de pretenţii; era descris nu atât ca un om solitar, cât mai degrabă timid. *Barron's* îl poreclise cândva „Papa Dolar” al Erei informatice.

Parker nu-şi putea controla tulburarea. Aceasta se datora în bună măsură gândului insuportabil că va ceda controlul – ce naiba, se ocupase de Infomed ca de propriul lui copil şi-l durea când se gândea că firma lui urma să devină o componentă minoră a unui conglomerat gigantic. Dar nu era numai asta; se putea vorbi de o ciocnire între culturi. Până la urmă, Parker era

un om de afaceri, pur şi simplu. Principalii săi investitori şi consilieri de asemenea. Vorbeau cu toţii limbajul finanţelor: returnarea capitalului investit, valoarea adăugată de piaţă, un limbaj nu foarte elevat, dar clar, pe care Parker îl înţelegea, în schimb, Manning gândea şi vorbea în termeni generali: despre forţe istorice, despre tendinţe globale. Faptul că Systematix era o corporaţie imensă şi extrem de profitabilă i se părea aproape întâmplător. „Uite ce e, ţie nu ţi-au plăcut niciodată vizionarii”, îi spusese cândva Gupta lui Parker, după una din cursele lor de maraton.

— Sunt încântat că aţi putut veni cu toţii, le spuse Gregson Manning vizitatorilor săi, strângându-le mâna cu putere.

Înalt, bine clădit dar suplu, cu părul negru, lucios, Manning era de o frumuseţe aspră. Maxilarele proeminente şi umerii largi îi dădeau un aer aristocratic. Avea trăsături fine, un nas acvilin, proeminent şi tenul neted, aproape parcă fără pori. Emana sănătate, încredere în sine şi mult farmec personal. Purta pantaloni kaki, o cămaşă albă descheiată la gât şi o jachetă subţire din caşmir. Când zâmbea, dezvăluia nişte dinţi albi, perfect aliniaţi.

— N-aş fi aici dacă n-aş respecta ce a realizat Infomed, iar voi n-aţi fi aici dacă…

Vocea i se stinse, iar zâmbetul se accentua.

— Dacă n-am aprecia prima de patruzeci de procente pe care-o oferiţi pentru acţiunile noastre, interveni râzând Alex Garfield, preşedintele consiliului de administraţie de la Infomed, un tip cu burtă.

Garfield era un capitalist cu imaginaţie limitată, care se întâmplase să facă o foarte necesară infuzie de capital lichid pe vremea când Infomed se afla la începuturi. Investiţia lui în companie nu depăşea cu mult valoarea la care îşi putea schimba acţiunile.

Ochii lui Manning sclipiră.

— Interesele noastre converg.

— Domnule Manning, zise Parker, am câteva temeri – ar putea părea minore faţă de asemenea compensaţii financiare, dar aş vrea totuşi să le exprim.

— Te rog, spuse Manning cu o înclinare uşoară a capului.

— Atunci când o să dobândeşti Infomed n-o să obţii doar o vastă bază de date medicale, ci şi şapte sute de angajaţi devotaţi. Aş vrea să ştiu la ce se pot aştepta ei. Systematix e una

dintre companiile despre care oamenii ştiu totul şi nimic.

E o firmă privată, strict controlată şi multe dintre activităţile ei sunt al naibii de misterioase. Obsesia secretului poate fi puţin îngrijorătoare, cel puţin pentru cineva din exterior.

— Secret?

Manning clătină din cap, iar zâmbetul îi dispăru.

— Cred că priveşti lucrurile exact pe dos. Aş regreta foarte mult dacă ai considera misterioase marile noastre obiective.

— Nu cred că înţelege cineva exact schema dumneavoastră de organizare, ripostă Parker morocănos.

Privind în jur, sesiză respectul copleşitor pe care ceilalţi i-l acordau lui Gregson Manning şi înţelese că remarcile lui nu erau deloc bine venite; mai înţelese şi că aceea era ultima sa ocazie de-a le exprima.

Manning îl privi drept în ochi, dar nu ostil.

— Prietene, eu nu cred în beneficiile organizării tradiţionale, în ierarhizări, bariere şi relaţii bazate pe „rapoarte cu linii punctate”. Cred că toţi cei de-aici ştiu asta. Cheia succesului nostru la Systematix – a succesului nostru deloc neglijabil, cred că pot spune asta fără lipsă de modestie – a fost faptul că am renunţat la vechea manieră de a lucra.

— Dar există o logică în orice structură corporatistă, insistă Parker, în vreme ce restul celor prezenţi îi aruncau priviri piezişe.

Până şi Tony Gupta întinse mâna şi-l atinse pe braţ ca să-l tempereze. Parker nu era obişnuit să-şi ţină gura şi s-ar fi ocărât singur dacă ar fi făcut-o.

— Sectoarele auxiliare şi alte fleacuri constituie raţiunea întocmirii de organigrame, nu-mi place să spun asta. Vreau doar să ştiu cum intenţionezi să integrezi achiziţia făcută.

Manning îi vorbi ca unui copil retardat:

— Cine a inventat corporaţia modernă? Oameni ca John D. Rockefeller la Standard Oil şi Alfred Sloan la General Motors. În perioada postbelică de expansiune economică au fost Robert Menamara la Ford, Harold Geneen la ITT şi Reginald Jones la General Electric. A fost perioada de înflorire a straturilor manageriale compuse, cu directori executivi asistaţi de echipe de proiectanţi, revizori contabili şi strategii de operaţiuni. Structurile rigide erau necesare pentru a conserva şi coordona cea mai rară resursă dintre toate, cel mai *valoros* bun: informaţia. Şi ce se întâmplă dacă informaţia ajunge la fel de liberă şi disponibilă ca şi aerul pe care-l respirăm şi apa pe care-o

bem? Toate astea devin inutile. Toate astea cedează.

Parker îşi aminti un citat de-al lui Manning, apărut în *Barron's* – ceva în sensul că Systematix urmărea să „înlocuiască uşile cu ferestrele”. Trebuia să admită că omul era fascinant, de o claritate fantastică egală cu reputaţia sa.

Parker se foi în scaun stingherit. *Toate astea cedează.*

— Cedează în favoarea cui?

— Dacă vechea modalitate era ierarhia verticală, noua manieră de abordare constă în inventarea reţelelor orizontale, trecând peste limitele organizatorice. Suntem pe cale să edificăm o reţea de companii cu care să *colaborăm,* nu să le dirijăm de sus. Hotarele au dispărut. Logica acestor reţele pune accentul pe sistemele cu autocontrol dirijate de informaţii. Printr-o continuă monitorizare eliminăm factorii de risc din structura organizaţională, dar şi din afara ei.

Soarele ce apunea în spatele lui Gregson Manning contura o aură în jurul capului său, amplificându-i tulburătoarea forţă.

— Dumneata eşti întreprinzător. Priveşti înainte şi ce vezi? Pieţe de capital atomizate. Pieţe ale muncii dispersate. O organizare piramidală cedând locul modalităţilor de colaborare mai fluide, autoadministrate. Toate astea impun exploatarea principiului conexiunilor, nu doar pe plan intern, ci şi extern, ajungându-se la strategii comune cu partenerii, controlul extinzându-se dincolo de orizontul proprietăţii. Canalele informaţionale se recombină. Trebuie să existe transparenţă la toate nivelurile. Nu fac decât să exprim o idee vagă, o intuiţie pe care cred că o avem cu toţii despre viitorul capitalismului.

Parker era zăpăcit de peroraţia lui Manning.

— După felul cum vorbeşti, s-ar părea că Systematix nu e o corporaţie.

— Numeşte-o cum vrei. Atunci când hotarele devin cu adevărat permeabile, nimic nu e mai uşor de localizat decât o firmă tradiţională. Dar noi am trecut deja printr-o epocă de manageriat care nu seamănă cu nici o alta. Poetul Robert Frost spunea că dacă ai garduri bune, ai vecini buni. Ei bine, eu nu cred asta. Porozitate, ziduri prin care poţi vedea, pe care le poţi deplasa de câte ori ai nevoie – asta cere lumea în ziua de azi. Ca să ai succes, trebuie să fii în stare să treci prin ziduri.

Alex Garfield se întoarse către directorul său executiv.

— Nu pretind că înţeleg toate astea, dar, Adam, dosarul vorbeşte de la sine. Gregson Manning nu trebuie să se apere în

faţa nimănui. Presupun că el nu crede într-o acumulare de companii izolate. Vorbeşte despre integrare în felul lui.

— Zidurile trebuie să cadă, zise Manning, stând foarte drept. Asta-i realitatea din spatele retoricii retehnologizării. S-ar putea susţine că ne întoarcem la revoluţia industrială. Revoluţia industrială a adus diviziunea muncii în sarcini precise; noi încercăm să trecem de la sarcini la *procese* şi s-o facem într-un domeniu vizibil.

Dezamăgit, Parker îşi continuă şirul de întrebări:

— Totuşi, multe dintre tehnologiile în care aţi investit – reţelele şi restul – ei bine, nu înţeleg raţiunea din spatele lor. Şi pe urmă mai e şi raportul ăla de la Consiliul audiovizualului care spune că Systematix e pe cale să lanseze o nouă flotă de sateliţi de joasă altitudine. De ce? E disponibilă o bandă de frecvenţe foarte largă. De ce *sateliţi?*

Manning dădu din cap, de parcă l-ar fi încântat întrebarea.

— Poate că a venit timpul să ne lărgim orizontul.

În încăpere se auziră murmure de aprobare şi râsete.

— Am vorbit despre afaceri, continuă Manning. Dar gândeşte-te şi la vieţile noastre. Ai menţionat mai devreme intimitatea. Convenţiile intimităţii tratează sfera privată ca pe un domeniu de libertate personală.

Expresia de pe chipul lui Manning deveni gravă.

— Dar pentru mulţi, poate fi sfera violenţelor intime şi a abuzurilor. Gospodina care e violată şi jefuită sub ameninţarea cuţitului, bărbatul a cărui casă a fost invadată de tâlhari înarmaţi – întreabă-i pe ei despre valoarea intimităţii.

Informaţia în toată amploarea ei înseamnă *eliberare de* violenţă, de abuzuri, de durere. Iar dacă Systematix poate orienta societatea spre acest ţel, înseamnă că avem de-a face cu ceva ce n-a mai existat în istoria umanităţii – ceva foarte apropiat de *securitatea totală*. Într-o anume măsură, supravegherea a jucat un rol mai mare în vieţile noastre şi sunt mândru de contribuţia pe care am avut-o în acest sens – mă refer la videocamerele din ascensoare, metrou, parcuri şi multe altele. Adevăratele sisteme sofisticate de supraveghere, ceea ce ai putea numi butoane de alarmă, sunt în prezent accesibile doar celor bogaţi. Ei bine, hai să le *democratizăm.*

Să-i aducem pe toţi în cadru. Jane Jacobs scria despre „ochii de pe stradă”, dar noi putem merge chiar mai departe. Retorica despre satul global a fost doar retorică, dar ea poate deveni

reală datorită noilor tehnologii.

— Ar însemna ca o singură organizaţie să-şi asume prea multă putere.

— Numai că acea putere nu mai e amplasată discret, ci e o *reţea* de sancţiuni extinsă la întreaga societate. În orice caz, cred ca vezi prea îngust lucrurile. De îndată ce adevărata siguranţă şi securitatea vor deveni universale, cu toţii vom avea în sfârşit putere asupra propriilor noastre vieţi.

Manning fu întrerupt de o bătaie în uşă; asistentul lui personal stătea în prag şi părea îngrijorat.

— Da, Daniel, zise Manning, surprins de deranj.

— Un apel telefonic, domnule.

— Nu e momentul potrivit.

Manning zâmbi. Tânărul asistent tuşi discret.

— De la Biroul Oval, domnule. Preşedintele spune că e urgent.

Manning se întoarse către adunare.

— Atunci, vă rog să mă iertaţi. Mă întorc imediat.

În vastul său birou hexagonal, scăldat în soare, dar răcoros, Manning se instala în fotoliu şi deschise telefonul.

— Sunt aici, domnule preşedinte, spuse el.

— Greg, ştii că nu te-aş fi deranjat dacă n-ar fi fost ceva important. Avem nevoie de ajutor. Există un sistem de supraveghere a organizaţiilor teroriste, dar îi lipseşte o verigă, cea de deasupra oraşului Lille, din Franţa. Zece oameni de afaceri americani au fost ucişi în atentatul care a avut loc acolo. Nici unul dintre sateliţii noştri nu se afla deasupra la momentul potrivit. Guvernul francez ne bate la cap de ani de zile să oprim survolurile, să nu ne amestecăm în intimitatea cetăţenilor săi, aşa că de obicei videocamerele sunt închise pe acel segment al continentului. Cel puţin aşa mi-au spus experţii, eu nu pricep o boabă. Tot ei ziceau că sateliţii lui Systematix se aflau pe poziţie, că ar fi surprins imaginile care ne trebuie.

— Domnule preşedinte, ştiţi că sateliţii noştri n-au primit aprobare pentru recunoaştere fotografică. Sunt autorizaţi doar pentru telecomunicaţii şi telefonie digitală.

— Ştiu că asta i-au spus oamenii tăi băieţilor lui Corelli.

— Dar administraţia dumneavoastră a decis să restricţioneze folosirea aparaturii neoficiale de supravegheat.

În timp ce vorbea, Manning privea fotografia fiicei lui, aflată pe birou: o fată cu părul de culoarea nisipului, zâmbind visător,

şovăielnic, de parcă s-ar fi amuzat de o glumă.

— Dacă vrei să-mi pun cenuşă în cap, Greg, o s-o fac. Nu sunt aşa de mândru ca să nu mă rog. Dar, la naiba, e o treabă serioasă. Ne trebuie ce aveţi voi. Pentru Dumnezeu, slăbeşte puţin şurubul. N-am uitat ce-ai făcut pentru mine în trecut, n-o să uit nici de data asta.

Manning lăsă să se scurgă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Informaticienii de la NSA să-l sune pe Partovi la biroul meu. O să transmitem tot ce avem.

— Mulţumesc, zise preşedintele Davis cu glas răguşit.

— Sunt la fel de îngrijorat de problema asta ca şi dumneavoastră, spuse Manning, cu ochii zăbovind pe fotografia fetiţei cu părul ca nisipul. El şi soţia lui o botezaseră Ariei şi era într-adevăr o fiinţă magică. Trebuie să ne unim eforturile.

— Am înţeles, zise preşedintele, stingherit de insistenţa lui. Am înţeles. Am ştiut că o să mă scoţi din încurcătură.

— Cu toţii suntem implicaţi, domnule preşedinte.

Îşi aminti că râsul lui Ariei semăna cu sunetele subţiri ale unei cutii muzicale.

— La revedere, Gregson. Şi mulţumesc.

Închizând telefonul, lui Manning îi trecu prin minte că nu-l auzise niciodată pe preşedintele Malcolm Davis vorbind atât de încordat.

16

Pensiunea se afla într-o zonă săracă din Bruxelles, numită Marolles, un refugiu pentru proscrişii oraşului. Multe dintre clădirile din secolul al XVII-lea se transformau în ruine, prăbuşindu-se piatră cu piatră. Locatarii sărăciţi ai stabilimentelor proveneau, în majoritate, din bazinul mediteranean, mulţi fiind magrebeni. O corpolentă şi bănuitoare magrebană, proprietara pensiunii La Samaritaine, stătea posacă în spatele unui ghişeu de recepţie, într-un spaţiu întunecat şi urât mirositor ce servea drept hol. Clientela ei era formată din oameni aflaţi în trecere, infractori mărunţi şi imigranţi nevoiaşi; femeia îl consideră pe bărbatul cu înfăţişare respectabilă, sosit în toiul nopţii bine îmbrăcat, ca fiind foarte nepotrivit cu acel loc şi, în consecinţă, suspect.

Bryson sosise cu trenul şi înfulecase în grabă o cină târzie la un bistrou de pe drum. El o întrebă pe proprietăreasă care era numărul camerei prietenei lui, despre care credea că venise mai devreme. Femeia ridică insinuant sprâncenele şi-i spuse numărul, zâmbind semnificativ.

Layla sosise în urmă cu câteva ore pe Aeroportul Zaventem, cu o cursă Sabena, la care îşi cumpărase bilet în ultimul moment. Deşi era trecut de miezul nopţii şi Bryson se aştepta ca ea să fie frântă de oboseală, observă lumina ce se strecura pe sub uşa ci. Bătu la uşă şi ca îi deschise.

Layla turnă whisky în două pahare, dintr-o sticlă pe care o cumpărase lângă Vieux Marche.

— Aşadar, cine e acel „om onest” din Washington cu care vrei să te întâlneşti aici? Nu poate fi cineva de la CIA, doar dacă n-ai găsit un om onest la Langley.

Vânătăile de pe faţa, căpătate în lupta cu Jan Vansina, deveniseră violacee.

Bryson sorbi din pahar, apoi se aşeză într-un fotoliu şubred.

— Nu e cineva de la Agenţie.

— Atunci?

El dădu din cap.

— Nu încă.

— Nu încă *ce?*

— O să-ţi spun când o să vină momentul. Dar nu acum.

Aşezată pe partea opusă a mesei mici, a cărei imitaţie de furnir se jupuia, ea puse paharul jos.

— Te ascunzi de mine – *continui* să te ascunzi, serios – şi nu asta ne-a fost înţelegerea.

— N-a fost nici o înţelegere, Layla.

— Chiar crezi că te-aş urma orbeşte, într-o misiune pe care n-o înţeleg? Era furioasă.

— Nu, sigur că nu, zise el obosit. Dar, Layla, nu numai că nu ţi-am cerut ajutorul, ci am încercat să te descurajez, să te îndepărtez. Nu fiindcă nu credeam că mi-ai fi de ajutor – ai fost grozavă, de *nepreţuit – ei* pentru că nu-mi puteam asuma responsabilitatea de a-ţi pune viaţa în pericol. Asta e bătălia *mea,* misiunea *mea.* Dacă există vreun beneficiu auxiliar, dacă ceea ce am afla serveşte şi scopului tău, cu atât mai bine.

— Eşti teribil de dur.

— Poate ca sunt fără inimă. Poate că *trebuie* să fiu.

— Dar ai şi o latură blândă, grijulie. O simt. Şi mai cred că ai fost însurat.

— Da? Ce te face să spui asta?

— Ai fost, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Cum ţi-ai dat seama?

— Există ceva în felul cum te porţi cu mine, cu femeile în general. Eşti prudent, desigur – la urma urmei, nu mă cunoşti – dar în acelaşi timp te simţi bine cu mine, nu-i aşa?

Bryson zâmbi amuzat, dar nu spuse nimic. Ea continuă:

— Cred că cei mai mulţi bărbaţi din… branşa noastră nu ştiu cum să trateze femeile-agenţi. Noi suntem fie persoane neutre, fără sex, fie potenţiale cuceriri. Dumneata pari să înţelegi că problema e mai complexă – că o femeie, ca şi un bărbat, poate fi şi una şi alta, sau ceva cu totul diferit.

— Vorbeşti în şarade.

— Nu asta vreau. Cred doar… ei bine, cred că vreau să spun că noi suntem bărbat şi femeie…

Bryson înţelesese aluzia ei, dar nu se trăda. Era o femeie extraordinară şi se simţea tot mai puternic atras de ea, pe măsură ce petreceau mai mult timp împreună. A da curs acelei atracţii ar fi fost un gest de egoism; ar fi alimentat speranţe pe care n-avea de gând să le satisfacă, nu *putea* să le satisfacă, până când nu înţelegea ce se întâmplase între el şi Elena.

Plăcerea fizică ar fi fost momentană, trecătoare şi ar fi sfârşit prin a-i zăpăci, alterându-le relaţia, introducând un element de

destabilizare.

— Pari să vorbeşti din experienţă, zise el, despre cum nu înţeleg unii bărbaţi femeile care au ocupaţia dumitale. Soţul dumitale – spuneai că ai fost măritată cu un militar israelian – era unul dintre acei bărbaţi care nu înţelegeau?

— Pe-atunci eram altă persoană. Nici măcar o tânără femeie – ci o fată, pe jumătate adultă.

— Moartea lui te-a schimbat? întrebă el cu blândeţe.

— Şi cea a tatălui meu, deşi nu l-am cunoscut niciodată. Ea căzu pe gânduri şi sorbi înainte de a continua: Yaron, soţul meu, era încartiruit la Kiryat Shmona în timpul *intifadei;* apăra satul. Într-o zi, aviaţia israeliană a lansat un atac cu rachete asupra unei baze a teroriştilor din Hezbollah, Valea Bekaa, nu departe de locul unde am copilărit şi a ucis din întâmplare o mamă şi pe cei cinci copii ai ei. A fost un coşmar. Hezbollah-ul s-a răzbunat, lansând rachete Katiuşa asupra satului Kiryat Shmona. Yaron îi ajuta pe săteni să intre în adăposturi. A fost lovit de o rachetă şi a ars de viu. Îl privi, cu lacrimi în ochi şi continuă: Spune-mi, cine-a avut dreptate? Hezbollah-ul, a cărui unică misiunea pare a fi cea de a ucide cât mai mulţi israelieni? Aviaţia israeliană, care era atât de hotărâtă să elimine o tabără a Hezbollahului încât nu-i păsa dacă omora oameni nevinovaţi?

— O cunoşteai pe mama care a fost ucisă împreună cu cei cinci copii, nu-i aşa? zise Bryson încet.

Ea dădu din cap şi îşi muşcă buza, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Era sora mea, sora mea… mai mare. Nepoţelele şi nepoţeii mei.

Câteva clipe nu fu în stare să vorbească. Apoi spuse:

— Vezi, nu întotdeauna sunt vinovaţi cei care lansează Katiuşele, ci cei care le furnizează. Sau cei care stau în buncăre, în faţa hărţilor şi planifică atacul. Un om ca Jacques Arnaud, care controlează jumătate din Adunarea Naţională franceză şi se îmbogăţeşte vânzând arme teroriştilor, demenţilor, fanaticilor lumii. Atunci când o să hotărăşti, în sfârşit, că poţi avea încredere în mine, când o să-mi spui pentru ce îţi rişti viaţa şi ce speri să afli… vreau să ştii cu cine ai de-a face. Se ridică şi-l sărută pe obraz. Iar acum vreau să mă culc.

Bryson se duse în camera lui şi, după ce analiză situaţia, ajunse la concluzia că trebuia să ajungă la Richard Lanchester

cât mai curând posibil; în dimineaţa zilei următoare avea să dea nişte telefoane, ca să-l găsească pe consilierul pentru securitate naţională. Era conştient de faptul că deţinea prea puţine informaţii şi că are prea puţin timp. După dispariţia misterioasă a lui Harry Dunne, din cine ştie ce cauză, Lanchester era singurul om din guvern care avea atât influenţa, cât şi independenţa care să-i permită să acţioneze împotriva Directoratului. Deşi Bryson nu se întâlnise niciodată cu el, cunoştea câteva date din biografia lui: Lanchester făcuse milioane de dolari pe Wall Street, dar, pe la patruzeci şi cinci de ani, renunţase la afaceri pentru a intra în viaţa publică.

Condusese Compania electrică a prietenului său Malcolm Davis şi, drept răsplată, fusese numit consilierul pentru securitate naţională al lui Davis, funcţie în care se făcuse imediat remarcat. Probitatea şi inteligenţa sa îl făceau să pară o anomalie printre oficialii corupţi de pe Beltway. Era cunoscut pentru corectitudinea lui şi avea reputaţia de om amabil şi nepretenţios.

Reportajul din ziar despre măcelul de la Lille menţiona faptul că Lanchester venise la Bruxelles pentru ceea ce se anunţase a fi o vizită la Cartierul General al Puterilor Aliate din Europa; acolo urma să poarte discuţii cu secretarul general al NATO.

Va fi foarte greu să ajungă la Lanchester, mai ales în preajma cartierului general al NATO, dar trebuia să existe o soluţie.

La ora cinci dimineaţa, după un somn întrerupt de vacarmul traficului şi de strigătele chefliilor, Bryson se trezi, se spălă cu apă rece, fiindcă nu era caldă şi concepu un plan.

Se îmbrăcă repede, ieşi în stradă, găsi un chioşc de ziare deschis toată noaptea şi cumpără mai multe ziare şi reviste din toată lumea, mai ales europene. Aşa cum se aşteptase, multe jurnale, printre care *International Herald Tribune, Times* de la Londra, Le *Monde, Le Figaro* şi *Die Welt,* publicau lungi reportaje despre tragedia de la Lille. Multe dintre ele îl menţionau pe Richard Lanchester, reproducând deseori aceleaşi citate; câteva publicau şi lungi interviuri cu consilierul de la Casa Albă. Bryson luă teancul de gazete şi se duse la o cafenea, unde comandă câteva ceşti de cafea tare şi începu să citească articolele, făcând însemnări.

Unele ziare îl pomeneau nu numai pe Lanchester, ci şi pe purtătorul său de cuvânt, de la Consiliul Naţional de Securitate,

un bărbat pe nume Howard Lewin. Venise şi el la Bruxelles, însoţindu-şi şeful în delegaţia Casei Albe care vizita cartierul general al NATO.

Purtători de cuvânt precum Howard Lewin trebuie să fie disponibili tot timpul, pentru a răspunde întrebărilor presante ale jurnaliştilor. Întorcându-se în camera de hotel, Bryson îl sună.

— Domnule Lewin, nu cred că am mai vorbit până acum, zise Bryson cu glasul apăsat al unui ziarist versat. Sunt Jim Goddard, şeful biroului european al cotidianului *Washington Post;* regret că vă deranjez atât de devreme, dar avem o bombă de presă şi-aş vrea să mă ajuţi.

Captă imediat atenţia lui Lewin.

— Sigur… ăă, Jim?… ce s-a întâmplat?

— Voiam să-ţi ofer o imagine de ansamblu. Suntem pe cale să tipărim pe prima pagină un reportaj senzaţional, bine documentat, despre Richard Lanchester. Mă tem că n-o să vă bucuraţi prea tare. De fapt, ca să vorbesc pe şleau, asta ar putea însemna sfârşitul carierei lui Lanchester. E un material distrugător – rezultatul unei investigaţii de trei luni.

— Iisuse! Despre ce naiba e vorba?

— Păi, domnule Lewin, ar fi cazul să-ţi spun că s-au făcut presiuni asupra mea, de sus, ca să-i dau drumul afurisitului de articol şi să nu scap o vorbă înainte de a apărea în presă. Personal, consider materialul acesta extrem de dăunător nu doar pentru Lanchester, ci şi pentru securitatea naţională, iar eu…

Bryson tăcu intenţionat, pentru ca vorbele lui să-şi facă efectul. Apoi aruncă un colac de salvare, pe care purtătorul de cuvânt, neavând de ales, îl prinse.

— Voiam să-i ofer şefului dumitale măcar ocazia de a reacţiona… poate chiar, ce dracu', să se eschiveze o vreme, încerc să-mi stăpânesc admiraţia pe care o am faţă de consilier, astfel încât să nu influenţeze activitatea pe care o desfăşor în această redacţie; probabil că n-ar fi trebuit să dau telefonul acesta, deşi dacă aş putea să vorbesc la telefon cu dânsul, poate că aş reuşi să evit situaţia asta…

— Ştii cât e ora la Bruxelles? se bâlbâi Lewin. Această… această acţiune de ultim moment… e o înscenare blestemată, e ceva cu totul iresponsabil din partea ziarului dumitale…

— Ascultă, domnule Lewin, asta e părerea dumitale, dar vreau să-ţi fie clar că ţi-am dat posibilitatea de a stinge acest foc şi că vei fi răspunzător de întreaga poveste – stai puţin… după care

strigă spre un coleg imaginar: *Nu, nu poza aia, aia cu capul lui Lanchester, idiotule,* apoi reluă conversaţia:... dar să-i spui şefului dumitale că vreau să mă sune la numărul acesta de telefon în următoarele zece minute, dacă nu, vom da drumul reportajului împreună cu precizarea: „Domnul Lanchester a refuzat să comenteze”, e clar? Spune-i lui Lanchester – te sfătuiesc să foloseşti exact cuvintele astea – că fondul articolului se referă la relaţia lui cu un oficial rus pe nume Ghenadi Rosovski, ai înţeles?

— Ghenadi... Şi mai cum?

— Ghenadi Rosovski, repetă Bryson, dându-i numărul de la Washington al telefonului său mobil, pentru ca Lewin să nu-şi dea scama că el era la Bruxelles. Zece minute!

Telefonul lui Bryson sună după un minut şi jumătate.

Recunoscu imediat vocea baritonală, cultivată, cu accent pe jumătate britanic.

— Sunt Richard Lanchester, spuse consilierul pentru securitate naţională, pe un ton aproape exasperat. Ce dracu’ se întâmplă aici?

— Presupun că purtătorul dumneavoastră de cuvânt v-a adus la cunoştinţă informaţiile pe care intenţionăm să le publicăm.

— Mi-a spus numele unui rus de care n-am auzit niciodată – Ghenadi nu ştiu cum. Despre ce e vorba, domnule Goddard?

— Cunoaşteţi al naibii de bine adevăratul nume al lui Ted Waller, domnule Lanchester...

— Cine dracu’ e Ted Waller? Ce înseamnă asta?

— Trebuie să stăm de vorbă, domnule Lanchester. Imediat.

— Ei bine, dă-i drumul! Sunt aici. Ce fel de acuzaţii pregăteşte *Post?* Goddard, nu ne-am întâlnit niciodată, dar sunt sigur că nu te îndoieşti de faptul că o cunosc pe directoarea dumitale, am numărul ei de telefon de-acasă şi n-o să ezit nici o clipă s-o sun!

— Trebuie să vorbim între patru ochi, nu la telefon. Eu sunt în Bruxelles; pot să ajung în Mons într-o oră, la sediul CGPAE. Vreau să anunţaţi serviciul de pază de la poartă, ca să pot intra fără probleme. Vom avea o discuţie sinceră.

— Eşti *la Bruxelles?* Eu credeam că eşti la Washington! Ce dracu’...

— Într-o oră, domnule Lanchester. Şi vă sugerez să nu daţi nici un telefon până când ajung eu acolo.

Bătu încet la uşa Laylei, care-i deschise imediat. Era deja

îmbrăcată şi mirosea plăcut a şampon şi săpun.

— Am trecut pe lângă camera ta acum câteva minute.

Te-am auzit vorbind la telefon. Nu, nu-mi spune, n-o să întreb; îmi vei spune când va veni momentul.

Bryson se aşeză.

— Păi, cred că a sosit momentul, Layla, spuse el şi se simţi eliberat chiar înainte să vorbească. Era o senzaţie fizică, de parcă ar fi reuşit în sfârşit să respire profund după ce fusese mult timp lipsit de aer. Trebuie să-ţi spun, fiindcă o să am nevoie de ajutorul tău şi sunt sigur că ei vor să încerce să mă scoată din circulaţie.

— Ei…? Ce vrei să-mi spui?

Alegându-şi cu grijă cuvintele, el începu să vorbească, relatându-i ceea ce nu-i mai spusese decât recent dispărutului director adjunct al CIA, Harry Dunne. Îi mărturisi că avea misiunea să se infiltreze şi apoi să distrugă o organizaţie obscură cunoscută unui număr foarte mic de oameni sub numele de Directorat; apoi îi vorbi despre încercarea lui disperată de a-l implica în acel efort pe Richard Lanchaster.

Ea îl asculta cu ochii măriţi de uimire, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Cred că nu înţeleg pe deplin. Asta nu-i o agenţie americană – internaţională, multilaterală?

— Acesta-i un fel de-a spune. Când lucram pentru ei, aveau sediul la Washington, deşi cartierul lor general pare să se fi mutat. Unde, nu ştiu.

— Ce vrei să spui – că pur şi simplu au dispărut?

— Cam aşa ceva.

— Imposibil! O agenţie de informaţii e ca orice altă instituţie – are numere de telefon, faxuri, computere, fără a mai vorbi despre funcţionari. E ca şi cum – care-i expresia în engleză? – ai încerca să ascunzi un elefant în mijlocul unei camere.

— Directoratul, când lucram acolo, era restrâns, auster, agil şi priceput la diverse forme de camuflaj. Cam în felul cum CIA reuşeşte să-şi deghizeze proprietăţile în spatele unor aparent banale firme private.

Îngândurată, ea dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

— Şi vrei să spui că ei sunt în competiţie cu CIA, MI-6, Mossad şi La Surete? Iar celelalte agenţii ştiu lucrul acesta?

— Nu, nu e deloc aşa. Membrilor săi li se dă de înţeles că execută operaţiuni care nu le sunt permise altor agenţii

importante, fie prin statut, fie din cauza politicii oficiale.

Ea dădu din cap, posomorâtă.

— Cu toate astea, reuşesc să-şi ţină secretă propria lor existenţă? Cum e posibil? Oamenii bârfesc, secretarele au prieteni… există comisii de supraveghere în Congres…

Se duse la măsuţa de toaletă şi, vizibil distrată, începu să scotocească prin mica trusă de farduri şi scoase în cele din urmă un ruj. Aplică un strat subţire de ruj şi îşi tampona buzele cu un şerveţel.

— Păi, în asta constă ingeniozitatea lor! O compartimentare extrem de riguroasă combinată cu o atentă recrutare – angajaţii sunt aleşi cu grijă, din toată lumea; au o pregătire compatibilă cu acest gen de activitate şi sunt dispuşi sa respecte codul tăcerii. Compartimentarea permite ca agenţii să nu se cunoască între ei decât în treacăt; nimeni nu lucrează cu mai mult de un intermediar. Al meu era o legendă în agenţie, unul dintre fondatori, un om pe nume Ted Waller, pe care ajunsesem să-l idolatrizez, adăugă el cu regret.

— Dar în mod sigur preşedintele ştie!

— Ca să fiu sincer, n-am idee. Cred că existenţa Directoratului n-a fost dezvăluită nici unui ocupant al Biroului Oval. În parte pentru a-l împiedica pe preşedinte să ştie prea multe despre activităţile ilegale şi alte afaceri sordide, astfel încât să le poată nega la o adică.

— Asta-i procedura standard de operare în toate agenţiile de informaţii din lume, fiindcă preşedintele e considerat de comunitatea durabilă a serviciilor de informaţii doar un locatar al Casei Albe. Un simplu chiriaş. Se instalează acolo pentru patru ani, sau pentru opt, dacă are noroc, cumpără porţelanuri noi, redecorează interioarele, angajează şi concediază, ţine o grămadă de cuvântări şi pleacă, în vreme ce spionii rămân. Ei sunt structura constantă a Washingtonului, moştenitorii lui.

— Şi crezi că omul cel mai potrivit să cunoască îndeletnicirile Directoratului e şeful Consiliului pentru Informaţii Externe al preşedintelui, nu? Grupul care se reuneşte în secret pentru a superviza activitatea NSA, a CIA şi a tuturor celorlalte agenţii americane de spionaj?

— Corect.

— Iar şeful acestui consiliu e Richard Lanchester.

— Exact.

Dând din cap, ea spuse:

— De-aceea vrei să te întâlneşti cu el.

— Da.

— Dar de ce? strigă ea. Să-i spui ce?

— Să-i spun ceea ce ştiu despre Directorat, ce cred că se pregăteşte. Asta-i marea întrebare, motivul pentru care am fost scos din izolare: cine controlează acum Directoratul? Cu ce se ocupă în realitate?

— Şi crezi că ai răspunsurile? Ea părea ostilă, aproape potrivnică iniţiativei lui.

— Nu, sigur nu. Am ipoteze, susţinute cu dovezi.

— Ce dovezi? N-ai nimic!

— De partea cui eşti, Layla?

— De partea dumitale! strigă ca. Vreau să te protejez; cred că faci o greşeală.

— O greşeală?

— Te duci la omul acesta, Lanchester, cu... cu o grămadă de minciuni, nişte acuzaţii aiurite – o să te dea imediat afară. O să creadă că eşti nebun!

— Foarte posibil, admise Bryson. Dar trebuie să-l fac să gândească altfel şi cred că o să reuşesc.

— Ce te face să crezi că poţi avea încredere în el?

— Am de ales?

— Poate fi unul dintre duşmani, unul dintre mincinoşi! De unde ştii că nu e?

— Nu mai sunt sigur de nimic, Layla. Mă simt ca într-un labirint, m-am rătăcit. Nu mai ştiu unde mă aflu, cine sunt.

— De ce eşti atât de sigur că omul de la CIA ţi-a spus adevărul? De unde ştii că nu-i unul dintre ei, unul dintre mincinoşi?

— Nu sunt sigur, ţi-am mai spus asta! Nu e o chestiune de certitudine, e o chestiune de calcul, de şansă.

— Deci l-ai crezut când ţi-a spus că părinţii dumitale au fost ucişi?

— Mama mea vitregă – femeia care mi-a fost un fel de paznic după ce-au fost ucişi părinţii mei – mi-a confirmat oarecum asta, deşi e bolnavă, cred că are Alzheimer, e cu mintea rătăcită. De fapt singurii oameni care ştiu adevărul sunt cei pe care-i caut cu disperare – Ted Waller şi Elena.

— Elena e fosta dumitale soţie?

— Oficial nu e fostă soţie. N-am divorţat. Ea a dispărut. S-ar putea spune că suntem separaţi. Bryson oftă. Nu ştiu ce s-a

întâmplat, vreau neapărat să aflu.

— A dispărut pur şi simplu, n-a mai luat legătura cu dumneata?

— Exact.

Ea dădu din cap dezaprobator.

— Cred că încă o mai iubeşti.

El încuviinţă.

— Aş vrea însă să ştiu adevărul. M-a iubit vreodată sau i-am fost doar încredinţat? A fugit de la mine din disperare, de frică sau pentru că a fost obligată?

Se aflase oare despre misiunea lui secretă de la Bucureşti? Fusese Elena contactată de „măturători”, care o speriaseră determinând-o să se ascundă? Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi trebuit să-i lase un mesaj să-i explice situaţia. Să fi descoperit ea că o minţise în legătură cu locul unde fusese în acel weekend? Aflase oare că nu fusese la Barcelona? Şi se simţise trădată?

— Crezi că o să afli adevărul ăsta cutreierând lumea în căutarea agenţilor Directoratului? E o nebunie!

— Layla, de îndată ce ajung la cuibul acesta de viespi, i-am terminat. Ei trebuie să ştie că am dovezi zdrobitoare împotriva lor. Cunosc în detaliu operaţiunile din ultimii douăzeci de ani, în toate au încălcat legile naţionale şi internaţionale.

— Şi-i vei spune toate astea lui Richard Lanchester, sperând că el o să le scoată la iveală şi-o să le pună capăt?

— Dacă e un om atât de bun precum se spune, o va face.

— Şi dacă nu e?

Bryson rămase tăcut şi Layla continuă:

— O să iei o armă cu dumneata.

— Sigur.

— Unde e? N-o ai la dumneata.

El ridică privirea, surprins.

— E în bagaje, tot dezmembrată, ca s-o pot trece prin controlul de la aeroport.

— Uite, spuse ea, pistolul Heckler Koch USR.

— Mulţumesc, dar o să iau Beretta. Zâmbi. Sigur, dacă mai ai pistolul Desert Eagle…

— Nu, Nick, îmi pare rău.

Nick? Deci ea îi ştia adevăratul nume. Doamne, ce altceva mai ştia?

Apoi observă că Layla ţinea pistolul îndreptat spre el. Îi trebuiră câteva clipe până să înţeleagă ce se întâmpla.

Ea îl privi tristă şi spuse:

— Nu te pot lăsa să te întâlneşti cu Lanchester, Nick. Îmi pare sincer rău, dar nu pot.

— Ce dracu' faci? întrebă el.

— Îmi fac meseria. Nu avem de ales. N-am crezut niciodată că o să ajungem aici.

Bryson simţi că se sufocă. Un fior rece îl străbătu.

— Nu, zise el răguşit. Nu tu. Te-au păcălit şi pe tine. Când au…

Nu-şi termină fraza şi ţâşni spre ca atât de brusc încât o surprinse, făcând-o să se retragă instinctiv şi să-şi piardă stăpânirea de sine pentru o fracţiune de secundă. Trase şi zgomotul exploziei răsună asurzitor în încăpere. Glonţul trecu şuierând pe lângă obrazul lui spân, praful de puşcă îi pârjoli faţa şi tâmpla, auzi tubul cartuşului căzând pe podea şi aproape în aceeaşi clipă o lovi. Layla căzu şi scăpă pistolul din mână.

Bryson constată cu surprindere că Layla se transformase într-o tigroaică, însetată de sânge. Ea se ridică în picioare, îşi înfipse mâna dreaptă, ca o gheară, în gâtul lui şi-l lovi în acelaşi timp cu cotul stâng în plex, lăsându-l fără aer.

Bryson reuşi să se îndrepte şi încercă s-o lovească, dar ea se aplecă brusc şi se ridică rapid apucându-l de gât cu mâna dreaptă, sufocându-l.

Bryson se luptase corp la corp cu cei mai periculoşi şi mai bine antrenaţi asasini din lume, însă felul în care acţiona ea îl surprinse, era neobosită ca o maşină şi se bătea cu o ferocitate pe care nu o mai întâlnise. Reuşind să se elibereze din strânsoare, el se ridică din nou, răsucindu-se către ea, dar Layla sări înapoi, deviind lovitura lui cu braţul stâng şi, ghemuindu-se la podea concomitent, îi aplică cu mâna dreaptă o lovitură în stomac.

Bryson icni şi încercă să o apuce de gât, dar ea fu mai rapidă: îl izbi cu putere în spatele genunchiului drept, făcându-l să se încovoaie. Apoi îi aplică o lovitură cu cotul în ceafă, care aproape că-l doborî. Bryson, fără să ţină seamă de durerea atroce, îşi adună toate forţele şi, amintindu-şi tehnicile de luptă învăţate, se dădu la o parte din calea ei, apoi se aruncă frontal spre ea, în timp ce-şi lansă pumnul în rinichiul ei drept. Layla scoase un ţipăt ascuţit, nu de durere, ci de furie. Sări şi făcu o piruetă lovindu-l cu piciorul drept în stomac, cu o forţă uluitoare. Bryson gemu.

Cu o ultimă izbucnire de energie disperată, el încercă să o

doboare cosindu-i picioarele. Când Layla se poticni trăgându-se înapoi, el îşi împinse genunchiul în şalele ei şi o pocni cu cotul în partea laterală a gâtului. Ea ţipă. Fără să-i lase răgazul să riposteze, îşi îndesă cotul în beregata ei. Ea se sufocă, încercând instinctiv să se elibereze. Bryson profită de avantaj, înşfacă pistolul cu mâna stângă şi-o izbi în creştet, calculându-şi atent lovitura ca să n-o omoare şi nici s-o rănească prea tare.

Layla se prăbuşi, Bryson se aplecă şi îi căută pulsul la gât: era în viaţă, dar îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva ceasuri. Oricine ar fi fost, orice ar fi fost, avusese nenumărate ocazii să-l omoare, dar n-o făcuse. Chiar şi acum când aţintise pistolul spre el, ezitase. Probabil că era, ca şi el, minţită şi manipulată, recrutată pentru o misiune despre care avuseseră grijă să nu-i spună nimic. Într-un fel, era şi ea o victimă.

O victimă a Directoratului?

Era posibil, chiar probabil.

Oricum trebuia s-o interogheze, să afle tot ce ştia, dar nu în clipa aceea; nu avea timp.

Cercetă dulapul în care ea îşi atârnase hainele, căutând o sfoară sau ceva cu care să o lege. Găsi tocul cui care se desprinsese de la pantoful ei gri, cu care fusese încălţată la Banca din Geneva. Ceva ascuţit de la un capăt al tocului îi înţepă degetul. Tresărind, ridică tocul şi văzu o mică lamă ascuţită ieşind din capătul ce se ataşa de talpa pantofului. O cercetă mai atent: lama îngustă intra la baza pantofului, tocul fiind fixat prin înşurubare.

Întoarse privirea spre Layla. Era tot inconştientă.

Pantofii ei cu tocuri cui fuseseră prevăzuţi în mod ingenios cu o lamă, care ieşea la iveală prin răsucirea tocului.

Îşi aminti brusc: în biroul lui Jan Vansina, omul Directorului, fusese legată. Atunci şi-ar fi putut tăia cu uşurinţă legăturile ca să scape. Deci, povestea de la Geneva fusese o înscenare.

Layla lucrase mână-n mână cu Vansina, amândoi aparţinând Directoratului. Vansina se prefăcuse doar că o atacă; ea colaborase cu el. În orice moment s-ar fi putut elibera.

Ce însemna asta?

La capătul holului întunecat se afla un mic ascensor de două persoane, de genul celor acţionate prin deschiderea sau închiderea unei uşi rabatabile. Din fericire, părea să nu mai fie nimeni la acel etaj. Bryson o ridică, o săltă pe umăr şi porni.

Coborî cu liftul până la subsolul hotelului şi o aşeză pe Layla

pe podeaua din beton. După o căutare de câteva minute, găsi dulapul femeii de serviciu, scoase găleţile şi cârpele pentru spălat şi o puse în locul lor pe Layla. Cu o frânghie de rufe, îi legă încheieturile şi gleznele, apoi înfăşură sfoara în jurul picioarelor şi bustului, legând-o cu nişte noduri marinăreşti pe care le verifică pentru a fi sigur că nu le va putea dezlega dacă îşi va reveni înainte de întoarcerea lui.

Bryson îşi luă încă o măsură de precauţie îndesându-i un căluş în gură. Apoi închise uşa dulapului şi o încuie.

Pe urmă, Bryson se întoarse în camera de hotel şi se pregăti pentru întâlnirea cu Richard Lanchester.

Într-o cameră întunecată undeva în celălalt capăt al lumii, trei bărbaţi se aflau în jurul unei console electronice; feţele lor încordate erau scăldate de lumina verzuie emisă de diode.

— E o transmisie digitală, venită direct de la Mentor, prin unul din sateliţii noştri din flota spaţială „Intelsat”, spuse unul dintre bărbaţi.

Replica veni imediat, tonul trădând încordarea celui care vorbea.

— Dar sistemul de identificate a vocii… cât de sigur e Voicecast?

— Are o toleranţă între nouăzeci şi nouă şi nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi şapte de grade, zise primul bărbat.

Extrem de sigur.

— Identificarea e afirmativă, remarcă al treilea bărbat. Comunicarea a fost iniţiată de la un telefon mobil GSM, ale cărui coordonate indică Bruxelles, Belgia, iar receptorul e situat la Mons.

Al treilea bărbat învârti un buton. Vocea care se auzi dinspre consolă era uimitor de clară.

— *Ce înseamnă asta?*

— *Trebuie să stăm de vorbă, domnule Lanchester.*

Imediat.

— *Ei bine, dă-i drumul! Sunt aici. Ce fel de acuzaţii pregăteşte* Post? *Goddard, nu ne-am întâlnit niciodată, dar sunt sigur că nu te îndoieşti de faptul că o cunosc pe directoarea dumitale, am numărul ei de telefon de-acasă şi n-o să ezit nici o clipă s-o sun!*

— *Trebuie să vorbim între patru ochi, nu la telefon. Eu sunt în Bruxelles; pot să ajung în Mons într-o oră, la sediul CGPA E. Vreau să anunţaţi serviciul de pază de la poartă, ca să pot intra*

fără probleme. Vom avea o discuţie sinceră.

— *Eşti la* Bruxelles? *Eu credeam că eşti la Washington! Ce dracu…*

— *Într-o oră, domnule Lanchester. Şi vă sugerez să nu daţi nici un telefon până când ajung eu acolo.*

— Ordonă o interceptare, spuse unul dintre supraveghetori.

— Decizia trebuie luată la un nivel superior, spuse altul. Poate că Prometeu preferă să adune în continuare informaţii despre activităţile obiectivului, despre cât de multe ştie.

— Dar dacă cei doi se întâlnesc într-un loc sigur – la ce fel de penetrare ne putem aştepta?

— Doamne Sfinte, Mecabe! Există vreun loc pe care nu-l putem penetra? Transmite înregistrarea. Prometeu va decide cursul acţiunii.

PARTEA A TREIA

17

Consilierul pentru securitate naţională al preşedintelui stătea vizavi de Bryson, la masa din mahon lustruit, încordarea îi adâncise cutele de pe fruntea înaltă. Timp de peste douăzeci de minute, Richard Lanchester ascultase fascinat relatarea lui Bryson, dând din cap, luându-şi notiţe, întrerupându-l doar pentru vreo clarificare. Întrebările lui nu erau numai oportune, ci şi precise, pătrunzând prin învelişul de ambiguităţi şi confuzie până la esenţa problemei. Bryson era impresionat de inteligenţa interlocutorului său. Consilierul asculta atent, profund concentrat. Bryson vorbea de parcă i-ar fi raportat unui şef sau unui ofiţer anchetator, aşa cum obişnuia să-l informeze pe Waller după încheierea unei operaţiunii: calm, obiectiv, evaluând lucid probabilităţile, însă fără să emită ipoteze lipsite de acoperire. Încerca să creeze un context în care dezvăluirile lui să capete sens. Era o treabă grea.

Cei doi stăteau într-un spaţiu special amenajat în interiorul centrului de comandă şi control al secretariatului general al NATO, un fel de cameră-în-cameră, izolată acustic şi denumită neoficial „balonul”. Pereţii şi podeaua formau un singur modul, separat de zidurile de beton dimprejur de nişte blocuri din cauciuc gros, care împiedicau propagarea vibraţiilor sonore în exterior. Contramăsurile de supraveghere tehnică erau puse în funcţiune zilnic, verificându-se astfel siguranţa balonului şi eventuala prezenţă a unor dispozitive de ascultare.

Serviciul de pază controla în fiecare zi încăperea şi împrejurimile sale. Nu erau ferestre, deci nici riscul pătrunderii razelor laser sau microundelor care ar fi putut descifra vibraţiile vocilor umane. Mai exista şi un complicat sistem suplimentar de control: un conector spectral funcţiona în permanenţă, folosind un spectrometru, pentru a depista canale externe de supraveghere; un altul acustic utiliza mostre sonore pasive,

adaptate pentru a detecta şi clasifica automat orice dispozitiv de ascultare. În sfârşit, un generator acustic emitea constant un semnal aleatoriu, pentru a bruia microfoanele cu rezistenţă de contact sau pe cele din pereţi, ca şi orice transmiţătoare audio fixate în bornele instalaţiei electrice.

Insistenţa lui Lanchester de a se întâlni între pereţii extrem de siguri ai balonului era dovada seriozităţii cu care privise consilierul informaţiile importante pe care urma să i le comunice Bryson.

Lanchester ridică privirea, vizibil tulburat.

— Ceea ce-mi relatezi dumneata e absurd, e curată nebunie, deşi poate fi întrucâtva adevărat. Spun asta pentru că unele crâmpeie din afirmaţiile dumitale confirmă puţinul pe care-l ştiu eu.

— Dar dumneavoastră trebuie să ştiţi despre existenţa Directoratului. Sunteţi preşedintele PFIAB, am fost informat despre treaba asta şi trebuie să recunosc că, la început, am crezut că omul care mă punea în temă – unul dintre acei ofiţeri de informaţii anonimi, fără chip, din spatele cortinei – îşi pierduse minţile. Era una dintre cele mai incredibile poveşti pe care le auzisem vreodată. O agenţie de informaţii sub acoperire, care acţiona numai din umbră, fără control, fără răspunderi ori supraveghere – ceva cu totul neobişnuit! Dacă aş fi îndrăznit să-i vorbesc preşedintelui despre asta, m-ar fi trimis la ospiciu şi pe bună dreptate.

— Dar ce vi se pare atât de incredibil? Vă referiţi la esenţa reală a Directoratului, la impostura din interiorul imposturii?

— De fapt, nu. Harry Dunne mi-a prezentat un raport acum câteva luni, dar se pare că a dezvăluit doar o parte a acestei poveşti. Mi-a vorbit despre convingerea lui că fondatorii şi şefii Directoratului provin de la GRU şi că Ted Waller se numea, de fapt, Ghenadi Rosovski. Ceea ce mi-a spus era alarmant şi uimitor în acelaşi timp. Descoperirile lui trebuia foarte bine protejate, altfel guvernul ar fi fost aruncat în haos, punctele vulnerabile ale securităţii naţionale ar fi fost date în vileag, ar fi fost zguduită însăşi temelia sistemului. De aceea, faptul că i-ai menţionat numele mi-a atras imediat atenţia.

— Totuşi, trebuie să vă fi arătat sceptic faţă de cele spuse de el.

— O, da, foarte sceptic. N-aş spune că l-am dat afară – atuurile lui Dunne erau prea solide pentru a fi ignorate – dar ideea unei

imposturi de asemenea proporţii e greu de acceptat.

Dar şi mai tulburătoare mi s-a părut estimarea pe care ai făcut-o dumneata activităţilor actuale ale Directoratului.

— Dunne trebuie să vă fi informat despre toate astea.

— Trebuie să aveţi o modalitate de-a ajunge la el, de-a afla unde e.

— N-am nici un as în mânecă. O să dau telefoane, să văd ce pot face, dar oamenii nu dispar pur şi simplu de la etajul şapte al sediului CIA. Dacă a fost luat ostatic sau dacă e mort, o să aflu, Nick. Sunt aproape sigur că o să-i dau de urmă.

— Când am vorbit cu el ultima oară era îngrijorat de infiltrarea Agenţiei, de faptul că Directoratul îşi întinsese tentaculele în interiorul CIA.

Lanchester încuviinţă.

— Aş zice că identificarea prezumtivului asasin de la Chantilty e grăitoare. Nu-i exclus ca legitimaţia sa fi fost pur şi simplu furată sau ca individul să fi fost angajat pe plan local şi manipulat. Dar sunt nevoit să fiu de acord cu dumneata şi cu Dunne. Nu putem exclude posibilitatea ca Agenţia să fi fost penetrată destul de adânc. Mă întorc la Washington peste câteva ore şi-o să dau un telefon din avion la Langley, să vorbesc cu directorul. Însă dă-mi voie ca să fiu foarte sincer cu dumneata, Nick. Cercetează cu atenţie tot ce mi-ai spus. O frântură de conversaţie auzită la castelul unui negustor francez de arme, sugera că el şi Anatoli Prişnikov au fost implicaţi în plănuirea catastrofei de la Lille. Nu mă îndoiesc că-i adevărat, dar ce dovezi avem?

— Cuvântul unui agent operativ cu o vechime în branşă de aproape două decenii, zise Bryson calm.

— Un fost angajat al aceleiaşi bizare agenţii despre care ştiu acum că e o forţă ostilă care acţionează pe teritoriul american împotriva intereselor americane. Îmi pare rău că sunt atât de brutal, dar aşa stau lucrurile. Dumneata eşti un dezertor. Nu pun nici o clipă la îndoială onestitatea dumitale, însă ştii cum i-a tratat întotdeauna guvernul nostru pe trădători – cu cea mai mare suspiciune. Aminteşte-ţi ce i-am făcut bietului dezertor Nosenko, omul care a fugit din KGB ca să ne avertizeze că ruşii erau în spatele asasinării lui Kennedy şi că CIA fusese infiltrată la nivel înalt de către o cârtiţă. L-am închis singur într-o celulă de închisoare şi l-am interogat ani la rând. James Jesus Angleton, şeful contrainformaţiilor din CIA la acea vreme, credea că omul e

o momeală sovietică, o încercare de a ne manipula, de-a ne îndruma greşit şi că nimic din ce spusese el nu era adevărat. Nu numai că nu l-a crezut pe cel mai important dezertor din KGB pe care l-am avut vreodată – nici măcar după ce Nosenko a trecut cu bine mai multe teste cu poligraful – dar l-a mai şi brutalizat, l-a terminat. Şi Nosenko ne dăduse nume reale de agenţi, de operaţiuni, de şefi. Dumneata îmi oferi zvonuri, crâmpeie de conversaţie, sugestii.

— Vă ofer mai mult decât suficient pentru a trece la acţiune, i-o întoarse Bryson.

— Nick, ascultă-mă. Ascultă şi înţelege. Să zicem că mă duc la preşedinte şi-i spun că există un fel de octopus – o organizaţie nebuloasă, fără chip, a cărei existenţă n-o pot dovedi cu precizie, n-o pot confirma şi ale cărei obiective le pot doar bănui. Toţi ar râde în hohote de mine la Biroul Oval, sau şi mai rău.

— Nu şi dacă vor ţine cont de credibilitatea dumneavoastră.

— Credibilitatea mea, cum îi zici, se bazează pe refuzul meu de a fi alarmist, pe insistenţa de-a avea probe înainte de-a acţiona. Dumnezeule, dacă altcineva ar face la Consiliul Naţional de Securitate sau la Biroul Oval asemenea afirmaţii neîntemeiate, m-aş înfuria.

— Dar ştiţi…

— Nu ştiu nimic. Bănuieli, sugestii, scheme pe care ne imaginăm că le înţelegem. Asta nu-i cunoaştere. În jargonul dreptului internaţional, ele nu constituie garanţia probelor. E insuficient…

— Intenţionaţi să nu faceţi nimic?

— N-am spus asta. Oamenii mă ceartă mereu, zicând că sunt prea pedant. Dar asta nu înseamnă că o să stau cu mâinile în sân şi-o să-i las pe fanaticii ăştia să ia lumea în stăpânire. Spun doar că am nevoie de mai mult. Am nevoie de dovezi. O să mobilizez toate instituţiile statului, dar pentru asta vreau ca dumneata să vii la mine cu ceva concret.

— La naiba, n-avem timp.

— Bryson, ascultă-mă!

Bryson observă expresia îndurerată de pe chipul lui Lanchester.

— Îmi trebuie mai mult. Am nevoie de ceva palpabil. Vreau să ştiu ce pun la cale! Contez pe dumneata. Cu toţii contăm pe dumneata.

Contez pe dumneata. Cu toţii contăm pe dumneata.

Vocea lui Lanchester se auzea din difuzorul consolei din camera întunecată, aflată la mii de kilometri distanţă. *Spune cum te pot ajuta? Ce mijloace îţi pot pune la dispoziţie?*

Cel ce asculta ridică receptorul unui telefon şi apăsă pe un buton.

— Deci a luat legătura, după cum ne aşteptam.

— Conform profilului său psihologic, domnule, se auzi vocea de la celălalt capăt al liniei. Merge direct la ţintă. Sunt surprins doar că n-a încercat vreun şantaj sau alte ameninţări.

— Vreau să ştiu exact cu cine şi pentru cine lucrează.

— Da, domnule. Din nefericire, nu ştiu unde urmează să se ducă.

— Nu-ţi face griji. În zilele noastre, lumea a devenit mică. Nu poate dispărea. N-are unde să se ducă.

Bryson lăsă maşina închiriată la câteva blocuri distanţă de cartierul Marolles şi se apropie de pensiune pe jos, privind cu atenţie în jur, încercând să descopere vreo persoană ce părea să nu aparţină acelei zone. Nu văzu nimic neobişnuit, dar tot nu se simţea la largul său. Fusese manipulat, înşelat de prea multe ori. Richard Lanchester nu-l dăduse afară, dar nici nu se simţise îndemnat să treacă neîntârziat la acţiune.

Oare îl suspecta şi pe el? Bryson ştia că gândind în felul acesta va ajunge să înnebunească. Nu, avea să-l judece pe Lanchester după cum i se arătase, un om ce părea sincer îngrijorat şi care avea dreptate să ceară dovezi serioase, pentru a trece la acţiune. Era un recul, dar şi un pas înainte, pentru că obţinuse un aliat. Dacă nu un aliat, cel puţin un om care să-l asculte cu bunăvoinţă.

După ce trecu de femeia ursuză de la recepţie, Bryson coborî la subsol. Văzând dulapul încuiat, oftă uşurat. Scoase arma ascunsă sub haină, se dădu într-o parte, descuie fără zgomot broasca şi deschise brusc uşa.

Constată cu surprindere că dulapul era gol. Frânghia de rufe fusese tăiată, iar bucăţile de sfoară zăceau împrăştiate pe fundul dulapului.

Layla dispăruse.

Probabil că cineva o ajutase să scape. Nodurile fuseseră solide, iar ea nu avusese cu ce să le taie.

Bryson ajunse la concluzia că Layla acţionase împreună cu

alţii, aflaţi în preajmă.

Complicii ei se aflau, probabil, prin apropiere. Dacă ea ezitase înainte de a trage, ei n-o vor face. Renunţă să urce în camera lui – era un risc pe care nu trebuia să şi-l asume.

Recapitula în gând conţinutul valizei lui. În ultimii douăzeci de ani învăţase să ia cu el doar lucrurile strict necesare şi care să nu-l trădeze la o eventuală percheziţie. De obicei şi le aranja astfel încât să-şi poată da seama dacă îi scotocise cineva valiza – informaţie care se dovedise deseori utilă. Se obişnuise să nu lase în ea nimic de neînlocuit, să nu neglijeze nimic. Mai învăţase şi să separe bunurile în două mari categorii: cele cu valoare materială şi cele cu valoare strategică. Existau obiecte din prima categorie care puteau fi uşor furate de hoţi sau de cameriste: bani, bijuterii, mici obiecte electronice care păreau scumpe. Cele din a doua categoric – paşapoarte autentice şi falsificate, acte de identitate, permise şi alte documente, rolfilme, casete video şi dischete – erau mai rar furate de hoţii obişnuiţi; dispariţia lor nu putea fi înlocuită.

Bryson lăsa mai degrabă bani în bagaj, dar îşi lua cu el paşapoartele false. Credincios obiceiului, avea asupra lui toate documentele personale, arma şi cheia de criptare de la telefonul protejat al lui Jacqucs Arnaud, un microcip pe care-l purta de ceva timp cu el. Dacă îşi părăsea camera de hotel şi nu se mai întorcea, ar fi supravieţuit. Banii îi putea procura uşor.

Acum se întreba încotro s-o ia. Infiltrarea în Directorat ieşea din discuţie. Trebuia să încerce s-o găsească pe Elena, folosind drept momeală statutul său de fost soţ.

Ei nu ştiau dacă şi cât aflase el de la Elena. Chiar dacă fusese însărcinată cu supravegherea lui sau avusese misiunea să-l manipuleze, tot i-ar fi putut spune nişte lucruri, din neatenţie sau intenţionat. Fusese totuşi soţul ei; existaseră, prin forţa lucrurilor, momente de intimitate.

Dacă ar lăsa să se înţeleagă că aflase ceva de la Elena, lucruri despre care ei n-ar fi vrut ca el să ştie? Informaţii, depozitate undeva, păstrate ca obiect de negociere, lăsate în grija unui avocat pentru a fi scoase la lumină în cazul morţii sale?

Aici avea un avantaj. Un soţ ştia despre soţia lui nişte lucruri pe care nimeni altcineva nu le cunoştea. Ei nu-şi puteau da seama ce i-a transmis lui, intenţionat sau nu. Avea să folosească nesiguranţa, ambiguitatea ca momeală.

Cum o va face încă nu ştia, planul era în stadiul iniţial.

Existau agenţii cu care avusese legături de scurtă durată, operatorii din Amsterdam şi Copenhaga, din Berlin şi Londra, din Sierra Leone şi Pyongyang. Urma să înceapă munca metodică, migăloasă de a-i contacta, măcar pe cei ale căror nume şi parole mai erau valabile, pentru a-i folosi ca să-i transmită mesajul lui Ted Waller.

Pentru asta, avea nevoie de bani, lucru uşor de rezolvat.

Dispunea de nişte conturi secrete în Luxembourg şi Grand Cayman, de care nu se atinsese până atunci; necesitatea de a ascunde fonduri pentru situaţii neprevăzute era realmente o lege nescrisă pentru agenţii Directoratului, o chestiune de supravieţuire. Va aranja nişte transferuri de bani, ca să-şi asigure fondurile de care avea nevoie pentru a călători liber, acum, după ce-şi pierduse încrederea în CIA.

Următorul pas va fi reluarea legăturilor cu foştii lui colegi, pentru a transmite prin ei ameninţarea însoţită de o cerere: să se întâlnească cu Elena. În caz contrar va divulga informaţiile ţinute până atunci în rezervă. Şantaj, pur şi simplu.

Bryson căută altă cale de ieşire din hotel, una care să nu-l oblige să treacă prin hol. După ce rătăci timp de câteva minute prin labirintul subsolului întunecat, găsi o ieşire de serviciu puţin folosită, o uşă de fier pe care rugina o înţepenise.

Se chinui cu ea până când reuşi s-o deschidă. Uşa dădea spre o alee îngustă, pavată cu piatră, plină de gunoaie, greu de străbătut şi, evident, rar folosită.

O stradă laterală ducea spre artera principală.

Bryson dispăru în mulţimea de pietoni. Se opri la un magazin universal, unde îşi cumpără haine noi; se schimbă în cabina de probă, lăsându-le pe cele vechi acolo, spre nedumerirea vânzătorului. Mai cumpără un rucsac, alte câteva haine şi o sacoşă de voiaj ieftină.

Căutând sucursala unei bănci internaţionale, trecu pe lângă vitrina unui magazin de aparatură electronică, dominată de un şir de televizoare potrivite pe acelaşi canal, imaginile îi erau familiare: recunoscu imediat punctele de reper ale Genevei. Părea să fie o reclamă turistică pentru Elveţia, apoi înţelese că era o emisiune de ştiri. Simţi că i se face rău când văzu imaginile care urmară.

Era Spitalul Cantonal din Geneva. Aparatul de filmat trecea prin coridoare, prin camera de urgenţă, plină de oameni aflaţi pe tărgi şi de cadavre în saci de plastic. Obiectivul surprinse o scenă

de infern: mai multe cadavre, pregătite să fie transportate la morgă. Titlul de pe ecran preciza: „Geneva, ieri”.

Ieri? Ce catastrofa ar fi putut avea loc? Se întoarse, zări un chioşc de ziare. Citi titlurile: GENEVA. ANTRAX.

EPIDEMIE. ATAC.

Înşfacă un exemplar din *International Herald Tribune.*

Titlul de pe prima pagină, tipărit cu litere mari spunea: VICTIMELE ANTRAXULUI CONTINUĂ SĂ AGLOMEREZE SPITALELE GENEVEI. AUTORITĂŢILE INTERNAŢIONALE CAUTĂ RĂSPUNSURI. NUMĂRUL PROBABIL AL MORŢILOR – PESTE O MIE.

Cuprins de ameţeală, începu să citească articolul:

> GENEVA – Rapida răspândire a virusului antraxului s-a transformat într-o epidemie; spitalele şi clinicile sunt pline de cetăţeni infestaţi. Se estimează că trei mii de persoane au contractat virusul. Şase sute cincizeci sunt deja moarte. Administratorii spitalelor au luat măsuri de urgenţă şi au pregătit saloanele pentru ceea ce mulţi se tem că va deveni un aflux copleşitor de cazuri de antrax în următoarele patruzeci şi opt de ore. Autorităţile municipale au ordonat instituţiilor, şcolilor şi birourilor să-şi închidă porţile şi i-au avertizat pe turişti şi pe oamenii de afaceri să nu vină la Geneva până când nu va fi stabilită sursa infecţiei. Primarul oraşului, Alain Prisette şi-a exprimat surprinderea şi mâhnirea, cerându-le localnicilor şi vizitatorilor să rămână calmi.
>
> Pacienţii au început să vină la spitalele şi clinicile din Geneva ieri, dimineaţa, prezentând simptome de gripă. Pe la ora cinci dimineaţa, la Spitalul Cantonai fuseseră diagnosticate peste douăsprezece cazuri de antrax. Ieri la amiază, victimele se numărau cu miile.
>
> Autorităţile municipale şi medicii au lucrat fără întrerupere pentru a stabili sursa epidemiei. Oficialităţile au refuzat să comenteze relatările conform cărora virusul mortal ar fi fost răspândit de un camion, pe care era montat un distribuitor cu aerosoli ce emitea un nor de spori.
>
> Antraxul are o rată a mortalităţii de 90. După infestare, victima are mari probleme respiratorii, urmate de paralizie şi apoi de moarte, în mai puţin de treizeci şi şase de ore.
>
> Deşi antraxul inhalat se poate vindeca printr-un tratament repetat cu penicilină, autorităţile de aici subliniază faptul că personalul din spitale trebuie să ia măsuri de protecţie, pentru a nu se infecta. Sporii de antrax pot rămâne activi decenii în şir.

În vreme ce oficialii elveţieni îşi continuă cercetările pentru depistarea sursei de infecţie, autorităţile medicale estimează că bolnavii vor fi cu zecile de mii.

Întrebarea pe care mulţi şi-o pun aici este: de ce?

De ce a fost vizată Geneva şi cum? Comentariile se concentrează asupra faptului că la Geneva se află sediile multor importante organizaţii internaţionale, printre care şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Primarul a refuzat să comenteze zvonul conform căruia epidemia se datorează folosirii unei arme biologice de către o organizaţie teroristă nemenţionată, care plănuia atacul de mai multe săptămâni, poate chiar luni.

Dacă informaţiile erau corecte şi n-aveau de ce să nu fie, la Geneva avusese loc un atac cu arme biologice pe când se afla încă acolo sau imediat după aceea.

Un avion american explodând după decolare… trenul Eurostar aruncat în aer la Lille… o bombă detonată în metroul din Washington la o oră de vârf… Gândul îl ducea la o tactică teroristă, cu o frecvenţă sporită, asemănările fiind evidente.

Fiecare atentat era menit să provoace haos, să rănească cât mai mulţi oameni, să inducă panică. Erau exemple clasice de acte teroriste, cu excepţia unui singur lucru:

Nimeni nu-şi asuma responsabilitatea.

În mod obişnuit, teroriştii îşi asumau responsabilitatea faptele lor, prezentau o motivaţie.

Ştiind că Directoratul fusese în spatele exploziei de la Lille, Bryson bănuia că acesta avea un amestec şi în atacul de la Geneva. De fapt, era aproape sigur.

Dar de ce? Care era obiectivul? Ce spera Directoratul să realizeze? De ce conspirau împreună nişte persoane particulare extrem de influente pentru a declanşa un val de teroare în diverse colţuri ale lumii? În ce scop?

Bryson nu mai accepta ipoteza potrivit căreia negustorii de arme încercau să creeze pe piaţă o cerere artificială pentru marfa lor. Automatele Uzi erau neputincioase în faţa unei epidemii de antrax; trebuia să fie vorba de altceva, alta era explicaţia. Dar care?

Abia venise de la Geneva şi fusese foarte aproape de Lille cu câteva zile în urmă. În ambele cazuri, fusese prezent.

Se dusese la Geneva după ce atlase că Jan Vansina, agent al Directoratului, se afla acolo. Fusese la Chantilly – nu la Lille, dar în apropiere – pentru a scoate la lumină activităţile oculte ale lui

Jacques Arnaud.

Să i se fi întins o cursă? Atacurile teroriste avuseseră loc în zone pe care tocmai le vizitase. S-ar fi putut face vreo legătură cu el doar pentru că fusese prin preajmă?

Se gândi la Harry Dunne şi la insistenţele lui de-a se duce la Geneva ca să-l înfrunte pe Jan Vansina. Să fi fost Dunne implicat? Dar Chantilly? Dunne nu ştiuse dinainte…

Însă Layla ştiuse. La acea vreme, Layla îl informase despre castelul lui Arnaud de la Chantilly. Ezitase să-l ducă acolo – ori simulase ezitarea – dar de la ea aflase despre Chantilly. Harry Dunne îl încurajase să viziteze Geneva; Layla îi stârnise, în mod subtil, interesul pentru Chantilly. În ambele zone avuseseră loc atacuri teroriste imediat după aceea. Era posibil ca Dunne şi Layla să fi lucrat amândoi în slujba Directoratului, manipulându-l şi determinând arestarea lui pentru o serie de atacuri devastatoare?

Iisuse, care era adevărul?

Împăturind ziarul observă un mic articol, însoţit de o fotografie. Fotografia îi atrase mai întâi atenţia. Îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse ieşind din biroul lui Jacques Arnaud, la castelul din Chantilly: Anatoli Prişnikov, preşedinte şi director executiv al uriaşului concern rus Nortek.

ARNAUD ÎNFIINŢEAZĂ O SOCIETATE MIXTĂ, anunţa titlul. Extinsul imperiu corporatist a lui Jacques Arnaud anunţa constituirea unei societăţi mixte cu un concern rus, acesta din urmă format la rândul său prin fuzionarea mai multor întreprinderi ce aparţinuseră armatei sovietice.

Nu era precizată natura afacerilor societăţii, însă articolul remarca prezenţa tot mai mare a lui Nortek pe piaţa europeană, menţionând rolul său într-o serie de fuziuni din industria electronică. Începea să se contureze un model, dar care era acela? O contopire pe plan mondial a unor corporaţii importante, fiecare fiind – sau putând fi – un furnizor pentru industria de apărare. Sub controlul Directoratului, dacă informaţia lui era exactă. Însemna asta că Directoratul încerca să pună stăpânire pe sistemele de apărare ale marilor puteri?

Din cauza asta să fi fost Harry Dunne atât de speriat?

Uneltise Dunne ca să-l păcălească şi să-l scoată ţap ispăşitor?

Sau însuşi Dunne – dacă mai trăia – era fraierul?

Cel puţin, Bryson ştia unde să se ducă pentru a găsi răspunsuri.

Pe Rue d'Argent exista un magazin cu accesorii pentru actori, unde Bryson făcu nişte cumpărături. Apoi se duse la sucursala unei bănci internaţionale, prin intermediul căreia făcu o serie de transferuri din contul lui de la Luxembourg.

Până la sfârşitul după-amiezei avea, scăzând taxele bancare, aproape o sută de mii de dolari, majoritatea în dolari americani, dar şi în alte monede europene.

Se opri la o agenţie de turism şi se înscrise în ultimul moment la o excursie. Apoi găsi un magazin cu articole sportive unde mai făcu câteva cumpărături.

A doua zi, de la Aeroportul Zaventem pleca un vechi Aeroflot închiriat, ai cărui pasageri formau un grup pestriţ şi gălăgios, cu rucsacuri în spinare, care plătiseră preţuri reduse pentru excursia „Nopţile Moscovei" – trei nopţi şi patru zile la Moscova, apoi un drum de o noapte cu trenul până la St. Petersburg, unde urmau să petreacă două nopţi şi trei zile.

Printre excursionişti era un bărbat între două vârste, cu barbă, îmbrăcat într-o salopetă verde şi cu o şapcă de baseball pe cap. Ceilalţi turişti îl cunoşteau sub numele de Mitch Borowsky, contabil din Quebec. Omul călătorise în toată lumea şi fusese atras de excursia la Moscova. Avusese noroc şi prinsese unul dintre ultimele locuri rămase libere în avion. Fusese o decizie de ultim moment, le explică el noilor sale cunoştinţe.

18

Era ora 10 a.m. În Sala Diagramelor aflată la parterul Casei Albe, fusese convocată o întâlnire neprogramată a şefilor de agenţii şi a adjuncţilor acestora.

La asemenea întruniri erau analizate situaţiile de criză. La astfel de întâlniri se luau deciziile complimentare care modelau politicile şi doctrinele statului.

Evenimentele presante impuneau reacţii rapide: consensul putea fi atins doar dintr-o poziţie lipsită de prejudecăţi, nestânjenită de birocraţia greoaie, de politicianismul de cabinet şi de sugestiile tardive ale analiştilor timizi. În cadrul executivului, succesul însemna stăpânirea unui principiu de bază. Nu te prezentai în faţa şefului cu probleme, ci cu soluţii. La asemenea întruniri se concepeau soluţiile.

La masa lungă din mahon erau aliniate opt scaune, iar în dreptul fiecăruia se afla câte un blocnotes. Lângă un perete se găsea o canapea tapiţată cu damasc roz – imagine a unui rafinament apus; deasupra ei, înrămată, se afla ultima hartă strategică folosită de preşedintele Roosevelt, care supraveghease din acel loc mişcările de trupe ale armatei americane în cel de-al doilea război mondial. Pe ea era scrisă de mână o dată: 3 APRILIE 1945. Roosevelt murise câteva zile mai târziu. În anii ce-au urmat, centrul de comandă, cândva ultrasecret, fusese transformat în depozit. Administraţia actuală începuse să folosească din nou încăperea fără ferestre, al cărei trecut conferea solemnitate întrunirilor ce aveau loc acolo.

Richard Lanchester stătea la un capăt al mesei uitându-se nedumerit la colegii săi.

— Tot nu mi-e limpede care e ordinea de zi. În mesajul pe care l-am primit era subliniată urgenţa întâlnirii, dar nu se spunea mare lucru despre obiectul ei.

John Corelli, directorul ANS, vorbi primul:

— Aş fi zis că te afli în cea mai bună postură pentru a evalua semnificaţia celor întâmplate. Omul a stabilit contactul.

Lanchester venise cu o cursă de noapte de la Bruxelles, făcuse un duş în grabă şi se bărbierise, însă oboseala îşi pusese amprenta pe chipul lui ridat.

Morton Culler, cel mai vârstnic ofiţer de informaţii de la ANS,

cu o vechime de douăzeci de ani în agenţie, schimbă o privire cu şeful lui. Părul său rar era pieptănat pe spate şi dat cu gel; ochii cenuşii nu clipeau în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

— Nicholas Bryson, domnule. Vorbim despre vizita pe care ţi-a făcut-o la Bruxelles.

— Bryson, repetă Lanchester numele, cu chipul impasibil.

Ştii unde e?

— Sigur, zise Culler. Totul s-a petrecut exact aşa cum ne aşteptam. Se potriveşte cu profilul său psihologic. Merge direct la ţintă. A încercat să te şantajeze? A proferat ameninţări?

— Nici vorbă, protestă Lanchester.

— Cu toate astea, ai fost de acord să discuţi cu el între patru ochi.

— Orice persoană publică îşi ia măsuri de protecţie, are gărzi pretoriene formate din secretari de cabinet, ofiţeri de presă şi funcţionari. El a reuşit să treacă de toţi şi mi-a atras atenţia dezvăluind ceva despre care foarte puţini dintre noi au ştiinţă.

— Ai aflat ce voia de la noi?

Lanchester făcu o pauză.

— A vorbit despre Directorat.

— Deci şi-a declarat loialitatea faţă de acesta, sublinie James Exum, directorul CIA.

— Dimpotrivă. A descris Directoratul ca pe o ameninţare globală. Părea iritat de faptul că n-am acţionat eficient împotriva lui. A făcut aluzie la nişte tipuri de impostură, la o organizaţie suprastatală. Majoritatea afirmaţiilor lui păreau nebuneşti şi totuşi… Lanchester tăcu preţ de o clipă.

— Şi totuşi? îl îmboldi Exum.

— Sincer vorbind, o parte din ceea ce a spus avea sens. M-a înspăimântat.

— Se pricepe la asta, domnule, spuse Culler. E un geniu al manipulării.

— Pari să cunoşti multe despre omul acesta, zise caustic Lanchester. De ce nu mă informezi?

— Exact asta avem de gând să facem, zise Corelli. Făcu semn spre cei doi necunoscuţi din încăpere. Terence Martin şi Gordon Wallenstein, din grupul operativ, pe care l-am creat în acest scop. Le-am cerut să facă un rezumat al situaţiei pentru toţi cei prezenţi.

Terence Martin, un bărbat înalt, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un aer rezervat, vorbi cu un vag accent de Mâine:

— Nicholas Bryson, fiul lui George Bryson, general cu o stea din armata Statelor Unite. Bryson senior a servit în Batalionul patruzeci şi doi mecanizat, în Coreea de Nord, apoi în Vietnam, în prima etapă a războiului. A primit mai multe decoraţii. Nicholas, singurul lui copil, s-a născut acum patruzeci şi doi de ani. La acea vreme George Bryson era permanent în mişcare, îndeplinind misiuni în întreaga lume. Nina Bryson, soţia lui, era o pianistă desăvârşită şi preda muzica. O femeie blândă, la locul ei. Şi-a urmat soţul peste tot. Tânărul Bryson şi-a petrecut copilăria în douăsprezece ţări diferite.

— Sună ca o reţetă pentru însingurare, zise Lanchester, dând încet din cap. Trebuie să-şi fi pierdut cu uşurinţă direcţia în acel amalgam de culturi. S-o fi retras în sine ca într-o cochilie, ascunzându-se de oamenii din jur.

— Ai răbdare, lucrurile devin interesante, îl întrerupse politicos Gordon Eisenstein, un bărbat roşcovan, cu o faţă adânc brăzdată de riduri şi un aspect oarecum neîngrijit; era specialist în psihologie. Teza lui de doctorat despre noile tehnici de stabilire a profilului psihologic trezise interesul serviciilor americane de informaţii.

— E vorba despre un copil care, de câte ori se acomodează cu un loc, trebuie să-l părăsească. Dintr-odată şi prea puţin pregătit s-o facă. Şi totuşi, ajunge să-şi însuşească cultura, obiceiurile şi limba regiunii respective. Nu pe cele ale cazărmii sau ale comunităţii americane, ci pe cele ale localnicilor, ale poporului în a cărui ţară trăieşte la un moment dat. Probabil că datorită legăturilor sale cu servitorii părinţilor lui. După patru luni de la sosirea sa la Bangkok, la vârsta de opt ani, vorbea fluent, fără accent, limba thai. La scurtă vreme după instalarea la Hanovra, nici unul dintre colegii lui germani de clasă n-ar fi bănuit că era american. La fel şi cu italiana, chineza, araba. A învăţat şi basca! Şi nu e vorba doar despre limbile oficiale, ci şi despre variantele dialectale – limba vorbită pe terenul de joacă, dar şi cea de la posturile de radio. Era un burete, un cameleon, cu o capacitate într-adevăr uluitoare de a… ei bine, de a „deveni localnic”.

— Mi s-a confirmat faptul că învăţa foarte bine şi era tot timpul în fruntea clasei, interveni Terence Martin.

— O inteligenţă extraordinară şi o măiestrie sportivă extraordinară. Nu o aberaţie a naturii, dar ceva pe-aproape. E limpede că s-a întâmplat ceva cu el în timpul adolescenţei.

Martin dădu din cap spre Wallenstein, făcându-i semn să

continue.

— Adaptabilitatea e un lucru ciudat, spuse Wallenstein. Vorbim despre „substituirea de cod” atunci când oamenii sunt educaţi într-un climat poliglot – capabili să gândească şi să se exprime, fără efort, în mai multe limbi. Mai tulburătoare e abilitatea de a se adapta şi a renunţa la sisteme diferite de valori. De a schimba un cod moral cu altul. Şi dacă nu există o linie de demarcaţie clară între a fi adaptabil şi a nu fi ancorat în realitate? Noi credem că Bryson s-a schimbat după ce au fost ucişi părinţii lui, când avea cincisprezece ani. De îndată ce legăturile cu valorile părinţilor au fost tăiate în mod violent, el a devenit sensibil la alte influenţe. Adolescentul răzvrătit, dirijat şi manipulat de interese ostile nouă, s-a transformat într-un bărbat de-a dreptul periculos. Vorbim despre un om cu o mie de feţe. Un om care ar fi putut cultiva nişte resentimente faţă de autorităţile care i-au guvernat cândva existenţa. Tatăl lui şi-a petrecut viaţa servindu-şi ţara. La un nivel oarecum preraţional, el ar putea acuza guvernul Statelor Unite de moartea tatălui său. Nu e un om pe care ţi l-ai dori drept duşman.

Martin îşi drese glasul.

— Din nefericire, noi n-am avut niciodată şansa de a ne alege duşmanii.

— Iar în cazul acesta, se pare că el ne-a ales pe noi. Wallenstein făcu o pauză. Comportamentul unui om cu o mare capacitate de a se adapta împrejurărilor sugerează ceva asemănător sindromului personalităţii multiple. Sincer vorbind, acum fac speculaţii, însă echipa mea şi cu mine ne-am întărit convingerea că acesta este misterul personalităţii lui Nicholas Bryson. Nu e vorba de un ansamblu stabil de obiceiuri şi particularităţi. Gândiţi-vă mai degrabă la un om multiplu.

— E important să înţelegeţi ce ne-a spus Gordon, zise Martin. Tot ce s-a petrecut sugerează că Bryson a devenit într-adevăr un om foarte periculos. Ştim despre implicarea lui în ceva numit Directoratul. Ştim că unul dintre numele lui false e „Coleridge”. Ştim că a fost intens antrenat…

Lanchester îl întrerupse:

— Ţi-am spus deja, omul mi-a vorbit despre Directorat.

Zicea că încearcă să-l distrugă.

— Trucul clasic de dezinformare, spuse Corelli. În realitate el este Directoratul.

Terence Martin deschise un plic mare şi scoase din el un teanc

de fotografii, pe care le împărţi celor prezenţi.

— Unele poze au o granulaţie mare, altele, una mai mică. Sunt produsele unui satelit de supraveghere cu înaltă rezoluţie. O să vă atrag atenţia asupra fotografiei cu numărul 34-12-A.

Imaginea îl arăta pe Nicholas Bryson la bordul unui cargobot.

Analiza spectroscopică ne-a dezvăluit că el ţine în mână un recipient din cuarţ în care se află aşa-zisul „mercur roşu”. Un exploziv puternic şi extrem de eficient. Rusnacii l-au inventat.

Urâtă treabă.

— Întrebaţi-i pe bunii cetăţeni ai Barcelonei, zise Corelli. Asta s-a folosit în recenta explozie de-acolo.

— Fotografia 34-12-B e granulată, dar cred că puteţi distinge imaginile, continuă Martin. Am obţinut-o de la o videocameră de supraveghere din gara Lille. Tot Bryson. Era o vedere aeriană a teritoriului aflat la numai şaisprezece kilometri est de Lille: şine contorsionate şi vagoane răsturnate. Şi în cazul acesta avem dovezi ce confirmă faptul că explozibilul folosit a fost mercurul roşu. Martin le arată altă imagine: Bryson la Geneva. Îl puteţi observa în aglomeraţia de pe stradă – lângă Temple de la Fusterie.

— Am crezut că avea un cont secret la una din băncile din Geneva, zise Morton Culler, dar el punea ceva la cale acolo. N-am ştiut ce până acum câteva ore.

— Până când am aflat că a fost lansată o încărcătură de antrax, spuse Martin. Exact în sectorul din vechiul oraş unde l-am fotografiat. Probabil că atentatorii au fost localnici, dar el a coordonat acţiunea.

Lanchester se lăsă pe spătarul fotoliului, făcând o grimasă.

— Ce vrei să spui?

— Numeşte-o cum doreşti, zise Corelli. Dar tind să cred că omul dumitale e cel care propagă teroarea planetară.

— La ordinul cui?

— Asta-i întrebarea de un miliard de dolari, nu-i aşa? zise Exum, cu apatia înşelătoare a omului din sud. John şi cu mine avem nişte dezacorduri în privinţa asta.

John Corelli se uită la Martin, îndemnându-l să vorbească.

— Mă aflu aici pentru că generalul-locotenent Corelli mi-a cerut să vin în calitate de consilier, spuse Martin. Dar nu fac un secret din părerea mea. Oricât de grozav ar fi Bryson, nu poate acţiona singur. Eu zic să-l urmărim discret, să vedem unde se duce. Să urmărim viespea până la viespar. Zâmbi, arătându-şi

dinţii mici şi albi. Şi apoi să-i dăm foc.

— Oamenii lui John susţin să aşteptăm până când vom afla mai multe, spuse Exum, pe un ton politicos.

Se aplecă peste masă şi luă fotografia cu dezastrul Eurostarului.

— Iată părerea mea, spuse el pe un ton ferm: o amânare e prea riscantă. Nu putem permite un alt masacru în vreme ce băieţii de la NSA aşteaptă să-şi termine careul de cuvinte încrucişate. În privinţa asta cred că preşedintele şi cu mine suntem de aceeaşi părere.

— Dar să presupunem că e singura pistă care ne poate duce la descoperirea unei conspiraţii mai vaste… începu Corelli.

Exum pufni:

— Dacă poţi găsi răspunsul la şapte orizontal, o să afli şi cuvântul de la zece vertical. Din cinci litere, începe cu E…

Dădu din cap cu gravitate şi continuă: John, Terence, am cel mai mare respect pentru abilitatea voastră strategică. Dar voi şi băieţii voştri isteţi uitaţi un lucru: *nu avem timp.*

Lanchester se întoarse către Morton Culler, asul de la NSA.

— Dumneata ce părere ai?

— Exum are dreptate, zise Culler apăsat. Bryson trebuie arestat imediat, iar dacă arestarea pune probleme, trebuie eliminat. E cazul să trimitem echipa Alpha şi să le explicăm foarte clar misiunea oamenilor. Nu avem de-a face cu un tip care se ocupă cu recondiţionarea cărţilor vechi. E vorba despre cineva răspunzător de asasinate în masă, care pare să urzească planuri şi mai mari. Câtă vreme e în viaţă departe de-aici, nici unul dintre noi nu poate fi liniştit. Apoi adăugă în şoaptă: Echipa Alpha; se zice că nu există.

Lanchester îşi puse palmele pe tăblia lustruită a mesei.

— Uite, vreau să ştiu cât de siguri sunteţi de analiza asta, spuse el. Eu sunt singurul om din încăperea asta care s-a întâlnit cu Bryson, între patru ochi şi – trebuie s-o spun – nu e vorba numai despre informaţiile pe care mi le-a furnizat. Mi-a făcut impresia unui om de onoare.

Lanchester făcu o pauză şi, preţ de câteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă.

— Alpha va fi trimisă imediat, zise Morton Culler, iar colegii lui dădură din cap în semn de aprobare.

Decizia era luată de comun acord. Înţelegeau cu toţii semnificaţia acelui ordin. Echipa Alpha era formată din ucigaşi

profesionişti. Mobilizarea lor împotriva cuiva echivala cu o condamnare la moarte.

— Doamne Sfinte. Capturat viu sau mort, spuse Lanchester pe un ton sumbru. La fel ca în Vestul Sălbatic.

— Cunoaştem cu toţii sensibilităţile dumitale, domnule, zise Morton cu o nuanţă de sarcasm în glas. Dar e singura cale de a stăpâni situaţia. Prea multe vieţi sunt în joc. Bryson te-ar fi ucis pe loc dacă ar fi considerat că asta servea scopurilor sale.

Lanchester dădu îngândurat din cap.

— Asta nu-i o hotărâre care se poate lua cu uşurinţă. Poate că judecata mea a fost influenţată de întâlnirea cu el. Ar trebui să-mi fac griji că...

— Faci exact ce trebuie, domnule, spuse repede Culler. Să sperăm doar că nu e prea târziu.

19

Barul de noapte era ascuns pe o alee ce dădea în Ţverski Bulvar, lângă şoseaua de centură a Moscovei, precum un bar clandestin din America anilor douăzeci. Dar, spre deosebire de localurile unde se bea alcool în timpul prohibiţiei, barul „Mierla” nu era ascuns de ochii autorităţilor, ci de plebe, de oamenii de rând. „Mierla” trebuia să fie o oază secretă de bogăţie şi viciu pentru elite, pentru cei aleşi: cei înstăriţi, frumoşi şi înarmaţi până-n dinţi.

Barul era amenajat într-o clădire veche din cărămidă care arăta ca o fabrică abandonată, ceea ce şi era: înainte de revoluţia bolşevică, acolo funcţionase o fabrică de maşini de cusut Sânger. Ferestrele erau camuflate şi exista o singură intrare – o uşă din lemn, vopsită în negru, blindată cu plăci de oţel. Singurul indiciu că acolo se întâmpla ceva era şirul lung de limuzine negre, parcate de-a lungul aleii înguste.

La scurt timp de la sosirea sa la Aeroportul Şeremetievo-2 şi înscrierea, de ochii lumii, în registrul hotelului Inturist împreună cu restul grupului de turişti jerpeliţi, Bryson îi telefonase unui vechi prieten. Treizeci de minute mai târziu, un Mercedes bleumarin oprise în faţa hotelului, iar un şofer în uniformă îi deschise portiera din spate a maşinii, pe bancheta căreia se afla un plic.

Soarele asfinţise, dar pe Ţverskaia traficul era intens; şoferii conduceau nebuneşte, schimbând brusc benzile, sfidând regulile de circulaţie, urcând chiar pe trotuar ca să depăşească vehiculele mai lente. Ruşii păreau că se ţicniseră faţă de ultima vizită a lui Bryson acolo. Deşi multe dintre vechile clădiri rămăseseră neschimbate – zgârie-norii în stil gotic-stalinist, de forma torturilor de nuntă şi imensa clădire a Poştei Centrale, o mulţime de magazine vechi, precum complexul alimentar Leliscicvski şi Aragvi, cândva singurul restaurant decent din oraş – suferiseră modificări incredibile. Magazine de lux străluceau de-a lungul bulevardului mohorât care fusese, înainte de prăbuşirea statului comunist, strada Gorki: Versace, Van Cloef Arpels, Vacheron Constantin, Tiffany. Totuşi, alături de semnele vizibile ale unei plutocraţii autohtone, erau evidente şi indiciile unei sărăcii copleşitoare, ale unui sistem social aflat în colaps. Soldaţi

care cerşeau în văzul lumii, bătrânei care vindeau băutură contrafăcută sau legume şi fructe, târfe cu părul oxigenat erau o prezenţă mai insolentă ca oricând.

Bryson coborî din maşină, scoase cartela mică de plastic din plicul lăsat pentru el şi o introduse într-o fantă asemănătoare celei a unui bancomat. Uşa se deschise cu un bâzâit şi el intră într-un hol cufundat în întuneric. După ce poarta se închise în urma lui, începu să caute, bâjbâind, a doua uşă, despre care şoferul îi spusese, într-o engleză rudimentară, că se afla acolo. Puse mâna pe clanţa rece de metal şi deschise cea de-a doua uşă.

Fascicule de lumină violentă, albastră şi roşie se încrucişau în aer, se unduiau prin nori de fum alb şi ricoşau în coloane greceşti din alabastru, în tejghele din marmură neagră şi scaune înalte de oţel. Proiectoarele se roteau undeva sus, în zona întunecată unde fusese cândva planşeul fabricii. Un gen de muzică rock nemaiauzit de Bryson, un fel de tehno-pop rusesc, bubuia cu o intensitate asurzitoare. În aer plutea mirosul de marijuana, amestecat cu cel de parfum franţuzesc scump şi cu cel de aftershave rusesc, de proastă calitate.

Bryson plăti taxa de intrare – echivalentul a două sute cincizeci de dolari şi îşi făcu loc cu greu prin mulţimea compactă, formată din gangsteri cu lanţuri de aur şi Rolexuri imense, ţipătoare. Femeile, ori erau târfe, ori încercau să arate aşa, îmbrăcate cu bluze adânc decoltate şi fuste mini strâmte, care nu lăsau nimic imaginaţiei. Bodyguarzi masivi, raşi în cap, aruncau priviri încruntate; gardienii barului stăteau retraşi pe margine, în salopete negre de luptători ninja înarmaţi cu bastoane de cauciuc. La înălţime, deasupra gloatei ce se mişca spasmodic, se afla o platformă din oţel şi sticlă, de unde spectatorii puteau urmări prin podeaua transparentă ţopăiala de sub ei, de parcă ar fi fost o rezervaţie pentru animale exotice.

Bryson urcă scara metalică în spirală ce ducea la platformă. Acolo, sus, stripteuzele – blonde sau negre ca abanosul – erau atracţia principală. Ele dansau sub lumina intensă a proiectoarelor, scena întinzându-se de la un capăt la altul al platformei.

O chelneriţă în veşminte transparente, cu un receptor în mână îi spuse repede câteva cuvinte în ruseşte. Bryson răspunse strecurându-i câteva bancnote de douăzeci de dolari, iar ea îl conduse la o banchetă din oţel şi piele neagră.

De îndată ce se aşeză, un chelner îi aduse o tavă cu aperitive ruseşti: limbă afumată de vacă şi sos de hrean, caviar, ciuperci în aspic, legume murate, heringi. Deşi lui Bryson îi era foame, nimic nu i se păru apetisant. Sosi şi o sticlă de Dom Perignon – „cu complimente din partea gazdei”, îl lămuri chelnerul. Bryson rămase singur, vreo câteva minute, până zări silueta elegantă, suplă a lui Iuri Tarnapolski strecurându-se spre masă. Tarnapolski părea să fi apărut din neant, dar Bryson îşi dădu seama că vicleanul ex-KGB-ist intrase pe platformă venind prin bucătărie.

— Bun venit în Rusia, dragul meu Coleridge!

Iuri Tarnapolski jubila. Bryson se ridică. Cei doi se îmbrăţişară.

Deşi Tarnapolski alesese acel ciudat loc de întâlnire, era un om cu gusturi rafinate şi foarte costisitoare. Ca de obicei, fostul agent KGB era îmbrăcat impecabil, într-un costum făcut de comandă în Anglia şi purta o cravată de mătase. Trecuseră şapte ani de când el şi cu Bryson lucraseră împreună. Deşi Tarnapolski trecuse de cincizeci de ani, tenul lui bronzat era catifelat şi fără riduri. Rusul avusese întotdeauna grijă de persoana lui, dar se părea că beneficiase şi de o operaţie estetică foarte scumpă.

— Arăţi mai tânăr ca niciodată, zise Bryson.

— Da, păi, cu bani poţi cumpăra orice, răspunse Tarnapolski sarcastic şi amuzat în acelaşi timp. Apoi îi făcu semn chelnerului să toarne în pahare şampania şi nişte vin de Georgia, în pahare mici. În vreme ce Tarnapolski ridica paharul să toasteze, o stripteuză se apropie de masă; Iuri îi strecură în slip câteva bancnote mari, foşnitoare şi o îndemnă politicos către masa unor oameni de afaceri îmbrăcaţi în costume negre.

El şi cu Bryson colaboraseră în mai multe misiuni delicate, pe care Tarnapolski le considerase foarte profitabile: Operaţiunea Vector fusese cea mai recentă. Echipele internaţionale de inspectori militari nu reuşiseră să descopere dovezi care să confirme zvonurile potrivit cărora Moscova producea arme biologice. De câte ori inspectorii făceau vizite „surpriză” la laboratoarele Vector, nu găseau nimic. Vizitele lor nu-i surprindeau pe ruşi. Şefii Directoratului îl informaseră pe Bryson că, pentru a obţine dovezi solide privind activitatea ruşilor, trebuia să pătrundă în principalul laborator Vector de la Novosibirsk. Oricât de capabil ar fi fost Bryson, misiunea îl depăşea. Avea nevoie de ajutor la faţa locului, aşa că numele lui Iuri Tarnapolski îi veni imediat în minte. Omul fusese recent

pensionat de KGB şi lucra în sectorul privat, ceea ce însemna că-şi vindea serviciile cui oferea mai mult.

Tarnapolski meritase onorariul exorbitant până la ultima copeică. El obţinuse pentru Bryson planurile laboratorului şi aranjase derutarea patrulei de stradă, care fusese îndrumată spre o „spargere anunţată” la reşedinţa preşedintelui consiliului orăşenesc. Folosindu-şi legitimaţia KGB ca să ameninţe şi să intimideze serviciul de pază al institutului, Tarnapolski îl dusese pe Bryson la depozitele frigorifice de la nivelul trei, unde americanul reuşise să găsească flacoanele de care avea nevoie. Pe urmă, Tarnapolski aranjase să scoată flacoanele din ţară pe o rută ocolită, ascunse într-un transport de miei congelaţi, aflat în drum spre Cuba. Bryson şi Directoratul reuşiseră astfel să dovedească ceea ce zeci de inspectori militari nu fuseseră în stare: faptul că Vector – prin urmare, Rusia – era implicat în producerea de arme biologice. Era aproape sigur că antraxul pe care-l subtilizase el cu ani în urmă fusese folosit în atacul de la Geneva. Da, era vorba de o manipulare care urmărea să-l acuze.

Tarnapolski îi adresă un zâmbet larg.

— Îţi plac frumoasele noastre negrese din Camerun? întrebă el.

— Sunt sigur că înţelegi cât de important e să nu spui nimănui despre vizita mea, spuse Bryson, încercând să se facă auzit în vacarmul din jur.

Tarnapolski dădu din umeri, vrând parcă să spună că nu trebuia să-şi facă asemenea griji.

— Prietene, cu toţii avem secrete. Şi eu am câteva, îţi imaginezi, nu? Dar, dacă te afli în oraş, presupun că n-ai venit să admiri priveliştea.

Bryson îi explică esenţa delicatei operaţiuni pentru care voia să-l angajeze. Când Bryson rosti numele Prişnikov, KGB-istul se schimbă la faţă.

— Coleridge, dragul meu, nu sunt eu omul care să caute la dinţi calul de dar, cum spuneţi voi. După cum ştii, mi-a făcut întotdeauna plăcere să colaborez cu dumneata.

Bryson îi citi în privire îngrijorarea.

— Oamenii se tem mai puţin de primul-ministru decât de el. Vezi dumneata, circulă tot soiul de poveşti despre tipul asta. Nu e un om de afaceri în stil american, trebuie să înţelegi asta. Când Anatoli Prişnikov îşi „reduce efectivele”, nu te-aştepţi să primeşti ajutor social. Nu, e mult mai probabil să sfârşeşti în cimentul pe

care-l produce una din companiile lui. Sau poate ca o componentă a pigmentului pentru rujurile pe care altă companie de-a lui le vinde. Ştii cum se numeşte un gangster care, dând mită şi furând, a devenit proprietarul unor mari sectoare din industria ţării tale? Tarnapolski schiţă un zâmbet şi răspunse tot el la întrebare: Se numeşte director general.

Bryson încuviinţă.

— O misiune dificilă merită un onorariu frumos.

Tarnapolski se trase mai aproape de Bryson.

— Coleridge, prietene, Anatoli Prişnikov e un tip periculos şi crud. Sunt sigur că are oameni chiar în barul ăsta, dacă nu cumva chiar îi aparţine.

— Înţeleg, Iuri. Dar dumneata nu eşti omul care să se dea bătut, din câte-mi amintesc. Poate reuşim să facem ceva, spre mulţumirea noastră reciprocă.

În următoarele câteva ore – la barul Mierla, apoi în imensul apartament al lui Tarnapolski de pe Sadovo-Samotchnaia – cei doi puseră la punct aspectele financiare ale chestiunii şi măsurile extrem de complexe ce trebuia luate.

Era nevoie de încă doi oameni, pe care urma să-i aducă Tarnapolski.

— Ca să ajungem la Anatoli Prişnikov, va fi, cu siguranţă, vărsare de sânge, îl avertiză rusul. Şi cine ştie, poate că o parte din ei va fi al nostru, ce zici?

În dimineaţa următoare, cei doi reuşiseră să întocmească un plan.

Renunţaseră la o abordare directă a lui Prişnikov, care era mult prea bine păzit. Punctul vulnerabil, stabilise Tarnapolski după ce dăduse câteva telefoane foarte discrete unor foşti colegi din KGB, era principalul adjunct al lui Prişnikov, un bărbat scund şi fricos, pe nume Dmitri Labov.

Locotenent al lui Prişnikov de multă vreme, Dmitri Labov era cunoscut în anumite cercuri drept *„celovek kotori hranit secret”* – omul care păstrează secretele.

Dar nici Labov nu era o ţintă uşoară. Cercetările lui Tarnapolski stabiliseră că adjunctul se deplasa zilnic cu maşina de la locuinţa lui foarte păzită până la biroul la fel de bine păzit de la Nortek, aflat la periferia Moscovei.

Maşina cu şofer a lui Labov era un Bentley cu caroserie antiglonţ şi antibombă – dar Bryson ştia că nu existau vehicule

invulnerabile. Maşina avea o armură de aproape două tone pe şasiu. Era practic un tanc, un vehicul blindat de nivel IV, cel mai înalt nivel de proiecţie existent, capabil să reziste la muniţie militară de mare putere, inclusiv la gloanţele NATO de calibru 7,62.

În timpul unor misiuni de scurtă durată în Mexico şi America de Sud, Bryson se familiarizase întrucâtva cu astfel de vehicule. Ele erau fabricate de obicei dintr-o tablă de aluminiu 2024 – T3, groasă de 6 milimetri şi dintr-un compus sintetic foarte performant – mai des aramid şi polietilenă macromoleculară. Între pereţii portierelor, din oţel de 19 milimetri, trebuia să se afle câte o placă din plastic întărit cu fibră de sticlă, ce putea anihila un glonţ de carabină de calibru 30, tras de la un metru şi jumătate distanţă. Geamurile erau dintr-un amestec laminat de sticlă şi policarbonat; rezervorul se închidea automat şi nu exploda nici dacă se trăgea direct în el. O baterie cu pile uscate speciale menţinea motorul în funcţiune în urma unui atac. Dacă erau străpunse de cartuşe, roţile nu se dezumflau complet, permiţând maşinii să atingă viteze de până la optzeci de kilometri pe oră.

Automobilul Bentley al lui Labov trebuia să fi fost adaptat condiţiilor din Moscova, unde bandele înarmate foloseau mai ales automate AK-47. S-ar fi putut să reziste grenadelor şi bombelor mici, poate chiar şi muniţiei performante – gloanţe cu cămaşă metalică, de mare viteză.

Dar existau întotdeauna puncte vulnerabile.

Unul dintre ele era şoferul. Din cine ştie ce motiv, magnaţii ruşi înclinau să-şi folosească propriii subalterni drept şoferi, neavând încredere în profesionişti şi ne mai ostenindu-se să-şi pregătească angajaţii pentru o treabă pe care o considerau, în mod greşit, la îndemâna oricui.

Şi mai exista un punct slab, în jurul căruia Bryson îşi ticluise planul.

În fiecare dimineaţă, la ora şapte fix, Dmitri Labov părăsea imobilul în care locuia, o clădire foarte elegantă din secolul al XIX-lea, recent renovată, cândva rezervată funcţionarilor superiori din Comitetul Central şi Biroul Politic. Complexul de apartamente, ocupat acum de noii îmbogăţiţi ai Rusiei – cei mai mulţi din mafia – era izolat şi bine păzit.

Programul neschimbat – informaţie obţinută de la Tarnapolski

– era un exemplu de neglijenţă a sistemului de pază combinată cu exageratele şi vizibilele măsuri de protecţie, caracteristice pentru marii afacerişti din lumea interlopă.

Profesioniştii serviciilor de securitate cunoşteau importanţa modificării permanente a orarului, pentru a fi siguri că nimic nu era previzibil.

Aşa cum fusese informat Tarnapolski, automobilul Bentley ieşi din recent construitul garaj subteran de sub blocul funcţionarului rus şi străbătu o scurtă distanţă înainte de a intra pe Kalinin Prospekt. Bryson şi Tarnapolski, aflaţi într-o banală Volga, urmăriră maşina pe şoseaua de centură până la Prospekt Mira. La scurt timp după ce trecu de obeliscul satelitului Sputnik, placat cu titaniu, Bentley-ul o luă la stânga, trecu pe lângă alte trei cvartale, îndreptându-se către palatul proaspăt renovat ce adăpostea sediul central al firmei Nortek.

Acolo, maşina lui Labov intră în alt garaj subteran, de unde n-avea să mai iasă până la sfârşitul după-amiezei.

Singurul element, oarecum imprevizibil, din programul lui Labov era ora întoarcerii lui acasă. Avea soţie, trei copii şi era cunoscut drept un familist care nu lipsea niciodată de la cină decât dacă avea de rezolvat vreo problemă urgentă sau dacă Prişnikov îl chema din nou la sediu. De cele mai multe ori, însă, limuzina lui părăsea garajul de la Nortek la ora şapte sau şapte şi un sfert seara.

În scara aceea, se părea că Labov intenţiona să ajungă acasă la timp ca să ia cina cu familia. La ora şapte şi cinci minute, Bentley-ul său ieşi din garajul de la Nortek.

Tarnapolski şi Bryson aşteptau vizavi, într-un camion cu remorcă pentru livrări, de culoare albă. Tarnapolski îl înştiinţa imediat prin staţia radio pe complicele său. Timpul era scurt, dar trebuia să se încadreze în program. Mai mult, era încă o oră de trafic intens în acel oraş aglomerat.

Tarnapolski, care petrecuse mulţi ani la începutul carierei urmărind disidenţii şi infractorii mărunţi, cunoştea perfect oraşul. Porni camionul, urmărind limuzina de la o distanţă convenabilă pentru a nu fi observat, apropiindu-se doar când şoseaua era suficient de aglomerată pentru a-i asigura acoperirea.

Când Bentley-ul o luă la stânga pe Kalinin Prospekt, pătrunse într-un ambuteiaj. Un camion masiv, aşezat de-a curmezişul şoselei, bloca toate benzile, împiedicând maşinile să circule în ambele direcţii. Goarnele camioanelor trâmbiţau, maşinile

claxonau în neştire; şoferi iritaţi scoteau capul pe geam şi răcneau înjurături spre nesăbuitul camionagiu. Totul era în zadar; traficul fusese blocat.

Camionul alb era oprit chiar în faţa maşinii lui Labov, celelalte vehicule înconjurându-l din toate părţile. Complicele lui Tarnapolski abandonase camionul cu optsprezece roţi, pretinzând că se duce după ajutoare. Circulaţia n-avea să fie reluată prea curând.

Bryson, îmbrăcat cu pantaloni negri, un jerseu cu guler colant şi mănuşi negre de piele, se ghemui pe podeaua camionului şi ridică trapa fixată în balamale. Era destul spaţiu ca să poată coborî pe şosea, apoi să se târască pe sub camion pe sub maşina lui Labov. În cazul puţin probabil că vehiculele s-ar fi putut deplasa câţiva metri, Bentley-ul nu putea s-o facă, pentru că era blocat de camionul alb.

Mişcându-se rapid, cu inima bătându-i puternic, Bryson se strecură sub şasiul Bentley-ului şi găsi locul pe care-l căuta.

Deşi fundul maşinii era o masă compactă de oţel, aluminiu şi polietilenă, exista o mică zonă perforată unde era instalat filtrul de aer. Acela era al doilea punct vulnerabil: la urma urmei, până şi pasagerii unui vehicul blindat trebuia să respire.

Bryson fixă rapid un filtru aderent din aliaj de aluminiu peste supapă – un dispozitiv special conceput, controlat prin radio, pe care Tarnapolski reuşise să-l cumpere de la cunoscuţii lui din industria privată a echipamentelor de securitate. După ce se asigură că dispozitivul este bine fixat, se strecură de sub maşină şi, tot neobservat, ajunse sub camion, a cărui trapă rămăsese deschisă. Se ridică, intră în camion şi închise chepengul.

— *Nu, haraşo?* E în regulă? întrebă Tarnapolski.

— *Ladno,* răspunse Bryson, s-a rezolvat.

Tarnapolski luă legătura cu şoferul camionului ce bloca şoseaua şi îi ordonă să se întoarcă la maşina abandonată şi s-o ia din loc, chiar în clipa când începură să se audă sirenele miliţiei.

Traficul fu reluat câteva minute mai târziu. Bentley-ul porni în trombă, cu motorul ambalat, depăşi camionul alb şi îşi continuă drumul pe Kalinin Prospekt. Apoi făcu obişnuitul viraj la stânga, pe o stradă laterală, refăcând traseul de dimineaţă.

În clipa aceea Bryson apăsă pe butonul transmiţătorului pe care-l strângea în mână. În vreme ce Tarnapolski intra pe stradă după Bentley, interiorul limuzinei fu inundat brusc de un nor gros şi alb de gaz lacrimogen. Automobilul începu să vireze

dezordonat dintr-o parte în alta, până când se opri lângă trotuarul unei străzi pustii. Portierele limuzinei se deschiseră brusc, iar şoferul şi Labov coborâră tuşind. Şoferul ţinea în mână un pistol. Tarnapolski trase camionul pe dreapta şi cei doi bărbaţi săriră din cabină. Bryson trase în direcţia şoferului, care se împletici şi căzu. Tranchilizantul rapid avea să-i ia piuitul pentru câteva ceasuri; datorită efectului amnezic al narcoticului nu-şi va aminti ce se petrecuse. Bryson alergă spre Labov, care se prăbuşise pe trotuar, tuşind. Între timp, Tarnapolski îl urcă pe şofer înapoi la volanul limuzinei, scoase o sticlă cu votcă ieftină, cumpărată pe drum şi vărsă o bună parte din conţinutul ei în gura şoferului şi pe uniforma lui, lăsând sticla pe jumătate goală pe scaunul de lângă el.

Bryson privi în jur asigurându-se că nu-i vedea nimeni; apoi îl îmbrânci pe Labov în direcţia camionului alb – un vehicul de forma unei cutii, ca multe altele din zonă, greu de identificat, mai ales pentru că plăcile de înmatriculare, acoperite de noroi, erau ilizibile.

Puţin înainte de ora opt, în aceeaşi seară, Dmitri Labov şedea pe un scaun metalic, legat fedeleş, într-un vast depozit părăsit din raionul Ceriomuşki, nu departe de piaţa de legume şi fructe pentru angrosişti. Primăria oraşului confiscase clădirea de la un clan de tătari care fusese prins vânzând ilegal diverse produse restaurantelor fără să plătească şperţul cerut de consilierii locali.

Labov era scund, purta ochelari, avea părul de culoarea paiului şi o faţă rotundă, plină. Bryson stătea în faţa lui şi îi vorbea într-o rusă cu un vag accent de St. Petersburg moştenit de la mentorul său din cadrul Directoratului.

— Ţi se răceşte mâncarea. Am dori să te ducem acasă înainte ca soţia dumitale să intre în panică. De fapt, dacă joci corect şi cooperezi, nimeni nu va afla vreodată că ai fost răpit.

— Ce? se stropşi Labov. Te amăgeşti singur. Toată lumea ştie deja. Şoferul meu…

— Şoferul dumitale zace fără cunoştinţă pe scaunul din faţă al limuzinei parcată lângă trotuar. Orice patrulă de miliţie care o să treacă pe-acolo o să-şi închipuie că picoteşte, la fel de beat ca jumătate dintre moscoviţi.

— Dacă ai de gând să mă droghezi, dă-i drumul, zise Labov, înspăimântat şi sfidător în acelaşi timp. Poţi să mă şi torturezi. Sau să mă ucizi. Dacă îndrăzneşti. Ai idee cine sunt eu?

— Sigur, spuse Bryson. De aceea te afli aici.
— Ai idee care vor fi consecinţele? Ştii a cui furie o vei stârni?
Bryson dădu încet din cap.
— Mânia lui Anatoli Prişnikov nu cunoaşte limite! Şi nu ţine cont de frontiere, ameninţă Labov!
— Domnule Labov, te rog să mă înţelegi, n-am de gând să-ţi clintesc nici un fir de păr de pe cap, nici soţiei dumitale, Masa, nici micuţei Iruşka. N-o să trebuiască s-o fac… nu va mai rămâne nimic din ele după ce-o să afle Prişnikov.
— Ce dracu' vrei să spui? strigă Labov, roşu la faţă.
— Dă-mi voie să-ţi explic, spuse Bryson calm. Mâine dimineaţă o să te conduc personal la sediul companiei Nortek. S-ar putea să mai fi puţin ameţit de la tranchilizante, dar o să te ajut să intri în clădire. Pe urmă o să plec. Toate astea vor fi înregistrate de videocamerele de supraveghere. Apoi, şeful dumitale va fi foarte dornic să afle cine sunt eu şi de ce te însoţeam. O să încerci să-l convingi că nu mi-ai spus nimic. Bryson făcu o pauză. Dar îţi închipui c-o să te creadă?
Ofensat, Labov ţipă:
— I-am fost ajutor credincios, timp de douăzeci de ani! N-am făcut altceva decât să-i fiu credincios!
— Nu mă îndoiesc. Dar îşi poate permite Anatoli Prişnikov să te creadă? Te întreb – dumneata îl cunoşti mai bine ca oricine. Ştii ce fel de om e, cât de profundă e suspiciunea lui. Dacă Prişnikov ar bănui că există fie şi cea mai mică posibilitate ca dumneata să-l fi trădat, cât timp crezi că te-ar mai lăsa în viaţă?
Labov dădu din cap, cu ochii măriţi de groază.
— O să răspund tot eu la întrebarea asta, continuă Bryson. Te-ar lăsa să trăieşti până când ai afla că familia dumitale a murit în chinuri cumplite. Până când dumneata şi toţi cei de la firmă şi-ar reaminti preţul trădării… al slăbiciunii.
Iuri Tarnapolski, care urmărise discuţia de pe margine, mângâindu-şi alene bărbia, interveni:
— Ţi-l aminteşti pe bietul Maksimov.
— Maksimov era un trădător!
— Maksimov nu era de aceeaşi părere, zise blând Tarnapolski, în timp ce se juca cu revolverul, lustruindu-i ţeava cu o batistă albă.
— Ştii că el şi cu Olga aveau un bebeluş? S-ar putea crede că Prişnikov îi cruţă pe cei tineri şi nevinovaţi…
— Nu! Destul! icni Labov, pământiu la faţă, respirând cu

dificultate. Cunosc mult mai puţin… mult mai puţin decât credeţi. Nu ştiu multe lucruri.

— Te rog, zise Bryson prevenitor. Divagaţiile sunt pierdere de vreme şi vor mări intervalul de timp în care eşti plecat – perioada în care ai dispărut şi pentru care va trebui să dai socoteală. Vreau să aflu despre alianţa lui Prişnikov cu Jacques Arnaud.

— Sunt multe negocieri, multe pregătiri. Acum se accelerează. Sunt mai numeroase ca oricând.

— De ce?

— Cred că el se pregăteşte pentru ceva.

— Pentru ce?

— L-am auzit odată vorbind la telefonul protejat cu Arnaud; spunea ceva despre „Grupul Prometeu".

Denumirea îi suna familiar lui Bryson. O mai auzise. Da!

Jan Vansina o pomenise la Geneva, când întrebase dacă el era „cu prometeenii".

— Ce e Grupul Prometeu? întrebă imediat Bryson.

— Prometeu… habar n-am. Nimeni nu are habar. Eu ştiu prea puţin. Sunt puternici – extrem de puternici. Nu mi-e clar dacă Prişnikov le execută ordinele sau dacă el le dă ordine lor.

— Cine sunt ei?

— Sunt oameni importanţi, puternici…

— Ai mai spus asta. Cine sunt ei?

— Sunt peste tot… şi nicăieri. Numele lor nu se află pe pancarte, în anteturi sau documente oficiale. Dar Tolea… Prişnikov face parte dintre ei, sunt sigur.

— Dar Arnaud? îl îmboldi Bryson.

— Şi el.

— Şi mai cine?

Labov ridică sfidător capul.

— Dacă mă ucizi, Prişnikov o să-mi lase familia în pace. De ce nu mă ucizi?

Tarnapolski îl privi atent, cu un zâmbet forţat.

— Labov, ştii cum l-am găsit pe copilul lui Maksimov?

Se apropie de Labov, continuând să-şi lustruiască revolverul cu batista. Labov scutura din cap, ca un copil care nu vrea să audă nimic. Dacă ar fi avut mâinile libere şi-ar fi astupat cu siguranţă urechile. Bâigui tremurând:

— Maestrul de Jad! Prişnikov face pregătiri cu… cu omul numit Maestrul de Jad.

Tarnapolski îi aruncă lui Bryson o privire pătrunzătoare.

Ştiau amândoi a cui era porecla. Aşa-zisul Maestru de Jad era un influent general din armata chineză – Armata Populară de Eliberare. Generalul Tsai, cu cartierul general la Shenzen, avea faima unui om corupt şi le facilitase anumitor concerne internaţionale pătrunderea pe imensa piaţă chineză – desigur, în schimbul unor atenţii. Generalul Tsai era, de asemenea, cunoscut în întreaga lume drept colecţionar de obiecte din jad, create în China imperială. Se ştia că accepta uneori cadouri sub forma unor valoroase sculpturi de jad.

Labov sesiză schimbul de priviri între cei doi.

— Nu ştiu ce speraţi să realizaţi, spuse el dispreţuitor. Totul e pe cale să se schimbe, iar voi n-o să puteţi împiedica asta.

Bryson se întoarse către Labov.

— Cum adică „totul e pe cale să se schimbe”? întrebă el.

— Au mai rămas doar câteva zile, zise Labov enigmatic. Mi s-au dat doar câteva zile ca să pregătesc.

— Să pregăteşti ce?

— Mecanismul a fost deja pus în funcţiune. Întreaga putere urmează să fie transformată! Totul va ieşi la iveală.

Tarnapolski termină de lustruit revolverul, vârî batista în buzunar, apoi îndreptă arma spre Labov.

— Te referi la o lovitură de stat?

Bryson îl întrerupse:

— Dar Prişnikov deţine deja puterea din spatele tronului în Rusia! De ce dracu’ ar dori aşa ceva?

Labov râse compătimitor.

— Lovitură de stat! Cât de puţin ştiţi! Ce viziune îngustă aveţi! Noi, ruşii, am renunţat întotdeauna bucuroşi la libertate pentru siguranţă şi linişte. Şi voi o s-o faceţi. Până la ultimul.

De-acum forţele sunt prea importante. Mecanismul e deja instalat. Totul urmează să iasă la iveală!

— Despre ce dracu’ vorbeşti? tună Bryson. Prişnikov şi colegii lui aspiră acum mai sus de lumea afacerilor… au de gând să preia controlul guvernelor, asta e? I-au înnebunit bogăţia şi puterea pe care le deţin?

— Ne-ar prinde bine nişte amănunte, prietene, spuse Tarnapolski lăsând revolverul jos.

— Guverne? Guvernele sunt depăşite! Uitaţi-vă la Rusia – ce fel de putere are guvernul? Nici una! Guvernul e neputincios. Corporaţiile fac legea acum! Poate că până la urmă Lenin avea dreptate – capitaliştii guvernează lumea!

Dintr-odată, cu iuţeala unei cobre, mâna dreaptă a lui Labov se întinse câţiva centimetri, cât îi permitea sfoara cu care era legat. Fu suficient ca să înhaţe revolverul lui Tarnapolski, ce se afla aproape lângă el. Tarnapolski reacţiona rapid, înşfacă mâna lui Labov şi i-o răsuci cu putere ca să slăbească strânsoarea funcţionarului. Preţ de o clipă, arma fu îndreptată în sus şi înapoi, spre capul lui Labov. Omul părea să privească ţinta gura ţevii, fiind ca hipnotizat; pe faţa lui se aşternuse un zâmbet ciudat, blând. Înainte ca Tarnapolski să-i poată smulge arma, Labov apăsă pe trăgaci.

20

Sinuciderea credinciosului aghiotant a lui Anatoli Prişnikov dădea o întorsătură neplăcută evenimentelor. Labov fusese un funcţionar nemilos, ce folosise drept arme mortale faxul şi telefonul, însă moartea lui era o vărsare inutilă de sânge. Mai mult decât atât, constituia o complicaţie, o abatere de la planul lor atent pregătit.

Şoferul lui Labov avea să-şi recapete cunoştinţa în mai puţin de o oră. Chiar dacă îşi va aminti ceva despre limuzina inundată de gaz lacrimogen, memoria lui avea să fie incoerentă, înceţoşată. Îşi va da seama că uniforma îi duhnea a votcă ieftină, va găsi sticla pe scaunul de lângă el şi va constata că pasagerul lui dispăruse. Panicat, va suna, fără îndoială, acasă la Labov. Trebuia preîntâmpinată această eventualitate.

Printre hârtiile lui Dmitri Labov, Iuri Tarnapolski găsise numărul de-acasă al funcţionarului rus. De la telefonul său mobil – Bryson observase că Moscova părea năpădită de astfel de aparate – Tarnapolski o sună imediat pe Maşa, soţia lui Labov.

— Doamnă Labov, zise el cu tonul servil al unui mărunt funcţionar, sunt Saşa, de la birou. Scuze pentru deranj, dar Dmitri mi-a cerut sa vă sun şi să vă spun că el o să întârzie puţin. Vă roagă să-l scuzaţi. Coborând glasul, adăugă pe un ton confidenţial: Oricum nu contează, de vreme ce şoferul lui pare să fi dus iar sticla la gură. Va trebui să găsesc alt om. Bună seara.

Închise înainte ca femeia să-i poată pune vreo întrebare.

Povestea avea să fie crezută; astfel de întârzieri erau inevitabile în munca lui Labov. Când şi dacă şoferul ar fi sunat, agitat şi dezorientat, femeia i-ar fi răspuns înfuriată sau iritată şi i-ar fi închis imediat telefonul.

Totuşi, sinuciderea lui Labov era un amănunt care trebuia camuflat cât mai bine cu putinţă. Opţiunile lui Bryson şi Tarnapolski erau limitate, deoarece fostul KGB-ist nu voia să sune la biroul de la Nortek; presupunând că toate convorbirile telefonice erau înregistrate, nu dorea să fie găsită vreo bandă magnetică cu vocea lui. Trebuia improvizată rapid o soluţie, o explicaţie pentru sinucidere, care să fie acceptată fără prea multe investigaţii. Tarnapolski propunea să pună în buzunarele lui Labov şi în servieta lui mai multe obiecte suspecte: cărţi de

vizită soioase, cu colţurile îndoite, de la nişte cluburi moscovite cu reputaţie dubioasă, cunoscute pentru ghiduşiile sexuale ce aveau loc în camere tăinuite, pe care le avea el şi, găselniţa supremă – un tub de unguent folosit de obicei la tratarea anumitor boli venerice transmisibile. Era aproape sigur că asemenea escapade erau cu totul străine unui om atât de decent şi sârguincios ca Labov.

Dar tot atât de sigur era că un astfel de om ar fi reacţionat violent dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie penibilă.

Acum începea o cursă contra cronometru, ţinând seama că, într-un fel sau altul, Prişnikov ar putea afla că trustul Nortek fusese penetrat. Bryson ştia că situaţia putea scăpa de sub control. Limuzina lui Labov, cu şoferul semiconştient, putea fi identificată de un miliţian vigilent, care raportează la Nortek.

Soţia lui Labov putea să sune la biroul lui, dintr-un motiv oarecare. Riscurile erau enorme, iar Prişnikov ar fi reacţionat rapid. Bryson trebuia să plece din Rusia cât mai repede cu putinţă.

Tarnapolski conducea cu viteză maximă automobilul său Audi, spre Aeroportul Vnukovo, aflat la treizeci de kilometri sud-vest de Moscova. Era unul dintre aeroporturile pentru curse interne ce deservea toate regiunile ţării, dar mai ales sudul. Aranjase cu una dintre noile firme private de aviaţie pentru urgenţă un zbor de noapte până la Baku pentru „un client bogat, un om de afaceri cu mari interese financiare în Azerbaidjan". Tarnapolski nu intrase în amănunte, menţionase doar declanşarea neaşteptată a unui conflict de muncă la o fabrică al cărei director fusese luat ostatic. Dată fiind urgenţa cursei, fusese cerută o sumă importantă de bani gheaţă. Bryson o avea şi o plăti cu dragă inimă. Trebuia să-i miluiască şi pe vameşi, pentru grăbirea întocmirii documentelor.

— Iuri, zise Bryson, la ce se aşteaptă Prişnikov?

— Bănuiesc că te referi la Maestrul de Jad. Aşa e?

— Da. Ştiu că eşti cunoscător al armatei chineze. La KGB ai lucrat în sectorul China. Deci, ce speră Prişnikov să câştige de pe urma unei alianţe cu generalul Tsai?

— Ai auzit ce-a spus Labov, prietene. În ziua de azi, guvernele sunt neputincioase. Marile corporaţii fac legea. Dacă eşti un gigant ambiţios şi vrei să controlezi jumătate din pieţele lumii, puţini parteneri sunt mai potriviţi decât Maestrul de Jad. E un membru de rang înalt al Marelui Stat Major al APE, primul

răspunzător pentru transformarea Armatei Populare de Eliberare într-una dintre cele mai mari corporaţii ale lumii. El este omul care se ocupă personal de toate afacerile sale.

— Cum ar fi?

— Armata chineză controlează o uluitoare reţea de afaceri, întreprinderi interconectate, integrate pe verticală.

Adică, de la fabrici de automobile la companii aeriene, de la fabrici de medicamente la telecomunicaţii. Proprietăţile lor sunt numeroase – deţin hoteluri în toată Asia, inclusiv perla Beijingului – hotelul Palace. Posedă şi operează pe majoritatea aeroporturilor chineze.

— Dar ştiam că guvernul chinez a început să-şi folosească autoritatea împotriva armatei – că premierul chinez a emis un decret prin care ordona armatei să renunţe la toate afacerile sale.

— A, Beijingul a încercat, însă duhul malefic ieşise deja din sticlă. Cum ziceţi voi americanii: pasta de dinţi a ieşit din tub? Poate e mai potrivit să vorbim despre cutia Pandorei, însă era prea târziu. APE devenise de departe cea mai puternică forţă din China.

— Dar nu şi-au redus chinezii bugetul apărării de mai multe ori în ultimii ani?

Tarnapolski pufni:

— Şi pe urmă, tot ce-avea de făcut APE era să iasă pe piaţă şi să vândă câteva arme de distrugere în masă naţiunilor rebele. Dragul meu Coleridge, puterea economică a APE depăşeşte orice închipuire. Acum au început să priceapă importanţa strategică a telecomunicaţiilor. Lansează sateliţi şi deţin cea mai mare companie de telecomunicaţii din China; lucrează împreună cu giganţii Occidentului – Motorola, Systematix, Nortek – pentru a dezvolta imense reţele de telefonie mobilă şi sisteme informatice. Se spune că APE stăpâneşte acum cerul de deasupra Chinei, dar singurul adevărat proprietar, responsabilul, omul din spatele întregii afaceri este Maestrul de Jad – generalul Tsai.

Tarnapolski opri maşina pe terenul de aterizare. Bryson văzu un mic avion, un Iakovlev-112 nou-nouţ, aşteptând în spaţiul de decolare. Avionul avea un singur motor şi patru locuri. Era minuscul – cu siguranţă cea mai mică aeronavă din flota companiei. Tarnapolski observă surpriza lui Bryson.

— Crede-mă, prietene, a fost cel mai bun pe care l-am putut

găsi într-un timp atât de scurt. Au avioane mai mari şi mai frumoase, dar toate sunt în cursă.

— O să-şi facă treaba, Iuri. Mulţumesc. Îţi rămân dator.

— Consideră-l un cadou de la un partener de afaceri…

În clipa următoare Bryson auzi un scrâşnet de frâne în apropiere; când se întoarse, văzu o camionetă masivă, neagră ce se îndrepta în viteză spre ei.

— Ce dracu-i asta? exclamă Iuri.

— La pământ! strigă Bryson. La naiba! Nu avem arme!

Lăsându-se pe podeaua maşinii, Tarnapolski trase un sertar montat sub scaunul din faţă în care se afla un adevărat arsenal. Iuri îi întinse lui Bryson un pistol automat Makarov de 9 mm, apoi scoase o mitralieră Kalaşnikov Bizon, o armă Spetsnaz de fabricaţie rusească. Se auzi deodată sunetul impactului unui glonţ şi parbrizul maşinii se albi. Bryson îşi dădu seama că geamul era cel puţin parţial antiglonţ. Se ghemui sub el.

— Maşina nu e blindată, nu?

— Superficial, răspunse KGB-istul, îşi puse arma pe umăr şi inspiră adânc. Foloseşte portierele, spuse el.

Bryson înţelese. Portierele fuseseră întărite fie cu fibră de sticlă foarte rezistentă, fie cu un compus sintetic, ceea ce însemna că le puteau folosi drept scuturi.

Urmă o altă rafală, iar comandoul, vizibil prin fereastra portierei, luă poziţie de tragere.

— O livrare specială de la Prişnikov, zise Tarnapolski aproape în şoaptă.

— A sunat soţia, spuse Bryson în clipa când pricepu. Dar cum de ştiuse Prişnikov unde să-şi trimită trupele?

Poate că răspunsul era simplu: cea mai rapidă modalitate de ieşire din Rusia era pe calea aerului şi cei care fusese atât de nebun încât să-l elimine pe asistentul lui Prişnikov trebuia să părăsească ţara fără întârziere. Mai mult, lângă Moscova erau doar câteva aeroporturi şi numai două dintre ele operau cu avioane particulare. O rezervare de ultim moment, făcută urgent… Prişnikov calculase.

Tarnapolski deschise portiera din dreptul lui, sări pe pământ, se ghemui în spatele ei şi trase o rafală de mitralieră.

Unul dintre trăgători căzu, doborât de Tarnapolski.

— Bine ochit, comentă Bryson.

O salvă traversă parbrizul alb-opac, aruncând cioburi mărunte de sticlă în faţa lui Bryson. Acesta deschise portiera din dreptul

lui, se ghemui în spatele ei şi trase câteva focuri spre cei doi atacatori rămaşi în picioare. În acelaşi timp, Tarnapolski trimise altă rafală şi încă un om se răsturnă pe pista betonată de aterizare.

Mai rămânea unul, dar unde era?

Bryson şi Tarnapolski scrutară terenul străduindu-se să observe vreo mişcare. Reflectoarele luminau pavajul pistei, dar nu şi câmpul din jur, unde al treilea om trebuia să fie ascuns, cu arma pregătită.

Tarnapolski trase un glonţ spre locul unde i se păruse că vede o mişcare, dar nu urmă nici o ripostă. Se ridică în picioare, se răsuci şi aţinti mitraliera spre cealaltă parte a pistei.

Unde dracu' era?

Oamenii lui Prişnikov aveau cu siguranţă ghete cu tălpi de cauciuc ce le permiteau să se furişeze fără zgomot.

Strângând Makarovul cu ambele mâini, Bryson începu să se rotească încet în loc, mişcându-se constant în sens contrar acelor de ceasornic.

Când văzu mica pată roşie ce dansa pe ceafa lui Tarnapolski, apucă doar să strige:

— La pământ!

Era prea târziu. Un glonţ exploziv perfora ţeasta lui Iuri Tarnapolski, desfigurându-l.

— O, Doamne! urlă Bryson îngrozit şi se răsuci.

Văzu licărul unei lumini reflectate şi o mişcare vagă, la câteva zeci de metri distanţă. Al treilea trăgător se aşezase lângă aeronavă, folosind-o drept scut. Bryson ochi, răsuflă încet şi trase un glonţ direct la ţintă.

Se auzi un strigăt îndepărtat şi zăngănitul unei arme pe pavajul pistei. Al treilea membru al comandoului, cel care-l omorâse pe Iuri Tarnapolski era mort.

Aruncând o privire spre cadavrul prietenului său, Bryson alerga spre avion. Alţii, în număr mai mare, aveau să vină la aeroport; singura lui şansă era să urce la bordul avionului şi să-l piloteze singur.

Fugi spre aparatul Iakovlev-112, sări pe aripă şi se strecură pe scaunul pilotului, închizând trapa în urma lui. Îşi puse centura de siguranţă, se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Acum ce urma? Pilotarea avionului nu era o problemă; avea destule ore de zbor şi făcuse numeroase curse în anii petrecuţi la Directorat. Mai greu era să navigheze în spaţiul aerian rusesc fără aprobare

şi fără sprijinul turnului de control. Nu avea de ales. Întoarcerea la maşina lui Tarnapolski însemna intrarea în gura lupului.

Inspiră adânc şi învârti cheia în contact. Motorul porni imediat. Verifică instrumentele de bord şi rulă încet spre capătul pistei. Ştia că nu putea ignora turnul de control. Să decoleze fără să ia legătura cu controlorul de trafic aerian n-ar fi fost doar un risc, poate chiar fatal, dar ar fi fost un gest considerat de către aviaţia militară rusă drept o provocare. Şi măsurile n-ar fi întârziat să fie aplicate.

Deschise microfonul şi vorbi în engleză, limba controlorilor de trafic internaţional.

— Verificare Vnukovo, Iakovlev-112, Rosstran trei nouă-nouă F. Numărul unu pentru pista trei, plecare imediată spre Baku.

Răspunsul veni după câteva secunde, bruiat, dar energic:

— Ce? N-am reţinut, mai spune o dată.

— Rosstran trei nouă-nouă F, repetă el, pregătit pentru plecare pista Vnukovo trei, gata de rulare.

— Nu ai plan de zbor, Rosstran trei nouă-nouă!

Bryson insistă:

— Turnul Vnukovo, Rosstran trei nouă-nouă F, gata de rulare. Urc şi menţin zece o mie. Altitudine prezumată două sute cincizeci la zece minute de la plecare. Frecvenţa de plecare unu-unu-opt virgulă cinci-cinci. Frecvenţa radio patru-şase-trei-şapte.

— Rosstran, opreşte, repet, opreşte! Nu ai autorizaţie!

— Turnul Vnukovo duc nişte funcţionari superiori de la Nortek într-o vizită de urgenţă la Baku, zise el, arborând aroganţa caracteristică slujbaşilor lui Prişnikov. Planurile de zbor trebuie să fi fost înregistrate. Ai numărul meu matricol; poţi să-l suni pe Dmitri Labov ca să verifici.

— Rosstran…

— Anatoli Prişnikov o să fie extrem de supărat când o să afle că te amesteci în afacerile lui, tovarăşe controlor de trafic aerian, poate că vrei să-mi spui numele dumitale şi numărul de identificare.

Urmă o pauză de câteva secunde.

— Dă-i drumul, se răsti vocea. Zbori pe riscul dumitale.

Bryson apăsă pe acceleraţie, mări viteza spre capătul pistei şi avionul se desprinse de sol.

21

Monseniorul Lorenzo Battaglia – doctor în filosofie, curatorul şef al Muzeului Chiaramonti, una dintre numeroasele colecţii specializate ce alcătuiau Monumenti Musei e Gallerie Pontifice, muzeele Vaticanului, în Citta del Vaticano – nu-l mai văzuse de mulţi ani pe Giles Hasketh-Haywood şi nici nu era foarte încântat să-l reîntâlnească.

Cei doi bărbaţi se revăzură într-o magnifică sală de recepţie, tapetată cu damasc, de lângă Galleria Lapidaria.

Monsenior Battaglia, de douăzeci de ani curator al muzeelor Vaticanului, era respectat în întreaga lume pentru erudiţia lui. Giles Hasketh-Haywood, nedoritul său vizitator englez, i se păruse întotdeauna o creatură uşor absurdă, chiar hazlie, datorită imenşilor săi ochelari rotunzi, cu ramă de baga, a ţipătoarele cravate de mătase care se înfoiau exagerat din nodul foarte strâns, a vestelor lui ecosez, a butonilor de aur în formă de potcoavă, a vechii pipe din lemn de trandafir vârâtă neglijent în buzunarul de la piept şi a limbajului lui preţios. Mirosea a tutun galben presat. Fermecător, deşi cam onctuos. Hasketh-Haywood era un aristocrat scrântit, în anumite privinţe, iar afacerile lui erau dubioase. De ochii lumii, era comerciant de antichităţi, dar în realitate vindea obiecte preţioase, de obicei furate.

Hasketh-Haywood, parţial expert de artă, parţial escroc desăvârşit, era genul de individ suspect care dispărea ani la rând, pentru a-şi face apoi apariţia pe iahtul vreunui şeic al petrolului din Orientul Mijlociu. Deşi evaziv în legătură cu trecutul lui, circulau tot felul de zvonuri potrivit cărora familia lui aparţinuse cândva marii nobilimi engleze, dar că scăpătase în perioada postbelică laburistă. Se spunea că fusese educat alături de vlăstarele familiilor putred de bogate, dar când terminase şcoala, ai săi rămăseseră cu un munte de datorii. Giles era un neisprăvit, un potlogar, total lipsit de scrupule; îşi începuse cariera scoţând prin contrabandă antichităţi din Italia, mituindu-i pe funcţionarii care eliberau autorizaţiile de export. Îşi vindea mărfurile foarte ieftin, dar prin mâinile lui trecuseră şi câteva lucrări de artă extraordinare. Dacă nu doreai să ştii cum ajunseseră acestea în posesia lui, era mai bine să nu întrebi. Oameni ca Hasketh-Haywood erau toleraţi în lumea

comercianţilor de artă doar pentru acele rare ocazii în care se puteau dovedi utili – el se dovedise într-adevăr util cândva monseniorului, mijlocind o anume „tranzacţie”, în urma căreia monseniorul înălţase rugi fierbinţi ca lumea să nu afle despre ea. Cordialitatea manifestată acum de monsenior se redusese considerabil, deoarece serviciul pe care i-l cerea Hasketh-Haywood îl înspăimânta.

Monseniorul Battaglia închise o clipă ochii, căutându-şi cuvintele potrivite, apoi se aplecă în faţă şi-i vorbi vizitatorului său pe un ton grav:

— Ceea ce propui dumneata, Giles, e cu totul exclus. E un scandal în toată regula.

Monseniorul nu-l văzuse niciodată pe Hasketh-Haywood tulburat şi nici acum nu era.

— Un scandal, monseniore?

Ochii de bufniţă ai lui Giles Hasketh-Haywood, măriţi de lentilele groase, exprimau amuzament.

— Dar există diverse tipuri de scandal, nu? De exemplu cel ce-ar putea fi declanşat de informaţia conform căreia un înalt oficial al Vaticanului, un expert de renume mondial în arta şi cultura materială a antichităţii, preot hirotonisit pe deasupra, întreţine o amantă pe Via Sebastiano Veniero. Ei bine, unii oameni nu au vederi atât de largi ca noi, nu-i aşa?

Englezul se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Dar *banii,* nu femeile, pot provoca o zarvă mai mare. Iar tânăra şi dulcea Alessandra se bucură în continuare de confortabila ei proprietate, sunt convins. Confortabilă – unii ar putea spune luxoasă, ţinând cont de salariul mai degrabă modest al curatorului Vaticanului care o întreţine. Oftă şi dădu satisfăcut din cap. Îmi place să cred că mi-am adus contribuţia la această cauză demnă de laudă.

Monsenior Battaglia simţea cum se îmbujorează. O vână de la tâmplă începu să-i pulseze.

Ochelarii rotunzi cu lentile groase începură să-i dea lui Bryson o cumplită durere de cap, dar se consolă cu gândul că rezolvase problema pentru care venise la Roma. Se simţea epuizat. După ce aterizase cu micul avion pe un aerodrom de lângă Kiev, departe de spaţiul aerian rusesc, luase două curse de legătură pe o linie comercială spre Roma. La apelul telefonic dat monseniorului i se răspunse imediat, aşa cum bănuise, deoarece

curatorul era aproape întotdeauna interesat de ofertele lui Giles Hasketh-Haywood.

Giles Hasketh-Haywood, una dintre numeroasele şi atent elaboratele biografii false ale lui Bryson, se dovedise deseori utilă în fosta lui carieră.

În calitate de cunoscător şi comerciant de antichităţi, era firesc să călătorească în locuri precum Sicilia, Egipt, Sudan, Libia ca şi în multe alte părţi. Îndepărta suspiciunea îndemnând la suspiciune: un exerciţiu elementar de derutare.

Atâta timp cât autorităţile alarmate îl credeau contrabandist, nu le trecea prin minte că ar putea fi spion. Şi cei mai mulţi dintre ei erau bucuroşi să-i accepte atenţiile: la urma urmei, dacă n-o făceau ei, ar fi făcut-o alţii.

Micul articol apăru chiar în dimineaţa zilei următoare în *L'Osservatore Romano,* ziarul oficial al Vaticanului, cu un tiraj de peste cinci milioane de exemplare, vândut în întreaga lunie. Avea următorul titlu: A FOST FURATĂ O PIESĂ DIN COLECŢIA VATICANULUI?

Conform relatării, curatorii muzeului de la Vatican descoperiseră, în urma inventarului anual, că lipsea un joc de şah, din timpul dinastiei Sung. Superbele piese din jad fuseseră aduse din China de Marco Polo, la începutul secolului al XIV-lea şi dăruit dogelui Veneţiei. Cesare Borgia obţinuse jocul în 1500, iar după moartea lui fusese dăruit unuia dintre papii Casei Medici, Leon al X-lea. Jocul apare chiar şi în fundalul unuia dintre portretele lui. În 1549, papa Paul al III-lea l-a folosit pentru a juca o partidă cu legendarul maestru de şah Paulo Boi, partidă pe care a pierdut-o.

În articol era citat un purtător de cuvânt al muzeului de la Vatican, care contesta informaţia. Muzeul refuza însă să facă dovada că se afla în posesia valorosului joc de şah. Mai era citat un scurt comentariu indignat al curatorului şef monseniorul Lorenzo Battaglia, care spunea că muzeul Vaticanului avea înregistrate sute de mii de obiecte în cataloagele sale şi că era inevitabil ca unele să se rătăcească temporar; nu exista însă nici un motiv pentru a trage în mod pripit concluzia că avusese loc un furt.

Bându-şi cafeaua cu lapte în apartamentul de la hotelul Hassler, Nick Bryson citi articolul cu satisfacţie profesională.

El nu-i ceruse atât de mult monseniorului. La urma urmei, dezminţirile erau justificate. Legendarul joc de şah din timpul

dinastiei Sung se afla în continuare la loc sigur, într-unul dintre sutele de depozite ale Vaticanului; asemenea majorităţii proprietăţilor Sfântului Scaun, nu fusese expus. Mai exact, de peste patruzeci de ani. Nu fusese nici furat, însă cititorul înţelegea exact contrariul.

Bryson avea convingerea că acel articol va fi citit de cine trebuia.

Luă telefonul şi sună o veche cunoştinţă de la Beijing, un funcţionar chinez pe nume Jiang Yingehao, care avea acum un post important în Ministerul de Externe. Cu zece ani în urmă, Jiang făcuse afaceri cu Giles Hasketh-Haywood; acesta recunoscu imediat glasul afectat al lui Giles.

— Prietenul meu englez, exclamă Jiang. Ce plăcere să te aud, după o tăcere atât de lungă.

— Ştii că nu-mi place să profit de prietenia noastră, spuse Bryson, dar sunt încredinţat că ultima noastră tranzacţie a fost… utilă pentru cariera dumitale. Nu că ai fi avut nevoie de asta, desigur; ascensiunea dumitale în ierarhia diplomatică a fost de-a dreptul impresionantă.

Giles nu trebuia să-i împrospăteze memoria prietenului său din diplomaţia chineză. Când îi fusese prezentat prima dată lui Giles Hasketh-Haywood, Jiang era un biet ataşat cultural la ambasada chineză de la Bonn. La scurtă vreme după ce luaseră masa împreună, Giles îşi îndeplinise promisiunea, obţinând pentru Jiang un obiect vechi de artă chineză, extrem de valoros, la un preţ mult mai mic decât cel pe care l-ar fi luat dacă l-ar fi vândut pe piaţa liberă. Micul cal din ceramică roşie, din timpul dinastici Han, constituise un cadou special al lui Jiang pentru ambasador, menit, fără îndoială, să ungă roţile carierei lui. De-a lungul anilor, Hasketh-Haywood îi furnizase prietenului său diplomat mai multe obiecte nepreţuite, printre care erau bronzuri antice şi o vază de pe vremea dinastiei Qing.

— Şi cu ce te-ai ocupat în toţi anii ăştia? întrebă diplomatul.

Bryson oftă adânc, profund mâhnit.

— Sunt sigur că ai văzut articolul acela absolut injurios din *L'Osservatore Romano,* spuse el.

— Nu, ce articol?

— A, dragă, uită că l-am menţionat. Oricum, un obiect extraordinar s-a întâmplat să intre în posesia mea şi m-am gândit că un om cu atâtea relaţii ca dumneata ar putea cunoaşte pe cineva interesat de el. De fapt, am o teribil de lungă listă cu

potenţiali clienţi, extrem de interesaţi, dar, de dragul vremurilor de altădată, m-am gândit să te sun pe dumneata primul…

Începu să-i descrie jocul de şah din jad, însă Jiang îl întrerupse:

— O să te sun eu. Lasă-mi numărul dumitale de telefon.

Trecu o oră până când Jiang sună pe o linie protejată.

Găsise cu siguranţă ziarul Vaticanului, apoi dăduse, plin de entuziasm, câteva telefoane.

— Înţelege, dragul meu prieten, că o asemenea ocazie nu se iveşte prea des, spuse Giles. E pur şi simplu înspăimântător cât de neglijente sunt unele mari instituţii cu comorile lor, nu-i aşa? Pur şi simplu înspăimântător.

— Da, da, îl întrerupse Jiang nerăbdător. O să trezească un mare interes, sunt sigur. Dacă vorbim despre acelaşi lucru – jocul de şah din jad, dinastia Sung…

— Vorbesc ipotetic, desigur, dragul meu Jiang. Înţelegi asta. Spun doar că, dacă acest joc minunat s-ar întâmpla să fie disponibil, poate ai vrea să dai de veste. Discret, bineînţeles…

— Da, da, cunosc pe cineva, sigur. E un general, ştii, care colecţionează aşa ceva, capodopere ale dinastiei Sung din jad sculptat. E o pasiune mistuitoare pentru general. Poate îi ştii porecla – Maestrul de Jad.

— Hm. Nu sunt sigur, Jiang. Chiar crezi că l-ar putea interesa?

— Generalul Tsai e preocupat de repatrierea comorilor imperiale care au fost prădate, de readucerea lor în ţară. E un naţionalist înfocat, să ştii.

— Aşa mi s-a dat de înţeles. Ei bine, aş vrea să ştiu cât mai repede dacă generalul e interesat, fiindcă am de gând să solicit centralei de hotel să reţină toate apelurile telefonice pentru mine – acei detestabili şeici ai petrolului din Oman şi Kuweit pur şi simplu nu încetează să mă sune!

— Nu! ripostă Jiang. Acordă-mi două ore! Capodopera asta trebuie să se întoarcă în China!

Bryson nu fu nevoit să aştepte atât de mult. Diplomatul îl sună după numai o oră. Generalul era interesat.

— Dată fiind valoarea extraordinară a acestei lucrări, spuse hotărât Bryson, insist să mă întâlnesc personal cu clientul meu.

În acel moment, Bryson ştia că-şi putea impune propriile condiţii pentru întâlnirea cu generalul Tsai.

— Dar… dar desigur, bolborosi Jiang. Clientul nici nu şi-ar dori mai mult. El vrea să aibă toate asigurările că lucrarea e autentică.

— Fireşte. Vor fi furnizate toate certificatele de provenienţă.
— Bineînţeles.
— Întâlnirea trebuie să aibă loc imediat. Nu admit nici o întârziere.
— Asta nu e o problemă. Maestrul de Jad e la Shenzen şi aşteaptă cu nerăbdare să vă întâlniţi cât mai curând posibil.
— Bine, o să iau prima cursă către Shenzen. Generalul şi cu mine vom avea o conversaţie iniţială.
— Cum adică, o conversaţie iniţială…?
— Generalul şi cu mine vom petrece în mod plăcut o oră sau două, o să-i arăt fotografii ale jocului de şah şi, dacă voi constata că am stabilit nişte condiţii acceptabile, o să trecem la etapa următoare.
— Deci n-o să aduci jocul cu dumneata la întâlnirea cu generalul?
— O, Doamne, nu. La urma urmei, un asemenea client ar avea posibilitatea să mă demaşte dacă ar dori. În ziua de azi trebuie să fii foarte prudent, Cunoşti deviza mea: nu negociez niciodată cu străinii. Sigur, după ce o să mă întâlnesc cu tipul n-o să mai fim străini, nu-i aşa? Dacă totul e în regulă – dacă totul mi se pare în regulă – putem discuta despre import, bani, toate detaliile alea stupide şi plictisitoare.
— Generalul va insista să examineze jocul de şah, Giles.
— Desigur, însă nu de la început. O, nu. China e un teritoriu necunoscut pentru mine, nu-i cunosc pe tipii cu funcţii mari de-acolo. Cred că m-aş simţi un pic vulnerabil în ţara aia. Dacă generalul Cutare vrea să-mi confişte obiectul şi să mă expedieze la una din fermele alea de varză ori ce-aveţi voi pe-acolo?
— Generalul e un om de cuvânt, obiectă cu răceală Jiang.
— Instinctele m-au slujit teribil de bine în ultimii douăzeci de ani, prietene. N-aş vrea să le ignor la această ultimă întâlnire. Omul trebuie să fie foarte atent cu voi, orientalii impenetrabili.

Îmbrăcat extravagant cu o vestă galbenă din piele de ied şi un costum ecosez din mătase şi caşmir, Giles Hasketh-Haywood sosi la Aeroportul din Shenzen, unde fu întâmpinat de un emisar al generalului Tsai, în uniformă verde închis, fără grade, cu o şapcă stil Mao. Emisarul, un bărbat de vârstă mijlocie cu un chip impasibil, îl trecu repede pe Bryson prin vamă şi biroul de imigrări. Totul fusese pregătit dinainte; politicos, personalul aeroportului nu controlă bagajele.

După ce ieşiră din biroul de imigrări, emisarul îl împinse tăcut pe Bryson pe o uşă neinscripţionată, unde aşteptau alţi doi soldaţi în uniforme verzi. Unul dintre ei scotoci fără jenă prin bagajul lui Bryson. Între timp, celălalt începu să-l percheziţioneze sistematic, din cap până-n picioare, tăind până şi branţurile eleganţilor pantofi englezeşti din piele. Bryson nu fu surprins, deşi scoase strigate de indignare, potrivit rolului său de persoană pretenţioasă.

Venise neînarmat, anticipând că va fi controlat înainte de-a i se permite să se întâlnească cu generalul; renunţase la armele de foc şi la tot ce-ar fi fost ciudat să poarte Giles Hasketh-Haywood. Riscul de-a fi prins, deci de-a compromite întregul plan, era prea mare.

În centura din piele moale a lui Hasketh-Haywood se afla însă ascunsă o armă. Între două fâşii din cea mai fină piele italiană era cusută o bandă metalică lungă şi flexibilă, lată de vreo trei centimetri şi lungă de treizeci, făcută dintr-un aliaj de aluminiu şi vanadiu, ascuţită ca o lamă de ras. Putea fi scoasă repede şi uşor, desfăcând un fermoar şi trăgând cu putere. Era greu de folosit fără să te răneşti, dar, dacă era mânuită adecvat, lama tăia până la os, practic fără efort. În plus, Bryson era convins că se putea bizui, ca de atâtea ori, pe talentul său de a improviza, de-a găsi arme acolo unde alţii nu vedeau, dar spera să nu fie nevoie. Soldatul în uniformă îi ordonă lui Bryson să-şi scoată centura; o pipăi, dar nu găsi nimic suspect.

O limuzină Daimler neagră, ultimul tip, staţiona cu motorul pornit în faţa terminalului. Şoferul, îmbrăcat în aceeaşi uniformă verde fără grade a armatei chineze, cu o expresie calmă; impenetrabilă pe chip, îşi ţinea, umil, capul plecat.

Posomorâtul emisar deschise portiera din spate pentru Bryson, puse valiza în portbagaj, apoi se aşeză pe scaunul din faţă. Maşina demară şi intră pe drumul de acces către aeroport, îndreptându-se spre Shenzen.

Bryson mai fusese la Shenzen, cu ani în urmă, dar acum îl găsi complet schimbat. Ceea ce fusese cu doar douăzeci de ani în urmă un sătuc de pescari aflat pe frontieră se transformase într-o metropolă zgomotoasă, cu drumuri pavate în grabă, cu complexe de locuinţe şi fabrici răsărite ca din pământ. Din orezăriile şi pământurile nedeşţelenite ale deltei fluviului Zhu Jiang răsăriseră zgârie-norii, centralele electrice şi sectoarele industriale ale Zonei Economice Speciale ale Chinei. La orizont se profilau

nenumărate macarale, iar cerul era acoperit de pâcla cenuşie a smogului. Populaţia în continuă mişcare, aproape patru milioane de oameni, era formată în majoritate din săteni, ademeniţi din zonele rurale de promisiunea unor slujbe care le asigurau salarii de subzistenţă.

Shenzen devenise o metropolă ce se dezvolta într-un ritm ameţitor, alimentat de combustibilul numit cu cel mai odios cuvânt din China comunistă: capitalism. Era vorba despre cele mai deşănţate şi nemiloase forme de capitalism, despre isteria periculoasă a unui oraş de frontieră, unde criminalitatea şi prostituţia scăpaseră de sub control. Panourile strălucitoare şi neoanele scânteietoare, magazinele elegante Louis Vuitton şi Dior nu erau, Bryson ştia asta, decât o faţadă, în spatele ei se ascundea sărăcia lucie, mizeria existenţei sumbre a acelor *mingong,* barăcile din tablă ce adăposteau zeci de muncitori nomazi, fără instalaţii sanitare, cu nişte curţi mici şi murdare în care creşteau găini anemice.

Traficul era intens, înţesat cu automobile de ultimul tip şi taxiuri roşii, sclipitoare. Clădirile noi, înalte, cu arhitectură modernă, iar străzile pline de reclame luminoase, toate în chineză, cu excepţia câte unei litere latine ici acolo – un M pentru McDonald’s sau KFC. Totul era foarte colorat – restaurante arătoase, dar ieftine şi magazine ce ofereau aparatură electronică – videocamere portabile şi camere digitale, computere, televizoare şi casete video. Negustorii ambulanţi vindeau fripturi de porc şi de raţă, dar şi crabi vii.

Mulţimea părea compactă, oamenii mergând umăr lângă umăr, dotaţi aproape toţi cu telefoane mobile. Dar, spre deosebire de Hong Kong, aflat la vreo treizeci de kilometri spre sud, aici nu se zăreau oameni în vârstă practicând gimnastică tradiţională în parcuri; de fapt, nu se vedeau deloc bătrâni. Perioada maximă de şedere în Zona Economică Specială era de cincisprezece ani şi doar cei în putere erau acceptaţi.

Emisarul aflat pe scaunul de lângă şofer se întoarse şi rosti:

— *Ni laiguo Shenzen ma?*

— Poftim? zise Bryson.

— *Ni budong Zhongguo hua ma?*

— Scuze, nu pricep graiul ăsta, rosti tărăgănat Bryson.

Emisarul îl întrebase dacă mai fusese pe-acolo şi dacă înţelegea chineza; Bryson se întrebă dacă nu cumva era pus la încercare.

— Engleza?
— Englez sunt şi asta vorbesc, da.
— E prima oară când vii aici?
— Da, prima oară. Un loc încântător – mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.
— De ce te întâlneşti cu generalul?
Expresia de pe chipul emisarului devenise de-a dreptul ostilă.
— Afaceri, spuse scurt Bryson. Asta face generalul, nu?
— Generalul e şeful sectorului Guandong al APE, îl contrazise emisarul.
— Păi, se pare că se fac multe afaceri pe-aici.
Şoferul mormăi ceva, emisarul tăcu, apoi se întoarse.
Limuzina se târa prin incredibila aglomeraţie de pe străzi.
În apropierea hotelului Shangri-La, şoferul porni sirena şi aprinse lumina roşie, urcă pe trotuarul aglomerat, răcnind ordine prin megafonul maşinii, împrăştiind pietonii speriaţi ca pe nişte porumbei, apoi ieşi în viteză din ambuteiajul creat.
Ajunseseră în cele din urmă la un punct de control – intrarea într-un sector puternic industrializat ce părea să se afle sub controlul direct al armatei. Bryson bănui că acolo îşi avea generalul Tsai reşedinţa, poate chiar cartierul general.
Un soldat cu un registru în mână se aplecă şi făcu un semn brusc spre emisar care coborî imediat din maşină. Maşina îşi continuă drumul, trecând pe lângă nişte clădiri cafenii, până când ajunseră într-o zonă cu aspect industrial, cu multe depozite.
Bryson deveni dintr-odată atent. Nu era reşedinţa generalului.
— *Nengbunenggaosongwo, nisongwoqunar*? întrebă el cu un puternic accent englezesc, folosind sintaxa unui vorbitor care nu prea ştia limba. „Vrei să-mi spui unde mă duci?”
Şoferul nu răspunse.
Bryson ridică tonul, vorbind acum cu fluenţa lui obişnuită, cea a unui indigen:
— Nu suntem lângă cazarma generalului!
— Generalul nu primeşte vizitatori la reşedinţa sa. E foarte retras.
Şoferul vorbise pe un ton lipsit de respect, fără să folosească apelativul „domn”, cum s-ar fi cuvenit. Era ceva deconcertant.
— Generalul e faimos pentru luxul în care trăieşte. Îţi sugerez să întorci maşina.
— Generalul crede că adevărata putere se exercită pe nevăzute. Preferă să rămână în umbră.

Maşina se opri în faţa unui depozit vast, lângă nişte jeepuri şi camionete militare de culoare cafenie. Fără să se întoarcă şi cu motorul pornit, şoferul spuse:

— Cunoşti povestea marelui împărat din secolul al XVIII-lea, Qian Xing? El credea că pentru un conducător era important să aibă contact direct cu cei pe care-i conducea, fără ca supuşii lui să ştie. Aşa că a străbătut China în lung şi-n lat, deghizat în ţăran.

Înţelegând ce voia să spună şoferul, Bryson îl privi pentru prima oară atent pe cel de la volan. Înjură în gând. Şoferul era generalul Tsai!

Daimlerul fu înconjurat de soldaţi, iar generalul începu să strige ordine în tonkineză, dialectul său natal. Uşa maşinii se deschise şi Bryson fu înşfăcat de ambele braţe de câte un soldat.

— *Zhanzhu!* Nu te mişca! răcni un soldat, îndreptându-şi arma spre Bryson şi ordonându-i să-şi ţină mâinile depărtate. *Shoufang xia! Bie dong!*

Fereastra portierei din dreptul generalului coborî; generalul rânjea.

— A fost foarte interesant să discut cu dumneata, domnule Bryson. Îndemânarea cu care vorbeşti limba noastră sporeşte pe măsură ce discutăm. Asta mă face să mă întreb ce-ai mai putea ascunde. Acum îţi sugerez să-ţi întâmpini moartea cu seninătate.

O, Iisuse! Adevărata lui identitate era cunoscută! Cum?

Şi de cât timp?

Întrebările i se învălmăşeau în minte. Cine ar fi putut dezvălui adevărata lui identitate? Mai exact, cine cunoştea trucul lui Hasketh-Haywood? Cine ştia că el avea să vină la Shenzen? Nu Iuri Tarnapolski. Atunci, cine?

Fuseseră trimise prin fax fotografii cu chipul lui, fuseseră făcute nişte legături. Dar n-avea sens! Trebuia să existe cineva apropiat de general care să-l fi recunoscut, să fi pătruns dincolo de masca de negustor englez de obiecte furate. Cineva care îl cunoştea; nu exista altă explicaţie.

După ce maşina generalului Tsai se îndepărtă, Bryson fu îmbrâncit spre intrarea din depozit. În spate, un soldat ţinea arma îndreptată asupra lui. Aprecie situaţia, care nu era deloc roz. Ar fi trebuit să-şi elibereze o mână, preferabil dreapta şi să scoată lama de vanadiu din centură cu o mişcare rapidă.

Pentru a reuşi trebuia să creeze o diversiune. Instrucţiunile generalului erau clare: urma să-şi întâmpine „moartea”.

Soldaţii n-ar fi ezitat să tragă în el, era sigur de asta, dacă ar fi făcut un gest brusc. Nu intenţiona să le testeze viteza de reacţie. Se întreba de ce fusese adus în acel depozit? Privi în jur. Hala imensă era destinată depozitării şi livrării mijloacelor de transport. La un capăt se afla un enorm ascensor de marfă, suficient de larg ca să încapă un tanc sau o camionetă. În aer plutea mirosul înţepător de ulei de motor şi de motorină.

Camioane, tancuri şi alte vehicule militare erau depozitate în şiruri compacte. Arăta ca magazia unui prosper comerciant angrosist de maşini sau camioane, doar că pereţii din beton şi podelele erau mânjite cu uleiul de motor scurs din vehicule şi cu reziduuri de la fumul de eşapament.

Ce se întâmpla? De ce fusese adus acolo, când ar fi putut la fel de uşor să-l execute afară? Apoi îl văzu pe bărbatul care stătea în faţa lui, înarmat până-n dinţi. Un bărbat pe care-l cunoştea şi care se numea Ang Wu. Şi atunci înţelese.

Ang Wu era unul dintre puţinii adversari pe care-i întâlnise vreodată şi care-l impresionase cu fizicul lui. Ang Wu era un fost ofiţer al armatei chineze, detaşat la Bomtec – departamentul comercial al APE. El fusese reprezentantul local al APE în Sri Lanka, unde chinezii expediaseră arme ambelor tabere aflate în conflict, semănând discordie şi suspiciune, alimentând cu un combustibil uşor inflamabil resentimentele mocnite. Dincolo de Colombo, Biyson şi trupa de comando aleasă pentru acea misiune interceptaseră o caravană cu muniţie aflată sub controlul direct al lui Ang Wu.

Într-un schimb de focuri, Bryson îl împuşcase pe Ang Wu în burtă, doborându-l. Inamicul lui fusese luat cu elicopterul şi dus, din câte ştia, la Beijing.

Oare să fi avut şi o altă conotaţie acel incident, un înţeles ascuns, vreun plan în care el fusese doar un pion? Ce se aflase cu adevărat în spatele acelui incident?

Acum, Ang Wu se afla în faţa lui Bryson, cu o mitralieră AK-47 de fabricaţie chineză atârnată pe umăr şi cu câte un pistol la fiecare şold. În jurul taliei avea înfăşurate, ca o centură, banduliere cu gloanţe de mitralieră, iar la glezne, vârâte în teacă nişte cuţite.

Bryson simţi apăsarea fermă a mâinilor soldaţilor. Nu-şi putea elibera mâna ca să scoată centura fără să fie împuşcat.

Vechiul lui inamic părea încântat.

— Sunt atâtea feluri de-a muri, zise Ang Wu. Totdeauna am

ştiut că o să ne mai întâlnim. Aştept de multă vreme revederea noastră.

Cu o mişcare rapidă scoase din toc una din arme, un pistol semiautomat chinezesc şi îl cântări în mână, pârând să se bucure de puterea lui de-a curma vieţi.

— Acesta-i darul generalului Tsai pentru mine, răsplata lui generoasă pentru anii mei de serviciu. Un dar simplu: plăcerea de a te ucide. Va fi ceva foarte… cum se spune… intim şi personal.

Zâmbi satisfăcut arătându-şi dinţii foarte albi.

— Acum zece ani, la Colombo, mi-ai distrus splina – ştiai asta? Aşa că o să începem cu asta. Cu splina ta.

În mintea lui Bryson, enormul depozit se redusese la un spaţiu foarte mic, un tunel îngust în care el se afla la un capăt şi Ang Wu la celălalt. Nu mai exista nimic altceva în afară de adversarul lui. Bryson inspiră profund.

— Nu e o luptă corectă, spuse el cu un calm forţat, artificial.

Asasinul chinez zâmbi şi, întinzând braţul, ţinti cu pistolul abdomenul lui Bryson. În timp ce duşmanul lui trăgea piedica, Bryson ţâşni înainte, răsucindu-se, încercând să scape din strânsoarea soldaţilor, apoi…

Se auzi un zgomot slab, ca de tuse şi o mică gaură roşie apăru chiar în centrul frunţii largi a lui Ang Wu, care se prăbuşi încet, ca un beţiv adormit.

— *Aiya!* ţipă un soldat, răsucindu-se şi primind în cap al doilea glonţ tras fără zgomot.

Al doilea soldat ţipă, întinse mâna după armă, apoi se prăbuşi brusc la podea, cu tâmpla zdrobită.

Brusc eliberat, Bryson se aruncă la pământ, de unde privi în sus. Pe o pasarelă de oţel aflată la şase metri înălţime, un bărbat înalt şi corpolent, îmbrăcat într-un costum bleumarin, ieşea din spatele unui stâlp de beton. În mână avea un Magnum 357, cu amortizor. Faţa bărbatului se găsea încă în umbră, dar Bryson recunoscu imediat acel mers apăsat.

Bărbatul îi aruncă pistolul.

— Prinde-l, spuse el.

Bryson, înşfacă arma.

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut îndemânarea, zise Ted Waller şi începu să coboare scara abruptă.

Ajuns lângă Bryson îl privi uşor amuzat şi spuse:

— Partea grea abia acum începe.

22

Senatorul James Cassidy văzu titlul din *The Washington Times* – recepţiona informaţia că soţia lui fusese arestată pentru deţinere de droguri, afirmaţiile tendenţioase privitoare la posibila obstrucţionare a justiţiei şi renunţă să mai citească. Deci, până la urmă, totul ieşise la iveală – cauza unei profunde dureri personale, ceva ce încercase cu disperare să ţină departe de ochii nemiloşi ai presei. Un secret adânc îngropat fusese scos la lumină. Dar cum?

Sosind la birou la şase dimineaţa, cu câteva ceasuri înainte de ora lui obişnuită, îşi găsise echipa deja adunată, arătând la fel de palidă şi vlăguită ca şi el. Roger Fry intră direct în subiect:

— *The Washington Times* te vânează de ani de zile. În plus, am primit deja mai mult de o sută de telefoane de la celelalte canale mediatice, care încearcă s-o încolţească pe soţia ta. Ăsta-i un adevărat covor de bombe, Jim. Nu pot controla situaţia. Nici unul dintre noi nu poate.

— E adevărat? întrebă Mandy Greene, secretara lui de presă.

Mandy avea patruzeci de ani şi lucra pentru senator de şase ani, dar stresul şi îngrijorarea parcă o îmbătrâniseră.

Văzându-i ochii încercănaţi, Cassidy îşi dădu seama că ea îşi pierduse cumpătul.

— Ce spune mai exact presa? întrebă senatorul.

Mandy luă ziarul, apoi îl aruncă furioasă.

— Spune că acum patru ani soţia ta a fost arestată pentru că a cumpărat heroină. Că tu ai dat nişte telefoane, ai cerut nişte favoruri, iar acuzaţiile au căzut şi măsura arestării a fost anulată. „Obstrucţionarea justiţiei” e fraza pe care au lansat-o.

Senatorul Cassidy dădu tăcut din cap, apoi se aşeză în fotoliul larg de piele şi întoarse spatele echipei lui, privind pe fereastră lumina cenuşie a dimineţii înnorate din Washington.

Cu o zi în urmă, primiseră apeluri înregistrate de robotul telefonic, atât el, cât şi soţia lui, Claire, dar nu răspunseseră.

Avusese un presentiment şi dormise puţin.

Claire era la casa părinţilor ei din Wayland, Massachusetts.

Avea problemele ei; multe soţii de politicieni aveau probleme, îşi aminti cum începuse totul – minorul accident de schi ce impusese o operaţie la coloană – nişte vertebre tasate. I se

dăduse percodan pentru durerile postoperatorii. Curând, devenise dependentă de narcotice pentru încetarea durerii.

Doctorii nu-i mai dăduseră altă reţetă. Îi pomeniseră de un grup de „control al durerii”, specializat în consultaţii. Însă narcoticele îi făcuseră cunoscută lui Claire o stare dulce de uitare, un spaţiu protejat de stresul şi încordarea vieţii publice.

El se învinuia pentru asta – pentru că nu fusese acolo. Ajunsese să înţeleagă cât de ostilă era lumea lui pentru ea. O lume care până la urma o marginalizase, iar Claire, atât de frumoasă, atât de cultivată, atât de iubitoare, nu fusese crescută ca să rămână toată viaţa pe margine. Cassidy avea prea multe obligaţii, prea mulţi colegi pe care să-i tenteze, să-i linguşească şi să-i bată la cap să facă ce trebuia. Pe Claire o încerca o durere care nu era doar fizică. El nu ştiuse niciodată cu certitudine ce provocase această stare – izolarea sau accidentul, dar începuse să bănuiască faptul că depresiunea şi dependenţa fuseseră doar accelerate de spitalizarea ei.

Disperată că nu mai putea obţine reţeta pentru narcotice, tânjind după o formă de alinare despre care ştia că era trecătoare, dar care-i făcea viaţa suportabilă, ea încercase să cumpere de pe stradă o doză de heroină. Bărbatul cu care se întâlnise fusese plin de compasiune şi îi dăduse două pliculeţe cu drog. Ea îi plătise cu bancnote noi, luate de la bancomat.

Apoi omul scosese o insignă şi-o dusese la secţia de poliţie. Când căpitanul aflase cine era ea, îl sunase acasă pe adjunctul procurorului districtual, Henry Kaminer. Henry Kaminer îi telefonase fostului său coleg de facultate, Cassidy, care era preşedintele comisiei juridice a Senatului. Aşa aflase.

Cassidy, îşi amintea de acel telefon, ezitarea, replicile stingherite ce precedaseră cutremurătoarea dezvăluire. Fusese unul dintre cele mai cumplite momente ale vieţii lui.

Chipul delicat, marcat de durere al lui Claire îi domina gândurile. Cum de fusese atât de orb faţă de ceea ce se întâmpla în propriul lui cămin, în căsnicia lui? Putea oare activitatea publică să-l înstrăineze pe un om atât de mult de viaţa sa particulară?

Cassidy se întoarse cu faţa spre echipa lui.

— Ea n-a fost o delincventă, spuse el apăsat. Avea nevoie de ajutor, fir-ar să fie. Avea nevoie de tratament. Şi l-a avut.

Şase luni la dezintoxicare. Discret, fără zarvă. Nimeni nu trebuia să ştie. Nu-şi dorea priviri compătimitoare ori cu

subînţeles, nici atenţiile de care se bucura o soţie de senator.

— Dar cariera ta… începu Greene.

— Blestemata mea de carieră a fost cea care a adus-o în starea aia. Şi Claire a avut aspiraţii, să ştiţi. Şi-a dorit o familie adevărată, copii, un soţ iubitor pentru care familia să fie o prioritate. A vrut să aibă o viaţă normală. Cred că nu cerea prea mult. A renunţat la aspiraţiile ei pentru ca eu să pot fi – cum mă numea *The Wall Street Journal* anul trecut? – „Polonius de pe Potomac”.

— Dar cum a putut să pericliteze toată munca ta, munca noastră?

Mandy Greene nu-şi putu stăpâni izbucnirea de mânie şi dezamăgirea. Cassidy dădu încet din cap.

— Claire suferea cumplit. Ştia că toţi o vor considera femeia care putea să distrugă cariera senatorului. N-o să înţelegeţi niciodată prin ce infern a trecut. Dar a mers până la capăt! Într-un fel, amândoi am făcut asta. Şi, am ieşit la liman! Până acum. Până să se întâmple asta.

Se uită la telefonul cu douăsprezece linii, cu toate becurile aprinse, care suna neîncetat.

— Cum, Roger? Cum au aflat?

— Nu sunt încă sigur, zise Roger. Dar au obţinut informaţii amănunţite. O înregistrare electronică a dosarului arestării, în ciuda faptului că oficial a fost distrus. Suma considerabilă retrasă de Claire în seara cu pricina. Înregistrări ale convorbirilor telefonice între tine şi Kaminer în seara arestării.

Mai multe telefoane între postul privat a lui Kaminer şi căpitanul secţiei de poliţie. Consemnări ale convorbirilor dintre ofiţerul care a arestat-o şi secţie. Au până şi înregistrarea electronică a plăţilor pe care le-ai făcut la Silver Lakes pentru dezintoxicarea ei.

Cassidy zâmbi amar.

— Nici un om nu putea să le ştie pe toate. Au fost dezvăluite cele mai secrete date personale. Presupun că despre asta vă avertiza Societatea de supraveghere.

— Ei bine, nu aşa vor sta lucrurile, spuse Mandy Greene, recăpătându-şi aerul de profesionist. O să lase impresia că tu ai fi făcut campanie pentru respectarea intimităţii deoarece aveai un cadavru în propriul tău dulap. Ştii asta mai bine ca oricine.

Roger Fry începu să se plimbe prin birou cu paşi mari.

— E de rău, Jim, n-o să subestimez treaba asta. Dar cred

sincer că o să ieşim cu bine din criză. O să fie mai rău înainte să fie mai bine; cei din Massachusetts sunt convinşi că eşti un om de ispravă, iar colegii tăi, fie că te plac sau nu, ştiu şi ei acest lucru. Timpul le vindecă pe toate, chiar şi în politică.

— N-am de gând să mă conving de asta, Rog, zise Cassidy, privind pe fereastră.

— Ştiu că acum situaţia arată urât, spuse Fry. Vor încerca să te răstignească. Dar tu eşti puternic. O să le arăţi tu.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? Nu e vorba despre mine, ci despre Claire. Prima frază a oricărui articol de ziar începe cu Claire Cassidy, soţia senatorului James Cassidy. Asta poate continua zile în şir, săptămâni, dracu' mai ştie cât? N-o pot expune la aşa ceva. N-o pot pune într-o asemenea situaţie. Nu va supravieţui. Există o singură cale de a distrage atenţia de la povestea asta, de-a o scoate de pe prima pagină a ziarelor, din talk-show-uri, din jurnalele de ştiri şi din editoriale.

Dădu din cap şi vorbi pe tonul specific unui crainic al jurnalului de actualităţi:

— *Senatorul Cassidy confruntat cu investigaţiile Senatului, Senatorul Cassidy luptă să-şi păstreze scaunul, Senatorul Cassidy contestă vinovăţia, Senator însurat cu o toxicomană.* Astea-s ştirile de pagina întâi şi ele pot continua la nesfârşit. *Senatorul Cassidy demisionează din cauza unor afirmaţii calomnioase.* Acest ultim titlu va ţine prima pagină două zile. Eforturile lui Jim şi Claire Cassidy, cetăţeni particulari, vor trece undeva pe ultimele pagini. Acum cinci ani, i-am făcut soţiei mele promisiunea că o să dăm uitării povestea asta, orice s-ar întâmpla. Acum a venit timpul să mă ţin de cuvânt.

— Jim, zise Fry, încercând să vorbească răspicat, e prea multă incertitudine acum ca să iei vreo decizie silită. Te implor să mai aştepţi.

— Incertitudine? Senatorul râse cu amărăciune. În viaţa mea nu am fost mai sigur ca acum. Apoi se întoarse către Mandy Greene. Mandy, e momentul să redactăm o declaraţie pentru presă. Acum.

23

Bryson încremeni cu răsuflarea tăiată. Era şocat, avea mintea amorţită, de parcă un fulger căzuse din cer, pârjolindu-i luciditatea, blocându-i circuitele raţiunii. Totul era o nebunie, o absurditate; îşi stăpâni cu greu un strigăt.

Ted Waller!

Ghenadi Rosovski!

Marele manipulator, magicianul artelor oculte care-i transformase viaţa într-o imensă, inimaginabilă impostură.

Bryson înşfacă pistolul semiautomat care-i fusese aruncat; îl simţi în mână ca pe o prelungire, o parte a trupului sau. Îl îndreptă spre omul care tocmai i-l dăduse. L-ar fi putut ucide pe Ted Waller cu un singur glonţ bine ţintit, dar n-ar fi obţinut răspunsuri la întrebările care-l frământau, nu şi-ar fi satisfăcut nevoia de a se răzbuna pe mincinoşii şi manipulatorii care făcuseră din viaţa lui o farsă cumplită. Continuă să ţină arma îndreptată spre Waller, ţintind faţa fostului său mentor, copleşit de furie şi tulburat de întrebări.

Ceea ce articula, cu un glas încordat, sugrumat de emoţie, fu prima întrebare care-i veni în minte.

— Cine dracu' eşti?

Trase piedica pistolului şi apăsă pe trăgaci până când arma trecu pe foc automat. Era suficientă o apăsare cu arătătorul şi-ar fi descărcat zece gloanţe în corpul lui Ted Waller, iar mincinosul s-ar fi prăbuşit de pe pasarela înaltă a depozitului.

Waller, un ţintaş formidabil, nu avea nici o armă îndreptată spre el. Stătea pur şi simplu acolo, un bărbat obez cu un zâmbet enigmatic pe chip.

Când Waller vorbi, glasul îi reverberă în spaţiul cavernos:

— Hai să jucăm „Adevărat sau Fals", zise el, evocând vechiul său exerciţiu pedagogic.

— Du-te-n mă-ta, spuse Bryson îndârjit, cu vocea tremurându-i de mânie reţinută. Numele tău real e Ghenadi Rosovski.

— Adevărat, răspunse Waller, cu chipul impasibil.

— Ai absolvit institutul de limbi străine la Moscova.

— Adevărat.

— Eşti de la GRU.

— Aproape adevărat. Mai exact, am fost.

Bryson ridică glasul până când ajunse să strige:

— Şi totul a fost o aiureală, tot rahatul acela pe care-l mâncai despre cum salvam noi omenirea! Ai lucrat tot timpul pentru tabăra adversă.

— Fals, zise Waller, cu voce limpede şi puternică.

— Destul cu minciunile, ticălosule! Destul cu minciunile!

— Adevărat.

— Lua-te-ar dracu', nu ştiu ce naiba cauţi aici…

— Risc să-l imit pe generalul Tsai: când elevul e pregătit, apare şi profesorul.

— N-am timp pentru tâmpeniile tale budiste! tună Bryson.

Auzind zgomot de paşi, se întoarse. Doi soldaţi în uniforme verzi intraseră în depozit. Bryson trase câteva gloanţe şi, în aceeaşi clipă, auzi explozia unui foc de armă, din spatele lui, deasupra, din direcţia lui Waller. Cei doi soldaţi se prăbuşiră pe podea. Bryson se aplecă asupra cadavrului lui Ang Wu şi întoarse corpul inert cu faţa în sus, după ce aruncă pistolul lui Waller. Se aştepta să apară alţi soldaţi, dar nu văzu nici unul. Trase pistolul din mâna lui Ang Wu şi-l vârî în buzunarul ridicolului costum din recuzita lui Hasketh-Haywood. Ang Wu avea fixate la glezne cuţite de vânătoare; Bryson le luă pe amândouă, cu tot cu teci şi le prinse cu grijă sub centură. Centura! Îşi aminti de lama din vanadiu – dar acum avea arme mult mai eficiente.

— Pe-aici! strigă Waller, întorcându-se şi dispărând în ungherele întunecate ale balconului cu pereţi de beton.

Clădirea era încercuită.

— Unde dracu' te duci? răcni Bryson.

— Unii dintre noi şi-au făcut temele. Haide, Nick!

Avea de ales? Oricine, orice ar fi fost în realitate Ted Waller, avea cu siguranţă dreptate: depozitul era înconjurat de soldaţi APE; dacă mai exista vreo ieşire la parter şi probabil că mai exista, ar fi ajuns drept în braţele duşmanilor.

Al duşmanilor lui direcţi. Bryson urcă în fugă treptele de oţel şi-l văzu pe Waller dispărând în casa scării, un spaţiu larg, deschis, dincolo de şirurile lungi de vehicule militare.

Strecurându-se printre rândurile apropiate de jeepuri, camionete şi camioane de fabricaţie chinezească, Bryson alergă spre casa scării şi-l zări pe Waller urcând treptele cu viteză şi agilitate, cu acea graţie de balerin care-l surprinsese întotdeauna. Bryson fiind mai rapid îl ajunse pe Waller în câteva secunde.

— Spre acoperiş, spuse acesta. E singura cale de scăpare.

— Spre *acoperiş?*

— N-avem de ales. Or să vină curând după noi, dacă nu cumva au pornit deja. Waller respira greu. Există o singură casă a scării. Un singur ascensor de marfă, dar e cumplit de lent.

Când ajunseră pe palierul de la al treilea nivel, auziră strigăte şi paşii celor care îi urmăreau.

— La naiba, zise Waller. N-ar fi trebuit să mănânc pateu aseară. Ia-o tu înainte.

Bryson se repezi în sus pe scări. Ajunse la ultimul nivel şi ieşi într-o imensă parcare, cu şiruri nesfârşite de tancuri şi camioane. Ce dracu' urma acum? Ce-avea Waller în minte?

Să se arunce de pe acoperişul clădirii? Să sară pe construcţia alăturată?

— Dă foc la poduri, zise gâfâind Waller când ieşi din casa scării, iar Bryson înţelese ce voia să spună fostul lui mentor.

Să blocheze drumul urmăritorilor... dar cum? Cu ce? Nu existau uşi care să poată fi încuiate, nici baricade... În schimb, existau vehicule berechet, sute. Alergă la cel mai apropiat şir, încercă mânerul portierei, dar uşa era încuiată. La naiba! Fugi la următoarea maşină; tot încuiată. Nu era timp pentru aşa ceva!

Observând un şir de jeepuri decapotabile, fugi către ele.

Scoase din teacă unul din cuţitele lui Ang Wu, sfâşie prelata, vârî mâna şi deschise portiera pe dinăuntru. Cheia era în contact. Waller rămăsese departe de casa scării şi vorbea la telefonul mobil. Bryson învârti cheia în contact, ambală motorul jeepului şi porni cu viteză maximă spre scară.

Apropiindu-se, constată că vehiculul era prea larg ca să intre pe uşa dinspre scară, lucru ce servea de minune scopului său.

Cu un trosnet puternic, jeepul se izbi în zidul de beton. Botul intră prin deschizătură, apoi se lăsă câţiva zeci de centimetri după ce roţile din faţă se desprinseră şi se rostogoliră peste două, trei trepte. Reuşi cu greu să deschidă portiera din dreptul lui şi se strecură afară prin spaţiul îngust dintre maşină şi zidul alăturat.

Obţinuse astfel un scurt răgaz, deoarece împingând împreună, mai mulţi oameni ar fi putut da la o parte vehiculul.

Nu era suficient! Căutând prin celelalte maşini, zări ceea ce sperase cu disperare să găsească: un butoi de două sute douăzeci de litri, din oţel, plin cu carburant. Îl rostogoli spre jeep, trase de cepul din plastic, îl deşurubă şi-l scoase. Benzina începu

să curgă, formând o baltă în jurul vehiculului. Rostogoli iar butoiul, întorcându-l cu fundul în sus; lichidul începu să curgă formând vârtejuri în jurul roţilor maşinii, înainte de a se prelinge în jos, pe scări. Mirosul de benzină era sufocant.

Abia goli butoiul în casa scării şi auzi paşii apăsaţi ai soldaţilor care urcau spre acoperiş.

Îşi scoase cravata; o îmbibă în benzină şi o vârî în cepul butoiului gol. Recipientul era plin cu vapori de benzină. Poate că proporţia nu era ideală, dar el ştia dintr-o îndelungată experienţă că avea să reuşească. Scoase bricheta şi apropie flacăra de fitilul improvizat. Cravata se aprinse şi Bryson aruncă butoiul peste jeep, în casa scării; apoi sări înapoi şi-o luă la goană.

Explozia puternică transformă casa scării într-o mare de foc, un infern galben, vuitor. Waller începu să fugă pe acoperiş, în câteva secunde, urmă altă explozie, cea a rezervorului jeepului. Flăcările îi orbeau, iar fumul gros era sufocant.

Bryson se opri când ajunse la mijlocul acoperişului; Waller înainta în salturi spre el, roşu la faţă şi transpirat.

— Bine lucrat, spuse Waller. Dinspre casa scării se auzeau ţipete puternice, care fură curând acoperite de un zgomot mai intens, larmă ce venea de deasupra: huruitul elicelor unui elicopter. Un elicopter blindat, vopsit în verde şi cu pete pentru camuflaj, se afla exact deasupra lor, planând în dreptul unei suprafeţe libere, apoi coborî încet pe acoperiş. Bryson icni.

Elicopterul era un Apache AH-64, aparţinând evident armatei americane şi avea înscris pe coadă un număr de cod.

Waller alergă spre el apăsat, aplecându-şi instinctiv capul, deşi nu era nevoie. Bryson ezită o clipă înainte de a-l urma.

Pilotul era îmbrăcat în uniforma armatei americane. Cum era posibil? Dacă Directoratul însemna GRU, cum reuşise Waller să obţină un elicopter american de luptă?

În timp ce urca, îl văzu pe Waller întorcându-se şi privind alarmat peste umărul lui. Waller strigă, zise ceva ce Bryson nu înţelese, dar se răsuci şi văzu zeci de soldaţi ai APE ieşind din ascensorul pentru marfă, la vreo treizeci de metri distanţă, în partea opusă infernului care fusese casa scării. Simţi brusc o explozie de durere în spate, în partea dreaptă. Fusese împuşcat! ţipă de durere, în timp ce Waller îl prinse de braţ şi-l trase în elicopterul care se înălţa.

Fusese rănit de mai multe ori, dar acum era mai rău ca oricând. În loc să cedeze, durerea sporea; fusese atins un nerv.

Îşi dădu seama că sângerează puternic. Îl auzi pe Waller spunând:

— … un elicopter al armatei americane, n-or să îndrăznească să ne arunce în aer… incident internaţional, iar generalul Tsai nu-i atât de nebun încât să…

Vocea lui Waller se stingea şi revenea, ca la un aparat de radio cu recepţie slabă.

— … În regulă, Nicky?… trusa de prim-ajutor, dar e o infirmerie la aeroportul din Hong Kong… cursă lungă şi nu vreau să întârzii… Pe urmă:… Medicii din secolul al XVIII-lea trebuie să fi ştiut ei ceva, Nicky. Poate că-i bine să sângerezi din când în când…

Îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa, într-un caleidoscop de imagini. Era o pistă de aterizare pe un heliport, cine ştie unde.

Se afla într-o cădire modernă şi era dus în grabă pe un culoar lung. O infirmieră sau doctoriţă în halat alb îi cosea rana… unghiul de durere, surprinzător, de un alb incandescent, urmat de coborârea abruptă şi rapidă în întunericul unui somn profund, provocat de narcotice.

— Adevărul? Vreau să-l dau în gât pe individ.

Adam Parker era furios şi nu-i păsa că Joel Tannenbaum, avocatul lui, pricepuse asta. Luau masa de prânz împreună, la Patroon, un restaurant de lux unde se servea biftec în sânge.

Pereţii încăperii erau lambrisaţi cu lemn de culoare închisă şi împodobiţi cu gravuri realizate la computer. Parker rezervase un separeu, unde cei doi puteau fuma trabucuri „Romeo şi Julieta” având în faţă câte un pahar de martini.

Tannenbaum lucrase la *Revista de drept* de la Columbia, condusese departamentul de litigii la firma de avocatură Swarthmore Barthelme, dar rămăsese un băiat de cartier, un puşti arţăgos crescut în Bronx.

— Tipilor de genul ăsta nu le place să fie daţi în gât. Înghit oameni ca tine ca pe lichiorul de mentă de după cină. Iartă-mă, Adam. N-o să mă apuc să te mint. Ştii bancul acela vechi cu şoarecele care a încercat să reguleze un elefant? Crede-mă, n-ai vrea să te sui pe spinarea elefantului.

— Scuteşte-mă, zise Parker. Am mai făcut destule rele împreună, tu şi cu mine. Îţi cer doar să întocmeşti câteva documente. Un ordin de interdicţie.

— Care să spună ce?

— Să le interzică să amestece datele de la Infomed cu cele din alte surse de informaţii – avem pentru toate astea acorduri de confidenţialitate care trebuie onorate. Spune-le că deţinem dovezi că acţionează prin violarea acestor acorduri încheiate şi convenite, bla-bla-bla.

— Adam, astea-s nimicuri.

— Bineînţeles, dar vreau să-i încurc, nu vreau să le uşurez viaţa. Îşi închipuie că mă pot înghiţi uşor, iar eu vreau să le servesc un rahat să mă ţină minte.

— Au batalioane de avocaţi la dispoziţie. Pot anula ordinul în două minute.

— Nimic legat de lege nu durează doar două minute.

— Cinci.

— O să iau ce pot obţine. Treaba e că n-am de gând să stau cu mâinile-n sân.

— Iar eu ar trebui să fiu emoţionat de lirismul tău?

— Ţinând cont de onorariul tău, da.

— Adam, te cunosc de cât – cincisprezece ani? Ai fost naşul meu de cununie…

— Căsnicia a durat opt luni. Trebuia să-ţi fi cerut cadoul înapoi.

— Crede-mă, unii au făcut-o.

Tannenbaum sorbi cu grijă din paharul de martini.

— Voiai să spui ceva.

— Adam, eşti un tâmpit, un idiot, un ticălos arogant, care crede că le ştie pe toate, fără pic de modestie. Probabil că din cauza asta te-ai descurcat atât de bine. Dar acum? Pentru prima dată în viaţă eşti pe dinafară.

— Să ţi-o trag.

— Sunt avocat. Eu le-o trag altora.

Tannenbaum dădu din umeri.

— Tot ce vreau să-ţi spun e să-ţi evaluezi propriile forţe, Adam.

— Asta te-au învăţat la Facultatea de Drept de la Columbia?

— Măcar de-ar fi făcut-o. Ascultă, n-ai nevoie de mine pentru treaba asta. Te afli aici pentru că vrei sfatul meu. Aşa că ascultă ce încerc să-ţi spun. Toate firmele de avocatură cât de cât importante se află în relaţii cu Systematix ori cu asociaţii lor. Uită-te în jurul tău – ce vezi? Mese plătite din conturile de cheltuieli. O porţie substanţială din ceea ce până la urmă e rambursat de clientul, vânzătorul sau cumpărătorul preferat al tuturor: Systematix.

— Îşi închipuie că sunt vreun afurisit de Standard Oil al informaţiilor.

— Nici măcar nu căuta analogii istorice. Pe lângă Systematix, Standard Oil e o biată plăcintărie. Le provoacă cineva neplăceri? Parcă tu spuneai că viaţa nu e echitabilă. Cert e că Departamentul de Justiţie acţionează de parcă ar fi o filială de-a lor. Compania asta şi-a întins tentaculele peste tot.

— Vrei să mă prosteşti.

— Jur pe mormântul mamei mele că aşa e.

— Mama ta trăieşte în Flatbush.

— Dar ideea rămâne în picioare. Ţi-au cumpărat compania. Le-ai luat banii. Acum te porţi ca un câine în cuşcă.

Ascultă ce spui.

— Nu, tu ascultă-mă pe mine. O să le pară rău că s-au pus cu Adam Parker. Dacă n-o să faci tu actele, o să găsesc pe altcineva. Sigur, am luat banii, dar nu prea am avut de ales. A fost o preluare forţată.

— Adam, zău că n-ai vrea să ai de-a face cu oamenii ăştia. Tu mă cunoşti. Puţine lucruri mă sperie pe lumea asta. Dar acum... ei bine, crede-mă când îţi spun că nu e o afacere obişnuită. Ei se conduc după propriile lor reguli.

Parker îşi termină paharul de martini şi mai ceru unul.

— Oi fi eu tâmpit, un ticălos arogant, dar nu sunt fraier, zise el cu încăpăţânare. Să-ţi spun ceva. Trântorii de la Systematix or să mă ţină minte.

— Camera dumneavoastră preferată e pregătită, domnule Parker, spuse administratorul de îndată ce Parker apăru la hotelul St. Moritz.

Administratorul ştia că lui Parker îi plăcea să ştie că personalul hotelului luase notă de preferinţele lui. Dar în timpul vizitelor sale ocazionale în Manhattan, lui Adam Parker îi mai plăcea şi să-şi îngăduie satisfacerea unor preferinţe mai puţin obişnuite. În acea dimineaţă, îi dăduse telefon lui *madame* Sevigny, cum se numise singură, care-i promisese două *„jeunes filles,* cele mai rafinate pe care le avem”.

Madame Sevigny nu-şi făcea reclamă în nici un ziar, toţi clienţii ei – majoritatea oameni bogaţi şi influenţi, care trăiau în alte zone ale ţării – trebuia mai întâi să-i fie prezentaţi. În ce-o privea, garanta discreţie absolută. Fetele ei ştiau că o indiscreţie putea fi fatală. Şi mai ştiau că, dacă respectau întocmai regulile

stricte impuse de *madame* Sevigny, puteau strânge o sumă considerabilă în numai doi ani. *Madame* Sevigny plătea un medic care supraveghea analizele sanguine şi examenele ginecologice ale fetelor, pentru a fi sigură că sănătatea şi igiena lor erau ireproşabile. Toate practicau exerciţii fizice şi ţineau regimuri alimentare stricte. Înainte de fiecare întâlnire, *madame* Sevigny le inspecta personal. Dacă considera necesar, sprâncenele erau pensate, pielea curăţată de cruste şi hidratată, tălpile frecate cu piatră ponce, genele vopsite, picioarele epilate, unghiile pilite. „E atât de greu să fii o frumuseţe naturală”, ofta *madame* Sevigny la inspecţia finală a fetelor.

Exact la ora zece seara, un telefon de la recepţia hotelului anunţă sosirea fetelor. Pe Parker, tolănit într-un fotoliu, îmbrăcat într-un halat de baie alb, îl cuprinse un val de căldură.

După stresul pe care-l îndurase de când Systematix îi preluase firma, avea nevoie de relaxarea asta. Încordarea durase prea mult. Îi dăduse întotdeauna instrucţiuni exacte lui *madame* Sevigny, după cum îi explicase bătrânul magnat al semiconductorilor, care-i vorbise prima dată în termeni elogioşi despre serviciile speciale ale doamnei respective, n-avea rost să bată câmpii. Ceea ce i se pregătise în acea seară era genul de aventură pe care soţia lui – o femeie pasionată de echitaţie, foarte morală – pur şi simplu n-o putea înţelege.

După câteva minute, se auzi un ciocănit la uşă.

— Numele meu e Yvette, zise dintr-o suflare superba brunetă sculpturală.

— Iar al meu e Eva, spuse blonda zveltă.

Închiseră uşa în urma lor.

— Îţi place?

Parker afişă un zâmbet larg.

— Foarte mult, zise el. Dar *parcă madame* Sevigny spunea că vor veni Yvette şi Erica.

— Erica s-a îmbolnăvit, spuse Eva. M-a trimis pe mine şi m-a rugat să-ţi transmit scuzele ei. Suntem ca două surori.

Cred că n-ai să fii dezamăgit.

— Sunt sigur că nu, zise Parker, privind plin de speranţă servieta gri pe care o ducea Yvette. Vă pot oferi ceva?

Cele două fete schimbară o privire şi dădură din cap.

— Să începem?

— Vă rog, zise Parker.

O oră mai târziu, Parker era cu mâinile legate de stâlpii din

alamă ai patului, cu eşarfe din mătase neagră, gemând de plăcere în vreme ce fetele îi plesneau şi-i mângâiau pe rând carnea înroşită. Erau pricepute; de câte ori ajungea aproape de orgasm, îşi concentrau atenţia în altă parte, masându-i braţele şi pieptul cu degete incredibil de catifelate şi puternice totodată. Yvette îi dezmierda acum trupul cu sânul ei moale, în timp ce Eva pregătea ceara fierbinte.

Ceara de albine parfumată se prelingea pe corpul lui, producându-i în egală măsură durere şi plăcere.

— Da, gâfâi el, aproape în delir. Da.

Bustul îi lucea de transpiraţie.

În cele din urmă, Yvette îl încalecă primindu-i bărbăţia, învăluindu-l cu căldura ei. Legăturile din mătase fuseseră slăbite, pentru ca el să-şi poată ridica spinarea. Degetele Evei îi masară umerii, apoi gâtul.

— Iar acum o ultimă plăcere pentru tine, îi şopti Eva la ureche.

Abia avu timp să zărească licărul firului metalic ascuţit ca o lamă înainte ca ea să i-l înnoade în jurul gâtului.

— O, Doamne, gemu el, apoi firul îi tăie cartilajul, ţesutul conjunctiv şi vasele de sânge, străpungându-i arterele carotide, traheea şi esofagul.

Yvette, cu ochii închişi, pierdută în propria-i plăcere, simţi mai întâi slăbirea erecţiei bărbatului. Deschise ochii şi văzu capul bărbatului prăbuşit în faţă şi pe cealaltă fată, care-şi zicea Eva, ţinând în mână un laţ din metal strălucitor. Să fi fost vreo nouă jucărie erotică?

— Iar acum e rândul tău, zise Eva şi prinse gâtul lui Yvette în laţul metalic.

Yvette văzu sângele de la beregata bărbatului, ca o cravată de un roşu intens, după care îşi pierdu cunoştinţa.

24

Se trezi încet, cu dureri în tot corpul, cu capul vuind.

Stătea pe un fotoliu cu spătarul lăsat, într-un avion mic şi luxos, acoperit cu o pătură. Hublourile erau întunecate; zgomotul şi vibraţiile indicau faptul că se aflau în zbor. În cabină mai erau doi pasageri. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, într-o uniformă bleumarin de steward, blond şi cu părul tuns scurt, moţăia în partea umbrită din spatele cabinei. Iar vizavi de Bryson, într-un fotoliu larg, se afla Waller, care citea dintr-un volum legat în piele, la lumina unei veioze.

— Bună seara, tovarăşe Rosovski, zise Bryson în ruseşte. Ce citiţi?

Bolborosea cuvintele, de parcă ar fi fost drogat. Waller ridică privirea şi schiţă un zâmbet.

— Zău că n-am mai vorbit limba asta afurisită de zeci de ani, Nicky. Sunt sigur că am cam uitat-o. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, reciteam Dostoievsky. *Fraţii Karamazov.* Doar ca să-mi confirm părerea că e un scriitor mediocru. Un subiect sinistru, consideraţii morale stângace şi platitudini luate din *Gazeta Poliţiei.*

— Unde ne aflăm?

— Cred că suntem deja deasupra Franţei.

— Dacă m-ai tratat cu niscaiva chimicale, cred că ai aflat de la mine tot ce voiai.

— Ah, Nick, ofta Waller, ştiu că-ţi închipui că nu poţi avea încredere în mine, dar singurul medicament pe care l-ai luat a fost un calmant. Din fericire, la Chek Lap Kok există o clinică destul de bine utilată. Ai avut o rană destul de urâtă. Se pare că-i a doua în răstimp de câteva săptămâni, cea dinainte fiind o zgârietură superficială la umărul stâng. Te vindecai rapid, dar ai cam început să îmbătrâneşti, să ştii. Acesta-i un joc pentru tineri, ca fotbalul american. Ţi-am mai spus asta când te-am concediat, acum cinci ani.

— Cum m-ai găsit?

Waller dădu din umeri, lăsându-se pe spătarul fotoliului.

— Avem resursele noastre, atât electronice, cât şi umane, după cum bine ştii.

— Destul de îndrăzneaţă ideea de a folosi un elicopter militar

american într-un spaţiu aerian străin.

— Nu tocmai. Doar dacă într-adevăr crezi născocirile lui Harry Dunne, cum că noi am fi vreun elefant sălbatic, rătăcit de turmă.

— Pretinzi că nu-i adevărat?

— Nu pretind nimic, Nick.

— Ai recunoscut deja că eşti rus prin naştere. Ghenadi Rosovski, născut la Vladivostok, pregătit de GRU pentru a deveni agent în rezervă, antrenat de şefii Serviciilor Secrete Sovietice specialişti în limba engleză, în cultura şi stilul de viaţă american, corect? Şi un şahist extraordinar. Iuri Tarnapolski mi-a confirmat toate astea. Chiar şi în tinereţea dumitale erai celebru – unii îţi spuneau Vrăjitorul.

— Mă flatezi.

Bryson se uită la fostul său mentor. Waller – numele sub care îl cunoştea el, în măsura în care îl cunoştea – părea foarte relaxat.

— Undeva în subconştientul meu, continuă Waller, am bănuit dintotdeauna că exista posibilitatea minimă ca dosarul meu de la GRU să ajungă într-un seif bine păzit al Serviciilor Secrete Americane. Tot aşa cum un cadavru de mult îngropat poate ieşi din mormânt la o inundaţie. Dar, zău aşa, cine ar fi prevăzut ce s-a întâmplat? Nici măcar noi. Toţi îşi bat joc de CIA pentru că n-a anticipat prăbuşirea Uniunii Sovietice. Fără a le lua apărarea, treaba asta mi se pare incorectă – ce naiba, nici măcar Gorbaciov n-a presimţit ce-avea să se întâmple.

— Nu cumva eviţi marea întrebare nerostită?

— De ce n-o pui?

— Eşti sau nu agent GRU?

— Am fost; nu sunt. E suficient de clar?

— Oarecum, dar totuşi vag.

— Am dezertat pe când eram în America.

— Şi-ai trecut de partea noastră.

— Fireşte. Am căutat să intru în legalitate.

— Când?

— În 1956. Sosisem în 1949, pe când aveam paisprezece ani; atunci numeroase biografii false nu erau minuţios verificate. Pe la mijlocul anilor cincizeci m-am „luminat” şi-am întrerupt legăturile mele cu Moscova. Până atunci văzusem şi-auzisem destule despre tovarăşul Stalin ca să mi se spulbere iluziile juvenile despre viitorul luminos al lumii comuniste. După criza rachetelor cubaneze, mulţi şi-au dat seama de stupizenia,

prostiile şi slăbiciunea fundamentală a CIA. Atunci am înfiinţat, împreună cu Jim Angleton şi alţi câţiva, Directoratul.

Bryson dădu din cap, meditând la cele auzite:

— Când un agent GRU dezertează în timpul misiunii, trebuie să existe nişte consecinţe. Şefii lui de la Moscova vor fi foarte dezamăgiţi, vor ameninţa cu represalii şi, inevitabil, le vor aplica. Totuşi, susţii că adevărata dumitale identitate a rămas ascunsă mai multe decenii, ceea ce nu-mi vine să cred.

— Este de înţeles. Îţi închipui că le-am trimis o scrisoare cu „Dragă Ivan” şi „Aţi putea să nu mai trimiteţi salariul, fiindcă am trecut de partea cealaltă”? Nici pomeneală. Şeful meu era un ticălos lacom şi nu prea prudent. Îi plăcea să trăiască bine şi îşi menţinea standardul de viaţă câştigând mai mult decât un salariu şi vârându-şi destul de des botul în troaca deconturilor.

— Adică deturna fonduri.

— Într-adevăr. Pe vremea aia, aveai de ales între gulag sau un glonţ în ceafă. În consecinţă, cu ce ştiam eu şi puteam pretinde că ştiu, l-am obligat să mă şteargă din statele lor de plată. În felul acesta, eu dispăream, el rămânea în viaţă şi toată lumea era fericită.

— Înseamnă că povestea lui Harry Dunne n-a fost născocită, nu-i aşa?

— Nu sută la sută. A fost un amestec ingenios de adevăruri, jumătăţi de adevăr şi lucruri false. Aşa cum sunt cele mai reuşite minciuni.

— Ce nu e adevărat?

— Ce ţi-a spus el?

Inima lui Bryson începu să bată ceva mai tare. Adrenalina îi spori durerea, anulând efectul somniferului.

— Mi-a spus că Directoratul a fost înfiinţat la începutul anilor şaizeci de un mic grup de fanatici din GRU, strategi străluciţi, cunoscuţi sub numele de Şahmatişti – jucători de şah. Inspiraţi din clasica operaţiune de dezinformare Trust, din anii douăzeci. O operaţiune de penetrare pe teritoriul american, cel mai cutezător truc al Serviciilor Secrete din secolul XX, eclipsând incontestabil ambiţiile Trustului. Controlat de un cerc restrâns de directori, Consorţiul, ceilalţi ofiţeri şi membri ai personalului au fost amăgiţi că lucrau pentru un serviciu american strict secret – şi constrânşi de compartimentarea tenace şi de secretul ierarhiei numelor de cod să nu dezvăluie nimic, nimănui, despre activitatea lor.

Waller zâmbi, cu ochii închişi.

— Şi, conform spuselor lui Dunne, adevăratele origini de la Moscova ale Directoratului n-ar fi fost descoperite niciodată dacă n-ar fi intervenit prăbuşirea Uniunii Sovietice. Aceasta a avut drept rezultat răspândirea câtorva documente rătăcite, care au dezvăluit numele de cod ale unor operaţiuni care n-aveau legătură cu structurile cunoscute ale KGB sau GRU; câte un nume de contact ici-colo, apoi întregul, confirmat de către dezertorii de nivel mediu.

Waller zâmbi şi deschise ochii.

— Aproape că m-ai convins, Nick. Vai, Harry Dunne lucrează într-un domeniu care nu i se potriveşte. Ar fi trebuit să scrie romane; are o imaginaţie bogată. Povestea lui e în egală măsură bizară şi elocventă.

— Care parte e fictivă?

— De unde să încep? oftă Waller îmbufnat.

— Ce-ai zice de afurisitul de adevăr? explodă Bryson, incapabil să se mai controleze. Dacă îl mai cunoşti. Ce-ar fi să începi cu părinţii mei?

— Ce-i cu ei?

— Am vorbit cu Felicia Munroe, Ted! Părinţii mei au fost ucişi de blestemaţii tăi de fanatici pentru ca cu să ajung sub controlul direct al lui Pete Munroe, care să mă îndrume spre Directorat.

— Omorându-ţi părinţii? Termină, Nicky!

— Negi faptul că Pete Munroe păstra secret faptul că se născuse în Rusia, ca şi tine? Felicia mi-a confirmat versiunea lui Harry Dunne despre „accidentul” care le-a pus capăt vieţii părinţilor mei.

— Care era versiunea asta, mai exact?

— Că „unchiul Pete” a făcut-o – că a fost măcinat de sentimentul vinovăţiei după aia.

— Biata femeie e senilă, Nicky. Cine ştie ce dracu’ a vrut să spună?

— N-o să anulezi aşa uşor informaţia asta, Ted. Femeia spunea că Pete vorbea ruseşte în somn. Dunne zicea că numele real al lui Pete Munroe era Piotr Aksionov.

— Are dreptate.

— O, Doamne!

— S-a născut în Rusia, Nick. Eu l-am recrutat. Un anticomunist înverşunat. Familia lui a dispărut în timpul epurărilor din anii treizeci. Dar nu ţi-a ucis părinţii.

— Atunci cine-a făcut-o?

— N-au fost ucişi, ce naiba. Ascultă-mă, zise Waller privind pata circulară de lumină de pe măsuţa din faţa lui. Sunt lucruri pe care nu ţi le-am spus niciodată, din raţiuni de siguranţă – lucruri care credeam că e mai bine să nu le ştii, deşi sunt sigur că tu bănuiai despre ce e vorba. Directoratul este şi a fost, o agenţie supranaţională, înfiinţat de un număr mic de membri ai serviciilor secrete americane şi britanice, cât şi de câţiva dezertori sovietici de rang înalt, de o bună-credinţă ireproşabilă, dintre care face parte şi subsemnatul.

— Când?

— În 1962, la scurt timp după debarcarea din Golful Porcilor. Erau decişi să evite pe viitor o asemenea ruşine. Iniţial a fost ideea mea, dacă-mi permiţi puţină lipsă de modestie, dar bunul meu prieten James Jesus Angleton de la CIA a fost primul şi cel mai zgomotos susţinător. El simţea, ca şi mine, că serviciile secrete americane erau vlăguite de amatori şi tipi infatuaţi – aşa-zişii veterani, în realitate o gaşcă de foşti membri ai frăţiilor din marile universităţi – patrioţi, poate, însă ridicol de aroganţi, convinşi că-şi cunoşteau meseria. O clică de pe Wall Street care a cedat Europa de Est lui Stalin din cauza unei simple căderi nervoase. O mână de avocaţi elitişti strânşi laolaltă, cărora le lipseau „cojones” ca să facă ce trebuia făcut, care nu aveau cruzimea necesară şi nu înţelegeau Moscova ca mine. Aminteşte-ţi că, nu mult după eşecul din Golful Porcilor, un ofiţer KGB pe nume Anatoli Goliţîn a dezertat şi i-a expus lui Angleton, într-o serie de rapoarte, felul în care CIA era străpunsă de cârtiţe, penetrată şi coruptă în profunzime. Ei bine, asta aproape că i-a fost de-ajuns lui Angleton. Nu numai că a furnizat fondurile secrete iniţiale ale Directoratului şi a instituit canale acoperite de finanţare, dar a şi aprobat structura organizatorică de bază. El m-a ajutat să pun la punct strategia – descentralizarea şi segmentarea internă, ca o modalitate de a asigura secretul absolut. A subliniat necesitatea ca însăşi existenţa noastră să nu fie cunoscută de nimeni, cu excepţia liderilor guvernelor pe care le serveam. Doar prin ascunderea existenţei putea spera această nouă organizaţie să scape de penetrări, dezinformări şi de politicile cărora le căzuseră victime agenţiile de spionaj din ambele tabere ale războiului rece.

— Sper că nu te aştepţi să cred că Harry Dunne era chiar atât de nepotrivit pentru funcţia pe care o ocupa, atât de dezinformat

despre adevăratele origini ale Directoratului.

— Sigur că nu. Nu era dezinformat. Harry Dunne era un om într-o misiune – un om de paie, caricatură strălucită, sunând plauzibil şi împodobită cu fărâme de adevăr. O grădină imaginară plină cu scârnăvii reale, cum s-ar spune.

— În ce scop?

— Ca să te îndrepte spre noi, să te îndemne să ne cauţi şi, dacă se poate, să ne distrugi.

— În *ce scop?*

Waller oftă exasperat, dar, înainte de-a deschide gura, Bryson continuă:

— Ai de gând să stai tolănit acolo şi să negi că ai încercat să mă elimini?

Waller dădu trist din cap.

— Pe alţii aş putea încerca să-i păcălesc, Nick, dar tu eşti mult prea isteţ.

— În garajul de la Washington, după ce m-am dus pe K Street şi am găsit sediul părăsit de voi. *Voi* aţi fost în spatele acelui atentat.

— Da, era omul nostru. În ziua de azi, nu-i uşor să găseşti talente adevărate. De ce nu mă surprinde că l-ai terminat pe individ?

Bryson îl privea înfuriat.

— Aţi ordonat să fiu pedepsit fiindcă vă era teamă că o să dau în vileag adevărul!

— De fapt, nu. Eram alarmaţi de comportamentul tău. Toate semnele exterioare păreau să indice faptul că ai devenit un băiat rău, că ţi-ai unit forţele cu Harry Dunne şi te-ai întors împotriva foştilor tăi patroni. Cine poate sonda adâncimea sufletului omenesc? Erai iritat de timpuria ta lăsare la vatră? Îţi sucise Dunne capul cu minciunile lui? N-aveam de unde şti, aşa că trebuia să luăm măsuri de protecţie. Ştiai prea multe despre noi. Chiar şi cu compartimentarea noastră, ştiai mult prea multe. Da, a fost emis un ordin – „imposibil de salvat”.

— Iisuse!

— Cu toate astea, eu am fost tot timpul sceptic. Te cunosc poate mai bine decât oricine şi nu doream să accept dosarul, evaluările analiştilor; nu fără confirmări ulterioare. Aşa că am trimis pe unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, recent recrutat să te acopere pe nava lui Calacanis, să-ţi supravegheze activităţile până când aflam ce intenţii ai. Am ales-o pe ea să

stea cu ochii pe tine, să te verifice şi să raporteze la centru.

— Layla.

Waller încuviinţă.

— A fost trimisă pe post de ventuză?

— Corect.

— Asta-i o aiureală! strigă Bryson. Ea a fost mai mult decât o afurisită de ventuză. A încercat să mă ucidă la Bruxelles!

Bryson privi atent chipul lui Waller, încercând să desluşească semnele mistificării, însă chipul lui era impenetrabil.

— A acţionat de capul ei, împotriva ordinelor mele. N-o să neg asta, Nick. Dar trebuie să te gândeşti la cronologie.

— Acesta-i patetism. Treci de la una la alta, schimbi discuţia şi faci completări, încercând să acoperi lacunele din poveste!

— Ascultă-mă, te rog. Poţi face măcar atâta pentru omul care ţi-a salvat viaţa. Un obiectiv al misiunii ei era să te supravegheze, Nick. Să presupună că eşti nevinovat dacă şi câtă vreme noi n-am fi aflat altceva. Când a înţeles că ţi se pregătea o ambuscadă pe vasul lui Calacanis, ţi-a atras atenţia.

— Atunci cum îţi explici ce s-a întâmplat la Bruxelles?

— A fost o reacţie regretabilă din partea ei. Obiectivul ei esenţial era unul de protecţie. A Directoratului şi a misiunii noastre. Când a aflat că urma să te întâlneşti cu Richard Lanchester ca să distrugi Directoratul, a încercat să te convingă să n-o faci asta. Dar tu ai insistat şi ea a intrat în panică; s-a ocupat personal de rezolvarea problemei. S-a gândit că nu mai avea timp să ia legătura cu mine pentru instrucţiuni şi că trebuia să acţioneze imediat. A fost o decizie eronată, un calcul greşit. Un gest nefericit, impulsiv, căci ea are tendinţa de a fi impulsivă. Nimeni nu-i perfect. E un agent grozav, unul dintre cei mai buni care-au venit de la Tel Aviv şi e foarte frumoasă. O combinaţie rară. Există tendinţa de a trece cu vederea greşelile. Întâmplător, ea se descurcă de minune. Mulţumesc că m-ai întrebat.

Bryson ignoră sarcasmul.

— Dă-mi voie să te întreb direct: susţii că ea n-a avut misiunea să mă ucidă?

— După cum spuneam, misiunea ei era să observe şi să raporteze, să te protejeze dacă era nevoie, nu să te elimine. Dar la Santiago de Compostela a devenit evident că ordinul de eliminare a fost emis de alţii. Calacanis fusese ucis, oamenii lui – decimaţi; părea improbabil ca ordinul acesta să fi pornit de la el, dată fiind succesiunea rapidă a evenimentelor. Am dedus că erai

folosit în chip de unealtă; întrebarea era – de către cine?

— Ted, i-am văzut pe câţiva dintre agenţii trimişi împotriva mea – i-am recunoscut! Un blond, agent de exterminare la Khartoum. Cei doi fraţi din Cividale pe care i-am folosit în Operaţiunea Vector. Ăştia erau angajaţi ai Directoratului!

— Nu, Nick. Ucigaşii de la Santiago de Compostela erau mercenari care-şi ofereau serviciile cui plătea mai bine, nu doar nouă – şi au fost angajaţi pentru misiunea de la Santiago tocmai pentru că te cunoşteau. Li s-a spus probabil că eşti trădător, că ai putea să le deconspiri numele. Supravieţuirea e un stimulent puternic.

— Asta şi premiul de două milioane de dolari, pus pe capul meu.

— Aşa e. Vreau să spun, ce naiba, că tu umblai prin lume folosind o veche biografie falsă pusă la punct de Directorat. Te puteam termina într-o clipă. Chiar ai crezut în mod serios că noi nu-l aveam pe „John T. Coleridge” în baza noastră de date?

— Atunci cine l-a angajat?

— Există mai multe posibilităţi. Ai incomodat mulţi spioni şi ai vorbit cu vechi surse ale KGB-ului, ca să-mi verifici identitatea. Crezi că ei nu vorbesc? Sau mai exact, nu vând informaţii, ticăloşii ăia de mercenari?

— Sper că n-o să-mi sugerezi că a fost CIA la mijloc. E limpede că Harry Dunne nu mă trimetea să-i rezolv treburile murdare, dând în acelaşi timp ordin să fiu ucis.

— Sigur că nu. Dar se pare că o echipă supraveghea situaţia pe *nava Armada Spaniolă,* iar când vasul a fost distrus, s-a hotărât că erai un element ostil.

— Cine a hotărât asta? Dunne a păstrat secretul întregii operaţiuni, n-au existat documente, doar numele de acoperire, „Jonas Barrett”, figura în banca de date a serviciului de securitate.

— Poate erau înregistrate cheltuielile.

— Au fost îngropate, codificate. Toate achiziţiile de maximă prioritate.

— Informaţiile se scurg ca dintr-o sită în instituţia aia, ştii bine. Totdeauna a fost aşa. De aceea existăm noi.

— Richard Lanchester a fost de acord să ne întâlnim de îndată ce i-am menţionat adevăratul tău nume. Mi-a spus că ştia despre originile Directoratului – aşa cum le schiţase Harry Dunne. Vrei să spui că şi Lanchester minţea?

— E un tip strălucit, dar e orgolios, iar oamenii orgolioşi sunt uşor de păcălit. E posibil ca Dunne să-l fi dezinformat la fel de abil ca şi pe tine.

— Mi-a cerut să-i aduc dovezi suplimentare.

— Fireşte. Aşa ai fi procedat şi tu în locul lui. Trebuie să fi fost înspăimântat.

Bryson îşi simţea capul învârtindu-i-se. Prea multe piese nu se potriveau! Prea multe lucruri rămâneau neexplicate, confuze.

— Prospero – Jan Vansina – m-a întrebat dacă Elena „ştia” ceva. Ce voia să spună?

— Mă tem că şi Elena a fost întrucâtva suspectată atunci când am început să ne punem întrebări despre trecerea ta la inamic. Vansina voia să stabilească dacă ea îţi era complice.

Eu am susţinut că tu ai fost greşit îndrumat şi, desigur, s-a dovedit că aveam dreptate.

— Şi cum rămâne cu seria de operaţiuni pe care le-ai plănuit sau controlat – Sri Lanka, Peru, Libia, Irak? Dunne spunea că toate erau menite să combată interesele americane peste hotare. Erau atât de bine camuflate, încât nici măcar participanţii nu vedeau mişcările pieselor de şah fiindcă erau prea aproape de tablă.

— Prostii.

— Dar în Tunisia? Nu era Abu omul CIA?

— Nu le ştiu chiar pe toate, Nicky.

— Se pare că întreaga voastră operaţiune de penetrare menită, chipurile, să contracareze o lovitură de stat, a fost pusă la cale pentru a demasca şi neutraliza un agent important al CIA. Pentru a elimina o sursă directă a Agenţiei, infiltrată într-o reţea de celule teroriste islamice extinsă în întreaga regiune – o mână stricând munca celeilalte!

— Tâmpenii.

— Şi în Comore, în 1982 – ne-ai trimis ca să împiedicăm o tentativă de preluare a puterii de către mercenarii din Comitetul Executiv. Dar conform celor spuse de Dunne, oamenii aceia erau angajaţi ai CIA, care încercau să-i elibereze pe ostaticii britanici şi americani. Care-i adevărul?

— Verifică dosarele. Ostaticii au fost eliberaţi abia ulterior, după operaţiunea noastră. Verifică dosarele angajaţilor, dacă le poţi găsi. Reconstituie succesiunea evenimentelor. Aia nu erau angajaţi ai CIA, erau trupe sprijinite de elementele naţionaliste. Fă-ţi temele, băiete.

— Lua-te-ar dracu’! Eu am fost acolo, ştii bine. Şi am fost şi la bordul *Armadei Spaniole,* ducând de ochii lumii planurile noii rachete antitanc Javelin ca obiect de negociere. Calacanis a ştiut imediat cine-ar putea fi cumpărătorul interesat şi acela era omul vostru! Era de la Directorat – Vanee Gifford sau cum naiba l-o chema în realitate. Însuşi Calacanis a confirmat sporirea achiziţiilor făcute de la Washington.

— Noi nu mai avem sediul la Washington, Nicky, ştii asta. A trebuit să ne mutăm; fusesem penetraţi.

— Şi-atunci de ce dracu’ era aşa de interesat agentul vostru de cumpărarea planurilor? Oare pentru colecţia voastră personală?

— Nicky…

— Şi de ce-a venit la bordul navei însoţit de omul lui Jacques Arnaud, Jean-Marc Bertrand? Pretinzi că voi nu cumpăraţi arme?

— Gifford îşi făcea treaba lui, Nick.

— Treaba lui fiind care, mai exact? Din câte spunea Calacanis, omul cheltuia nebuneşte.

— În lumea asta, după cum ştii mai bine decât mulţi alţii, nu te limitezi la inspectarea mărfurilor, ci mai şi cumperi.

Iscoadele sunt imediat detectate şi eliminate.

— La fel cum Prospero – Jan Vansina – a spălat cinci miliarde de dolari la Geneva? Un truc de penetrare?

— Cine ţi-a zis asta… Dunne?

Bryson nu răspunse, mulţumindu-se să-l privească pe vechiul său mentor, cu inima bătându-i nebuneşte. Durerea atroce începea să dispară.

Ted Waller continuă cu sarcasm:

— Ţi-a spus treaba asta în altă parte? Nu voia să vorbească în biroul lui? Ţi-a zis că se teme de microfoane? Fiindcă Bryson nu răspundea, Waller continuă: Directorul adjunct al CIA n-are atâta putere încât să pună să-i fie curăţat biroul, Nick?

— Există şi microfoane din plastic. Instrumentele nu le detectează dacă nu dai jos tencuiala.

Waller pufni încet:

— A fost un spectacol, Nicky. O afurisită piesă de teatru. O încercare, care a avut succes, cum s-a dovedit, de-a te convinge că el era băiatul bun şi că forţele întunericului se uniseră împotriva lui – forţele respective fiind întreaga Agenţie. Locul în care el e numărul doi.

— I-am dat o legitimaţie pe care-am luat-o din haina

cadavrului unui dintre agenţii camuflaţi care a încercat sa mă lichideze lângă Chantilly.

— Dă-mi voie să ghicesc. A verificat legitimaţia şi a constatat că era falsă.

— Greşit.

— Poate că n-a reuşit să găsească vreun document. A folosit codul Sigma, a aflat că-i fusese repartizat unui agent *în extremis*, dar pe urmă pista a dispărut. N-a putut găsi numele.

— Asta nu-i ceva neobişnuit. Agenţii pentru situaţii critice ai CIA nu lasă urme, ştii bine. Dunne a recunoscut faţă de mine că CIA nu era cea mai potrivită agenţie pentru investigarea Directoratului.

— Aha! Asta te-a făcut să ai şi mai mare încredere în el.

— Vrei să spui că încerca să mă elimine şi în acelaşi timp mă determina să investighez activităţile Directoratului? Asta nu-i doar ilogic, e o nebunie!

— Dirijarea operaţiunilor complexe de teren înseamnă întotdeauna o evaluare ce suportă modificări. Ce cred eu? După ce a văzut că ai supravieţuit atacului şi-a dat seama că puteai fi reprogramat, trimis pe o altă pistă. Dar e timpul să-ţi ridici spătarul într-o poziţie normală. Am ajuns.

Waller părea că vorbeşte de la mare distanţă şi Bryson nu înţelegea ce voia să zică; simţea că totul se îndepărta şi următorul lucru de care deveni conştient fu o lumină intensă, albă. Deschise ochii şi văzu că era într-o încăpere unde totul era alb. Zăcea pe un pat, între aşternuturi groase. Ochii îl dureau de la lumina puternică, gâtul îi ardea, iar buzele îi erau uscate.

În faţa lui se profilau în lumină nişte siluete. Una din ele era a lui Waller, iar cealaltă, mult mai subţire şi mai mică, probabil a unei infirmiere. Auzi glasul baritonal al lui Waller:

— … Îşi revine chiar în timp ce vorbim noi. Salut, Nicky.

Bryson mormăi şi încercă să înghită.

— Trebuie să-i fie sete, se auzi o voce feminină foarte familiară. Să-i aducă cineva nişte apă.

Bryson clipi, miji ochii şi încercă să vadă mai clar ce se petrecea în jur. Văzu faţa lui Waller, apoi pe a ei. Inima începu să-i bubuie în piept. Se uită din nou printre pleoape, convins că imaginaţia îi joacă feste. Dar nu era aşa. Cu o voce stinsă, întrebă:

— Eşti tu, Elena?

PARTEA A PATRA

25

— Nicholas, îl strigă Elena apropiindu-se.

Imaginea ei deveni mai clară. Da, era Elena. La fel de frumoasă, deşi schimbată: slăbise, avea chipul mai ascuţit, iar ochii păreau şi mai mari. Chipul ei exprima îngrijorare, chiar spaimă, însă vocea nu trăda nimic.

— A trecut atâta timp. Ai îmbătrânit.

Bryson încuviinţă şi reuşi să rostească:

— Mulţumesc.

Cineva îi întinse un pahar din plastic, plin cu apă. Îl luă, bău şi-i înapoie paharul infirmierei, care i-l umplu din nou.

Bău cu lăcomie. Elena stătea lângă pat.

— Trebuie să vorbim, spuse ea, pe un ton dintr-odată grăbit.

— Da, zise el. Avea gâtul iritat; vorbitul îi provoca dureri. Avem… avem atâtea de discutat, Elena… nici nu ştiu de unde să încep.

— Dar avem aşa puţin timp, spuse ea.

Vorbise pe un ton răstit.

Nu e timp, răsună glasul ei în capul lui. Nu e timp?

Vreme de cinci ani n-am avut altceva decât timp, timp să meditez, să sufăr, gândi Bryson, iar Elena continuă:

— Trebuie să ştim tot ce-ai aflat. Tot ce ne poate duce la Prometeu.

Orice ne poate ajuta să pătrundem în perimetrul codificat.

El o privi uluit. Auzise bine? Ea îl întreba despre criptografie, despre ceva numit „Prometeu”… Dispăruse de cinci ani din viaţa lui şi-acum voia să vorbească despre criptografie?

— Vreau să ştiu unde-ai plecat, zise el răguşit. De ce ai dispărut.

— Nicholas, spuse ea pe un ton aspru, i-ai spus lui Ted că ai luat cheia de criptare de la telefonul codificat al lui Jacques

Arnaud. Unde e?

— Eu am zis asta? Când am zis…?

— În avion, spuse Waller. Ai uitat? ziceai că ai discheta sau un cip, aşa ceva. L-ai luat sau l-ai copiat din biroul lui Arnaud – ai spus asta foarte clar. Şi nu erai sub influenţa drogurilor, deşi aş zice că delirai niţel.

— Unde mă aflu?

— Într-un sediu al Directoratului din Dordogne. În Franţa. Acul acela din braţul tău e doar pentru rehidratare şi administrarea de antibiotice care să prevină producerea septicemiei de la rănile tale.

— Un sediu…

— Sediul nostru central. A trebuit să ne mutăm aici ca să asigurăm securitatea operaţională. Sediul de la Washington fusese penetrat; trebuia să scăpăm, să părăsim ţara ca să ne putem face treaba.

— Ce vreţi de la mine?

— Avem nevoie de orice deţii tu şi imediat, spuse Elena. Dacă socotelile noastre sunt corecte, mai avem la dispoziţie doar câteva zile, poate doar câteva ore.

— Până să ce?

— Până când Prometeu va prelua controlul, zise Waller.

— Cine e Prometeu?

— Întrebarea este ce e Prometeu, iar noi nu cunoaştem răspunsul. De-aceea avem nevoie de cipul de criptare.

— *Iar eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat…* tună Bryson. Icni. Se simţea de parcă i s-ar fi despicat gâtul. Cum e Elena! Unde-ai plecat, *de ce-ai* plecat?

El înţelese că era hotărâtă să nu se abată de la interogatoriul ei.

— Nick, te rog, hai să vorbim despre chestiunile personale altă dată. Timpul e foarte scurt…

— Ce-am însemnat eu pentru tine? zise Bryson. Căsnicia noastră, viaţa noastră – ce-au însemnat pentru tine? Chiar dacă asta-i o poveste veche, care aparţine trecutului, tot îmi datorezi o explicaţie – ce s-a întâmplat, de ce a trebuit să pleci?

— Nu, Nick…

— Ştiu că trebuie să fi fost ceva legat de Bucureşti!

Buza de jos a Elenei începu să tremure, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Asta e, nu-i aşa? spuse el cu voce mai blândă. Trebuie să

ştii că tot ce-am făcut, am făcut pentru tine!

— Nick, zise ea cu disperare. Te rog. Încerc să mă ţin tare, dar tu nu mă ajuţi deloc.

— Ce crezi tu că s-a întâmplat la Bucureşti? Ce minciuni ţi s-au spus?

— *Minciuni?* izbucni ea deodată. Nu-mi vorbi mie despre minciuni! Tu m-ai minţit pe mine, m-ai minţit în faţă!

— Scuzaţi-mă, spuse Waller. Voi doi vreţi să fiţi singuri.

Se întoarse şi părăsi încăperea, urmat de infirmieră.

Pe Bryson îl durea capul şi îşi simţea gâtlejul ca o rană.

Depăşindu-şi durerea, dornic să comunice, să ajungă la adevăr, vorbi:

— Da, te-am minţit. A fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată. M-ai întrebat despre weekend-ul meu la Barcelona, iar eu te-am minţit. Şi tu ştii asta – ştiai asta. La vreme aceea ştiai asta, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Dacă ştiai că minţeam, trebuia să-ţi fi dat seama şi de ce o făceam! Trebuia să fi ştiut că m-am dus la Bucureşti fiindcă te iubeam.

— N-am ştiut ce-ai făcut, Nick! strigă ea, ridicând privirea spre el.

Îl durea sufletul pentru ea. Voia s-o strângă în braţe, dar în acelaşi timp voia s-o ia de guler, să scoată adevărul de la ea.

— Dar acum ştii, nu-i aşa?

— Nu… nu ştiu ce ştiu, Nick! Eram îngrozită şi mă simţeam rănită, trădată de tine – înspăimântată de ce puteam păţi, eu şi părinţii mei – încât a trebuit să dispar. Ştiu cât de bine te pricepi să descoperi oamenii, aşa că am fost nevoită să nu las nici o urmă.

— Waller a ştiut tot timpul unde eşti.

Ea ridică ochii spre tavan şi el îi urmări privirea. Văzu o mică pată roşie: o videocamera de supraveghere. Nu era nici o îndoială că, dacă acolo se afla un sediu al Directoratului, existau videocamere peste tot. Oare Waller îi supraveghea?

Dacă făcea asta, îl privea.

Ea îşi încleşta şi îşi descleşta mâinile.

— S-a întâmplat la câteva zile după ce ai spus că te duci în weekend la Barcelona. În timpul activităţii mele – prelucrarea „recoltei”, a semnalelor interceptate – am dat peste un raport care menţiona că un agent al Directoratului şi-a făcut pe

neaşteptate apariţia în România, la Bucureşti.

— O, Doamne!

— Să ştii că-mi făceam doar treaba. Am urmat acea pistă şi-am descoperit că era vorba despre tine. Am fost... am fost distrusă, fiindcă eu ştiam că trebuia să te afli la Barcelona. Ştiam că nu era vorba despre vreo poveste de acoperire: îţi luai rar vacanţă în weekend şi te pregătiseşi fără să te ascunzi. Ei bine – tu mă cunoşti, sunt foarte emotivă – m-am dus să-l văd pe Ted şi i-am spus ce-am aflat. I-am cerut, acesta-i cuvântul, să-mi spună adevărul. El şi-a dat seama imediat că avea de-a face cu o soţie înnebunită de durere, geloasă, dar n-a încercat să te acopere. Într-un fel m-am simţit uşurată. Dacă ar fi încercat să te acopere, aş fi fost furioasă, teribil de furioasă. Faptul că n-a făcut-o mi-a dat de înţeles că şi pentru el era o noutate – informaţia îl luase prin surprindere. Asta mă îngrijora şi mai mult. Nici măcar Ted nu ştia că ai fost la Bucureşti.

Bryson îşi acoperi ochii cu mâna şi dădu din cap. Doamne Sfinte, fusese tot timpul supravegheat! „Curăţase” totul atât de minuţios, fusese atât de atent să şteargă orice urmă! Cum de se putuse întâmpla asta? Ce să fi însemnat?

— A făcut investigaţii? întrebă Bryson. Sau ai făcut tu?

— Amândoi, sunt sigură. Am efectuat o recunoaştere fotografică prin satelit şi-am obţinut o poză cu tine la Bucureşti. Apoi, o sursă independentă, un agent cu numele de cod Titan, a confirmat informaţia şi-a completat-o – asta aproape că m-a terminat. Titan a raportat că ai avut o întâlnire secretă cu Radu Drăgan, şeful echipei de foşti securişti care voiau să se răzbune.

— Doamne, nu! strigă Bryson. Ai crezut – deoarece am fost atât de discret – că făceam ceva clandestin, ceva ce trebuia să ţin ascuns de tine!

— Asta fiindcă aflasem de la Ted că te întâlniseşi cu Drăgan fără să ştie Directoratul! Trebuia să fi făcut vreun târg, unul de care nu erai mândru, pe care trebuia să-l ascunzi. Dar ţi-am dat o şansă. Te-am întrebat într-o zi, te-am întrebat direct.

— Nu mă mai întrebaseşi niciodată ce făceam când nu eram acasă.

— Sunt sigură că ţi-ai dat seama cât de important era răspunsul pentru mine. Cu toate acestea, ai continuat să minţi!

— Elena, iubito, te protejam! Nu voiam să te alarmez, ştiam că ai fi obiectat dacă te anunţam dinainte. Dacă ţi-aş fi spus după aceea, n-ai fi încetat să-ţi faci griji, n-ai fi rezistat!

Ea clătină din cap.

— Acum ştiu asta. Dar atunci, Titan a raportat că tu ai făcut un târg cu Drăgan, că i-ai spus locul unde se aflau părinţii mei în schimbul unui serviciu important…

— Asta-i o minciună!

— Dar atunci nu ştiam!

— Cum ai putut crede că i-aş fi trădat pe părinţii tăi? Cum de-ai putut accepta ideea asta?

— Pentru că mă minţiseşi, Nicholas! izbucni ea. Nu mi-ai dat nici un motiv să cred altceva! Ai minţit!

— Doamne Sfinte, ce trebuie să fi crezut despre mine!

— M-am dus la Ted şi i-am cerut să mă scoată din ţară, să mă ascundă undeva, într-un loc sigur! Undeva unde nu m-ai fi putut găsi niciodată. Am cerut să fie mutaţi şi părinţii mei imediat – ceea ce a însemnat nişte cheltuieli enorme, din cauza sistemului de supraveghere care îi proteja. Ted a fost de acord. Eram rănită… profund de trădarea ta şi, mai presus de orice, doream cu disperare să-mi protejez părinţii. Waller m-a mutat aici, la sediul din Dordogne şi i-a instalat pe părinţii mei la o oră distanţă de-aici.

— Waller a crezut că aş fi fost în stare de aşa ceva?

— Waller ştia doar că l-ai minţit şi pe el, că ai făcut ceva împotriva regulamentului.

— Dar n-a abordat niciodată chestiunea asta cu mine.

— Te surprinde? Ştii cum se ascunde el, iar eu l-am implorat să nu-ţi spună nimic, să nu te alerteze.

— Dar nu ştii ce-am făcut? strigă Bryson. Nu ştii? Da, am făcut un târg cu „măturătorii” – un târg ca să-ţi protejez părinţii! I-am ameninţat, le-am spus clar că dacă îndrăzneşte cineva să ridice un deget împotriva părinţilor tăi, întreaga familie a lui Drăgan dispare de pe faţa pământului. Ştiam că doar o ameninţare în stil sicilian l-ar fi impresionat pe Drăgan.

Elena suspină.

— În anii care-au trecut de-atunci, n-am încetat să-mi pun întrebări. Tata a murit acum doi ani, iar mama, anul trecut. Nu mai voia să trăiască fără el. O, Doamne, Nicholas! Am crezut că eşti un monstru!

El ridică braţele s-o îmbrăţişeze, deşi de-abia putea să stea în capul oaselor. Plângând, ea se lăsă în braţele lui.

— Ce-am făcut, gemu ea. Ce-am putut crede despre tine…!

— Din cauza lipsei mele de încredere în tine. Elena, asta n-a

fost doar o simplă neînţelegere. Ai fost în mod deliberat şi sistematic indusă în eroare de agentul acela cu numele de cod Titan. De ce? În ce scop?

— Trebuie să fi fost Prometeu. Ei ştiu că suntem pe urmele lor, că ne pregătim să-i atacăm. S-au folosit de acea împrejurare pentru a provoca incertitudine şi disensiuni în rândurile noastre. Au încercat să ne monteze unul împotriva celuilalt, pe soţ împotriva soţiei, în cazul acesta. Au fost întocmite rapoarte false pentru a exploata vulnerabilitatea.

— *Prometeu...* Tu şi cu Waller aţi tot pomenit numele acesta. Ar trebui să ştiţi *ceva,* să aveţi idee despre ce e vorba, despre obiectivele sale...

Elena îl mângâia pe obraz, privindu-l în ochi.

— Ce dor mi-a fost de tine, iubitule!

Îşi îndreptă spatele, îi luă mâna într-ale ei şi i-o strânse, apoi se ridică încet de pe pat. Începu să meargă prin încăpere în timp ce vorbea, aşa cum făcea când avea de rezolvat o problemă complicată.

— Prometeu e un nume pe care l-am întâlnit prima dată cu douăzeci de luni în urmă, zise ca încet, cu un aer absent. Pare să se refere la un fel de sindicat, poate un cartel şi, din câte putem pricepe, Grupul Prometeu e format dintr-un consorţiu de companii din domeniul tehnologiei şi din furnizori ai armatei, iar agenţii lor ocupă funcţii înalte în guvernele din întreaga lume.

Bryson dădu din cap.

— Corporaţiile din industria de apărare, ale lui Jacques Arnaud, furnizorii APE ai generalului Tsai, proprietăţile extinse ale lui Anatoli Prişnikov din fosta Uniune Sovietică. Alianţe între corporaţii, stabilite la nivel global. Ea îl privi cu asprime şi se opri din mers. Da. Printre ei sunt şi cele trei personaje importante. Însă par să fie mai mulţi participanţi, care acţionează coordonat.

— Acţionând *cum?* Făcând *ce?*

— Achiziţii de corporaţii, fuziuni, consolidări – toate par să se accelereze.

— Fuziuni, consolidări în sectorul de apărare?

— Da. Dar cu accent pe telecomunicaţii, sateliţi şi computere. Iar asta înseamnă mai mult, mult mai mult decât constituirea unui imperiu corporatist. În ultimele cinci luni a fost o epidemie de incidente teroriste, de la Washington şi New York până la Geneva şi Lille...

— Prişnikov şi Arnaud au ştiut dinainte ce urma să se întâmple

la Lille, zise deodată Bryson. I-am auzit eu, discutând despre Lille cu câteva zile înainte, „Drumul va fi liber” spuneau.

„Scandalul va fi enorm”.

— „Drumul va fi liber”, repeta ea cu voce tare. Iniţiaţi din industria de apărare, proprietari care provoacă haos pentru a spori valoarea stocurilor pe care le deţin… Dădu din cap. Nu, nu se leagă. Cea mai directă cale de creştere a cererii de armament e să instigi la război, nu la atacuri teroriste, izolate. Una din teoriile care explică masiva înarmare care a dus la al doilea război mondial afirmă că organizaţiile internaţionale ale comercianţilor de arme au sprijinit tânăra Germanie nazistă, ştiind că nu peste mult timp avea să urmeze un război la scară planetară.

— Dar era o altă epocă…

— Nicholas, ia în considerare întreaga situaţie. Oameni-cheie în Rusia, China şi Franţa – dar cu siguranţă şi alţii – în măsură să-şi întărâte ţările una împotriva alteia, să bată tobele războiului iminent, să determine necesitatea întăririi apărării naţionale… Aşa se procedează.

— Există mai multe căi de a îndemna la „pregătiri pentru apărare”.

— Dar dacă deţii pârghiile puterii, trebuie să existe un motiv serios ca să nu acţionezi. Nu, nu asistăm la o cursă globală a înarmărilor. Modelul nu e acesta. Incidente răzleţe, asta vedem. Acte individuale de terorism, nerevendicate, neatribuite nimănui, toate petrecându-se într-un ritm accelerat.

Dar de ce?

— Terorismul e o formă de război, spuse încet Bryson.

Un război purtat cu alte mijloace. Un război psihologic, al cărui scop e să demoralizeze.

— Dar într-un război există cel puţin două tabere.

— Teroriştii şi cei care îi combat.

Ea dădu din cap.

— Tot nu se potriveşte. „Cei care-i combat” – e prea vag.

— Terorismul e un fel de teatru. E comis de un actor pentru un public.

— Deci rezultatul dorit nu e distrugerea în sine, ci publicitatea făcută de distrugere.

— Exact.

— Publicitatea contribuie aproape întotdeauna la atragerea atenţiei asupra unei cauze, a unui grup. Însă recentul val de

terorism nu are autori cunoscuţi, nici vreo cauză ori vreun grup. Rezultă că trebuie să examinăm publicitatea, informaţia, ca să găsim legătura. Ce au în comun toate incidentele astea teroriste?

— Faptul ca puteau fi prevenite, zise repede Bryson.

Elena se opri şi se întoarse spre el, cu un zâmbet ciudat pe buze.

— Ce te face să spui asta?

— Gândeşte-te la relatările din ziare, la reportajele de la televiziune şi radio. De fiecare dată, după fiecare incident, apărea câte un comentariu în presă – atribuit de obicei unui oficial anonim – în sensul că, dacă ar fi fost luate măsuri adecvate de supraveghere, tragedia putea fi evitată.

— Măsuri de supraveghere, repetă ea.

— Tratatul. Tratatul Internaţional de Supraveghere şi Securitate, care tocmai a fost acceptat de majoritatea ţărilor lumii.

— Tratatul prevede crearea unei Agenţii Internaţionale de Supraveghere, corect? Un soi de super-FBI?

— Corect.

— Ceea ce ar impune investiţii de miliarde de dolari în echipamente pentru sateliţi, pentru poliţie şi multe altele, extrem de profitabile pentru companii... precum cele ale lui Arnaud, Prişnikov, Tsai... Poate că asta e. Un tratat internaţional care serveşte drept mască, drept acoperire pentru creşteri masive ale producţiei de echipamente militare. Astfel încât să fim cu toţii înarmaţi, protejaţi împotriva teroriştilor – terorismul fiind noua ameninţare la adresa păcii de după războiul rece. Toţi membrii Consiliului de Securitate al ONU l-au semnat şi ratificat deja, nu-i aşa?

— Toţi, în afară de unul. Marea Britanie. Urmează ca asta să se întâmple într-una din zilele următoare. Principalul agitator de-acolo e lordul Miles Parmore.

— Da, da. E un – cum ziceţi voi – un fanfaron, dar a fost foarte eficient în organizarea sprijinului pentru tratat. Nu subestima niciodată pe cineva dornic să se impună cu orice preţ. Aminteşte-ţi de Reichstag în 1933.

Bryson clătină din cap.

— Nu aşa operează prometeenii. Lordul Parmore a acţionat cu deosebită eficienţă, dar bănuiesc că nu e un om strălucit. Pot jura că cel care controlează totul e altundeva. E ceea ce-i place neînfricatului nostru lider să spună – „fiţi atenţi la forţa fizică şi

căutaţi mintea care-o dirijează”.

— Vrei să spui că există la Londra maeştri păpuşari care dirijează dezbaterile Parlamentului?

— Poţi fi sigură.

— Dar cine? Dacă am putea afla…

— Va trebui să mă duc acolo, să mă întâlnesc cu Parmore, să-i pun întrebări, să sap cât de adânc pot.

— Dar poţi să te duci? Te simţi destul de bine?

— Dacă-mi scoţi afurisitele astea de tuburi din braţ, o să mă simt bine.

Ea rămase tăcută preţ de o clipă.

— Nicholas, în mod normal ar trebui să fiu o soţie extrem de grijulie, să insist să stai în pat şi să te înzdrăveneşti. Dar dacă te simţi cu adevărat mai bine… timpul e foarte important…

— Pot să mă duc la Londra. Vreau să merg. De îndată ce vom avea un avion până acolo.

— O să dau un telefon, să pregătească avionul particular pentru decolare peste vreo şase ore, dacă Ted nu are nevoie de el.

— Bine. Pista e aproape.

— E un drum foarte scurt. Prin urmare, Cassidy are dreptate.

— Cassidy? Senatorul Cassidy?

— Da.

— Ce-i cu el? A fost obligat să renunţe la funcţie din cauza dezvăluirilor legate de… Soţia lui a fost prinsă cu droguri sau aşa ceva?

— Păi, e puţin mai complicat, dar asta e povestea în linii mari. Cu ani în urmă, soţia lui a devenit dependentă de tranchilizante şi a cumpărat droguri de la un poliţist sub acoperire. Senatorul James Cassidy a reuşit să facă dispărut dosarul ei de la poliţie, apoi a înscris-o la un program de dezintoxicare.

— Ce legătură are asta cu tratatul?

— El era principalul adversar din Senat al tratatului. Îl considera sfârşitul intimităţii individuale. De fapt, era cea mai puternică voce de la Washington care atrăgea atenţia asupra afectării constante a vieţii private în era computerelor. Mulţi analişti au comentat cu ironie faptul că un senator atât de preocupat de viaţa particulară îşi va pierde funcţia din cauza unui episod ascuns din trecutul lui; au râs pe înfundate, afirmând că avea ceva de tăinuit şi de aceea era atât de preocupat de intimitatea individuală.

— S-ar putea să fie ceva aici.

— Nu despre asta e vorba. În orice caz, e al nouălea membru al Congresului care, în ultimele câteva luni, fie a demisionat, fie a anunţat că renunţă la o funcţie de conducere.

— E greu să fii politician în ziua de azi, asta-i tot.

— Fără discuţie. Dar tu mă cunoşti – sunt învăţată să caut similitudini acolo unde alţii nu le disting. Am observat că dintre cei nouă care demisionaseră, cinci erau cu reputaţia pătată, ca să spun aşa. Toţi cinci erau adversari declaraţi ai tratatului internaţional privind supravegherea. În mod sigur n-a fost o coincidenţă – şi nu e nevoie să fii expert în criptografia curbelor eliptice sau în criptosistemele cu cheie asimetrică pentru a-ţi da seama de asta. S-au produs scurgeri de informaţii secrete. Informaţii care au ajuns, nu se ştie cum, publice – tratamentul unei boli mintale într-un caz, folosirea excesivă a antidepresivelor, închirierea de videocasete pornografice, un cec completat pentru o clinică unde se fac avorturi…

— Deci suporterii tratatului joacă dur.

— Mai mult decât atât. Au acces la cele mai secrete informaţii.

— Nişte renegaţi din interiorul FBI?

— Dar FBI nu deţine astfel de informaţii despre oameni, ştii asta! Nu de la J. Edgar Hoover încoace, cu siguranţă.

Poate doar când fac o investigaţie aprofundată asupra vreunui suspect, dar altfel nu.

— Atunci cine?

— Am început să caut o legătură mai profundă, să văd dacă există o inteligenţă coordonatoare în spatele acestui tip de demascare. Ce aveau în comun toţi aceşti congresmeni?

Am strâns date biografice despre ei, informaţii financiare obţinute de pe Internet – după cum ştii, poţi afla câte ceva de acolo după numărul de la asigurările sociale, care e uşor de găsit. A ieşit la iveală un fapt curios. Doi dintre congresmenii căzuţi în dizgraţie luaseră împrumuturi de la o bancă din Washington, First Washington Mutual Bancorp. Apoi am descoperit legătura: toţi cinci erau clienţi ai acestei bănci.

— Deci, fie că banca e oarecum complice la şantaj, fie că cineva a avut acces la dosarele ei.

— Corect. Informaţii bancare, cecuri, transferuri… ceea ce poate conduce la dosarele pentru asigurări de sănătate, apoi la fişele medicale.

— Harry Dunne, zise Bryson.

— Da, da, cel puţin aşa presupunem, spuse ea grăbită.

— Continuă, ce-i cu el?

— Dunne a fost cel care m-a scos din izolare şi m-a obligat să investighez activitatea Directoratului. Pe-atunci voi eraţi deja pe urmele lui Prometeu, iar Dunne voia să afle ce ştiaţi, probabil ca să vă neutralizeze. Pentru că CIA e în spatele acestui tratat, vor să sporească supravegherea în întreaga lume.

— E posibil. Din mai multe motive. Unul constă în nevoia Agenţiei de-a avea o misiune, de-a supravieţui după încheierea războiului rece. Da, am fost pe urmele lui Prometeu, dar n-am reuşit să-i conturez un profil clar. Am folosit computerele Directoratului, explorând semnalele transmise de Prometeu. I-am identificat pe unii membri – Arnaud, Prişnikov, Tsai şi Dunne. Putem înregistra convorbirile lor, dar totul e codificat. Putem înţelege modelul transmisiilor, dar nu pricepem conţinutul. E ca un fel de hologramă – ai nevoie de două „date spaţiale” ca să poţi citi semnalele în clar. M-am chinuit mult cu treaba asta, dar fără succes. Dacă tu ai informaţii despre cod, orice…

Bryson se ridică în capul oaselor pe patul de spital. Se simţea întremat; avea cârcei în picioare, trebuia să facă exerciţii.

— Dă-mi telefonul, te rog. E acolo, pe masă.

— Nicholas, nu cred că o să funcţioneze aici – ne aflăm sub pământ, iar semnalul…

— Dă-mi-l.

Ea îi dădu micul telefon mobil argintiu. El îl întoarse şi scoase ceva din locaşul pentru baterii. Era un obiect mic şi negru, rectangular.

— Asta te-ar putea ajuta.

Ea îl luă.

— E… un cip, un cip din silicon, zise ea luându-l.

— Un cip de criptare, mai exact. Copiat după cel din telefonul lui Arnaud.

26

Elena îl conduse printr-un lung coridor subteran care ducea de la clinică spre altă aripă a incintei. Podelele erau din piatră şlefuită, pereţii erau albi şi izolaţi acustic. Lumina soarelui nu pătrundea deoarece nu existau ferestre.

— Sediul acesta a fost construit în urmă cu vreo zece ani, ca bază europeană de operaţiuni a Directoratului, îi explică ea. Eu lucrez aici de când… mă rog, de când am plecat din State. Evită să spună „de când te-am părăsit”. Când a devenit limpede că centrala americană a fost penetrată – probabil ca urmare a investigaţiilor noastre vizându-l pe Prometeu – Waller a ordonat ca întregul sediu de la Washington să fie transferat aici, ceea ce a impus construirea unor spaţii suplimentare. După cum o să-ţi dai seama, de afară pare să fie un mic şi elegant institut de cercetări construit pe coasta unui munte.

— Te cred pe cuvânt că suntem în Dordogne, spuse Bryson.

Picioarele nu-l mai dureau; singura problemă era rana, care-i trimitea săgeţi dureroase în spate în timp ce mergea.

— Păi, o să te convingi curând, când o să te scot afară la plimbare. Probabil că o să avem puţin timp liber până când va fi procesat cipul.

Ajunseră la o uşă dublă din oţel, unde Elena formă un număr de cod pe un panou mic, apoi puse degetul mare pe un senzor. Uşa se deschise. Aerul dinăuntru era răcoros şi uscat. Pereţii încăperii cu tavan jos aveau rafturi pe care se aflau computere de mare putere, staţii de lucra, monitoare TV.

— Noi considerăm că acesta e cel mai puternic centru de computere din lume, zise Elena. Avem calculatoare cu mare putere de procesare, capabile să efectueze cvadrilioane de operaţiuni pe secundă. Există aici noduri IBM-SP legate între ele, computere spaţiale cu multiple canale, un sistem zg Onyx Reality Engine şi un sistem de stocare cu o capacitate de o sută douăzeci de gigabiţi.

— Nu pricep nimic, iubito.

Entuziasmul ei era vizibil; se afla în elementul ei – românca licenţiată care învăţase matematici superioare şi folosise computere rudimentare din anii ’70, iar acum se afla dintr-odată pe un tărâm de basm. Aşa fusese de când o cunoştea –

entuziasmată de munca ei, vrăjită de tehnologia care făcea totul posibil.

— Nu uita cei o sută douăzeci de kilometri de cablu optic de-aici, Elena, spuse Chris Edgecomb, guyanezul înalt şi suplu, cu ochi verzi şi ten măsliniu.

— Bătrâne, te câte ori de văd, arăţi tot mai dur!

Chris îl îmbrăţişa pe Bryson.

— Te-au adus înapoi.

Bryson gemu, dar surâse, bucuros să-l revadă pe specialistul în computere.

— Cred că nu pot sta deoparte.

— Păi ştiu că soţia ta trebuie să fie fericita că te vede din nou.

— Nu cred că „fericită” e cuvântul care exprimă exact ceea ce simt, spuse Elena.

— Totuşi, se pare că Sfântul Christopher a avut grijă de tine, zise Chris adresându-i-se lui Bryson. Indiferent prin ce ai trecut. N-o să te întreb unde-ai fost şi ce-ai făcut. Mă bucur să te văd. O ajut pe Elena la partea de software; încercăm să depistăm fluxul mesajelor lui Prometeu, dar e o treabă grea.

Au un cod puternic. Avem şi noi ceva jucării aici, bătrâne – o legătură solidă, de mare viteză, cu linia centrală a Internetului pentru calcul distributiv; un satelit de comunicaţii digital, cu capacitatea măsurată în gigabiţi, operând în benzile de frecvenţă K şi Ka, pe o orbită geosincronică, capabil să transporte informaţii digitale la viteza din cablurile optice.

Elena introduse criptocipul într-un orificiu al unui dispozitiv alfa-digital.

— Vezi tu, aici sunt stocate pe bandă magnetică cinci luni de comunicaţii codificate între prometeenii, îi explică ea. Am putut să le interceptăm cu nişte simple derivaţii telefonice şi prin baleiajul satelitului, dar n-am reuşit să le descifrăm – n-am putut să le citim, să le ascultăm, să le înţelegem!

Codificarea e prea complexă. Dacă asta e o copie a „cheii” algoritmice a lui Prometeu, s-ar putea să obţinem ceva.

— Cât de repede o să ştiţi? întrebă Bryson.

— Poate dura o oră sau mai mult, în funcţie de numărul de factori, inclusiv de nivelul căruia îi aparţine cheia. Gândeşte-te la o cheie dintr-un bloc de apartamente: poate fi universală, sau poate deschide doar o uşă. O să vedem. Oricum, exact de asta avem nevoie ca să spargem codul lui Prometeu. N-ar fi mai bine să vă anunţ prin pager ori să vă sun când o să obţin ceva? Până

atunci, mi se pare că Ted Waller vrea să vă vadă pe amândoi.

Biroul spaţios, fără ferestre, al lui Waller era mobilat aidoma celui de pe K Street – aceleaşi covoare orientale din secolul al XVII-lea, aceleaşi picturi în ulei, înfăţişând câini de vânătoare cu păsări sălbatice în bot.

Waller stătea în spatele aceluiaşi birou franţuzesc din stejar masiv.

— Nicky, Elena, am o mică informaţie care v-ar putea interesa. Elena, nu cred că l-ai cunoscut pe unul dintre cei mai talentaţi şi redutabili agenţi de teren pe care îi avem.

Un fotoliu larg, cu spătar înalt, care fusese întors cu faţa spre biroul lui Waller, se răsuci încet. Era Layla.

— A, da, zise Elena, strângând cu răceală mâna Laylei. Am auzit câte ceva despre dumneata.

— Şi eu despre dumneata, răspunse Layla, la fel de rezervată, fără să se ridice din fotoliu. Bună, Nick.

Bryson dădu din cap.

— Mi se pare că ultima dată când ne-am văzut ai încercat să mă ucizi.

— A, atunci, spuse Layla, roşind. N-a fost nimic personal, cred că înţelegi.

— Bineînţeles.

— În orice caz, cred că aţi dori să aflaţi că prietenul nostru Jacques Arnaud s-ar putea retrage, zise Layla, privindu-i pe amândoi.

— Cum de-ai aflat? întrebă Bryson.

— Face demersuri să-şi lichideze toate proprietăţile. Pare să acţioneze ca un om înspăimântat. Nu e o retragere ordonată sau transferarea bunurilor dintr-un sector în altul. Nu e vorba despre afaceri obişnuite, ca să zic aşa. Negustorul morţii se pune singur pe liber.

— Dar n-are sens! spuse Bryson. Nu văd logica – dumneata o vezi?

— Ei bine, zise Layla zâmbind, pentru ce avem analişti ca Elena? Ca să dea sens luptelor pe care agenţi ca dumneata şi ca mine se străduiesc din greu să le adune.

Elena rămăsese tăcută, cu un aer îngândurat. Apoi o privi atent pe Layla.

— Care-i sursa dumitale, Layla?

— Unul dintre marii rivali ai lui Arnaud. Un om aproape la fel de stimabil şi la fel de amoral ca şi Arnaud – un tovarăş de rele –

care îl urăşte aşa cum Cain l-a urât pe Abel. Se numeşte Alain Poirier. Nu e un nume nou pentru dumneata, sunt sigură.

— Deci tocmai ai aflat de la marele rival al lui Arnaud despre iminenta lichidare a întreprinderilor acestuia din urmă, spuse Elena.

— Cam aşa se poate formula în engleză. Dumneata ai găsi fără îndoială exprimări mai adecvate în limbajul algoritmilor.

Waller urmărea duelul dintre cele două femei.

— De fapt, spuse Elena, ele pornesc de la o axiomă destul de banală: ţine cont de sursă. De exemplu, dumneata crezi că Poirier e duşmanul lui Arnaud. E o presupunere firească. Ei înşişi s-au prezentat în această lumină. De fapt, au insistat în acest sens.

— Ce vrei să spui? zise Layla cu răceală.

— Cred că, dacă cercetezi mai departe, o să descoperi că Poirier şi Arnaud sunt în realitate parteneri de afaceri. Patroni ai unei serii de societăţi mixte cu legături multiple, răspândite peste tot. Rivalitatea e pur şi simplu un vicleşug.

Layla făcu ochii mici.

— Vrei să spui că informaţia pe care o deţin n-are nici o valoare?

— Deloc, zise Elena. Faptul că ai fost „turnată” – identificată şi îndrumată greşit – e informaţie foarte utilă. Arnaud vrea să credem asta despre el. Trebuie să ne preocupe nu atât minciuna în sine, cât încercarea de a o răspândi.

Layla rămase tăcută o clipă.

— S-ar putea să ai dreptate, admise ea pe un ton ursuz.

— Dacă Arnaud încearcă să descurajeze cercetarea noastră, spuse Bryson, concluzia firească e că el face parte dintr-un proiect care trebuie să evite investigaţiile pentru a reuşi. Vor ca noi să fim nepregătiţi, pentru ca ei să semene confuzie. Ceva e pe cale să se întâmple şi asta curând. Acum nu putem lăsa să ne scape nimic. Iisuse, avem de-a face cu nişte forţe extrem de puternice. Să sperăm că ei ne vor subestima.

— Eu mă tem, zise Layla mâhnită, că au dreptul s-o facă.

Waller părăsise sediul Directoratului pentru o întâlnire urgentă la Paris; Bryson şi Elena mai aveau de aşteptat. Îşi petrecură timpul pornind într-o lungă plimbare la poalele muntelui, printre pâlcuri de rozmarin, de-a lungul râului Dordogne. Erau într-adevăr în Franţa, cum îşi dădu seama Bryson de îndată ce ieşiră

din tunelurile subterane ale Directoratului. Accesul principal părea să se facă printr-o veche vilă de piatră, construită pe panta muntelui. Trecătorii vedeau numai vila, care era suficient de mare pentru a adăposti birouri şi instalaţii de cercetare ale unui institut american – probabil un loc unde oameni de ştiinţă risipeau banii statului pe cercetări inutile. Asta ar fi explicat circulaţia spre şi dinspre sediu, avioanele ce soseau şi plecau de pe pista locală. Nimeni n-ar fi bănuit cât de vast şi bine organizat era sediul ascuns adânc în munte.

Bryson păşea cu grijă din cauza durerilor pe care rana i le provoca. Coborâră stâncile abrupte, urmând un drum vechi, prin livezile de nuci ce mărgineau râul Dordogne care şerpuia pe lângă Souillac, coborând spre Bordeaux. Pământul aparţinea ţăranilor, păzitorii severi ai provinciei franceze, cu toate că unele dintre casele modeste din piatră deveniseră cu timpul căminele englezilor care nu-şi permiteau să-şi petreacă vacanţele în Provence sau în Toscana. Mai sus, pe pantele muntelui, se întindeau podgoriile, care produceau un bun vin de ţară.

Bryson şi Elena mergeau agale prin pădurea cu faimoasele trufe ascunse sub rădăcinile arborilor bătrâni, ale căror locuri de creştere erau secrete transmise din generaţie în generaţie.

— A fost ideea lui Ted să ne mutăm aici, îi explica Elena în timp ce mergeau ţinându-se de mână. Poţi înţelege de ce un gurmand ca el s-a îndrăgostit de regiunea asta, în care găseşti brânză de capră, ulei de nucă şi trufe. Dar e vorba şi despre aspectul practic. Suntem bine ascunşi aici, acoperirea e plauzibilă, pista e acceptabilă. Există de asemenea autostrăzi rapide, în toate direcţiile – la nord spre Paris, la est spre Elveţia şi Italia, la sud spre Mediterana, la vest spre Bordeaux şi Atlantic. Părinţilor mei le-a plăcut mult aici. Deveni melancolică. Le era dor de ţară, sigur, dar aici era un loc minunat unde să-şi petreacă ultimii ani. Arătă spre un grup de case din piatră, în depărtare: Noi am locuit într-una din căsuţele de-acolo.

— „Noi”?

— Am stat cu ei, am avut grijă de ei.

— Mă bucur pentru tine. Paguba mea a fost câştigul lor.

Ea zâmbi şi-i strânse mâna.

— Să ştii că zicala aia veche e adevărată *Mai răruţ, mai drăguţ.*

— Absenţa face sufletul să tânjească mai mult, traduse el. Şi mai spuneai o vorbă – *celor ce duc mai mult dorul le pare mai*

dulce odorul? Absenţa face iubirea mai aprinsă, dar prezenţa o întăreşte, aşa e?

— Nicholas, mi-a fost greu, să ştii. Foarte greu.

— Mie şi mai greu.

— A trebuit să-mi refac viaţa fără tine. Dar durerea, sentimentul pierderii cuiva drag nu m-au părăsit niciodată.

Aşa ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Cred că pentru mine a fost mult mai greu din cauza nesiguranţei. Nu ştiam de ce – de ce ai dispărut, unde te-ai dus, ce gândeşti.

— Ah, iubitule! Te ador! Am fost amândoi victime… victime, ostatici într-o lume a neîncrederii şi a suspiciunii.

— Mi s-a spus că ai fost „însărcinată” să mă supraveghezi.

— „Însărcinată”? Ne-am îndrăgostit unul de altul şi asta din întâmplare. Cum ţi-aş putea dovedi că nu e aşa? Te-am iubit, Nicholas. Şi-acum te iubesc.

El îi relată minciunile lui Harry Dunne, povestea unui tânăr selectat pentru talentele lui sportive şi lingvistice, apoi recrutat orbeşte, manipulat, după ce părinţii i-au fost asasinaţi.

— Prometeenii sunt foarte isteţi, spuse ea. Cu o organizaţie atât de secretă ca a noastră, n-a fost greu pentru ei să ticluiască o minciună plauzibilă. Apoi te-au făcut să pari adversarul nostru, care încerca să ne distrugă.

— Dar despre Waller ştiai?

— Despre…

— Despre… Bryson spuse într-o doară. Despre trecutul lui.

Ea încuviinţă.

— Despre Rusia. Da, mi-a spus. Dar nu cu mult timp în urmă. Probabil pentru că avea de gând să te aducă înapoi şi ştia că noi doi o să vorbim.

Telefonul ei sună.

— Da. Faţa i se lumină. Mulţumesc, Chris.

Închise telefonul şi-i spuse lui Bryson:

— Avem ceva.

Chris Edgecomb îi întinse Elenei un teanc de dosare cu chenar roşu, fiecare plin cu printuri.

— Bătrâne, când s-a spart codul ăsta, apoi chiar că s-a spart. Cinci imprimante cu laser fumegau, imprimând toată marfa asta. Ne-a încetinit agentul de transcriere – convertirea cuvintelor rostite în text tipărit solicită o putere de calcul uriaşă şi ia o

grămadă de timp, chiar la viteza procesoarelor noastre. Şi suntem departe de a fi terminat. Am vrut să selectez tot ce era neesenţial, dar am preferat să păcătuiesc imprimând totul, lăsându-vă pe voi să hotărâţi ce e important şi ce nu.

— Mulţumesc, Chris, zise ea, luând dosarele şi aşezându-le pe masa lungă din sala de şedinţe aflată lângă camera computerelor.

— O să aduc cafea pentru amândoi. Sunt sigur că o să aveţi nevoie.

Împărţiră teancul de dosare şi începură să le cerceteze cu atenţie. Cele mai valoroase erau de departe decriptările convorbirilor telefonice dintre lideri, foarte numeroase, unele mai lungi, altele scurte teleconferinţe. Deoarece discuţiile erau codificate automat, participanţii aveau tendinţa de a vorbi liber. Unii dintre ei – cei mai şireţi, printre care Arnaud şi Prişnikov – rămâneau circumspecţi. Foloseau un limbaj codificat, pe care partenerul de dialog îl înţelegea fără să aibă nevoie de explicaţii suplimentare. Aici cunoştinţele Elenei despre tiparele de vorbire, abilitatea ei de a discerne tăinuirea deliberată erau de mare ajutor. Însemnă câteva transcrieri cu hârtie autocolantă. Bryson, care era mai familiarizat cu personajele, cu trecutul lor şi cu particularităţile anumitor operaţiuni, reuşi să priceapă diverse aluzii şi semnificaţii.

De-abia începuseră să citească dosarele când Bryson zise:

— Se pare că avem dovezi zdrobitoare împotriva lor. Nu mai e vorba despre zvonuri. Aici, Prişnikov plănuieşte atacul cu antrax de la Geneva, cu trei săptămâni înainte de-a avea loc.

— Dar e limpede că nu ei hotărăsc, spuse Elena. Respectă opinia altuia – de fapt, sunt doi, posibil americani.

— Cine?

— Până acum n-au folosit nume. Există o referinţă la ora de pe Coasta de Vest, deci unul dintre ei se află fie în California, fie undeva pe coasta americană a Pacificului.

— Dar Londra? Ai vreo idee despre cine-ar putea fi maestrul păpuşar de-acolo?

— Nu…

Chris Edgecomb năvăli în cameră fluturând în mână câteva foi de hârtie.

— Astea tocmai au ieşit, zise el, entuziasmat. E un model al transferului de fonduri spre şi dinspre First Washington Mutual Bancorp – m-am gândit că poate fi interesant.

Îi întinse Elenei colile, acoperite de cifre.

— Asta-i banca din Washington folosită de majoritatea membrilor Congresului, nu-i aşa? Cea pe care o suspectaţi că a fost implicată în şantaj – furnizând informaţii confidenţiale despre adversarii tratatului? spuse Bryson.

— Da, zise Elena. Astea sunt transferuri de proprietăţi.

Edgecomb încuviinţă.

— Ciclurile, periodicitatea – ce inconfundabil.

— Ce anume? întrebă Bryson.

— E vorba despre o serie de coduri de autorizare, caracteristică unei întregi entităţi aflate în posesia cuiva. O normă, cum s-ar spune.

— Şi-asta ce înseamnă? întrebă Bryson.

— Banca asta din Washington pare stăpânită şi controlată de altă instituţie financiară, mai extinsă.

— Nu e ceva ieşit din comun, spuse Bryson.

— Problema e că acolo se întreţine în mod deliberat o stare de confuzie – adică proprietarul e tăinuit sistematic, ascuns cu grijă.

— Nu există vreo cale de-a afla cine e? întrebă Bryson.

Elena dădu neatentă din cap, studiind în continuare cifrele.

— Chris, numărul care se repetă periodic aici trebuie să fie un cod de orientare al Asociaţiei Bancherilor Americani. Crezi că poţi să-l depistezi, să identifici care…

— Sunt cu un pas înaintea ta, Elena, zise el. E o firmă cu sediul la New York şi se numeşte Meredith Waterman…

— Doamne, spuse ea. E una dintre cele mai vechi şi mai respectabile bănci de investiţii de pe Wall Street. Morgan Stanley sau Brown Brothers Harriman par nişte parveniţi pe lângă ea. Nu înţeleg de ce se implică Meredith Waterman în şantajele senatorilor şi congresmenilor pentru a sprijini Tratatul pentru Supraveghere şi Securitate?

— Probabil că Meredith Waterman e o instituţie privată, zise Bryson.

— Şi?

— Şi ar putea fi o companie tutelară, o faţadă, într-un anume sens. Cu alte cuvinte, poate că e folosită de altă instituţie, de un individ sau un grup de indivizi – să zicem de Grupul Prometeu – pentru a masca adevăratele lor proprietăţi. Dacă am putea obţine o listă a tuturor foştilor şi actualilor parteneri ai lui Meredith Waterman, poate şi a acţionarilor majoritari…

— Asta nu e greu, spuse Edgecomb. Până şi firmele private

sunt strict supravegheate de Agenţia pentru Controlul Brokerilor şi de Administraţia Federală pentru Asigurarea Depozitelor Bancare la care ar trebui să putem ajunge.

— Unul sau mai multe dintre aceste nume ar putea indica Grupul Prometeu drept proprietar, zise Bryson.

Edgecomb dădu din cap şi părăsi încăperea.

— Richard Lanchester era partenerul lui Meredith Waterman, zise Bryson.

— Ce?

— Înainte de a pleca de pe Wall Street ca să intre în viaţa publică, a fost o mare vedetă a investiţiilor bancare. Băiatul de aur al lui Meredith Waterman. În felul acesta şi-a făcut averea.

— Lanchester? Dar… spuneai că a fost cumsecade, că ţi-a fost de ajutor.

— Şi-a plecat urechea cu îngăduinţă, da. Părea sincer alarmat. M-a ascultat, dar în realitate n-a făcut nimic.

— Spunea că voia să te întorci la el cu mai multe dovezi.

— Asta-i doar o variantă a ceea ce voia Harry Dunne – să mă folosească în chip de unealtă.

— Crezi că Richard Lanchester face parte din Grupul Prometeu?

— Nu l-aş exclude.

Elena se întoarse la transcrierea pe care-o studia, apoi ridică brusc privirea:

— Fii atent la fraza asta, spuse ea. „Transferul puterii va fi încheiat la patruzeci şi opt de ore după ratificarea tratatului de către britanici.”

— Cine vorbeşte? întrebă Bryson.

— Nu… nu ştiu. Apelul provine de la Washington şi e transmis printr-o linie protejată. Interlocutorul anonim vorbeşte cu Prişnikov.

— Poţi obţine o identificare a vocii?

— Posibil. Ar trebui să ascult înregistrarea propriu-zisă, să stabilesc dacă vocea a fost alterată şi, dacă da, cât de mult.

— Patruzeci şi opt de ore… „transferul puterii”… către cine, de la cine? Sau către ce, de la ce? Doamne, trebuie să ajung imediat la Londra. Când e programată plecarea avionului?

Elena îşi consultă ceasul.

— Peste trei ore şi douăzeci de minute.

— Prea târziu. Dacă am merge cu maşina…

— Nu, ar dura prea mult. Îţi propun să mergem pe pistă, să

invocăm numele lui Ted Waller, să tragem nişte sfori şi să le cerem să decoleze cât mai curând posibil.

— Exact aşa spunea şi Dmitri Labov.

— Cine?

— Adjunctul lui Prişnikov. Zicea: „Tocmai a fost pus în funcţiune mecanismul. Puterea urmează să fie transferată total! Totul va ieşi la lumină.” Spunea ca au mai rămas doar câteva zile.

— Ăsta trebuie să fie termenul final despre care vorbea. Doamne, Nick, ai dreptate, n-avem timp de pierdut.

În timp ce se ridica de pe scaun, luminile din cameră părură să pâlpâie – o întrerupere de o fracţiune de secundă.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

— Există pe undeva vreun generator pentru situaţii de urgenţă?

— Da, sigur, trebuie să existe.

— Tocmai a fost pornit.

— Dar porneşte doar în caz de urgenţă reală, spuse ea, nedumerită. Din câte-mi dau seama, nu s-a întâmplat nimic…

— Ieşi! strigă deodată Bryson. Afară!

— Ce?

— Fugi! Elena, ieşi – acum! Ceva a fost conectat la reţeaua electrică… Unde-i cea mai apropiată ieşire?

Elena se întoarse şi arătă spre stânga.

— Iisuse, Elena, haide! Sunt sigur că uşile se închid automat, blocând accesul intruşilor, dar şi ieşirea. Ştiu că asta se întâmplă!

Bryson începu să alerge pe hol; Elena luă câteva dischete de pe masă şi alergă după el.

— Pe unde? ţipă el.

— Drept prin uşile alea!

În câteva secunde ajunseră la nişte uşi din oţel pe care scria IEŞIRE ÎN CAZ DE PERICOL. O bară roşie de protecţie, fixată la mijlocul uşilor, servea pentru deschiderea lor forţată, declanşând, probabil, o alarmă. Bryson se izbi de bară; uşile duble se deschiseră către exterior, iar o alarmă începu să sune. Fură învăluiţi de un val de aer rece. La doi paşi în faţa lor era o poartă din bare de oţel, ce se înălţa din podea până în tavan. Poarta tocmai se închidea încet, automat, de la stânga la dreapta.

— Sari! strigă Bryson, plonjând spre spaţiul ce se îngusta tot mai mult.

Se întoarse şi o înşfacă pe Elena, trăgând-o prin spaţiul rămas liber dintre poartă şi zidul de piatră. Erau pe povârnişul muntelui, lângă vechea vilă de piatră, poarta acţionată electric fiind ascunsă de un gard viu înalt.

Bryson şi Elena fugiră drept înainte departe de vilă, în josul pantei.

— E vreo maşină pe-aici? întrebă Bryson.

— E un vehicul de teren parcat chiar în faţa vilei, răspunse ea. E… acolo!

Un mic Land Rover Defender 90 strălucea în lumina lunii, la douăzeci de metri distanţă. Bryson alergă spre el, sări pe scaunul şoferului şi căută cheia. Nu era în contact. Doamne, unde dracu' era? Într-o aşezare atât de izolată, n-ar fi fost normal sa fie acolo? Sări şi Elena în maşină.

— Sub covoraş, spuse ea.

El întinse mâna şi simţi cheia sub covorul din cauciuc de pe podea. O luă şi porni motorul.

— Nick, ce se întâmplă? strigă Elena în vreme ce maşina se năpusti pe cărarea abruptă, îndepărtându-se de sediul Directoratului.

Înainte ca Bryson să deschidă gura, se declanşa un fulger orbitor, urmat de o explozie bubuitoare, ce părea să vină dinspre adâncul muntelui. Land Roverul luă o curbă strânsă, izbindu-se, apoi trecând prin vegetaţia de pe margine. Bryson simţi fierbinţeala pârjolindu-i spinarea.

Elena se întoarse.

— O, Doamne, Nick! ţipă ea. Clădirea a fost complet distrusă! Nick, uită-te!

Bryson nu se întoarse; nu îndrăznea. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede. N-aveau nici o clipă de pierdut.

Apăsă pe pedala de acceleraţie, gândind în sinea lui: *Iubita mea, eşti în siguranţă. Eşti în viaţă, eşti cu mine.*

Deocamdată.

Doamne Sfinte, deocamdată.

27

Ajunseră la Londra, în jurul orei zece seara – prea târziu ca să mai întreprindă ceva. Îşi petrecură noaptea într-un hotel din Russell Square, pentru prima oară după cinci ani în acelaşi pat. Se înstrăinaseră unul de altul, într-un fel, dar trupurile lor se recunoscură. Pentru prima oară după cinci ani făcură dragoste, cu o patimă febrilă, aproape disperată. Adormiră înlănţuiţi, epuizaţi de amor şi de tensiunea care-i mânase într-acolo.

A doua zi dimineaţă analizară coşmarul la care fuseseră martori, încercând să priceapă cum fusese posibilă penetrarea Directoratului.

— Când ai sunat la aerodrom ca să rezervi avionul, n-ai folosit o linie protejată, nu-i aşa? întrebă Bryson.

Ea dădu încet din cap, cu o expresie încordată.

— Centrala aerodromului nu e echipată cu un sistem de protecţie, dar apelurile trimise din sediul Directoratului erau considerate în general sigure, pentru că centrul nostru de comunicaţii se află în afara razei de acţiune a sistemelor exterioare de interceptare. Dacă telefonam, să zicem, la Londra, Paris sau Munchen, foloseam o linie protejată – însă numai pentru siguranţa destinatarului mesajului.

— Dar apelurile trimise la o asemenea distanţă sunt în general dirijate dinspre liniile terestre către releele cu microunde, iar acestea pot fi interceptate de sateliţii de supraveghere, nu?

— Aşa e – liniile terestre pot fi interceptate, dar nu prin satelit, ci prin mijloace convenţionale – derivaţii instalate pe cablu şi altele, dar asta presupune cunoaşterea exactă a locului de unde provin apelurile.

— E limpede că Grupul Prometeu cunoaşte bine centrul din Dordogne. Cu toate precauţiile lui Waller, sosirile şi plecările, la şi de la aerodrom, trebuie să fi fost observate şi supravegheate. Centrala telefonică de-acolo era o pradă uşoară pentru interceptările convenţionale.

— Waller… slavă Domnului, era plecat! Trebuie să dăm de el.

— Iisuse. Sunt sigur că ştie. Dar Chris Edgecomb…

Ea îşi acoperi ochii cu mâna.

— O, Doamne Sfinte, Chris! Şi Layla!

— Şi mulţi alţii. Pe unii dintre ei nu-i mai cunosc, dar tu trebuie

să fi avut câţiva prieteni.

Ea încuviinţă în tăcere, cu ochii în lacrimi. După o scurtă pauză, Bryson continuă:

— Probabil că s-au conectat la reţeaua electrică şi au plantat explozibili sub incintă. Fără sprijin din interior n-ar fi reuşit niciodată să facă asta. Directoratul era pe cale să demaşte planurile Grupului Prometeu şi de aceea trebuia neutralizat. M-au trimis pe mine – şi pe alţii, sunt sigur – iar atunci când eforturile lor n-au dat rezultate, au recurs la o abordare frontală. Orice secrete sau planuri ar proteja, trebuie să presupunem că sunt de o importanţă capitală pentru oamenii din spatele Grupului Prometeu.

O abordare directă, frontală, a celui mai zgomotos partizan al tratatului, lordul Miles Parmore, era, prin urmare, sortită eşecului: n-ar fi făcut decât să-i alerteze pe duşmanii lor, fără să-i ajute la obţinerea de informaţii. Oameni ca Parmore erau bine păziţi. Mai mult, instinctul îi spunea lui Bryson că lordul Parmore nu era omul lor, ci doar o fantoşă, o figură publică, atent supravegheată, incapabilă să acţioneze din umbră. Nu, nu putea fi un lider al Grupului Prometeu.

Controlul real trebuia să-l deţină cineva apropiat de Parmore, legat de el. Dar legat în ce fel?

Conspiratorii Grupului Prometeu erau prea inteligenţi, prea meticuloşi ca să lase conexiunile la vedere. Documentele fuseseră modificate sau îndepărtate. Nici măcar o examinare atentă n-ar fi dezvăluit numele liderilor, ale maeştrilor păpuşari. Singura dovadă limpede ar fi fost una ce nu se putea găsi – dosare lipsă, evident distruse. Ar însemna să cauţi acul în carul cu fân.

În cele din urmă, Bryson se hotărî să sape mai adânc, în trecut. Ştia din experienţă că adevărul putea fi găsit adesea în documente vechi, în dosare rareori consultate, greu de modificat în mod convingător.

Era o ipoteză, o ipoteză care-i conduse în acea dimineaţă la Biblioteca Britanică din St. Pancras, situată vizavi de un scuar cu vegetaţie îngrijită, ale cărei cărămizi oranj, fabricate manual, scânteiau în lumina strălucitoare a dimineţii. Bryson şi Elena traversară piaţa, trecură pe lângă statuia de bronz a lui Newton şi pătrunseră în holul spaţios de la intrare. Bryson scruta feţele oamenilor din jur, atent la cel mai mic semn de recunoaştere. Trebuia să presupună că reţelele lui Prometeu fuseseră alertate

în privinţa lui, poate chiar despre prezenţa lor la Londra, deşi până atunci nu constatase nimic suspect. O scară largă îi duse până la sala principală de lectură – un spaţiu vast, cu birouri din lemn de stejar pe care se aflau veioze.

Trecură prin uşile capitonate ce duceau la camerele de studiu, cu scaune din stejar cu spătare rotunde şi birouri cu tăblii tapiţate cu piele verde care creau o ambianţă intimă.

În decurs de o oră, adunaseră majoritatea volumelor necesare, începând cu selecţii din dezbaterile oficiale ale Parlamentului – volume grele, masive, cu coperte negre, uzate.

Multe nu mai fuseseră deschise de ani de zile şi miroseau a mucegai. Nick şi Elena le studiară cu interes şi concentrare maximă. Existaseră în trecut dezbateri privind ameninţările la adresa drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, fuseseră luate decizii cu implicaţii în supravegherea societăţii civile? Pe un carnet, notară nume, locuri, deocamdată disparate.

Elena rosti prima numele. Rupert Vere. Un individ convingător şi foarte priceput, întruchiparea moderaţiei politice, dar – cronicile timpului evidenţiau acest lucru – un maestru al vicleşugurilor procedurale. Era oare posibil? Merita acea intuiţie să fie verificată?

Rupert Vere, parlamentar de Chelsea, era acum ministru britanic de Externe.

Bryson urmări traseul sinuos al carierei demnitarului de Chelsea în gazetele regionale, mai atent la detaliile ocazionale, mai puţin preocupat de semnificaţia oficială a evenimentelor.

Colaţionarea sutelor de mici articole din gazete locale şi circulare, cu hârtia deseori îngălbenită şi sfărâmicioasă, era o muncă obositoare, chiar năucitoare. Din când în când, Bryson era cuprins de disperare – părea curată nebunie să creadă că ar putea găsi urme ale celei mai secrete dintre conspiraţii, în arhivele publice.

Cu toate acestea, perseverară. Rupert Vere absolvise cu notă maximă Colegiul Brasenose, de la Oxford. Avea reputaţia de om leneş, ceea ce putea fi un subterfugiu abil. De asemenea, poseda un talent deosebit de a-şi cultiva prietenii, cum nota un editorialist de la: „astfel, capacitatea lui de influenţare depăşeşte limitele oficiale ale autorităţii sale”. O imagine începea treptat să se contureze: ani la rând, ministrul de Externe Ruper Vere acţionase din culise pentru a pregăti aprobarea tratatului, servindu-se de cei pe care îi sprijinise cândva, atrăgându-şi

prieteni şi aliaţi. Declaraţiile lui erau temperate, iar legăturile cu instigatorii insesizabile.

Într-un târziu, o informaţie aparent banală atrase atenţia lui Bryson. În paginile îngălbenite ale *ziarului Evening Standard* era publicată o relatare despre concursul de canotaj din 1965, de pe Tamisa, la care participaseră echipe de liceeni din întreaga ţară. Cu litere mici, ziarul dădea informaţii despre echipe. Vere, după cum se menţiona, concura pentru Mariborough, unde era elev în ultimul an de liceu. Aparent, relatarea era inofensivă.

> La Concursul de canotaj pentru juniori de la Pangbourne s-au remarcat mai multe echipaje de dublu şi simplu. Concurentul din clasa J18 de la Sir William Borlase School a stabilit recordul de viteză al zilei (10 minute şi 28 de secunde), urmărit îndeaproape de viguroasa clasă J16, în care echipajul de la St. George’s College, format din Matthews şi Loake a fost pus la grea încercare de cei de la Westminster. La ambele clase J14, echipajele de dublu de la Hereford Cathedral School s-au dovedit remarcabile.
>
> Concurenţi valoroşi au fost şi la simplu. Rupert Vere l-a devansat cu treisprezece secunde pe colegul său de echipă de la Mariborough, Miles Parmore, în vreme ce David Houghton a terminat cursa cu aproape o jumătate de minut înaintea urmăritorilor săi. Dovedind un real talent, Parrish de la St. George’s şi Kellman de la Dragon School s-au situat în fruntea clasei MY16, ocupând locurile patru şi cinci în clasamentul general.

Bryson reciti articolul. Vere concurase pentru Mariborough, la aceeaşi clasă ca şi Miles Parmore.

Da. Ministrul britanic de Externe, parlamentar de Chelsea, unul dintre primii susţinători ai tratatului, fusese coleg de echipă şi vechi prieten al lordului Miles Parmore.

Îşi găsiseră oare omul?

Noul Palat Westminster – cunoscut mai ales sub denumirea de Camerele Parlamentului – era, prin combinaţia între clasic şi modern, o instituţie tipic britanică. Un palat regal exista în acel loc încă de pe vremea regelui vikingilor, Canute, dar abia Eduard Mărturisitorul şi William Cuceritorul au dat amploare vechiului vis de mărire şi splendoare.

Continuitatea istorică era la fel de reală ca şi Magna Carta.

Atunci când întreaga structură a fost reconstruită, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, s-a făcut conform stilului neogotic.

Camera Comunelor a fost distrusă în al doilea război mondial.

Restaurată cu grijă, într-o interpretare mai atenuată a goticului târziu, ea a devenit copia unei copii.

Chiar dacă dădea spre una dintre zonele cu cel mai intens trafic din Londra – Scuarul Parlamentului – clădirea îşi păstra aerul distant, protejată de cele patru hectare de grădini asemenea unor redute. „Noul palat” avea aproape o mie două sute de camere şi peste trei kilometri de coridoare. Părţile din clădire pe care le foloseau de obicei membrii Parlamentului, deschise şi turiştilor, erau într-adevăr impresionante. Dar existau şi altele, ale căror planuri erau, din raţiuni de securitate, mai greu accesibile, dar care puteau fi găsite în arhive. Bryson îşi acordase două ore pentru a afla şi a reţine detaliile lor. O serie de forme octogonale, mobile se ordonau în mintea lui într-un plan care avea pentru el importanţă vitală. Ştia exact cum se lega Biblioteca Pairilor de Salonul Prinţului Consort; cunoştea distanţa dintre reşedinţa preşedintelui Camerei Comunelor şi reşedinţa Supraveghetorului, ştia cât dura drumul din foaierul Camerei Comunelor până la prima dintre încăperile primului-ministru. Într-o epocă fără încălzire centrală, era esenţial să existe nişte camere speciale, protejate de pereţii exteriori prin spaţii izolate, nefolosite. Mai mult, era de la sine înţeles că orice mare clădire publică avea nevoie în permanenţă de reparaţii şi renovări; ca atare, trebuia să existe pasaje folosite de lucrători ca să nu tulbure măreţia spaţiilor publice. Ca şi în cazul guvernului, funcţionarea acelei structuri impunea existenţa unor spaţii complexe şi a unor culoare de legătură, invizibile pentru omul de rând.

Între timp, Elena căuta orice detaliu consemnat din viaţa lui Rupert Vere. Îi atrase atenţia încă un mic amănunt: la vârsta de şaisprezece ani, Vere câştigase un concurs de cuvinte încrucişate, organizat *de Sunday Times.* Omul avea pasiunea jocului, numai că ce-l pe care-l juca în prezent nu era unul obişnuit.

La ora cinci dimineaţa, un drumeţ îmbrăcat cu o jachetă de piele, purtând ochelari negri din plastic, se plimba în jurul clădirii Parlamentului, asemeni unui turist fără somn ce încerca să-şi alunge mahmureala. Cel puţin aşa spera Bryson să fie considerat. Se opri în faţa statuii negre a lui Cromwell şi citi inscripţia: PACHETELE MAI MARI DECÂT FORMATUL A 4, ALTELE DECÂT FLORI, TREBUIE LIVRATE PE LA INTRAREA BLACK ROD'S

GARDEN. Trecu pe lângă Intrarea Pairilor, fixându-şi în minte amplasarea acesteia în raport cu celelalte; apoi trecu printr-un pâlc mic de castani şi observă locul fiecărei videocamere de supraveghere, amplasată, invariabil, într-o cutie vopsită cu email alb. Bryson aflase că Poliţia Metropolitană din Londra avea o reţea de videocamere pentru supravegherea traficului, trei sute dintre ele fiind fixate pe stâlpi şi clădiri înalte. Fiecare avea un număr, iar dacă o persoană autorizată îl forma pe consola unui computer, obţinea o imagine clară, color, a Londrei. Videocamera se rotea şi putea transmite prim-planuri. Puteau fi urmăriţi cei căutaţi de poliţie, trecând de la o cameră la alta, cât şi şoferii sau pietonii fără ca aceştia să-şi dea seama. Bryson hotărî că nu era înţelept să se învârtă mult timp pe-acolo.

Măsură cu privirea construcţia cu patru etaje a galeriei principale, comparând structura fizică cu reprezentările mentale pe care şi le formase, transformând dimensiunile abstracte în percepţii concrete. Era esenţial să transforme datele în intuiţii care puteau fi folosite imediat, fără a mai calcula şi analiza situaţiile. Asta era una dintre primele lecţii pe care i le dăduse Waller şi făcea parte dintre cele mai valoroase. Pe teren, singurele hărţi utile sunt cele din mintea ta.

Turnul cu ceas din capătul de nord al clădirii Parlamentului avea nouăzeci şi şase de metri înălţime. Victoria Tower, la capătul opus al complexului, era mai lat, dar aproape la fel de înalt. Între cele două turnuri, acoperişul era împânzit cu schele; reparaţiile fiind în curs, scările exterioare depăşeau acoperişul la şase metri de Victoria Tower. Bryson porni agale spre Tamisa şi examină capătul îndepărtat al complexului, care se oprea la malul râului. Lângă galerii exista o traversă de vreo cinci metri. Dincolo de râu, văzu câteva ambarcaţiuni ancorate.

Unele erau folosite pentru excursii, altele pentru întreţinere.

Pe una dintre ele scria: SERVICE COMBUSTIBILI ŞI LUBRIFIANT! Îi reţinu poziţia.

Planul era acum întocmit. Bryson se întoarse la hotel şi se schimbă. Apoi, împreună cu Elena, mai verifică planul de două ori. Constată cu îngrijorare că planul avea prea multe variabile: probabilitatea unui accident era mare. Dar nu avea de ales.

Îmbrăcat într-un costum elegant la două rânduri, purtând ochelari rotunzi cu ramă de baga, Bryson – ori mai degrabă, aşa cum scria pe legitimaţia lui, Nigel Hilbreth – urcă scările din holul de aşteptare spre Camera Comunelor şi luă loc la galerie. Chipul

lui exprima o indiferenţă stupidă, părul de culoarea nisipului era pieptănat cu cărare; purta şi o mustaţă, bine îngrijită. Era din cap până în picioare un funcţionar al statului de rang mediu. Folosise un parfumul ieftin, cumpărat de pe Wellington Street. Un simplu amănunt, poate, însă la fel de eficient în anumite privinţe ca şi vopseaua pentru păr, ochelarii şi mustaţa. Waller îi atrăsese atenţia asupra aspectelor olfactive ale camuflajului, rareori luate în seamă. Când Bryson avea o misiune în estul Asiei, înainte cu câteva săptămâni, nu consuma carne şi produse lactate, deoarece asiaticii, consumatori de peşte şi soia, considerau că occidentalii aveau un miros specific de „cărnos”. Ţinea regimuri asemănătoare înaintea misiunilor din diverse regiuni locuite de arabi. O schimbare a parfumului folosit era ceva obişnuit, însă Bryson ştia ca prin astfel de repere subliminale erau depistaţi adesea străinii.

„Nigel Hilbreth” şedea liniştit, urmărind aprinsele dezbateri parlamentare; lângă picioare avea o mică servietă neagră. Mai jos, pe băncile lungi, tapiţate cu piele verde, stăteau parlamentarii. Miniştrii guvernului în exerciţiu ocupau băncile din faţă, în partea dreaptă; opoziţia era aşezată în faţa lor, la stânga. Băncile de la galerie, dintr-un lemn cafeniu gravat cu migală, se înălţau abrupt, având aspectul unui balcon.

Bryson sosise în toiul sesiunii de urgenţă, dar ştia exact despre ce se vorbea: Tratatul pentru supraveghere şi securitate.

Incidentul care precipitase lucrurile era prejudiciul teribil produs de o facţiune rebelă a Sinn Fein, care detonase o bombă în mijlocul magazinului Harrods în timpul unei ore de vârf, soldată cu sute de răniţi. Oare şi acest incident fusese finanţat în secret de Grupul Prometeu?

Pentru prima dată, Bryson reuşi să-l vadă pe Rupert Vere în carne şi oase. Ministrul de Externe arăta mai bătrân decât cei cincizeci şi şase de ani ai săi, dar ochilor lui mici, sclipitori nu le scăpa aproape nimic. Bryson îşi privi ceasul masiv, alt artificiu subtil al deghizării sale.

Cu o jumătate de oră mai devreme, Bryson, arborând aerul blazat al unui funcţionar guvernamental, îi ceruse unui curier să transmită o notă ministrului de Externe – o presupusă chestiune oficială şi semiurgentă. În orice moment nota îi putea fi adusă lui Vere de către unul din asistenţii lui. Bryson voia să studieze reacţia acestuia atunci când avea să deschidă plicul şi să-i citească conţinutul. Nota – un text simplu, aproape copilăresc, pe

care îl concepuse Elena, mare amatoare de rebus – era redactată ca o definiţie dintr-un careu de cuvinte încrucişate, în limba engleză:

Pune-te între un sprijin şi un articol hotărât apoi adaugă un cuplu. Eşti nedumerit? Ne vedem lângă biroul dumitale în timpul pauzei.

Fusese ideea Elenei să pună, sub forma cheii unei enigme, acel cuvânt pe care nu-l putea ignora.

În vreme ce un membru al opoziţiei perora despre ameninţările la adresa libertăţilor civile pe care le implica viitorul tratat, lui Rupert Vere i se întinse un plic. El îl deschise, citi nota, apoi ridică privirea spre galerie, uitându-se direct la Bryson cu o expresie încordată. Bryson reuşi să nu tresară; trecură clipe lungi până când înţelese că ministrul ridicase privirea undeva în aer, că ochii lui nu priveau, de fapt, pe nimeni. Bryson se strădui să-şi menţină expresia placidă, plictisită. Dacă atrăgea atenţia, era terminat; gardienii Grupului Prometeu ştiau precis cum arăta el. Exista posibilitatea să nu fi fost informaţi despre Elena sau, dacă ştiau de ea, să creadă că fusese ucisă în explozia de la sediul Directoratului din Dordogne.

De aceea, Elena urma să efectueze abordarea directă.

Şedinţa trebuia să se întrerupă peste zece minute. Ce urma să se întâmple după aceea avea să hotărască totul.

Membrii cabinetului britanic au, prin tradiţie, birourile la Whitehall şi pe străzile alăturate; ministrul de Externe este şeful în exerciţiu al Ministerului de Externe şi al Commonwealthului, iar sediul său oficial se află pe King Charles Street. Bryson ştia că Rupert Vere mai avea o reşedinţă sub acoperişul înclinat al Palatului Westminster. Apartamentul era situat la numai cinci minute de mers de la sala de şedinţe a Camerei Comunelor şi constituia un loc de întâlnire discret pentru chestiuni sensibile şi urgente.

Va face Vere ceea ce-i sugerase nota, ori va avea o cu totul altă reacţie? Bryson spera că prima reacţie a lui Vere va fi curiozitatea şi că va pleca direct la biroul său de sub acoperiş.

Dacă Vere intra în panică sau hotăra din vreun motiv oarecare să se ducă în altă parte, Bryson trebuia să-l urmărească.

Cunoscându-l acum pe ministrul de Externe ar fi reuşit să-l urmărească la ieşirea din Camera Comunelor. Reperându-l în mulţimea de parlamentari, se luă după el. Vere urcă scara de

piatră, trecu pe lângă busturile foştilor prim-miniştri şi se îndreptă către biroul său din clădirea Parlamentului. De aici Bryson nu mai putu să-l urmeze fără să atragă atenţia.

Secretara particulară a lui Rupert Vere, Belinda Headiam, era o femeie îndesată, de vreo şaizeci de ani, care îşi purta părul cenuşiu strâns într-un coc.

— Această doamnă pretinde că o aşteptaţi, îi şopti ea ministrului de Externe când acesta intră în anticameră. Zice că v-a lăsat o notă.

— Da, bine, răspunse Vere, apoi o văzu pe Elena care şedea pe canapeaua de piele.

Aceasta avusese grijă să-şi creeze o imagine potrivită: taiorul costumului bleumarin era decent decoltat, părul castaniu, strălucitor era pieptănat peste cap. Arăta uluitor, având în acelaşi timp un aer profesional.

Vere înălţă sprâncenele şi-i zâmbi.

— Nu cred că ne-am cunoscut, zise el. Dar în mod sigur mi-ai stârnit interesul. Adică biletul dumitale.

Îi făcu semn să-l urmeze în micul său birou, elegant mobilat, de sub streaşină vastului acoperiş din ardezie al Parlamentului. Se aşeză la birou şi-o invită să ia loc într-un fotoliu de piele aflat la câţiva paşi distanţă.

Preţ de câteva clipe, ministrul se uită prin corespondenţă.

Elena era conştientă de faptul că Vere o măsura cu privirea nu ca pe un adversar, ci mai degrabă ca pe o potenţială cucerire.

— Şi dumneata trebuie să fii rebusistă, spuse el într-un târziu. Soluţia e „Prometeu[2]”, nu-i aşa? O rezolvare aproape rudimentară. *Me* între *pro* şi *the,* plus *us.* Făcu o pauză, sfredelind-o cu privirea. Cărui fapt datorez plăcerea companiei dumitale, domnişoară...?

— Goldoni, răspunse ea.

Nu-şi pierduse accentul, deci trebuia să poarte un nume straniu. Îl privea cu atenţie pe demnitar, însă nu reuşea să descopere nimic. În loc să pretindă că nu pricepe aluzia, omul recunoscuse imediat cuvântul „Prometeu” – fără să manifeste nelinişte, frică sau reţinere. Dacă juca teatru, o făcea cu talent.

Lucrul ăsta n-ar fi surprins-o. Vere n-ar fi putut ajunge atât de departe fără să posede arta disimulării.

---

[2] Jocul rebusist are la bază grafia din limba engleză a numelui „Prometeu” – Prometheus: *Pro* – pentru (sprijin, susţinere); *me* – eu; *the* – articol hotărât; *us* – noi (n.tr.).

— Presupun că biroul dumitale e protejat, zise Elena.

El o privi perplex.

— Ştii cine m-a trimis. Va trebui să scuzi caracterul ocazional al acestor contacte. Vizita mea se datorează unei chestiuni urgente. Canalele de comunicare existente ar putea fi compromise.

— Poftim?! exclamă Vere cu aroganţă.

— Nu mai folosi codurile actuale, zise Elena, privindu-i chipul cu atenţie. Asta e de maximă importanţă, mai ales acum, când a mai rămas atât de puţin timp până la aplicarea planului Prometeu. O să te contactez curând, imediat după ce se va normaliza situaţia.

Zâmbetul îngăduitor al lui Vere dispăru. Îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

— Eşti nebună, spuse el. Acum te rog să mă scuzi…

— Nu! şopti apăsat Elena, întrerupându-l. Toate criptosistemele au fost compromise. Nu ne mai putem bizui pe ele. Schimbăm toate codurile. Trebuie să aştepţi instrucţiuni.

Tot farmecul studiat al lui Vere dispăruse; chipul i se înăspri.

— Ieşi afară imediat! zise el pe un ton categoric.

Era oare panică în glasul lui? Simula indignarea ca să-şi ascundă teama?

— O să te reclam la poliţie. Ai greşi dacă ai mai încerca să intri în această instituţie. Vere întinse mâna ca să apese pe butonul interfonului, dar uşa biroului său se deschise brusc.

Un bărbat zvelt, într-un costum din tweed, pătrunse în încăpere, închizând uşa în urma lui. Elena îl remarcase în materialele pe care le studiase recent: era Simon Dawson, adjunctul lui Rupert Vere, cel mai vârstnic membru al echipei sale, care se ocupa cu elaborarea tacticilor politice.

— Rupert, zise Simon Dawson pe un ton moale. Am auzit discuţia fără să vreau. Te supără femeia asta?

Părul castaniu deschis al lui Dawson, obrajii rumeni şi silueta suplă îi dădeau aerul unui elev de liceu. Vere era evident uşurat.

— La drept vorbind, da, Simon, spuse Vere. Trăncăneşte tot felul de prostii – despre ceva numit Prometeu, despre cripto-nu-ştiu-ce, „punerea în aplicare a planului lui Prometeu” – demenţă curată! Trebuie anunţat imediat MI-5 – e un pericol public.

Elena se depărta la câţiva paşi de biroul lui Vere, mutându-şi privirea de la un bărbat la celălalt. Ceva nu era în regulă.

Observă că Dawson închisese uşa grea de stejar în urma lui.

Dar dacă…

Dawson scoase din sacoul de tweed un Browning, cu amortizor.

— La naiba, Simon, ce faci cu pistolul? întrebă Vere. Zău că nu e nevoie. Sunt sigur că femeia asta o să aibă bunul-simţ să plece, nu-i aşa?

Elena urmări cu atenţie expresiile ce se succedau rapid pe chipul lui Vere – nedumerire, exasperare şi frică.

Degetele lungi şi subţiri ale funcţionarului învăluiseră patul armei cu o uşurinţă îndelung exersată. Inima Elenei bătea cu putere. Elena căuta înnebunită cu privirea o cale de scăpare din acea situaţie şi din încăpere.

Dawson se uită în ochii ei, iar Elena îi întoarse privirea cu curaj, chiar insolent, aproape provocându-l să tragă.

Dawson apăsă pe trăgaci. Încremenită de groază, ca privi pistolul care se mişcă uşor în mâna lui. Auzi şuieratul unui glonţ tras prin amortizor, apoi o pată roşie se întinse pe cămaşa albă, apretată a lui Rupert Vere, care se prăbuşi pe covorul oriental.

Dawson se întoarse către Elena, cu un zâmbet glacial pe buze.

— Ei, ghinion, nu-i aşa? Să fii nevoit să pui capăt unei cariere atât de distinse. Dar nu mi-ai dat de ales. I-ai spus prea multe. E un tip isteţ şi-ar fi înţeles repede despre ce e vorba, iar asta nu trebuia să se întâmple. Mă înţelegi, nu-i aşa? Se apropie, până când Elena îi simţi răsuflarea rece şi umedă. O fi fost Rupert indolent, dar tâmpit nu era. Unde credeai c-o să ajungi pălăvrăgind cu el despre Prometeu? Aşa ceva nu se face. Dar ce-ai zice să vorbim despre tine?

Doamne! Simon Dawson! Dăduse peste numele lui în vechile articole despre regata de la Pangbourne – tânărul despre care bănuise că devenise ulterior protejatul lui Vere.

Greşise. *Dawson deţinea controlul.*

Aceeaşi logică care dusese la eliminarea lui Miles Parmore trebuia aplicată şi în cazul lui Rupert Vere: omul era prea expus. Adevăratul maestru păpuşar era adjunctul anonim, acţionând în umbra neatentului său superior.

— Deci el nu ştia nimic, zise Elena, mai mult pentru sine.

— Rupert? Nu era cazul. A avut totdeauna încredere în sfatul meu. Acum nu mai e cazul.

Ea făcu un pas înapoi.

— Asta pentru că Anglia a devenit semnatară a tratatului.

— Exact. În urmă cu zece minute. Dar cine eşti tu? Am

senzaţia că nu ne-am prezentat cum se cuvine.

Browningul se afla în mâna dreaptă a lui Dawson. Scoase o cutie metalică plată din buzunarul de la piept, un fel de calculator în miniatură.

— Să vedem ce are de spus Network, murmură Dawson.

Ridică dispozitivul şi-l îndreptă spre ea. O imagine a chipului ei apăru imediat pe micul ecran pătrat. Pe urmă, ecranul începu să pâlpâie în vreme ce sute de chipuri apăreau şi dispăreau ca prin ceaţă, până când…

— Elena Petrescu, spuse el. Citi o fişă înregistrată electronic. Născută în 1969, la Bucureşti, România. Singura fiică a lui Andrei şi Simona Petrescu, Andrei fiind cel mai important specialist român în criptografie. A şi mai surprinzător. Scoasă clandestin din România chiar înainte de revoluţia din 1989, de către… Nicholas Bryson. Ridică privirea. Eşti măritată cu Nicholas Bryson. Acum se leagă. Amândoi, angajaţi ai Directoratului. Despărţiţi de cinci ani… În anul dinaintea plecării, ai cumpărat, ia să vedem, trei seturi pentru ovulaţie – evident, încercând să rămâi gravidă. Hmmm, presupun că nu s-a întâmplat asta. Şedinţe săptămânale cu un psihoterapeut – mă întreb dacă din cauza dificultăţii de a fi transfug politic într-o ţară străină, pentru că lucrai la o agenţie atât de secretă pentru Directoratul sau motivul a fost căsnicia ratată?

Exista o discordanţă între ce spunea bărbatul şi tonul lui nepăsător care o făcea pe Elena să se înfioare. Observă că, deşi ţinea încă în mână pistolul, nu-i prea acorda atenţie.

— Se ştie despre planurile voastre, ar trebui să cunoşti lucru ăsta, zise Elena.

— Zău că nu mă priveşte, răspunse Dawson indiferent.

— Mă îndoiesc. Ai fost suficient de îngrijorat că Rupert Vere ştia şi voia să informeze serviciul MI-5 ca să-l ucizi.

— CIA, MI-6, MI-5 şi toate celelalte agenţii de spionaj din trei litere au fost neutralizate. Directoratul ne-a luat mai mult timp – poate din cauza structurii organizatorice paranoide – deşi chiar secretul care vă izola împotriva penetrării ne-a ajutat să vă paralizăm activitatea – amuzant, nu? E ciudat cât de mult timp v-a trebuit ca să înţelegeţi că sunteţi depăşiţi, că pur şi simplu nu mai e nevoie de voi! Agenţia Naţională de Securitate e copleşită de volumul uriaş al traficului informaţional – e-mail-uri, apelurile telefoanelor celulare pe care se zbat să le analizeze, tot traficul de pe Internet. Doamne Sfinte, instituţia aia e o relicvă a

războiului rece – ei încă mai cred că Uniunea Sovietică există! Şi când te gândeşti că a fost o vreme când ANS era nestemata serviciilor secrete americane, cea mai mare, cea mai bună! Ei bine, codificarea a pus capăt acestei supremaţii. Şi CIA – tipii care au bombardat din întâmplare Ambasada Chineză de la Belgrad şi care habar n-aveau că India deţine arme nucleare! Ce inepţie! Cu cât se vorbeşte mai puţin despre ei, cu atât mai bine. Agenţiile de informaţii sunt de domeniul trecutului. Nu-i de mirare că vă străduiţi cu toţii din răsputeri să blocaţi ascensiunea lui Prometeu. Sunteţi asemenea unor dinozauri neputincioşi, dezlănţuiţi împotriva inevitabilei evoluţii! Dar până la sfârşitul acestei săptămâni, decesul vostru va ajunge la cunoştinţa întregii lumi. Va fi instaurată o nouă ordine mondială, iar bunăstarea rasei umane va fi mai sigură ca niciodată. Aţinti Browningul asupra Elenei. Uneori, cei puţini trebuie sacrificaţi pe altarul celor mulţi. Parcă văd titlurile din *Telegraph:* MINISTRUL DE EXTERNE VERE OMORÂT DE UN SPION SINUCIGAŞ. Probabil că vor sugera vreo relaţie sexuală sordidă. Pistolul şi praful de puşcă de pe mâini te vor desemna drept ucigaşul lui.

În timp ce vorbea, Dawson deşuruba amortizorul din ţeava Browningului, apoi, încordat ca o puma, făcu doi paşi iuţi spre Elena. O prinse, îi puse arma în mână, strângându-i degetele în jurul ei, apoi îi îndoi braţul, lipindu-i ţeava de tâmplă. Elena începu să se zbată violent. Încerca, dacă nu să scape, măcar să-i strice scenariul pe care-l plănuise. Ţipă din răsputeri. Se simţea de parcă o altă forţă îi luase în stăpânire trupul, voinţa intensă de a supravieţui transformându-se într-o reacţie fizică primitivă. Auzi altă voce, ce părea să vină de la mare distanţă. Era vocea lui Nick Bryson.

— Dawson, ce naiba faci acolo? Ea e de-a noastră! strigă Bryson.

Uşa dulapului se deschise şi Bryson păşi în cameră, arătând ca un funcţionar de la Whitehall, cu mustaţă şi ochelari.

Pe umerii hainei avea aşchii de lemn şi praf dovada că îşi croise drum până la birou printr-un spaţiu strâmt.

— A fost trimisă de însuşi Jacques Arnaud! zise Bryson.

— Ce… cine dracu’ eşti! icni Dawson. Răsucindu-se ca să-l privească pe intrus, slăbi pentru o clipă strânsoarea în care o ţinea pe Elena, care sări brusc într-o parte. Cu o mişcare violentă, ea reuşi să-i smulgă pistolul lui Dawson şi să-l arunce lui Bryson, care plonjă şi-l prinse.

Bryson strânse arma cu ambele mâini şi-l ţinti pe adjunctul lui Vere.

— Nu mişca, spuse el tăios, sau pe podea vor fi două cadavre.

Dawson îngheţă, privindu-l cu ură pe Bryson; apoi îşi mută privirea spre Elena.

— Acum avem câteva întrebări pentru tine, zise Bryson înaintând spre Dawson cu pistolul în mână. Iar tu o să ai înţelepciunea să răspunzi la ele cât de complet şi sincer poţi.

Dawson dădu din cap dezgustat, retrăgându-se încet.

— Te înşeli amarnic dacă-ţi închipui că mă poţi ameninţa.

Prometeu face planuri de peste un deceniu.

— Stai pe loc! strigă Bryson.

— Mă poţi ucide, spuse Dawson, continuând să se retragă, apropiindu-se tot mai mult de Elena, dar asta n-o să schimbe nimic, nici măcar n-o să încetinească lucrurile. Arma din mâna ta a fost folosită pentru a-l omorî pe bunul meu prieten care zace pe podea; dacă o să fii atât de tâmpit încât să mă omori şi pe mine, o să ai în cârcă două crime. Mi se pare corect să te avertizez că biroul ăsta are dispozitive electronice de ascultare; în clipa în care prietena ta a intrat în birou şi am înţeles ce voia de fapt, am telefonat echipei Alpha din detaşamentul Grosvenor Square. Sunt sigur că ai auzit de echipa Alpha. Or să apară dintr-o clipă în alta. Probabil că au intrat deja în clădire, ticălos blestemat!

Ridicând glasul, sări spre Elena şi o înşfacă de gât, apăsându-i beregata cu degetele mari, într-o încleştare mortală.

Ţipetele Elenei deveniră nişte sunete stinse.

Se auzi o explozie asurzitoare când glonţul porni din Browningul fără amortizor aflat în mâinile lui Bryson. Dawson, cu faţa ciudat de împietrită, se prăbuşi în faţă, pe podea.

— Repede! zise Bryson. Ia-i computerul portabil, portactul, tot ce găseşti prin buzunare.

Strâmbându-se dezgustată, Elena scotoci în buzunarele mortului, luându-i cheile, portactul, minicomputerul şi mai multe petice de hârtie. Apoi cei doi părăsiră biroul prin dulap, trăgând uşa după ei.

Experienţa Belindei Headiam în serviciul ministrului de Externe, Rupert Vere, o învăţase să fie discretă. Ştia că demnitarul conducea negocieri extrem de delicate în apartamentul său şi avea nişte bănuieli că acolo era şi bârlogul

lui pentru unele întâlniri de taină. Cu un an în urmă, tânăra femeie de la Ministerul Agriculturii păruse uşor ruşinată de ţinuta ei sumară atunci când Belinda fusese nevoită să le întrerupă conversaţia cu o convocare urgentă a primului-ministru. Ministrul Vere fusese puţin cam aspru cu ea timp de câteva zile după aceea, dar totul trecuse, iar ea se străduise să-şi scoată episodul respectiv din minte. Ştia că bărbaţii au slăbiciunile lor. Şi apoi, ministrul era un om deosebit, unul dintre cei mai capabili membri ai guvernului, aşa cum titra deseori *Express* pe prima pagină, iar ea se simţea onorată de faptul că el o alesese pentru postul de secretară particulară.

Acum ceva nu i se părea în regulă. Îşi frânse mâinile, frământându-se şi până la urmă se hotărî să acţioneze. Biroul ministrului era izolat acustic – el ceruse asta – dar zgomotul ăla, oricât de înăbuşit ar fi fost, semănase teribil de mult cu o împuşcătură. Şi dacă fusese o împuşcătură şi ea nu făcea nimic – ei bine, ce-ar fi urmat? Dacă ministrul era rănit şi avea disperată nevoie de ajutor? Simon Dawson, adjunctul lui, intrase acolo, dar nu-i stătea în fire să zăbovească atât de mult. Pe deasupra, era ceva ciudat cu femeia dichisită care-i trimisese un bilet.

Doamna Headiam avea o bănuială despre ce putea însemna privirea estimativă pe care i-o aruncase ministrul Vere, deşi femeia nu părea să se afle acolo cu o asemenea… treabă.

Ceva nu era în regulă.

Belinda Headiam se ridică şi bătu la uşa ministrului.

Aşteptă cinci secunde şi bătu din nou. Apoi, spunând „îmi pare foarte rău”, deschise uşa.

Priveliştea era atât de zguduitoare, încât îi trebui aproape jumătate de minut până să-şi revină şi să anunţe serviciul de pază.

Sergentul Robby Sullivan de la Divizia Palatului Westminster a Poliţiei metropolitane se păstra în formă făcând în fiecare dimineaţă o oră de jogging. Şi se uita chiorâş la colegii lui care, cu trecerea anilor îşi îngăduiau să… ei bine, să se cam îngraşe. Robby lucra la Divizia Westminster de şapte ani şi era însărcinat cu supravegherea holurilor Parlamentului, îndepărtarea intruşilor şi, în general, menţinerea ordinii. Deşi timpul trecuse fără prea multe incidente, anii în care înfruntase ameninţările IRA îl deprinseseră să reacţioneze rapid în situaţii de criză. Totuşi, nu era pregătit pentru scena din biroul ministrului de Externe.

El şi cu poliţistul Eric Belson, roşcatul său adjunct, cerură prin staţia radio sprijin urgent de la New Scotland Yard. Apoi sigilă biroul lui Vere şi postă câte un poliţist la fiecare casă a scării. Din relatarea doamnei Headiam se înţelegea că în clădire umbla liber un ucigaş, de fapt o ucigaşă, care părăsise biroul în mod misterios fără să treacă pe lângă secretară.

Sullivan era hotărât să n-o lase pe criminală să fugă din clădire.

Avea să aplice instrucţiunile, cunoştea toate mişcările şi manevrele ce se impuneau. Sigur, de astă dată, problema era serioasă. Adrenalina îi sugera acest lucru.

Aerul din pasajul lung şi întunecos era stătut şi înăbuşitor.

Bryson şi Elena înaintau repede, fără zgomot, târându-se în patru labe în unele locuri, mergând în picioare, cu paşi nesiguri acolo unde spaţiul le permitea. Bryson căra servieta pe care-o adusese în clădirea Parlamentului, o povară ce s-ar fi putut dovedi de-o importanţă vitală. Singura sursă de lumină era cea naturală, care se strecura prin crăpăturile dintre creneluri.

Podeaua veche din lemn scârţia alarmant când treceau pe lângă birouri, spaţii publice şi camere de serviciu. Vocile care se auzeau de cealaltă parte a zidului erau înăbuşite. La un moment dat, Bryson sesiză un zgomot deosebit şi se opri. Ochii lor începuseră să se acomodeze cu întunericul; o văzu pe Elena întorcându-se nedumerită, duse degetul la buze şi privi printr-o crăpătură. Văzu ghetele, apoi uniformele puşcaşilor marini americani. Sosise echipa secretă Alpha, care se dispersase pentru a cerceta clădirea. Comitetul de primire. El credea că puşcaşii erau detaşaţi la Ambasada Americană din Grosvenor Square, amestecaţi printre militarii care trebuia să păzească clădirea şi pe ambasador. Prezenţa lor acolo era extrem de alarmantă: experimentata echipă de asasini putea fi mobilizată doar în urma unui ordin ultrasecret, transmis de la cel mai înalt nivel al guvernului american. Era necesară şi aprobarea Biroului Oval. Orice obiective s-ar fi aflat pe agenda teribilă a lui Prometeu – îl auzise pe Dawson, care se referise la o nouă generaţie de servicii secrete – ele erau puse în aplicare cu ajutorul Casei Albe, în cunoştinţă de cauză ori nu.

O nebunie! Nu era doar o simplă transformare birocratică, o schimbare de guvern. Ucigaşii lui Prometeu păreau a fi avangarda unui soi de luptă pentru putere aprobată oficial, a

unui epocal transfer al puterii. Dar ce putea însemna asta?

Chiar în faţa lor, spaţiul strâmt era întrerupt de un obstacol metalic: o conductă de aerisire. Pipăind cu degetele, Bryson localiza o uşă de acces, folosită pentru întreţinerea instalaţiei.

Scoase o şurubelniţă lungă şi plată din servietă şi deblocă trecerea. Pătrunseră într-o anexă metalică pătrată, alunecând pe o pantă abruptă, printr-un spaţiu îngust, consolidat cu stâlpi din oţel ce vibrau, fiind loviţi intermitent de rafale de aer rece.

— Drumul ăsta duce către un loc aflat deasupra Porţii Cancelarului, spuse Bryson, apoi spre Victoria Tower. Vom fi nevoiţi să ne orientăm după ureche.

Oricât de numeroasă ar fi fost echipa Alpha, tot nu putea acoperi tot Palatul Westminster, care adăpostea, pe trei hectare şi jumătate, cele două Camere ale Parlamentului – o mie două sute de camere, mai mult de o sută de scări, peste trei kilometri de coridoare. Îi mai căutau şi alţii, îmbrăcaţi în haine civile, dar nu mai puţin primejdioşi: agenţii de teren aflaţi în slujba Grupului Prometeu. Puteau fi oriunde. În mintea lui Bryson se învolburau hărţile şi planurile memorate; trebuia să simplifice lucrurile, să-şi ordoneze gândurile. Dacă voia ca el şi Elena să supravieţuiască, trebuia să se încreadă în instinctele şi în experienţa lui. Era tot ce aveau.

Urmăritorii lor aveau să examineze toate căile posibile de ieşire, de scăpare din biroul lui Rupert Vere şi să hotărască încotro s-o ia, bazându-se pe o serie de variabile. Fereastra reprezenta o soluţie, însă era situată mult deasupra solului şi n-aveau să găsească frânghii sau instrumente de căţărat.

Secretara particulară a lui Vere, care păzea intrarea în birou, trebuie să fi confirmat că nimeni nu trecuse în fugă pe-acolo, deşi era posibil ca ea să fi fost absentă o vreme; în cazul ăsta acea rută nu putea fi exclusă.

Mai rămânea o cale ce trebuia verificată de urmăritorii lor: n-ar fi durat mult până când asasinii să-şi dea scama că panoul de placaj din spatele dulapului era detaşabil. Asta însemna că mai mulţi ucigaşi din echipa Alpha sau angajaţi ai Grupului Prometeu îşi croiau poate drum prin spaţiul îngust dintre zidurile clădirii. Singura speranţă a celor doi era ca hăituitorii să se rătăcească în labirintul de pasaje secrete.

La câteva secunde după ce ieşiră din conducta de aerisire, Bryson auzi zgomot de paşi care păreau să vină din interiorul tunelului. Exista un anume ecou, însoţit de scârţâitul lemnului.

Da. Acum, Bryson era sigur. Cineva îi urmărea prin pasajul secret.

Simţi mâna Elenei strângându-l de umăr, apoi ca se aplecă la urechea lui şi-i şopti:

— Ascultă!

— Aud.

Evaluă situaţia. Avea Browningul lui Dawson, cu muniţia care mai rămăsese în încărcător şi mai avea nişte obiecte în servietă, mai puţin eficiente într-o luptă corp la corp. Din păcate, n-avea să fie nici o luptă corp la corp, nici o confruntare directă. Dacă ar fi fost zăriţi, s-ar fi deschis focul, cu sau fără amortizor.

Bryson se opri brusc lângă o crăpătură prin care se strecura lumina. Privi prin ea şi văzu o cameră de serviciu luminată fluorescent, cu podeaua acoperită de linoleum verde, uzat. Într-un capăt al încăperii existau rafturi pe care se aflau nişte ustensile pentru curăţenie. Camera părea pustie. Pipăi peretele până când găsi panoul detaşabil din placaj ce părea să acopere o gaură din spatele dulapului aflat în încăpere. Cu o mică şurubelniţă pe care o luă din servietă, desfăcu panoul şi-l scoase. Prin deschizătură pătrundea lumina; desluşiră conturul micului dulap, luminat printr-o fantă îngustă dintre uşă şi podea. Se ghemuiră şi se strecurară prin mica deschizătură.

Bryson intră primul în dulapul ticsit cu ustensile. Brusc, se auzi un zgomot strident: Elena răsturnase o găleată, încremeniră. Bryson ridică o mână – un ordin de oprire.

Rămaseră în aşteptare.

După un minut, ce li se păru o veşnicie, Bryson se convinse că zgomotul nu atrăsese atenţia nimănui. Încet, cu grijă, el deschise uşa dulapului. Camera de serviciu era într-adevăr pustie. Lumina aprinsă îi avertiza că cineva fusese acolo de curând: vreo femeie de serviciu se putea întoarce în orice moment.

Alergară fără zgomot până la uşă; Bryson o împinse doar cât să-şi vâre capul şi privi în ambele direcţii pe holul slab luminat. Nu văzu pe nimeni, aşa că îi şopti Elenei:

— Stai aici până îţi fac semn că poţi ieşi fără probleme.

Bryson trecu pe lângă un automat cu dulciuri şi o găleată cafenie în care era un şomoiog ud. Apoi apăru o siluetă. Se opri brusc şi duse mâna la centură, unde vârâse Browningul.

Însă era doar o femeie de serviciu în vârstă, care împingea încet un căruţ metalic. Uşurat, Bryson îşi continuă drumul spre ea, pregătindu-şi în minte un răspuns la o eventuală întrebare.

Era un funcţionar de stat, după cum arătau – deşi pline de praf – hainele lui. Totuşi, nu ignora faptul că bătrâna putea fi o sursă de informaţii.

— Fii amabilă, i se adresă Bryson apropiindu-se, în timp ce-şi scutura cu mâna praful de pe umăr.

— Te-ai rătăcit, aşa-i? întrebă femeia de serviciu. Te pot ajuta, scumpule?

Avea o faţă zbârcită, prietenoasă; părul alb era rar şi subţire. Părea prea bătrână pentru munca pe care-o făcea şi se deplasa greoi. Doar ochii îi erau vioi şi îl priveau cu şiretenie.

Rătăcit? Era o întrebare firească, nu prea avea ce căuta pe acel coridor de serviciu. Să se fi răspândit vestea că unul sau mai mulţi fugari bântuiau prin clădire? Cântări situaţia.

— Sunt de la Scotland Yard, răspunse Bryson cu accentul ireproşabil al clasei de mijloc engleze. S-au produs nişte fisuri în securitatea zonei. Poate ai auzit?

— Mda, zise bătrâna plictisită. Eu nu pun întrebări. Nu-i treaba mea, zău aşa. Împinse căruţul spre el şi-l lăsă lângă perete. Umblă tot soiul de zvonuri. Şterse mătura uzată cu o cârpă roşie şi se apropie de el cu un mers legănat. Da. Te superi dacă-mi răspunzi şi mie la o întrebare?

Prudent, Bryson spuse:

— Care anume?

Bătrâna femeie de serviciu îi aruncă o privire nedumerită în timp ce înainta încet spre el, continuând să vorbească cu voce joasă:

— Cum dracu' de mai eşti în viaţă? zise bătrâna şi, cu o mişcare rapidă, scoase un pistol masiv de sub poala halatului, îl ridică şi apăsă pe trăgaci. Cu iuţeala fulgerului, Bryson răsuci servieta şi-o izbi pe femeie cu putere peste mână. Pistolul căzu cu zgomot pe podea, alunecând pe linoleum, departe de el.

Cu un ţipăt ascuţit, baborniţa se ghemui, apoi se aruncă spre el, trântindu-l la podea, chiar în clipa în care Bryson ducea mâna la arma lui ascunsă. Rana începu să-l doară. Bryson înţelese că nu era o bătrână, ci o făptură tânără şi puternică, semănând mai degrabă cu un animal sălbatic decât cu o femeie.

Ea îi vârî degetul mare în ochi, provocându-i o durere imensă, orbindu-l, apoi îl lovi cu piciorul în vintre. Bryson răcni, înfuriat, apoi îşi adună forţele şi o trânti la podea. Ceea ce văzu îi dădu fiori de groază. Femeia scoase o lamă lucioasă, un stilet lung şi subţire ce părea să fi fost cufundat într-un lichid vâscos. El

pricepu imediat că lama fusese muiată în toxifarină alcaloidă, ceea ce o făcea extrem de periculoasă.

Cea mai mică tăietură sau zgârietură i-ar fi provocat imediat paralizia şi moartea prin sufocare.

Bryson simţi mirosul înţepător al otrăvii când lama trecu la câţiva milimetri de faţa lui. Femeia se încorda şi sări, dar Bryson reuşi să pareze lovitura. Apoi se repezi şi o apucă cu ambele mâini, cu toată forţa. Stiletul luci ca prin ceaţă lângă faţa lui Bryson, care apoi răsuci încheietura mâinii ce-l ţinea stiletul, luând-o prin surprindere pe băbătie.

În vreme ce se zbătea să-şi tragă mâna din strânsoarea lui Bryson, făcând să tremure lama lungă, femeia îşi răsuci piciorul stâng şi-l lovi din nou în vintre. El gemu, simţind durerea ce i se răspândea în testicule. Îşi trânti adversara la podea, smulgându-i peruca albă de pe cap, dând la iveală un păr negru, tuns scurt şi marginile unei măşti faciale din latex.

Femeia ţipă şi-l privi cu ură. Era puternică şi îndemânatică; se zbătea, ca un animal turbat. Încercă să-l lovească din nou, însă Bryson anticipă mişcarea şi se rostogoli peste ea, imobilizându-i picioarele, folosindu-şi greutatea, continuând s-o ţină de încheietura mâinii în care se afla stiletul.

Trebuia să se mişte cu atenţie şi să se ţină la distanţă de vârful lamei. Bryson îşi concentra toată forţa ca să îndrepte stiletul lucios spre gâtul ei. Femeia se opunea din toate puterile.

Centimetru cu centimetru Bryson împingea lama tremurătoare spre gâtul femeii. Ochii ei exprimară groază când lama îi zgârie uşor pielea.

Efectul fu imediat. Buzele i se strâmbară într-un rictus, îi apăru spumă la gură, apoi se lăsă moale pe podea şi începu să se zvârcolească violent deschizând mereu gura ca un peşte pe uscat. Apoi, încetă să mai respire; doar câţiva muşchi continuară să se contracte spasmodic.

Bryson trase lama din mâna moartei, găsi teaca din piele sub halatul ei, vârî stiletul înăuntru şi îl puse în buzunarul de la piept al hainei. Auzi un ţipăt: Elena venea în fugă dinspre camera de serviciu. Se opri lângă el şi-l privi speriată.

— O, Doamne, iubitule! şopti ea. Cred că ochiul tău arată mai rău decât e de fapt. Era vreun soi de otravă?

— Toxifarină.

— Te-ar fi putut ucide uşor!

— Era puternică şi foarte, foarte pricepută.

— Crezi că face parte din echipa Alpha?

— Mai degrabă din Prometeu. Unităţile Alpha sunt formate din puşcaşi marini. Ea e o străină, angajată probabil din Bulgaria sau fosta Germanie de Est – de la vreun serviciu secret din fostul bloc sovietic.

— Nu suportam să stau acolo şi să nu fac nimic!

— Te-ai fi putut răni, în plus, te-ar fi putut folosi împotriva mea. Mai bine că ai procedat aşa.

— Of, Nicholas, eu nu ştiu nimic despre lupte, nu ştiu să mă bat! Sunt neputincioasă. Dragul meu, trebuie să plecăm de-aici. Vor să ne ucidă!

— Cred c-ar trebui să ne despărţim…

— Nu!

— Elena, ei ştiu că suntem doi, un bărbat şi o femeie. Ministrul de Externe al Angliei a fost asasinat şi toate forţele sunt în alertă maximă, nu numai Grupul Prometeu şi Alpha.

— Trebuie să fie o mie de oameni în clădirea asta.

— Mulţimea e mai utilă ucigaşilor decât ţintelor acestora, mai ales când criminalii ştiu cum arată cei căutaţi de ei. Sunt oameni care nu se încurcă cu măsuri de precauţie.

— Nu pot! Îmi pare rău… singură nu pot lupta, ştii asta! Te pot ajuta în multe feluri, dar… te rog!

Bryson îşi dădu seama că era îngrozită; n-o putea părăsi într-o asemenea stare.

— În regulă. Dar va trebi să ne retragem pe holuri, pe coridoare de serviciu de câte ori dăm de ele. Spaţiile dintre ziduri şi conductele de aerisire nu mai sunt sigure. Trebuie să ajungem cumva în partea estică a clădirii.

Privind pe fereastra camerei de serviciu, astfel încât să nu poată fi văzut de-afară, Bryson îşi dădu seama că situaţia era mai gravă decât îşi imaginase. Numără şase bărbaţi în uniformă – membri ai echipei Alpha. Doi dintre ei patrulau în curte, alţi doi verificau ieşirile din clădire, iar doi mergeau pe acoperiş, supraveghind zona cu binocluri. Bryson se întoarse către Elena.

— Ei bine, va trebui să ieşim pe hol şi să căutăm ascensorul pentru marfă, la primul sau la al doilea etaj. Apoi vom căuta o cale de ieşire.

Se duse repede la uşă şi ascultă câteva clipe. Nu auzi nimic; nimeni nu trecuse pe-acolo în timp ce se luptase cu femeia. Zona părea puţin frecventată. Totuşi agenta lui Prometeu venise într-acolo, aşteptând ca unul din ei sau amândoi să-şi facă apariţia.

Asta-i spunea două lucruri: că locul acela era probabil lângă un punct de convergenţă, unde mai multe drumuri se întâlneau, ducând spre o ieşire din clădire şi că alţi duşmani se aflau prin preajmă. Cu cât plecau mai repede de-acolo, cu atât era mai bine.

Întredeschise uşa şi privi afară; holul era pustiu. Îi făcu semn Elenei. Alergară pe coridorul de serviciu spre stânga şi, când ajunseră la un colţ, Bryson se opri, căci zări în dreapta un ascensor. Fugi spre el, urmat de Elena. Era un ascensor de modă veche, cu o mică fereastră romboidală şi cu uşă metalică rabatabilă. Nu era nevoie de o cheie pentru a-l pune în funcţiune. Apăsă pe butonul de chemare şi liftul începu să urce încet, scârţâind. El dădu uşa la o parte şi intrară în el.

Apăsă pe butonul cu cifra doi.

Închise pentru o clipă ochii, vizualizând harta. Era limpede că ascensorul îi ducea spre un culoar de serviciu din spate, folosit pentru curăţenie şi întreţinere, dar nu ştia exact în ce direcţie. Planul clădirii Parlamentului era extrem de complicat, iar el reuşise să memoreze doar rutele principale.

Ascensorul se opri la etajul doi. Bryson se uită afară, cercetând zona, care părea pustie. Împinse uşa şi ieşiră, întorcându-se către dreapta, văzu o uşă veche, vopsită în verde, cu zăvor. Se apropie şi o deschise cu uşurinţă. Acum se aflau pe un hol bogat decorat, cu pardoseală de marmură, pe care se înşiruiau uşi din mahon, cu plăcuţe pe care se vedeau numere aurite. Nu era o zonă publică şi nici destul de mare pentru membrii Parlamentului. Se părea că erau birourile personalului din comisii – funcţionari superiori, contabili, secretare, personal auxiliar. Holul era lung şi slab luminat.

Mai multe persoane, probabil funcţionari de stat, intrau şi ieşeau din birouri. Nici unul nu părea să le dea atenţie.

Bryson se opri o clipă, încercând să se orienteze. Capătul estic al clădirii se afla la dreapta; prin urmare, într-acolo trebuia să meargă. O femeie îmbrăcată elegant venea spre ei.

Instinctiv, el o cântări din priviri. Femeia trecu pe lângă ei, privindu-i curioasă. Bryson îşi dădu seama că, deşi era îmbrăcat adecvat, ca un funcţionar respectabil, trebuia să arate înspăimântător: un ochi era însângerat, iar hainele îi erau boţite după lupta cu agenta deghizată în femeie de serviciu. Şi ţinuta Elenei era în dezordine. Înfăţişarea lor atrăgea atenţia, exact ce nu voia Bryson. Nu avea timp să caute o toaletă în care să se

aranjeze; erau nevoiţi să se bizuie pe o combinaţie de viteză şi noroc. Nu-i plăcuse niciodată să conteze pe noroc; inevitabil, norocul dispărea tocmai când te bazai mai mult pe el.

Continuă să meargă pe hol cu capul plecat, de parcă ar fi gândit intens, ţinând-o pe Elena de mână. Din când în când se deschidea câte o uşă, lăsând să se vadă grupuri de oameni stând liniştiţi de vorbă. Şi, totuşi, ceva nu era în regulă acolo, îl cuprinse neliniştea. Apoi îşi dădu seama: zgomotele nu erau cele fireşti; ţârâitul obişnuit al telefoanelor era absent. Nu putea spune ce anume îl sâcâia. Mai observă că oamenii care discutau păreau să tacă atunci când trecea el. Devenise paranoic?

În cei cincisprezece ani de muncă de teren învăţase că instinctul unui agent este cea mai preţioasă armă. Ajunse la concluzia că erau supravegheaţi.

Dar dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, de ce nu se întâmpla nimic?

Trăgând-o pe Elena de mână, grăbi pasul. Nu-i mai păsa dacă atrăgeau atenţia, situaţia devenise gravă.

La vreo şaptezeci de metri în faţa lor se vedea o mică fereastră cu vitraliu, de genul celor existente în catedrale.

Bryson ştia că ferestrele de-acolo dădeau spre Tamisa.

— Drept înainte şi la stânga, îi şopti el Elenei.

Ea îi strânse mâna în chip de răspuns. După câteva secunde de mers, coridorul se sfârşi, iar ei o luară la stânga. Elena murmură:

— Uite o sală de consiliu – probabil că-i pustie. N-ar fi bine să intrăm acolo?

— Excelentă idee.

Nu voia să se întoarcă şi să verifice dacă erau urmăriţi, însă ascultă şi nu auzi paşi. În dreapta lor era o uşă masivă, arcuită, din stejar, pe al cărei geam mai scria COMITETUL DOISPREZECE. Dacă reuşeau să intre repede, i-ar fi putut pierde pe eventualii urmăritori sau măcar deruta pentru o vreme. Clanţa se răsuci uşor; uşa nu era încuiată, dar lumina – două masive candelabre din cristal – era stinsă. Imensa încăpere arăta ca un amfiteatru, cu mai multe rânduri de scaune, deasupra unei porţiuni centrale mai joase, pardosită cu dale viu colorate. În mijloc se afla o masă lungă de lemn, cu tăblia acoperită cu piele verde, iar în spatele ei, două şiruri lungi de bănci înalte, pentru membrii comitetului. Lumina venea prin două ferestre mari, aflate pe peretele opus uşii; o copertină lungă, rectangulară, cobora până la jumătatea

lor pentru a bloca lumina directă a soarelui. Încăperea avea solemnitate şi grandoare. Tavanul se boltea la cel puţin nouă metri înălţime; pereţii erau lambrisaţi până mai sus de jumătatea lor cu lemn închis la culoare, iar deasupra lambriurilor se vedea un tapet cu un complicat model în stil gotic. Câteva tablouri mohorâte, din secolul al XIX-lea, atârnau pe pereţi: scene de luptă, portrete ale unor regi, Catedrala Westminster înţesată de supuşi ce jeleau lângă un coşciug învelit cu steagul britanic. Singurele semne ale modernităţii erau mai multe microfoane cu fire lungi ce atârnau din tavan şi un televizor fixat pe un perete, sub care scria MESAGERUL CAMEREI COMUNELOR.

— Nicholas, n-o să reuşim să ne ascundem aici, spuse Elena. Nu multă vreme. Te gândeşti la… ferestre?

El dădu din cap, punând jos servieta.

— Suntem la etajul trei. Nu e lipsit de riscuri, admise el.

Dar ar putea fi şi mai rău.

— Nick, o s-o fac dacă insişti, dacă chiar crezi că n-avem de ales? Dar dacă există o altă cale…

Se auzi un zgomot pe hol şi uşa se deschise brusc. Bryson se lăsă la podea, trăgând-o şi pe Elena după el. Intrară doi bărbaţi, nişte siluete întunecate, apoi încă doi în uniformele albastre ale Poliţiei Metropolitane!

Bryson înţelese că fuseseră văzuţi.

— Nu mişcaţi! strigă unul dintre poliţişti. Poliţia!

Bărbaţii – lucru neobişnuit pentru poliţia britanică – aveau arme albe.

— Staţi acolo! strigă altul.

Elena ţipă. Bryson scoase imediat Browningul, dar nu trase. Era aproape imposibil să-i doboare pe toţi. Oare erau într-adevăr poliţişti? Nu avea nici o certitudine. Totuşi, nu trăgeau. Probabil că ucigaşii lui Prometeu n-ar fi ezitat. Sau poate că ar fi făcut-o.

— Ăştia-s indivizii! strigă un poliţist. Asasinii!

— Lasă arma jos, îi ordonă cel care părea să fie şeful. Imediat. N-ai unde să fugi.

Bryson se întoarse şi constată că erau prinşi în cursă.

Cei patru poliţişti continuau să înainteze, încercuindu-i pe Bryson şi Elena.

— Lasă arma! repetă acelaşi bărbat. Las-o, nemernicule. Ridică-te în picioare, cu mâinile sus. Mişcă!

Elena se uită disperată la Bryson, neştiind ce să facă. El îşi evalua şansele. Să se predea însemna să se lase pe mâna unei

autorităţi dubioase, a unor poliţişti care puteau să nu fie poliţişti, ci ucigaşii deghizaţi ai lui Prometeu. Dar dacă erau adevăraţi membri ai Poliţiei Metropolitane? În cazul ăsta, Bryson nu-i putea ucide. Dacă se predau, vor fi duşi la închisoare şi interogaţi ceasuri întregi – ore pe care nu le puteau irosi. Şi nu avea certitudinea că vor fi eliberaţi.

Nu, nu puteau să se predea, dar nici să acţioneze. Ar fi fost *o nebunie, sinucidere curată!*

Trase adânc aer în piept, închise o clipă ochii, îi deschisese, se ridică în picioare.

— În regulă, zise el. În regulă. Ne-aţi prins.

28

Unul dintre bărbaţi era cu siguranţă şeful. Pe ecuson scria SULLIVAN.

— În regulă, lasă arma, ridică mâinile şi nimeni n-o să fie rănit, zise hotărât Sullivan. Noi suntem patru, iar voi doar doi, bănuiesc că ţi-ai dat seama de asta.

Bryson ridică pistolul, fără să-l îndrepte asupra cuiva.

Să fie într-adevăr ceea ce susţineau că sunt? Asta îl preocupa în acel moment.

— De acord, răspunse Bryson. Dar mai întâi vreau să văd o legitimaţie.

— Moacă de cretin! răcni unul dintre poliţişti. Uite legitimaţia mea aici, jigodie.

Îi arătă pistolul.

Sullivan interveni:

— Bine. După ce-ţi punem cătuşele, o să ai tot timpul din lume să ne studiezi legitimaţiile.

— Nu, spuse Bryson.

Ridică încet pistolul, însă nu ţinti pe nimeni.

— O să fiu bucuros să cooperez după ce mă conving că sunteţi cine spuneţi că sunteţi. Pe holurile Parlamentului mişună echipe de mercenari şi asasini care acţionează încălcând o duzină de legi britanice. După ce-o să fiu sigur că nu faceţi parte dintre ei, o să arunc pistolul.

— Doboară-l pe idiot, mârâi unul dintre oameni.

— Tragem când dau eu ordin, sergent, zise Sullivan. Apoi, i se adresă lui Bryson: O să-ţi arăt legitimaţia mea, dar te previn – l-ai ucis pe ministrul de Externe, ticălosule, aşa că eşti destul de nebun ca să ne pui la încercare. Dacă o să ai norocul să tragi un glonţ, o să fie ultimul lucru pe care o să-l faci, aşa că nu te pune cu noi, m-ai auzit?

— Am înţeles. Scoate-o cu mâna stângă, încet şi arată-mi-o!

— Am priceput, zise Sullivan, urmând instrucţiunile lui Bryson.

— Bine. Acum arunc-o pe podea spre mine – încet, uşor. Fără mişcări bruşte – nu mă speria, că s-ar putea să trag în legitimă apărare. Sullivan aruncă legitimaţia pe podea. Acesta căzu la picioarele lui Bryson. Când se apleacă s-o ridice, Bryson observă că unul dintre poliţişti – cel care de-abia aştepta să tragă – venea

spre el din partea stângă. Bryson se întoarse, cu pistolul îndreptat direct spre capul lui.

— Nu te mişca, idiotule. Am vorbit serios. Dacă voi credeţi că l-am omorât pe ministrul de Externe cu sânge rece, atunci nimic nu mă va împiedica să vă împuşc, nu-i aşa?

Omul se opri şi se retrase câţiva paşi.

— Aşa, spuse Bryson şi se lăsă încet în genunchi ca să ia legitimaţia ţinând pistolul ridicat şi îndreptându-l pe rând asupra poliţiştilor. Înşfacă legitimaţia şi se uită la insigna argintie din partea dreaptă, care avea forma emblemei Poliţiei Metropolitane. În despărţitura de plastic din stânga era o legitimaţie albă, plastifiată, cu fotografia sergentului Robert Sullivan în uniformă, numărul actului, gradul, numărul matricol şi semnătura. Părea autentică, deşi echipa Grupului Prometeu ar fi putut obţine cu uşurinţă astfel de acte, veritabile sau impecabil falsificate. Numele – Sullivan – se potrivea cu cel de pe ecuson, iar numărul de pe epoletul hainei lui bleumarin era identic cu cel de pe legitimaţie. Sullivan era identificat drept membru al Unităţii de operaţiuni speciale, ceea ce înseamnă că era autorizat să poarte arme. O echipă de asasini sub acoperirea de poliţişti, formată într-un răstimp atât de scurt, n-ar fi reuşit să-şi pregătească atât de minuţios deghizarea.

Instinctul îi spunea că indivizii erau chiar poliţişti. Însuşi faptul că nu trăseseră pleda în acest sens. Bryson se hotărî să lase arma şi să ridice mâinile; Elena îl imită.

— În regulă, acum duceţi-vă încet spre peretele de acolo şi puneţi-vă palmele pe el, spuse Sullivan.

Cei doi se executară. Bryson continua să fie atent la orice abatere a indivizilor de la comportamentul normal în acea situaţie. Lăsaseră armele jos; asta era bine. Doi dintre ei se apropiară, le puseră cătuşele şi îi percheziţionară, căutând arme ascunse. Altul ridică pistolul lui Bryson.

— Sunt sergentul de poliţie Sullivan şi vă arestez pentru uciderea ministrului de Externe Rupert Vere şi a ministrului adjunct Simon Dawson.

Sullivan întoarse un buton al aparatului său de emisie-recepţie şi descrise locul unde se afla, cerând sprijin.

— Înţeleg necesitatea respectării procedurilor standard, zise Bryson, dar o atentă expertiză balistică va dezvălui faptul că Dawson l-a omorât pe ministru.

— A fost ucis de propriul lui adjunct? Greu de crezut.

— Dawson deţinea controlul, a fost agentul unui cartel internaţional foarte interesat de semnarea Tratatului pentru Supraveghere. Sunt sigur că era mult prea prudent ca să lase la vedere urme ale legăturilor lui cu acest grup, dar dovezile vor apărea – registre telefonice modificate, oameni care l-au vizitat în clădirea Parlamentului, dar nu au fost trecuţi în registrul de audienţe…

Uşile masive se deschiseră cu zgomot şi doi bărbaţi solizi, în uniforme, cu armele în mâini, intrară alergând în cameră.

— Forţele Speciale ale Ministerului Apărării! strigă bărbatul mai înalt cu voce groasă, răguşită.

Sullivan se întoarse surprins.

— N-am fost înştiinţaţi de participarea voastră, domnule.

— Nici noi de-a voastră. De-acum preluăm noi controlul.

— N-o să fie nevoie, zise Sullivan pe un ton calm, dar hotărât. Avem situaţia sub control.

Cu mâinile încătuşate, Bryson se întoarse alarmat.

Mitralierele erau de provenienţă cehoslovacă şi nu făceau parte din arsenalul Ministerului Britanic al Apărării.

— Nu! răcni el. Sfântă Fecioară, ăştia nu sunt cine pretindea sunt!

Zăpăcit, Sullivan îşi întoarse privirea de la Bryson către bărbatul tuns scurt.

— Spui că sunteţi de la Ministerul Apărării?

— Da, răspunse scurt individul. Preluăm controlul situaţiei.

— La pământ! ţipă Bryson. Sunt ucigaşi!

Elena plonja pe podea ţipând şi Bryson se aruncă lângă ea; singura barieră dintre ei şi intruşi era un şir de scaune din lemn; înainte ca Bryson să-şi termine fraza, încăperea răsună de bubuitul asurzitor al focului automat; ucigaşul cu păr cenuşiu şi colegul lui împroşcau cu gloanţe pe cei patru poliţişti, ciuruindu-i. Cartuşe rătăcite ricoşau din pardoseală şi scrijeleau lambriuri le de mahon. Luaţi pe nepregătite, cu armele în tocuri, poliţiştii erau ţinte uşoare.

— O, Doamne! O, Doamne!

Îngrozit şi scârbit, Bryson privea scena neputincios.

Ucigaşul tuns scurt îşi consultă ceasul. Bryson înţelese ce se întâmplase şi de ce. Grupul Prometeu nu şi-ar fi asumat riscul de a-i lăsa pe cei doi să fie arestaţi oficial: pericolul creat de mărturisirile lor nu putea fi evaluat. Se părea că mercenarii angajaţi de Prometeu voiau să-i interogheze şi abia apoi să-i

ucidă. Asta era singura explicaţie că se mai aflau în viaţă.

— O să ne distrăm împreună câteva ceasuri, zise mercenarul lui Prometeu. Substanţele chimice folosite la interogatorii au evoluat în ultimii ani, după cum o să vezi.

Bryson se chinuia, discret, să descuie cătuşele, dar fără prea multe şanse. Privi în jur; poliţiştii zăceau, cu trupurile ciuruite de gloanţe, la vreo doi metri distanţă. N-ar fi reuşit să ia o cheie de la vreunul din ei fără să fie văzut. Totuşi, a nu întreprinde nimic însemna a face cunoştinţă cu substanţele chimice, probabil administrate stângaci şi în asemenea cantităţi, încât i-ar fi produs vătămări grave şi ireversibile. *Nu,* se corectă el. *După chimicale ar fi urmat moartea.*

Robby Sullivan avu impresia că l-a lovit un cal în burtă, apoi îşi dădu seama că se afla pe podea. Partea din faţă a cămăşii era îmbibată de sânge; nu-şi putea recăpăta suflul.

Probabil că un glonţ îi perforase un plămân, fiindcă avea senzaţia că se îneacă lent. Se chinuia să înţeleagă ce se întâmpla acolo. Cuplul care se predase părea să fie nevătămat, deşi oamenii lui devotaţi, cu toţii nişte bărbaţi cumsecade, cu prieteni, soţii şi familii, fuseseră seceraţi cu cruzime. Nu înţelegea: bărbaţii cu mitraliere veniseră să-i salveze pe asasini?

Atunci de ce încercase omul încătuşat să-l avertizeze? Se uita la tavan, vlăguit, întrebându-se cât timp va mai rămâne conştient.

Nu reuşise să-şi scoată pistolul la timp, dar cine naiba s-ar fi aşteptat ca nişte soldaţi ai Ministerului Apărării să-i atace cu mitraliere? Nu erau de la minister. Uniformele… uniformele lor nu erau de la Ministerul Apărării… Bărbatul încătuşat avusese dreptate şi asta putea însemna că pretenţia lui de nevinovăţie era justificată. Nu-şi dădea seama ce se întâmplase, dar un lucru părea clar: omul încătuşat se predase în linişte, protestele lui păreau plauzibile, iar intruşii cu mitraliere erau fără discuţie nişte asasini cu sânge rece. Robby Sullivan avea certitudinea că va muri, că mai avea doar câteva minute până să închidă ochii definitiv şi se ruga lui Dumnezeu să-i mai ofere o şansă de-a pune lucrurile la punct. Încet, întinse mâna după armă.

— Eşti căutat în toată lumea, sunt sigur că ştii asta, spuse bărbatul tuns scurt.

Elena plângea, cu mâinile încătuşate pe faţă.

— Nu, te rog, gemu ea încet. Te rog.

Bryson observă că al doilea bărbat se apropia, ţinând într-o mână mitraliera, iar în cealaltă ceva ce semăna cu o seringă hipodermică.

— Asasinarea unui membru al Cabinetului britanic e una dintre cele mai grave crime. Dar noi vrem doar să stăm de vorbă cu tine – vrem să ştim de ce eşti aşa de hotărât să te amesteci, să provoci atâtea necazuri.

Auzul ascuţit al lui Bryson surprinse un zgomot slab.

Aruncă iute o privire şi văzu că Sullivan îşi mişca mâna, ducând-o…

Bryson îşi întoarse privirea spre ucigaşul tuns scurt.

— Directoratul nu mai există, sunt sigur că ştii, continuă acesta. Nu ai sprijin, susţinere – nu mai ai resurse. Eşti singur şi te lupţi cu morile de vânt.

„Ţine-l ocupat! Captează-i atenţia, nu-l lăsa să audă”, îşi zise Bryson.

— Nu suntem singuri, zise Bryson cu patimă. Cu mult timp înainte de-a distruge voi Directoratul, am răspândit vestea. Tu şi tovarăşii tăi aţi fost depistaţi şi orice aţi încerca să faceţi e sortit eşecului.

Vârfurile degetelor poliţistului atingeau ţeava pistolului, o pipăiau.

Bărbatul tuns scurt continuă, de parcă n-ar fi auzit ce spusese Bryson.

— Chiar că nu mai au rost vărsările de sânge, zise el pe un ton rezonabil. Vreau doar să avem o conversaţie sinceră, de la om la om. Asta-i tot.

Bryson nu îndrăzni să se uite din nou, dar auzi zgomotul slab al metalului zgâriind pardoseala. Distrage-i atenţia!

Îndreaptă-i-o spre altceva – nu trebuie să audă, nu trebuie să observe! Bryson ridică brusc glasul:

— Ce-i atât de important încât să justifice toate actele teroriste? strigă el. Şi bombele? Ce justifică aruncarea în aer a unui avion plin cu sute de oameni – bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi?

— Vezi tu, noi credem că cei puţini trebuie sacrificaţi pe altarul celor mulţi. Vieţile câtorva sute de oameni nu înseamnă nimic în comparaţie cu siguranţa şi securitatea atâtor milioane şi cu protecţia nenumăratelor generaţii de…

Cuvintele ucigaşului se stinseră, iar chipul îi deveni bănuitor.

— Tomas! strigă el.

Cele două împuşcături fură asurzitoare, două explozii îngemănate, una urmând-o imediat pe cealaltă. Poliţistul reuşise! Ridicase pistolul şi, adunându-şi forţele cu un ultim efort de voinţă, trăsese două gloanţe, bine ţintite. Sângele ţâşni când cartuşul de calibru mare perfora ţeasta asasinului, ieşind pe la ceafă. Colegul lui mai scund se contractă spasmodic, apoi căzu în genunchi; glonţul îi intrase în gât, traversând măduva spinării şi o arteră importantă.

Elena se rostogoli într-o parte, speriată de împuşcăturile neaşteptate, neştiind de unde veneau. Când exploziile încetară, aşteptă câteva secunde, apoi înălţă capul. De astă dată nu mai ţipă; şocul era prea mare, iar ea prea năucită de atâta violenţă. Îşi împreună mâinile încătuşate şi murmură o rugăciune.

Sergentul Sullivan horcăia. Fusese grav rănit în piept.

Bryson îl cercetă cu atenţie şi înţelese că sergentul nu mai avea decât câteva minute de trăit.

— Nu ştiu… cine sunteţi… spuse cu glas stins poliţistul. Nu cine v-am crezut noi…

— Nu suntem ucigaşi! strigă Elena. Cu voce tremurătoare, adăugă încet: Tocmai ne-ai salvat vieţile.

Bryson auzi hârşâitului metalului pe podea: Sullivan îi aruncase inelul cu chei.

Trebuie să ne grăbim, îşi zise el. *Nu va dura mult până vor veni ceilalţi, atraşi de împuşcături.*

Bryson întinse mâinile legate şi înşfacă inelul cu chei. Vârî cheia mică în cătuşele Elenei, descuindu-le; apoi ea luă cheiţa şi-l descătuşa pe el. Una dintre staţiile de emisie-recepţie prinse glas:

— Iisuse, ce se întâmplă acolo? întrebă o voce.

— Fugiţi, le şopti sergentul celor doi.

Elena îl văzu pe Bryson alergând spre fereastra boltită din dreapta.

— Nu-l putem lăsa pe omul ăsta aici, după tot ce-a făcut pentru noi! protestă ea.

— Nu răspunde la staţie, o avertiză Bryson, străduindu-se să deschidă fereastra. Or să-l găsească repede şi-or să-l ajute.

Nu mai pot face nimic pentru el, gândi Bryson. Haide! strigă el.

Elena fugi spre fereastră şi trase de zăvor până când îl deschise. Bryson se întoarse, îl văzu pe Sullivan prăbuşit pe

podea, tăcut şi nemişcat. Omul se dovedise un erou.

Trase cu putere de fereastră. Părea să nu fi fost deschisă de mulţi ani, poate de decenii. După încă o smucitură zdravănă se deschise, lăsând să intre în cameră un val de aer rece.

Aripă estică a Palatului Westminster se afla chiar pe malul Tamisei; lungimea clădirii era de aproape două sute şaptezeci de metri. Cea mai mare parte, peste două sute de metri, era ocupată de o terasă pe care membrii Parlamentului luau ceaiul sau discutau; de fiecare parte a terasei se proiectau în afară două secţiuni înguste ale clădirii, ceva mai înalte, cu câte un scurt dig de piatră şi un gard metalic scund. Ei se aflau într-unul din cele două capete proeminente, aşa cum plănuise Bryson; fluviul curgea exact sub ci.

Elena privi afară, se întoarse speriată către Bryson, apoi, spre uimirea lui, zise:

— Eu ies prima. O să… o să-mi închipui că sar de pe cea mai înaltă trambulină din Bucureşti.

Bryson zâmbi.

— Protejează-ţi capul şi gâtul la impact. Cel mai bine e să plonjezi ca o ghiulea, să-ţi vâri capul şi gâtul între braţe. Şi sari cât de departe poţi, ca să fii sigură că ajungi în apă.

Ea dădu din cap şi îşi muşcă buza de jos.

— Văd barca, spuse el.

— Măcar atât am făcut şi eu bine, zise ea cu un zâmbet stins. Firma Thames River Cruises a fost încântată să închirieze o barcă cu motor pentru şeful meu, un bogat şi excentric membru al Parlamentului, care voia să-şi impresioneze ultima prietenă ducând-o direct de la digul Parlamentului până la Domul Mileniului cu cea mai rapidă barcă. Asta a fost partea uşoară. Dar bărcile lor sunt ancorate la docul Westminster, iar ca să ia una şi s-o aducă în faţa palatului a fost nevoie de un şperţ considerabil. În caz că te întrebi unde-au dispărut banii.

Bryson zâmbi.

— Te-ai descurcat grozav.

Barca se legăna pe apă, la vreo şase metri în stânga, legată de gardul metalic din faţa terasei. Elena făcu un pas mic de pe podea pe pervazul ferestrei, ajutată de Bryson. El îşi roti privirea, dar nu văzu trăgători în acea parte a acoperişului, nici vreo patrulă pe terasă. Era greu de presupus că cineva ar alege acel loc pentru a evada din palat.

Elena se ridică în picioare pe marginea ferestrei deschise,

trase adânc aer în piept, apoi se aruncă în gol. Ghemuindu-se ca o minge, plonjă cincisprezece metri şi pătrunse în apă cu un plescăit zgomotos. Bryson aşteptă ca ea să-i facă semn că totul e bine, apoi se caţără pe marginea ferestrei şi sări.

Apa era rece, tulbure şi curentul puternic; când ieşi la suprafaţă, văzu că Elena, o înotătoare bună, ajunsese aproape de barcă. Elena se urcă în barcă şi porni motorul, înainte să ajungă Bryson. După câteva secunde, goneau pe apă, departe de clădirea Parlamentului şi de echipele de asasini.

Câteva ore mai târziu, se aflau în camera lor de hotel din Russell Square. Bryson fusese la cumpărături, cu o listă foarte exactă întocmită de Elena şi se întorsese cu echipamentele de care avea ea nevoie: cel mai rapid şi puternic laptop pe care-l găsise, prevăzut cu un dispozitiv de transfer automat al sistemelor, în infraroşu; un modem rapid şi mai multe cabluri de computer.

Elena ridică privirea de pe ecranul laptopului, conectat printr-un fir la priza telefonului şi de-acolo la Internet.

— Cred că aş bea ceva, iubitule.

Bryson îi umplu un pahar cu whisky, din barul aflat în cameră, apoi îşi turnă şi lui.

— Ai aflat ceva?

Ea dădu din cap şi luă o înghiţitură de whisky.

— Există o parolă de recuperare între sisteme. Dawson şi-a luat precauţii – minicomputerul lui e protejat de o parolă. Dacă n-o descopăr nu vom obţine nimic, însă dacă trecem de ea vom putea intra în sistem.

El luă portvizitul.

— Aici e ceva?

— Doar cărţi de credit, nişte bani, un teanc de hârtii. Nimic util – am verificat. Făcu o pauză, apoi exclamă: S-ar putea să fie asta.

Introduse o parolă în minicomputerul lui Dawson. După o clipă, chipul i se lumină.

— Am intrat.

Bryson bău în cinstea ei.

— Eşti o femeie extraordinară.

— Sunt o femeie care-şi iubeşte meseria. Tu, Nicholas, eşti omul extraordinar. N-am cunoscut niciodată un bărbat ca tine.

— Nu cred că ai cunoscut prea mulţi bărbaţi.

Ea zâmbi.

— Te înşeli, doar că nici unul n-a fost ca tine – aşa de curajos şi… încăpăţânat. N-ai renunţat niciodată la mine.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa. Poate că o vreme, când beam prea mult din chestia asta – ridică paharul, ciocnindu-l de-al ei – şi eram deprimat, am renunţat. Eram furios, rănit, derutat şi înfuriat. Dar n-am fost niciodată sigur, n-am avut certitudinea…

— În legătură cu ce?

— Cu motivele plecării tale. Trebuia să ştiu. Eram hotărât să aflu adevărul, chiar dacă mi-ar fi sfâşiat inima.

— Nu l-ai întrebat pe Ted Waller?

— Aveam destulă minte ca să nu-l întreb. Dacă ştia ceva şi ar fi vrut să-mi spună – mi-ar fi spus.

Tulburată, Elena începu să apese tastele minicomputerului cu un mic stilet negru.

— M-am tot întrebat, zise ea şi vocea i se stinse. O, Doamne.

— Ce e?

— În agenda lui e o însemnare. „Sună-l pe H. Dunne”.

Bryson ridică brusc privirea.

— Harry Dunne. Iisuse. E şi un număr de telefon?

— Nu. Doar atât „Sună-l pe H. Dunne”.

— De când e însemnarea?

— E… de-acum trei zile!

— Ce? Doamne, sigur – sigur că e încă activ – poate fi găsit de cei cu care vrea să vorbească. Chestia aia are numere de telefon sau este o agendă cu adrese?

— Pare să aibă de toate – o cantitate enormă de date.

Ea apăsă din nou nişte taste.

— La naiba!

— Ce mai e acum?

— Sunt codificate. Baza de date cu telefoane şi adrese şi încă ceva botezat „transferuri”.

— Rahat.

— Mă rog, e şi bine şi rău.

— Ce-i aşa de bine?

— Codifici doar ceva de valoare. Camera încuiată e cea în care vrei să intri.

— E un mod de-a privi lucrurile.

— Problema ţine de resursele limitate. Ăsta e un minicomputer ultramodern, dar nu are decât o fracţiune din puterea supercomputerului pe care îl aveam în Dordogne. Totuşi, e

puternic.

— Poţi să-l descifrezi?

— Până la urmă, da.

— „Până la urmă” înseamnă… ore?

— Cu computerul ăsta, zile sau săptămâni şi asta pentru că cunosc sistemele astea.

— Nu avem nici măcar zile la dispoziţie.

Ea rămase tăcută o vreme.

— Ştiu, zise în cele din urmă. Cred că pot încerca să improvizez – în esenţă, să împart toată treaba la mai mulţi specialişti cu site-uri pe Internet, să le repartizez sarcina obositoare de-a prelucra miliarde de combinaţii numerice şi să văd dacă obţin ceva în felul ăsta. E ceva în genul „cum ajunge un număr infinit de maimuţe cu maşini de scris să creeze o piesă de Shakespeare”.

— Sună cam dezarmant.

— Ei bine, o să fiu sinceră – nu am mari speranţe.

Trei ore mai târziu, când Bryson se întoarse din oraş cu mâncare indiană la pachet, Elena arăta posomorâtă şi îngrijorată.

— N-ai avut noroc, nu? zise Bryson.

Ea dădu din cap. Fuma – Bryson n-o mai văzuse fumând de când plecase din România. Scoţând din computer una dintre dischetele pe care le salvase din sediul francez al Directoratului, ce cuprindea informaţii decriptate despre Prometeu, ea stinse ţigara şi se duse la baie. Se întoarse cu o cârpă umedă legată în jurul frunţii şi se afundă într-un fotoliu.

— Mă doare capul, spuse ea. Am gândit prea mult.

— Fă o pauză.

Bryson se duse în spatele fotoliului ei şi începu să-i maseze ceafa.

— Ah, ce bine, murmură ea. După o clipă spuse: Trebuie să-l găsim pe Waller.

— Aş putea încerca printr-unul dintre canalele pentru situaţii de urgenţă, dar n-am idee cât de profund a fost penetrat Directoratul. Nici măcar nu pot fi sigur că o să primească mesajul.

— Merită să încerci.

— Da, dar numai dacă nu compromitem securitatea noastră. Waller ar înţelege asta şi-ar fi de acord.

— Securitatea noastră, murmură ca. Da.

— Ce-ai spus?

— „Securitate” m-a făcut să mă gândesc la parole şi coduri.

— Fireşte.

— Şi pe urmă la Dawson, la felul în care un om ocupat şi prudent ca el ţine evidenţa tuturor parolelor lui. Unul ca el nu foloseşte niciodată o singură parolă – nu e sigur.

— Şi cum ţine evidenţa asta?

— Ar trebui să existe o listă pe undeva.

— Ştiu din experienţă că punctul cel mai slab al securităţii computerelor dintr-un birou e întotdeauna secretara, care păstrează parola bătută la maşină într-un sertar al biroului fiindcă nu şi-o aminteşte niciodată.

— Sunt sigur ca Dawson era mai viclean. Totuşi, „cheia” criptografică e o serie lungă de numere – practic imposibil de memorat. Deci trebuie s-o păstreze… vrei să-mi dai mini computerul lui?

Bryson îl deconecta de la laptop şi i-l dădu. Ea îl deschise şi apăsă pe taste cu stiletul. Apoi zâmbi, prima dată după mai multe orc.

— E o listă aici, aşa e. Intitulată misterios „Tesserae”.

— Dacă-mi amintesc bine latina învăţată în liceu, ăsta-i pluralul de la *tessera,* care înseamnă „parolă”. Lista e în clar?

— Nu, e codificată, dar e un program simplu de criptare – se numeşte „sistem de administrare a securităţii informaţiilor”.

Protejează parolele. Nu e deloc dificil. E ca şi cum ai încuia uşa din faţă, dar ai uita-o deschisă pe cea a garajului. Pot folosi programul de recuperare a parolei pe care l-am încărcat mai devreme. Joacă de copii.

Revenindu-i energia şi entuziasmul, ea se întoarse la masa de lucru. Zece minute mai târziu anunţa că spărsese codul.

Putea să citească toate datele pe care Dawson le protejase cu atâta prudenţă.

— Doamne Sfinte, Nick. Rubrica marcată „Transferuri” reprezintă înregistrarea unor transferuri electronice de plăţi făcute într-o lungă listă de conturi bancare din Londra. Sume cuprinse între cincizeci de mii şi o sută de mii de lire sterline, în unele cazuri de trei ori mai mari!

— Cine sunt beneficiarii?

— Ce nume! E ca un Who’s Who al Parlamentului – membri ai Camerei Comunelor din întregul spectru politic: laburişti, liberal-democraţi, conservatori, până şi minorităţi din Ulster. A notat numele, datele de pe chitanţe, sumele, până şi orele şi locurile

de întâlnire cu ei. Un dosar complet.

Bryson simţi cum i se accelerează pulsul.

— Mită şi şantaj. Cele două elemente esenţiale ale traficului ilicit de influenţă politică. E o veche tehnică sovietică de şantaj are a occidentalilor – îţi plăteau o sumă simbolică pentru serviciile tale de consultant, aparent perfect legal, apoi te aveau la mână – deţineau dovada unor plaţi în contul tău bancar. Deci, Dawson nu numai că a mituit membri ai Parlamentului, dar a păstrat şi probe pentru un potenţial şantaj, în caz că cineva şovăia. Astfel şi-a exercitat puterea Simon Dawson. Aşa a devenit liderul secret din spatele lui Rupert Vere, şeful lui. Probabil că se afla şi în spatele lordului Parmore şi, fără îndoială, al multor altor persoane influente din Parlament. Simon Dawson era patronul secret. Dacă vrei să influenţezi o dezbatere politică atât de controversată şi importantă cum e cea privind Tratatul pentru Supraveghere, banii te vor ajuta cu siguranţă la ungerea roţilor. Plăţi. Mită pentru politicienii fără scrupule, pentru cei ale căror voturi sunt de vânzare.

— Se pare că majoritatea politicienilor influenţi din Parlament şi-au vândut voturile.

— Pun pariu că în unele cazuri este vorba despre ceva mai mult decât o simplă mituire. Dacă ar fi să cercetăm presa britanică din ultimul an, sunt convins că am găsi o strategie similară celei aplicate congresmenilor americani – scurgeri de informaţii confidenţiale, sensibile, secrete stânjenitoare, slăbiciuni omeneşti dezvăluite lumii întregi. Sunt convins că cei mai încăpăţânaţi opozanţi ai tratatului au fost eliberaţi din funcţii, aşa cum a păţit senatorul Cassidy în America, iar ceilalţi avertizaţi, compromişi şi apoi răsplătiţi cu o dolofană „contribuţie electorală”.

— Din fonduri spălate, zise Elena. Imposibil de depistat.

— Există vreo cale de a afla sursa fondurilor?

Ea introduse în computer una dintre dischetele luate de la sediul din Dordogne.

— Dosarul întocmit de Dawson cuprinde până şi codurile băncii de origine. Nu menţionează numele băncii, doar codul.

— Îl compari cu datele încărcate de Chris Edgecomb?

Chipul ei se întunecă la auzul numelui lui Edgecomb; îşi amintise de coşmarul din Dordogne. Nu răspunse, în schimb privi ecranul, pe care se succedau lungi coloane de cifre.

— Există o analogie.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Bryson. Meredith Waterman.

— Aşa e. Aceeaşi firmă care deţine, în secret, First Washington Mutual Bancorp. Locul în care spui că şi-a tăcut averea Richard Lanchester.

Bryson inspiră adânc.

— O bancă de investiţii tradiţională a devenit într-un fel sau altul canalul de transfer al unor fonduri ilicite la Washington şi Londra.

— Şi poate în alte centre de putere din lume – Paris, Moscova, Berlin…

— Fără îndoială. Meredith Waterman deţine efectiv controlul supra Congresului american şi a Parlamentului britanic.

— Ziceai că la Londra s-a îmbogăţit Richard Lanchester.

— Da, însă legenda spune că a renunţat la tot ca să se ducă la Washington. Că a rupt toate relaţiile oficiale, toate legăturile financiare.

— Am învăţat din copilărie să nu cred niciodată ce citeam în ziarele de la Bucureşti. Am fost îndemnată să nu am încredere în versiunea oficială.

— O lecţie utilă. Presupui că Lanchester mai are influenţă acolo şi că aşa reuşeşte să folosească fosta lui bancă pentru a manipula sume importante, destinate mituirii politicienilor?

— Meredith Waterman e o bancă privată – un parteneriat limitat, din câte am aflat. În esenţă, e proprietatea unui număr de zece sau doisprezece acţionari principali. Crezi că e posibil ca el să mai fie acţionar acolo?

— Nu. Nu se poate. Imediat ce-a început să lucreze în cadrul guvernului, a fost nevoit să renunţe la tot – să abandoneze parteneriatul şi să-şi transfere toate bunurile într-un depozit secret. Dacă lucrezi la Casa Albă, trebuie să depui o declaraţie completă de avere.

— Nu, Nick. Declaraţie de avere pentru FBI, nu una publică. N-a trebuit să obţină o confirmare a Senatului, nu-i aşa? Gândeşte-te – poate că ăsta-i motivul pentru care refuză să accepte nominalizarea la funcţia de secretar de stat! Poate că nu e vorba despre modestie – poate că pur şi simplu nu vrea să fie supus atenţiei publice, verificărilor ce-ar urma după numirea asta. Poate că are ceva de ascuns – vreun schelet în dulap.

— Mă rog, ai dreptate, un consilier pentru securitatea naţională nu trebuie să treacă prin acelaşi botez al focului precum un secretar de stat, recunoscu Bryson. Dar oficialii Casei

Albe se află totuşi sub lupă, oricine-ar fi ei, le sunt examinate toate mişcările, toţi caută nereguli financiare.

Elena părea nerăbdătoare; ea era un matematician care manevra cu uşurinţă principii abstracte, iar acum dezvolta o teorie în care el insista să caute fisuri.

— În legătură cu Lanchester, vreau să te gândeşti la următorul aspect. În ultimele câteva luni, am urmărit cu atenţie ce se întâmplă cu acest Tratat Internaţional pentru Supraveghere şi Securitate. În activitatea noastră, e firesc să fim foarte interesaţi, nu-i aşa?

Bryson încuviinţă.

— Ei bine, de îndată ce tratatul asta va fi ratificat, se va crea un organ executiv însărcinat cu „respectarea legii la nivel global”, care va avea puteri nelimitate. Cine o să conducă această noua agenţie? În ultimele câteva săptămâni, dacă ai citit cu atenţie articolele din ziare, ai găsit mereu menţionate câteva nume – totdeauna în interiorul articolului, sub forma unor speculaţii – ca posibili directori. Termenul folosit mereu e cel de „ţar” – un cuvânt care mă scoate din sărite. Ştii ce sentimente am avut noi, românii, faţă de ruşi.

— Ţarul fiind în cazul ăsta Lanchester.

— Numele lui plutea printre rânduri ca un… cum se spune… „balon de încercare”?

— Dar n-are sens – el e cunoscut ca opozant al tratatului!

E considerat drept una dintre vocile de la Casa Albă care au protestat vehement împotriva lui, susţinând că o asemenea agenţie internaţională ar putea comite abuzuri, ar putea încălca drepturile fundamentale ale omului.

— Şi de unde ştim că s-a opus tratatului? Din scurgerile de informaţii, corect? Nu aşa funcţionează planul? Dar scurgerile către presă au totdeauna un motiv ascuns – oamenii au anumite motive să facă publice unele lucruri pentru a influenţa percepţia publică. Poate că Richard Lanchester voia să-şi tăinuiască ambiţiile, tocmai pentru că dorea să fie numit în această funcţie. În final ar fi acceptat-o cu rezerve!

— Iisuse! E posibil să se fi implicat într-un soi de diversiune din vreun motiv anume.

— Acest „motiv anume” e faptul că tot el se află şi în spatele Grupului Prometeu şi e important pentru el să nu lase impresia că are legătură cu astfel de manevre. Gândeşte-te la jocul ăla cu nişte cutii şi o bilă mică, în care tu învârţi cutiile pe masă şi

oamenii încearcă să ghicească sub care cutie e bila. Un joc cu cutii, da? Deci asta e o diversiune, cum îi spui tu – o deviere.

Urmărim cu toţii bătălia publică dusă pentru legi, în vreme ce adevărata luptă se poartă în culise. Cea care implică sume imense de bani şi putere! O bătălie purtată de anumiţi oameni bogaţi şi puternici, care se pregătesc să devină de zece ori mai bogaţi şi mai puternici.

Bryson dădu din cap. Multe din spusele ei sunau logic, aveau sens. Totuşi, un consilier pentru securitate naţională al preşedintelui, un oficial al Casei Albe, un om aflat într-o asemenea colivie de aur, nu putea orchestra o conspiraţie atât de extinsă. Riscurile erau prea mari, pericolul demascării prea grav. Asta nu avea sens. Goana după bani şi putere era la fel de veche ca şi omenirea – poate chiar mai veche. Însă toate astea numai pentru ca Lanchester să fie sigur că va fi numit într-o altă funcţie birocratică? Absurd. Şi totuşi, acum era convins că Richard Lanchester era calea spre Prometeu – o verigă esenţială din lanţul care ducea la Grupul Prometeu.

— Trebuie să pătrundem înăuntru, şopti el, pe un ton apăsat.

— La Meredith Waterman?

Bryson încuviinţă, îngândurat.

— La New York?

— Da.

— Şi ce să facem acolo?

— Să aflăm adevărul. Să găsim legătura dintre Richard Lanchester, Meredith Waterman şi conspiraţia Grupului Prometeu.

— Dar dacă ai dreptate? Dacă Meredith Waterman e punctul nodal, locul unde se fac plăţile masive în întreaga lume, ar trebui să fie inaccesibil, foarte bine păzit, fiecare fişet încuiat cu trei lacăte, fiecare parolă de computer protejată, dosarele codificate.

— De-aceea vreau să te introduc acolo.

— Nicholas, asta-i o nebunie!

El îşi muşca buza de jos.

— Să ne gândim bine. Parcă tu spuneai: „când uşa e încuiată, intră pe fereastră”.

— Care-i fereastra?

— Dacă vream să aflăm cum a ajuns o veche şi respectabilă bancă comercială să se ocupe de spălarea banilor, te asigur că n-o să găsim documente în locurile unde ne-am aştepta.

Pentru că, aşa cum spuneai, ar fi inaccesibile. Toate dosarele

actuale trebuie să fie sigilate, încuiate, de neatins. Aşa că vom fi nevoiţi să căutăm în trecut – fosta Meredith Waterman, prestigioasa bancă de investiţii din zilele ei de glorie.

— Ce vrei să spui?

— Uite, Meredith Waterman era una dintre acele societăţi de modă veche de pe Wall Street – condusă de o gaşcă de ramoliţi, care luau toate deciziile în jurul unei mese în formă de coşciug, sub portretele în ulei ale strămoşilor lor. Prin urmare, când – cum – au început ei să dirijeze banii spre şperţuri? Şi cine-a făcut-o? Cum s-a întâmplat şi când?

Ea dădu din umeri.

— Dar unde pot fi găsite asemenea documente?

— În arhive. Orice bancă tradiţională îşi depozitează vechile dosare, arhivele, păstrând orice petic de hârtie, fişându-l, marcându-l pentru posteritate. Bătrânii ăştia au un adevărat simţ al istoriei, un sentiment – fără îndoială exagerat – al propriei imoralităţi. S-ar putea ca noii proprietari să fi arhivat vechile dosare, considerându-le inofensive, de vreme ce sunt dintr-o perioadă anterioară tranzacţiilor secrete. Asta poate fi fereastra noastră, punctul slab. Locul în care securitatea e vulnerabilă. Spune, poţi să rezervi două bilete de avion?

— Sigur. Pentru New York, da?

— Da.

— Mâine?

— În seara asta. Dacă găseşti două locuri în seara asta, ia-le, la orice cursă, împreună sau nu, nu contează. Trebuie să ajungem la New York cât mai repede.

La sediul de pe Wall Street al unei venerabile bănci de investiţii, gândi Bryson. *O bancă onorabilă cândva, care a devenit esenţială pentru impostura lui Prometeu.*

29

Sediul central al distinsei bănci de investiţii Meredith Waterman se afla pe Maiden Lane, în partea sudică a Manhattanului, în umbra impozantului World Trade Center. Spre deosebire de palatul în stil pseudo-renascentist al Băncii Rezervelor Federale din New York, unde era depozitată cea mai mare parte a rezervelor de aur ale ţării, în cinci etaje subterane, clădirea băncii Meredith Waterman avea un aspect modest, însă demn, de o eleganţă discretă. Blocul în stil neoclasic cu patru etaje, acoperiş mansardat, faţadă din cărămidă şi calcar, fusese construit cu un secol în urmă, în stilul Second Empire şi părea să aparţină altui spaţiu geografic, altei epoci – Parisului din timpul lui Napoleon, când francezii îndrăzneau să viseze la un imperiu întins în toată lumea.

Înconjurată de zgârie-norii centrului financiar, emblematica bancă Meredith Waterman emana încredere, datorată rădăcinilor ei aristocratice, pentru că era cea mai veche bancă privată din America, faimoasă prin reputaţia ei.

Ea gestionase avuţiile mai multor generaţii din cele mai bogate familii americane, clienţii ei fiind deţinătorii celor mai vechi averi. Numele Meredith Waterman trimitea cu gândul la legendara sală a acţionarilor, lambrisată cu lemn de mahon, dar în acelaşi timp avea influenţă la nivel mondial. Articolele şi schiţele biografice din publicaţiile financiare vorbeau despre exclusivismul băncii, despre faptul că era deţinută de paisprezece acţionari principali, ale căror familii îşi aveau rădăcinile încă de pe vremea întemeierii Manhattanului şi că era ultima societate privată printre marile bănci americane de investiţii.

Bryson şi Elena se pregătiseră timp de câteva ore. Ea făcuse investigaţii referitoare la Meredith Waterman folosind computerele conectate la Internet de la Biblioteca publică din New York. Foarte puţine informaţii financiare despre bancă erau disponibile; aceasta nefiind o corporaţie de stat, nu i se cerea să divulge decât puţine dintre operaţiunile sale.

Elena reuşi să obţină mult mai multe informaţii despre acţionarii principali, dar mai ales cu caracter strict biografic.

Richard Lanchester nu figura printre acţionari; se retrăsese la

scurt timp după ce fusese numit consilier pentru securitate naţională al preşedintelui. De atunci, se părea că nu mai avusese legătură cu foştii săi parteneri.

Dar relaţiile sociale, cele personale, prietenii din timpul şcolii, legăturile de familie? Elena căută, însă nu găsi nimic.

Cercurile mondene frecventate de Lanchester păreau să nu se intersecteze cu cele ale foştilor săi parteneri. Dacă existau legături, acestea nu erau la vedere.

Între timp, Bryson culegea informaţii cum ştia el mai bine: mergând pe jos, privind, dând telefoane. Petrecu mai multe ceasuri cutreierând împrejurimile – deghizat în depanator de telefoane, vânzător de programe cibernetice, întreprinzător în căutarea unui birou de închiriat, pălăvrăgind cu informaticienii care lucrau în clădirile din preajmă, până adunase destule informaţii despre aparatura de la Meredith Waterman, despre sistemele sale de computere şi chiar despre vechile dosare ale corporaţiei.

Apoi, pentru o ultimă verificare a zonei înainte de întâlnirea cu Elena, trecu chiar prin faţa clădirii, afişând curiozitatea unui turist. Intrarea principală era la capătul unei scări largi şi abrupte din granit. Înăuntru, holul oval din marmură era intens luminat, iar în centru, pe un piedestal, se afla o statuie mare de bronz. La prima vedere, părea o figură din mitologia greacă. Bryson o mai văzuse. Apoi îşi aminti unde o mai văzuse: la patinoarul de la Centrul Rockefeller.

Da. Părea să fie modelată după faimoasa statuie din bronz de la Centrul Rockefeller – statuia lui Prometeu.

Se făcuse ora cinci. Îşi încheiase pregătirile, însă observaţiile lui indicau să nu încerce o pătrundere sub acoperire până după miezul nopţii. Mai avea de aşteptat cel puţin şapte ore. Mult, mai ales că ei aveau atât de puţin timp.

Trebuia să ajungă şi la alţii, în primul rând la Harry Dunne.

Care era de negăsit. Nu obţinuseră nici o informaţie despre locul unde s-ar putea afla, cu excepţia unei vagi afirmaţii că directorul adjunct al CIA este „în concediu”, din „motive familiale” neprecizate. Circula zvonul că „familial” însemna „medical”, că înaltul oficial al CIA era grav bolnav.

Elena făcuse cercetări, pusese întrebări, dar nimic nu ieşise la iveală.

— Am încercat o abordare directă, zise ea. Am sunat la numărul de-acasă, dar persoana care mi-a răspuns, o menajeră,

a spus că e foarte bolnav şi că nu ştie unde-ar putea fi găsit.

— Nu cred că nu ştie.

— Nici eu. Dar a fost bine instruită şi s-a grăbit să închidă telefonul.

— Dar e limpede că poate fi găsit dacă interpretăm corect însemnarea de-acum câteva zile din agenda lui Simon Dawson.

— Am verificat agenda lui Dawson şi nu există nici un număr de telefon al lui Harry Dunne. Nici măcar codificat.

Nimic.

— Dar datele de pe terminale – fişele medicale?

— Uşor de zis, greu de făcut. Am încercat toate metodele convenţionale de căutare a fişelor medicale, folosind numele lui şi numărul de la asigurările sociale, dar fără succes. Am improvizat până şi un mic truc, despre care eram aproape sigură că o să meargă. Am sunat la biroul de personal al CIA, pretinzând că sunt o secretară de la Casa Albă; am spus că preşedintele vrea să-i trimită flori vechiului său prieten Harry Dunne şi am nevoie de o adresă ca să le expediez.

— Asta-i bună. N-a mers?

— Din nefericire, nu. E clar că Dunne nu vrea să fie găsit. Cei de la CIA au insistat că habar n-au unde se află. Orice motive ar avea, a obţinut un cordon eficient de intimitate.

Lui Bryson îi trecu ceva prin minte: ce expresie folosise cândva Dunne în legătură cu mătuşa Felicia? Un „cordon de securitate”.

— S-ar putea să mai existe o cale, spuse el în şoaptă.

— Da? Care?

— Există un administrator la azilul în care trăieşte mătuşa mea Felicia – o femeie pe nume Shirley, din câte-mi amintesc – care ştie întotdeauna unde să-l găsească pe Harry Dunne. Are numărul lui de telefon, aşa că-l poate suna de câte ori cineva o caută la telefon sau o vizitează pe Felicia.

— Ce? De ce l-ar interesa pe Harry Dunne cu cine se întâlneşte Felicia Munroe? Când am văzut-o ultima oară pe Felicia se deteriorase mintal?

— Din păcate, da. Dar Dunne crede că e important s-o supravegheze cu atenţie – cu un cordon de securitate, a zis el. Dunne n-ar fi făcut asta dacă nu se temea că ea avea ceva de scos la iveală. Probabil că ceea ce ştie ea – fie că e sau nu conştientă de importanţa acelui lucru – are legătură cu faptul că Pete Munroe a fost în Directorat.

— A fost?

— Am atât de multe să-ţi spun! O să vorbim pe drum.

— Pe care drum?

— Spre Sanatoriul de asistenţă socială Rosamund Cleary.

O să facem un drum scurt în nordul statului, în Dutchess County, ca să-i facem o vizită neanunţată şi neprogramată mătuşii Felicia.

— Când?

— *Acum.*

Ajunseră în parcul bine întreţinut al Sanatoriului Rosamund Cleary puţin după ora şase şi jumătate. Aerul era răcoros, înmiresmat de iarba proaspăt tunsă şi de aromele serii.

Elena intră prima şi ceru să vorbească cu un administrator. Era în trecere cu maşina şi auzise numai lucruri frumoase despre sanatoriu. Părea un mediu perfect pentru tatăl ei bolnav.

Sigur, era târziu, dar lucra cumva acolo cineva care se numea Shirley? Unul dintre prietenii ei pomenise de o anume Shirley…

La scurt timp, intră Bryson şi ceru să vorbească cu Felicia Munroe. De vreme ce Elena ocupa timpul lui Shirley, era posibil ca Dunne să nu fie anunţat despre vizita lui. Asta ar fi uşurat situaţia, dar Bryson nu miza pe aşa ceva. Nu era rău dacă-l deruta pe Dunne, făcându-l să creadă că îl obseda propriul lui trecut. Poate că asta le-ar fi creat celor din Grupul Prometeu falsa convingere că Bryson se afla pe un drum greşit, că nu constituia o ameninţare imediată.

Lasă-i să creadă că stăruiesc asupra trecutului, asupra propriei mele vieţi. Lasă-i să creadă că sunt obsedat.

Dar chiar sunt. Sunt obsedat să descopăr adevărul. Se ruga ca Felicia sa fie lucidă.

Când intră Bryson, Felicia lua cina, stând singură la o masă mică şi rotundă din mahon, în sufrageria frumoasă, unde alţi pensionari stăteau la mese asemănătoare, singuri sau perechi. După ce se apropie, femeia ridică privirea de parcă vedea pe cineva cu care vorbise doar în urmă cu cinci minute.

Ochii ei nu exprimau surprinderea. Lui Bryson i se muie inima.

— George! grăi ea încântată. Zâmbi, arătându-şi dinţii perlaţi, mânjiţi cu ruj. O, dar asta-i o confuzie. Tu eşti mort!

Tonul ei deveni sever, de parcă i-ar fi făcut morală unui copil obraznic. Zău că n-ar trebui să fii aici, George.

Bryson zâmbi, o sărută pe obraz şi se aşeză la masă, vizavi de

ea.

— M-ai prins, Felicia, spuse Bryson, pe un ton vesel. Dar mai spune-mi odată cum am murit?

Ochii Feliciei se îngustară.

— George, isprăveşte! Ştii foarte bine cum s-a întâmplat. Să nu mai discutăm despre asta. Pete se simte şi-aşa destul de rău, să ştii.

— De ce se simte rău, Felicia?

— Îşi doreşte să fi fost el în locul vostru. Nu tu şi cu Nina. Se ocărăşte întruna. De ce-au trebuit să moară George şi cu Nina?

— De ce a trebuit să murim?

— Ştii foarte bine. Nu-i nevoie să-ţi spun eu.

— Dar eu nu ştiu de ce. Poate îmi spui tu.

Bryson ridică privirea şi fu surprins s-o vadă pe Elena.

Aceasta îşi puse braţele în jurul Feliciei, apoi se aşeză lângă ca, luând între palme mâna osoasă a Feliciei.

O recunoscuse Felicia pe Elena? Era imposibil. Se văzuseră o singură dată, cu ani în urmă. Dar ceva din felul de-a fi al Elenei o liniştea pe Felicia. Bryson voia să prindă privirea Elenei, să afle ce se întâmplase, dar ea îşi îndreptase întreaga atenţie spre Felicia.

— Zău că n-ar trebui să fie aici, zise Felicia, privindu-l pieziş pe Bryson. El e mort, să ştii.

— Da, ştiu, spuse blând Elena. Dar spune-mi ce s-a întâmplat. Nu te-ai simţi puţin mai bine dacă ai vorbi despre ce s-a întâmplat?

Felicia păru tulburată.

— Mereu dau vina pe mine. Pete spune tot timpul că-şi doreşte ca ei să nu fi murit – îşi doreşte să fi fost el în locul lor. George a fost cel mai bun prieten al lui, să ştii.

— Ştiu. E prea dureros să vorbeşti despre asta? Adică despre ce s-a întâmplat? Despre cum au fost ucişi?

— Păi, să ştii că e ziua mea.

— Serios? La mulţi ani fericiţi, Felicia!

— Fericiţi? Nu, nu-i nici o fericire. E aşa de trist, foarte, foarte trist. A fost o noapte cumplită.

— Vorbeşte-mi despre noaptea aia.

— O noapte aşa frumoasă, cu zăpadă! Am pregătit cina pentru noi toţi, dar nu-mi păsa dacă se răcea! I-am spus asta lui Pete, însă el nu voia să rateze cina de ziua mea. Îi tot spunea lui George să se grăbească! Să conducă mai repede. Dar George nu

voia, spunea că vechiul Chrysler nu făcea faţă drumurilor îngheţate, frânele erau defecte. Nina era supărată – voia să tragă cu toţii pe dreapta şi să aştepte să treacă furtuna. Dar Pete îi tot presa, îi îmboldea! Mai repede, mai repede!

Felicia, cu ochii măriţi şi plini de lacrimi, se uită disperată la Elena.

— Când maşina a scăpat de sub control, iar George şi Nina au fost omorâţi… o, Pete al meu a stat în spital mai bine de o lună şi tot timpul spunea: „Trebuia să fi fost eu omorât!”

Lacrimile îi curgeau pe obraji, în vreme ce amintirile dureroase ieşeau la suprafaţă din străfundurile minţii tulburate a unei femei pentru care trecutul şi prezentul se amestecau.

— Erau cei mai buni prieteni, să ştii.

Elena îşi puse braţul pe umerii fragili ai bătrânei, încercând s-o liniştească.

— Dar a fost un accident, spuse ea. A fost un accident. Toată lumea ştie asta.

Bryson o luă în braţe pe Felicia, stăpânindu-şi lacrimile.

— E în regulă, zise el pe un ton liniştitor. E în regulă.

— Trebuie să fie o mare uşurare pentru tine, spuse Elena, instalată lângă Bryson în Buickul verde închiriat.

Bryson încuviinţă.

— Cred că aveam nevoie să aud asta.

— Există o anume coerenţă în ideile ei, cu toată confuzia şi gândirea dezordonată. Memoria ei pe termen lung funcţionează. S-ar putea să nu-şi amintească unde se află la un moment dat, dar îşi va aduce cu precizie aminte de noaptea nunţii.

— Da, bănuiesc că Dunne miza pe senilitatea ei avansată în caz că aş fi luat legătura cu ea ca să-mi confirme minciunile lui meticulos elaborate. E singurul martor în viaţă al evenimentelor de-atunci, dar nu te poţi bizui pe ea; Dunne ştia asta, ştia că Felicia n-ar fi fost în stare să contrazică eficient versiunea ticluită de el.

— Mi se pare că tocmai a făcut-o, remarcă Elena.

— A făcut-o. Dar a fost nevoie de puţină răbdare, de încredere şi stăruinţă, de o blândeţe pe care nu cred că o au oamenii lui Dunne de la CIA. Ei bine, slavă Domnului că ai fost tu acolo, asta-i tot ce pot spune. Tu ai fost cu blândeţea şi am impresia că Felicia a simţit asta. Cine s-ar fi gândit că o fiinţă aşa de blândă poate avea calităţile unui agent sub acoperire?

Elena zâmbi.

— Te referi la numărul de telefon?

— Cum l-ai obţinut şi încă atât de repede?

— Mai întâi m-am gândit unde l-aş ţine eu dacă aş fi în locul ei, un loc de unde să-l pot lua repede. Pe urmă am înţeles că, dacă Harry Dunne voia ca administratorul să-l considere o rudă grijulie, n-ar fi insistat ca ea să-şi ia măsuri de precauţie.

— Unde era, în portvizitul ei, chiar pe birou?

— Pe-aproape. Era pe o listă bătută la maşină, cu numere de telefon „importante”, în colţul din stânga sus al registrului ei de birou. Am observat-o de îndată ce m-am aşezat, aşa că mi-am lăsat „din întâmplare” geanta pe scaunul de lângă biroul ei, iar când am ieşit să facem o plimbare, mi-am amintit că o uitasem acolo. M-am întors s-o iau şi i-am răsturnat conţinutul pe birou şi podea. În timp ce îmi adunam lucrurile, am aruncat o privire pe listă şi am memorat numărul.

— Şi dacă n-ar fi fost la vedere?

— Planul B ar fi fost să las poşeta acolo mai mult timp şi s-o iau în timpul pauzei ei de fumat. E o fumătoare înrăită.

— A existat şi un plan C?

— Da. Tu.

El râse – un moment de relaxare atât de necesar pentru îndepărtarea tensiunii acumulate.

— Îmi acorzi un credit prea mare.

— Nu cred. Acum e rândul meu. Localizarea numerelor de telefon a devenit o treabă uşoară în ziua de azi, graţie Internetului. Nici măcar nu trebuie s-o fac eu – pot să apelez la unul din serviciile de căutare şi să obţin adresa într-o jumătate de oră sau chiar mai repede.

— Codul zonei e opt-unu-patru. Unde vine asta? Acum sunt atâtea coduri regionale.

— Alături de număr era scris „PA” – Pennsylvania, presupun.

— *Pennsylvania?* Ce să caute Harry Dunne acolo?

— Poate că acolo s-a născut. O fi la locuinţa părinţilor.

— Vorbeşte cu cel mai curat accent de New Jersey.

— Atunci la nişte rude? O să caut localizarea numărului; va fi uşor de aflat.

La ora unu noaptea, în clădirea băncii Meredith Waterman se afla un număr redus de persoane: câţiva gardieni şi un membru al echipei de informaticieni.

Femeia vânjoasă din corpul de gardă, postată la intrarea funcţionarilor din partea laterală a clădirii, era cufundată în lectura unui roman de dragoste şi nu părea încântată de deranj.

— Nu sunteţi pe lista persoanelor autorizate, spuse femeia cu asprime.

Bărbatul tuns scurt, cu ochelari de aviator şi un tricou pe care scria SERVICE MECAFFREY PENTRU STOCAREA INFORMAŢIEI, dădu din umeri.

— În regulă. O să mă întorc la New Jersey şi-o să le spun că nu m-ai lăsat să intru. Îmi uşurezi munca, tot sunt plătit.

Bryson se întoarse, pregătindu-şi în gând următoarea replică, dar femeia o lăsă mai moale.

— Care e scopul…

— Ţi-am spus. Meredith e unul din clienţii noştri. Noi facem depanări pe teren după orele de program. Verificăm erorile digitale. Nu se întâmplă des, da' se întâmplă. Şi asta înseamnă că trebuie să verific repartitoarele de-aici.

Femeia oftă iritată, ridică receptorul şi formă un număr.

— Charlie, avem contract cu o firmă – examină inscripţia de pe tricoul lui Bryson – „Service Mecaffrey pentru stocarea informaţiei"?

Ascultă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Tipul zice că trebuie să verifice nişte erori sau cam aşa ceva, continuă ea după care tăcu şi ascultă.

— În regulă, mulţumesc, zise şi închise telefonul.

— Trebuia să sunaţi înainte. Ascensorul e pe hol, în dreapta. Coborâţi până la nivelul B.

De îndată ce ajunse la subsol, Bryson alergă la uşa de acces pentru mărfuri, pe care o localizase mai devreme, când cercetase zona. Elena aştepta acolo, purtând o uniformă identică şi având în mână o planşetă de aluminiu. Centrul de documentare al băncii era o încăpere vastă, cu tavan jos, izolat acustic, lămpi fluorescente ce bâzâiau încet şi numeroase şiruri de rafturi din oţel ce adăposteau nenumărate cutii gri de arhivă.

Cutiile erau ordonate cronologic, cu doar câteva intrări pentru anul 1860, când banca fusese înfiinţată de Elias Meredith, un fost negustor de origine irlandeză. Fiecare an ce urma ocupa tot mai mult spaţiu. Ultimul an era 1989 şi dosarele depozitate ocupau un şir întreg de rafturi. Fiecare an era împărţit pe mai multe categorii – dosarele clienţilor, ale personalului, procese-verbale ale întrunirilor partenerilor şi comitetului, hotărâri aprobate,

amendamente la dispoziţii interne şi aşa mai departe.

Nu aveau timp. Puteau sta acolo maximum o oră, altfel oamenii de pază s-ar fi întrebat de ce dura aşa de mult. Îşi împărţiră sarcinile – Bryson urma să examineze dosarele, iar Elena să cerceteze, la terminalul computerului central, documentele din baza de date. Exista un sistem electronic de depistare a înregistrărilor şi administrare a inventarului, neprotejat de vreo parolă deoarece era folosit de funcţionarii băncii.

Dificultatea consta şi în faptul că nu ştiau exact ce căutau.

Dosarele clienţilor? Dar care clienţi? Documentele transferurilor masive de bani în conturi din străinătate? Dar cum puteau face deosebirea dintre un transfer ce nu era altceva decât o depunere semilegală a bunurilor clienţilor în străinătate, pentru a evita verificările fiscului sau ale vreunei soţii divorţate şi cel care însemna începutul unui lung şir de transferuri de la o bancă străină la alta, banii ajungând până la urmă în buzunarul unui senator? Elena intenţiona să pună computerul să caute – introducând cuvinte-cheie şi continuând cu menţionarea unor dosare. Trecu o oră fără să afle mare lucru.

De fapt, descoperiră lipsa unor documente, a unor secţiuni întregi din ele. După anul 1985, nu se mai găseau dosare de venituri ale acţionarilor sau declaraţii de avere. Elena reuşi să confirme, studiind cu atenţie baza de date, că nici un document referitor la banii încasaţi de acţionari nu mai era de găsit după 1985.

Dezamăgit şi tot mai încordat pe măsură ce timpul trecea, Bryson hotărî să-şi concentreze atenţia asupra unui singur acţionar: Richard Lanchester. Începu să examineze toate dosarele lui Lanchester: de personal, statele de plată, de clienţi.

Povestea care se contura din acestea, ca şi legenda lui Lanchester, era cea a naşterii unui monstru de pe Wall Street, începuse să lucreze la Meredith Waterman imediat după absolvirea facultăţii la Harvard şi nu stătuse mult la munca de jos. După foarte puţini ani, se dovedise un agresiv negociator de valori şi adusese venituri uriaşe firmei. Ajunsese curând în fruntea departamentului. Apoi abordase altă specialitate – speculaţii cu devize şi investiţii. Banii pe care-i făcuse până atunci păreau mărunţiş de buzunar pe lângă ceea ce câştigase în acea perioadă. Richard Lanchester devenise, în zece ani, omul care câştigase cel mai mult din întreaga istorie a băncii.

Copilul-minune de pe Wall Street devenise o forţă financiară, ajungând, împreună cu ceilalţi acţionari principali, extrem de bogat datorită afacerilor sale şi mai ales unei serii de tranzacţii financiare complexe. Se părea că stăpâneşte arta rafinată de a tranzacţiona cu instrumente financiare numite derivate, mizând pe sume uriaşe, de mai multe miliarde de dolari, plasate la bursele de valori la termen. În esenţă, era un jucător la scară mare, cazinourile fiind pieţele mondiale de capital. Câştigase şi, ca un adevărat jucător, credea că norocul nu-l va părăsi niciodată. În 1985, însă, norocul l-a părăsit.

Bryson dădu peste un dosar subţire, cuprinzând rapoartele interne ale contabililor care descriau o răsturnare a norocului atât de bruscă, atât de devastatoare, încât era aproape imposibil de crezut.

Una dintre imensele lui mize, pe cotaţia eurodolarului, se dovedise a fi neinspirată. Peste noapte, Lanchester făcuse banca să piardă trei miliarde de dolari. Suma depăşea de mai multe ori capitalul băncii.

Meredith Waterman devenise insolvabilă. Supravieţuise timp de o sută cincizeci de ani. Datorită faptului că Richard Lanchester pierduse o miză, cea mai veche bancă privată a Americii falimentase.

— Doamne, şopti Elena, uitându-se prin rapoartele contabile. Dar… nimic din toate astea n-a fost făcut public!

Bryson dădu încet din cap.

— Nimic. Niciodată. Nici un articol, nici o menţiune în presă – nimic.

— Cum e posibil?

Bryson se uită la ceas. Erau acolo de aproape două ore; îşi forţau norocul. Brusc se lumină la faţă.

— Cred că înţeleg acum de ce nu există documente privind veniturile acţionarilor după 1985.

— De ce?

— Fiindcă au găsit un binefăcător. Cineva care să-i scoată din belea.

— Ce vrei să spui?

El se ridică şi căută cutia de arhivă marcată neutru cu inscripţia ÎNDATORIRILE CONTRACTUALE ALE ACŢIONARILOR. O găsise mai devreme, dar nu se obosise s-o deschidă; ar fi durat prea mult s-o cerceteze şi i se păruse puţin probabil să descopere ceva interesant. Deschise cutia şi găsi înăuntru doar

un dosar subţire. Conţinea paisprezece dosare ştampilate, fiecare având trei pagini. Toate erau intitulate ÎNDATORIRI CONTRACTUALE ALE ACŢIONARULUI. Citi primul document cu sufletul la gură.

Deşi bănuia ce cuprinde, i se păru chiar înspăimântător să vadă totul tipărit pe hârtie.

— Nicholas, ce e? *Ce-i* acolo?

El citi frazele cu voce tare, răsfoind paginile.

— „Subsemnatul sunt de acord să vând toate drepturile, titlurile şi participaţiile pe numele meu ca acţionar la parteneriatul… ţinând seama de aceasta… succesiunea la toate drepturile şi obligaţiile ce decurg din această participare”.

— Ce citeşti? Nicholas, ce sunt documentele astea?

— În 1985, fiecare dintre cei paisprezece acţionari principali de la Meredith Waterman a semnat un document legal prin care îşi vindea cota lui din parteneriat, spuse Bryson.

Fiecare dintre acţionari a fost direct şi personal răspunzător pentru datoria de peste trei miliarde de dolari pe care o făcuse Lanchester. Evident că n-aveau de ales. Au fost nevoiţi să vândă.

— Dar… nu înţeleg – ce mai era de vândut?

— Doar numele. Cochilia goală a unei bănci.

— Şi cumpărătorul a căpătat… ce?

— A plătit paisprezece milioane de dolari – câte un milion de fiecare acţionar. Au fost norocoşi că au primit şi-atât, deoarece cumpărătorul s-a împovărat cu o datorie de miliarde de dolari. Din fericire pentru el şi-a putut permite asta. O clauză a contractului de vânzare cerea fiecărui partener să semneze o înţelegere confidenţială separată – un acord de nedivulgare. Un jurământ de păstrare a secretului, întărit de ameninţarea revocării plăţii sumelor eşalonate pe timp de cinci ani.

— E aşa de… bizar, zise ea, dând din cap. Înţeleg eu bine? Vrei să spui că, în 1985, Meredith Waterman a fost vândută în secret unei persoane? Şi nimeni n-a ştiut?

— Exact.

— Dar cine-a fost cumpărătorul? Cine ar fi fost atât de nebun încât să încheie o asemenea afacere?

— Cineva care voia să devină deţinătorul secret al unei bănci de investiţii prestigioase, foarte apreciate – pe care s-o poată folosi apoi ca vehicul. O faţadă pentru plăţi ilicite în întreaga lume.

— Dar cine e?

Bryson zâmbi stins şi dădu nedumerit din cap.

— Un miliardar pe nume Gregson Manning.

— Gregson Manning – Systematix…?

Bryson făcu o pauză.

— Omul din spatele Grupului Prometeu.

Se auzi un zgomot stins, care-l făcu pe Bryson să tresară.

Ridică privirea din dosarele împrăştiate pe o masă mică aflată în faţa lor şi văzu un bărbat înalt, solid, îmbrăcat în uniforma albastră a serviciului de pază. Omul îi privea cu vădită ostilitate.

— Voi… hei, ce dracu'…? Voi ar trebui să fiţi de la firma de computere. Ce faceţi acolo?

30

Erau departe de principalul grup de computere, de serverul aflat în celălalt capăt al spaţioasei încăperi.

O cutie cu dosare, etichetată vizibil, se afla în faţa lor, iar cele paisprezece dosare zăceau împrăştiate pe masă ca un evantai.

— Ce dracu’ a durat aşa de mult? zise Bryson furios. Sun la serviciul de pază de jumătate de oră!

Gardianul îl privi bănuitor. Staţia lui de emisie-recepţie hârâia.

— Ce dracu’ spui? N-am primit nici un telefon.

Elena se ridică fluturându-şi planşeta.

— Uite ce e, fără contractul de servicii ne pierdem vremea! Trebuia să-l fi lăsat de fiecare dată în acelaşi loc! Nu suntem obligaţi să-l căutăm – ai idee câte date or să se piardă?

Gesticula violent.

Bryson o privi, impresionat şi intră în joc.

— Serviciul de pază trebuia să închidă sistemul, spuse el dând iritat din cap şi ridicându-se încet.

— Hei, cucoană, protestă gardianul, înfruntând-o, nu ştiu ce dracu’ spui...

Bryson atacă asemeni unei cobre, înşfăcându-l pe gardian de ceafă cu mâna stângă şi izbindu-l cu latul palmei drepte la baza gâtului. Omul se muie prăbuşindu-se în braţele lui Bryson.

Acesta îl târî spre etajerele depozitului şi-l propti în capul oaselor pe culoarul dintre două rânduri de rafturi. N-avea să-şi revină mai repede de o oră.

Ieşiră din bancă pe uşa pentru marfă şi alergară spre maşina închiriată, parcată la capătul cvartalului. Nu scoaseră o vorbă până când ajunseră la câteva străzi depărtare. Era ora trei şi douăzeci dimineaţa. Bryson conducea pe străzile pustii ale Manhattanului. Când ajunse lângă South Street Seaport, găsi o stradă lăturalnică îngustă şi parcă lângă trotuar.

— E uimitor, zise Bryson încet. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară – din lume – şi una dintre cele mai respectate figuri politice ale Americii. „Ultimul om onest din Washington” sau cum dracu’ i-o mai zice. Un parteneriat pecetluit cu ani în urmă, în condiţiile unui secret absolut. Manning şi Lanchester nu apar niciodată în public împreună, nu sunt niciodată menţionaţi

în aceeaşi frază; par să nu aibă vreo legătură unul cu altul. Aparenţele sunt importante.

— Esenţiale. Din diverse motive. Sunt sigură că Manning voia să menţină reputaţia impecabilă a băncii Meredith Waterman – ca model al tradiţiei bancare de pe Wall Street – ca s-o poată folosi în secret pentru a-i domina pe liderii politici ai lumii. Acum avea acoperirea perfectă, camuflajul respectabilităţii imaculate ce ascundea canalele prin care dirija mita şi alte fonduri ilegale destinate Parlamentului britanic şi Congresului american, probabil Dumei şi Adunării Naţionale franceze. Beneficia de o faţadă cu ajutorul căreia putea cumpăra acţiuni la alte bănci sau companii, fără ca numele lui să fie menţionat. Aceasta e banca din Washington prin care cei mai mulţi congresmeni îşi fac afacerile. Totul e acolo – mituirea, potenţialul şantaj folosind cele mai sensibile informaţii confidenţiale…

— Şi, desigur, Casa Albă, interveni ea. Prin intermediul lui Lanchester.

— Cu siguranţă, Manning are o influenţă majoră asupra politicii externe americane prin intermediul lui. De aceea era la fel de important pentru amândoi să nu se sufle o vorbă despre felul cum a răscumpărat Manning banca Meredith Waterman. Reputaţia lui Richard Lanchester trebuia să rămână intactă. Dacă s-ar fi aflat că el a falimentat cea mai veche bancă privată a Americii prin speculaţii necugetate, ar fi fost ruinat. Şi a reuşit să-şi păstreze şi aura de geniu financiar. Strălucitul, dar şi moralul bărbat care făcuse avere pe Wall Street, care devenise atât de bogat încât nu putea fi corupt, era dispus să renunţe la tot pentru a lucra în folosul ţării lui. Cum putea America să nu fie onorată că are un asemenea om la Casa Albă, în chip de consilier al preşedintelui?

Urmă un moment de tăcere.

— Mă întreb dacă nu cumva Gregson Manning l-a trimis pe Lanchester la Casa Albă. S-ar putea ca asta să fi fost una dintre condiţiile salvării băncii Meredith Waterman.

— Interesant. Dar nu uita, Lanchester îl cunoştea deja pe Malcom Davis atunci când acesta şi-a anunţat candidatura la preşedinţie.

— Lanchester era unul dintre susţinătorii săi importanţi în cercurile financiare, da? În politică, prietenia se cumpără uşor cu bani. Pe urmă, el s-a oferit să organizeze campania electorală a lui Davis.

— Fără îndoială că Manning a contribuit în taină cu o grămadă de bani de la Systematix, de la angajaţi, prieteni şi asociaţi şi cine mai ştie de unde. Astfel Lanchester a devenit nepreţuit. Richard Lanchester, pe care-l pândea ruina, care-şi vedea ilustra carieră distrusă, terminată, a devenit brusc un actor important pe scena lumii. Steaua lui s-a înălţat fulgerător.

— Şi-i datorează totul lui Manning. N-avem cum să ajungem la Manning, nu-i aşa?

Bryson făcu semn că nu.

— Dar îl cunoşti pe Lanchester – v-aţi întâlnit la Bruxelles. El o să te primească.

— Nu, acum n-o să mă mai primească. A aflat tot ce voia despre mine – destul cât să-şi dea seama că reprezint o ameninţare pentru el. N-o să accepte niciodată să mă vadă.

— Doar dacă o să formulezi explicit ameninţarea.

— Pentru ce? Să mă întâlnesc cu el ca să realizez ce? Nu, o abordare directă e un instrument puţin ascuţit. După cum văd eu lucrurile, cea mai bună soluţie e Harry Dunne.

— Dunne?

— Cunosc temperamentul individului. Nu va reuşi să reziste unei întâlniri cu mine; e conştient de ceea ce ştiu. Va trebui să mă vadă.

— Ei bine, nu ştiu ce să zic, Nicholas. S-ar putea să nu aibă dispoziţia de-a se întâlni cu cineva.

— Ce vrei să spui?

— Numărul ăla de telefon pe care l-am obţinut la sanatoriu e dintr-un oraş care se cheamă Franklin, din Pennsylvania. Aparţine unei mici clinici medicale particulare, foarte exclusivistă. Un ospiciu… Poate că Harry Dunne se ascunde, dar e pe moarte.

Nu existau curse aeriene directe spre Franklin, Pennsylvania; cel mai rapid drum era cu maşina. Cei doi aveau nevoie de odihnă, fie şi numai câteva ore. Era esenţial să rămână în formă: îi aştepta o treabă grea.

Cele patru ore de somn se dovediră insuficiente. Bryson se trezi mahmur. Motelul unde trăseseră, suficient de izolat, se afla la o jumătate de oră de mers de Manhattan.

Elena arăta odihnită şi stătea în faţa laptopului care era conectat la priza telefonică din perete. Ea vorbi fără să se întoarcă, după ce-l auzise agitându-se în pat.

— Systematix e fie cea mai impresionantă mostră a capitalismului global fără restricţii, fie cea mai îngrozitoare corporaţie care a existat vreodată. Depinde din ce unghi priveşti lucrurile.

Bryson se ridică în capul oaselor.

— Înainte de orice, am nevoie de o cafea.

Elena îi arătă un pahar din carton ce se afla pe noptieră.

— Am ieşit acum o oră. S-ar putea să se fi răcit; îmi pare rău.

— Mulţumesc. E bună şi rece. Tu ai dormit?

Ea dădu din cap.

— M-am sculat după jumătate de oră. Aveam prea multe în minte.

— Spune-mi ce-ai găsit.

Elena se întoarse cu faţa spre el.

— Ei bine, dacă ştiinţa înseamnă putere, Systematix e cea mai puternică entitate corporatistă de pe faţa pământului. Sloganul lor e „Comerţ cu informaţii”, iar ăsta pare să fie singurul principiu organizatoric – singurul element care unifică imensele sale proprietăţi.

Bryson luă o gură de cafea.

— Dar eu credeam că Systematix e o companie de software – unul dintre principalii rivali ai lui Microsoft.

— Software şi computere – ăsta-i doar un fragment din afacerile sale, extraordinar de diversificate. Ştiu deja că deţin banca Meredith Waterman şi, prin ea, First Washington Mutual Bancorp. Nu pot dovedi că deţin controlul unor bănci din Anglia unde au conturi cei mai mulţi membri ai Parlamentului, dar am mari bănuieli în sensul ăsta.

— Pe ce bază? Ţinând cont de minuţioasele precauţii pe care şi le-a luat Manning ca să ascundă faptul că e proprietarul băncii Meredith, nu e uşor să găseşti vreo legătură între el şi băncile britanice.

— Firmele de avocatură – cele străine care sunt în serviciul lui – îmi infirmă bănuielile. Aceste firme, fie ele de la Londra, Buenos Aires sau Roma, sunt cunoscute ca având relaţii strânse cu anumite bănci. Aşa am reuşit să fac legătura.

— Ăsta-i un raţionament impresionant.

— Ei şi prin Systematix, Manning deţine numeroase acţiuni la trusturile din industria militară. Recent a lansat o flota de sateliţi pe orbită joasă. În plus, Systematix deţine şi două din cele trei agenţii importante de control al creditelor.

— Al creditelor…?

— Gândeşte-te câte informaţii deţine despre tine o companie de credit. E cutremurător. O cantitate incredibilă de informaţii strict personale. Şi mai e ceva. Systematix deţine câteva din cele mai mari firme de asigurări de sănătate – inclusiv şi firme de administrare a datelor care păstrează documentele acestor companii de asigurări. Deţine şi companiile de date medicale ce administrează fişele medicale pentru practic toate clinicile de medicină preventivă din ţară.

— Dumnezeule!

— Cum spuneam, elementul de legătură între acestea e informaţia. Ce ştiu ei. Informaţia la care au acces. Fă un pas înapoi şi priveşte – dosarele asigurărilor de viaţă şi de sănătate, fişe medicale, dosare de credit şi bancare. Prin reţeaua sa de companii, Systematix are acces la cele mai intime, cele mai secrete documente despre – după estimările mele – nouăzeci la sută dintre cetăţenii Statelor Unite.

— Şi asta doar Manning.

— Poftim?

— Manning e doar unul dintre membrii Grupului Prometeu. Nu-l uita pe Anatoli Prişnikov, care are, probabil, companii similare în Rusia. Şi Jacques Arnaud, în Franţa. Şi generalul Tsai, în China. Cine ştie câte informaţii personale controlează grupul ăsta?

— E într-adevăr înfricoşător, Nicholas! Pentru o fată care a crescut într-un stat totalitar, cu Securitatea omniprezentă, perspectivele sunt îngrozitoare.

Bryson se ridică. Îşi simţea trupul încordat.

— Ce a reuşit Prometeu să facă la Washington – să obţină informaţii personale pe care nimeni n-ar trebui să le aibă, apoi să divulge sau să ameninţe cu divulgarea – şi asta în întreaga lume. Poate că Systematix se ocupă de informaţii, dar Prometeu… Prometeu se ocupă de control.

— Da, spuse Elena. *Dar pentru ce*? Î*n ce scop?*

Controlul urmează să fie transferat… Acum înţelegem clar…

— Nu ştiu, răspunse Bryson. Iar când o să aflăm răspunsul, s-ar putea să fie prea târziu.

Puţin după ora prânzului, parcară maşina închiriată pe aleea semicirculară a unei clădiri din cărămidă roşie, ce părea să fi fost cândva o mare reşedinţă privată. Pe un zid scund din cărămidă stătea scris discret, cu litere de alamă: CASA FRANKLIN.

Bryson purta un halat alb de doctor, cumpărat de la un magazin de accesorii medicale întâlnit în drum şi se recomandă drept specialist în psihoterapie de la Centrul Medical al Universităţii Pittsburgh, solicitat pentru o consultaţie de familia unui pacient al ospiciului. El se bizuia pe lipsa de suspiciune a personalului spitalelor şi altor instituţii medicale şi nu fu dezamăgit. Nimeni nu-i ceru vreo legitimaţie. Afişa o atitudine de detaşare profesională, dar şi îngrijorare ce se impunea; fiind vorba de un caz grav, Bryson arătă personalului mesajul primit, împreună cu numărul de telefon.

— Secretara mea n-a scris numele pacientului, zise el şi mi-e jenă să recunosc că am plecat de la birou fără să iau faxul… Aveţi idee cine ar putea fi?

Femeia de la recepţie se uită la număr, apoi ridică privirea spre lista de pacienţi.

— Sigur, domnule doctor. Trebuie să fie domnul John McDonald, de la camera 322.

Harry Dunne arăta ca un cadavru. Faţa lui îngustă era acum scofâlcită, părul alb îi căzuse aproape de tot, pielea nefiresc de bronzată şi ochii holbaţi. Era conectat la un perfuzor şi la o sumedenie de monitoare care-i înregistrau respiraţia şi pulsul, pe ecranul din spatele lui, care piuia intermitent.

În încăpere exista o linie telefonică directă, chiar şi un fax.

Când intră Bryson, el ridică privirea. Părea ameţit, dar conştient şi după câteva secunde rânji.

— Ai venit sa mă ucizi, Bryson? Ar fi nostim. Mă ţin în viaţă cu blestematele astea de aparate. Ajută cadavrul să respire. Ca şi pe afurisita de CIA. M-am săturat.

— Nu eşti uşor de găsit, spuse Bryson.

— Fiindcă nu vreau să fiu găsit, Bryson. N-am rude care să mă viziteze pe patul de moarte şi ştiu ce se întâmplă la Langley când aud că eşti bolnav – îţi rup sigiliul de la seif, îţi scotocesc prin dosare, îţi golesc biroul. Ca în Uniunea Sovietică – premierul se duce în vacanţă la Ialta şi când se întoarce îşi găseşte echipa în cutii cu mortar pe o stradă de lângă Kremlin. Tuşi gutural: Trebuie să-ţi acoperi flancurile.

— Pentru cât timp?

Întrebarea lui Bryson era incisivă, nemiloasă, menită să provoace. Dunne îl privi o vreme înainte să-i răspundă.

— Acum şase săptămâni mi s-a diagnosticat un cancer

pulmonar în metastază. Am făcut un tratament de ultim moment – chimioterapie, chiar şi radiaţii. Mizeria e în stomacul meu, în oase… În afurisitele de mâini şi chiar şi în picioare. Ştii că mi-au ordonat să nu mai fumez? Asta-i absolut nostim. Mi-am zis, ce naiba, poate că ar trebui să urmez o dietă vegetariană, să văd cât de bine mi-o face.

— M-ai îmbrobodit bine, zise Bryson, neobosindu-se să-şi ascundă iritarea. Ai ticluit o minciună complicată despre trecutul meu, despre Directorat, despre cum a început el şi ce punea la cale… Asta ca să mă foloseşti ca pe o unealtă personală? Să-ţi rezolv treburile murdare, să mă întorc la Directorat ca să aflu ceea ce noi… Se opri, mirându-se că folosise pronumele *„noi”. Aşa gândesc eu despre mine, despre ei? Fac parte din „noi”, încă o dată fac parte dintr-o agenţie care nu există?* se întrebă Bryson şi continuă:… ceea ce noi ştiam despre Grupul Prometeu? Fiindcă noi eram singura agenţie de informaţii din lume care reuşise să afle ce se întâmplă?

— Şi ce-aţi aflat, la urma urmei? Un rahat. Zâmbi sumbru, apoi începu din nou să tuşească. Eu sunt ca Moise. N-o să trăiesc să văd Pământul Făgăduinţei, dar am arătat drumul.

Asta-i tot.

— Pământul Făgăduinţei? Al cui „Pământ al Făgăduinţei”? Al lui Gregson Manning?

— Las-o baltă, Bryson, spuse Dunne şi închise ochii, cu un zâmbet amar.

Bryson se uită la punga cu lichid limpede ce atârna pe postamentul de lângă Dunne. Pe ea scria „Ketamină”. Un sedativ, dar avea şi alte întrebuinţări. În cantităţi potrivite, putea provoca euforie şi delir; fusese folosit ocazional în chip de ser al adevărului, atât de Directorat, cât şi de CIA. Găsi robinetul şi-l întoarse, ca să mărească debitul.

— Ce dracu’ faci? zise Dunne. Nu mă deconecta. Morfina nu mai are nici un efect, aşa că m-au trecut pe calmante mai puternice.

Debitul sporit al opiaceului avu efect imediat. Dunne se înroşi şi începu să transpire abundent.

— Nu te-ai prins, nu-i aşa?

— *De ce anume?*

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu puştoaica lui?

— A cui puştoaică?

— A lui Manning.

Elena obţinuse biografia lui Manning.

— A avut o fată care a fost răpită, nu?

— Răpită? Asta nu-i nimic, Bryson. Tipul era divorţat şi avea o fată de opt ani care însemna totul pentru el. Vizita Manhattanul, era tratat cu onoruri… o chestie caritabilă, fiica lui, Ariei, se afla în apartamentul lui de la Piaza cu guvernanta… când se întoarce o găseşte pe guvernantă moartă. Fata dispăruse…

— Iisuse!

— Nişte şmecheri… au făcut un ciubuc… Glasul i se stingea. El a plătit răscumpărarea… nimic… au dus-o pe fată la o cabană izolată… Pennsylvania. Îl scutură un alt acces de tuse. Manning… n-a pierdut vremea…

Dunne tăcu. Bryson aşteptă un moment. Oare mărise prea mult doza? Se ridică şi potrivi din nou robinetul, chiar în clipa când Dunne redeschise ochii.

— Tipul are un mare imperiu de electronice… s-a oferit să ajute FBI-ul… să-şi rezolve problemele… Noi avem sateliţi, doar că nu-i putem folosi… sunt deconectaţi… blestematu’ de ordin 1233… Ce dracu’ o… Ochii lui Dunne începură să vadă mai clar. Idioţii de la Justiţie n-or să aprobe interceptarea… telefoanelor mobile ale răpitorilor… Toată treaba rasolită de rahaturile biro… birocratice. Protejarea intimităţii criminalilor, în timpul ăsta fetiţa aia frumoasă de opt ani… Îngropată de vie într-un coşciug la un metru sub pământ… se asfixia lent.

— Doamne Sfinte… Ce coşmar!

— Manning n-a mai fost acelaşi după asta. A văzut lumina.

— Ce… ce este „lumina”?

Dunne dădu din cap şi zâmbi ciudat.

Bryson se ridică.

— Unde-i Lanchester? întrebă el. Se spune că e în vacanţă, în nord-vestul Pacificului. E o mare aiureală – la vremea asta nu-i acolo. Unde e?

— Unde sunt cu toţii. Toată gaşca lui Prometeu, mai puţin subsemnatul. Unde dracu’ crezi? Lângă lac.

— Lângă lac…?

— La casa lui Manning. Lângă lacul ăla, dincolo de Seattle. Glasul îi devenea tot mai slab. Ochii i se închiseră. Acum pleacă, Bryson. Nu mă simt prea bine.

— Care-i obiectivul? întrebă Bryson. Care-i rostul?

— E un mărfar afurisit care-o să se năpustească asupra ta, amice, spuse Dunne. Se opri şi horcăi aproape un minut. Nu

poate fi oprit, continuă el. Ai ajuns prea târziu. Mai bine te-ai da dracului la o parte din drum.

Bryson observă pe cineva apropiindu-se dinspre coridor: un negru suplu, un infirmier. Omul i se păru cunoscut. *Dar de unde?*

Se ridică brusc şi părăsi încăperea; instinctele îl avertizau despre iminenţa unor necazuri. Mergea grăbit – un medic suprasolicitat, veşnic în întârziere la următoarea consultaţie.

Când ajunse la capătul coridorului, se întoarse şi-l văzu pe negru intrând în camera lui Dunne. Omul îi era foarte cunoscut.

Bryson intră într-un hol plin cu automate pentru diverse produse, frământându-şi creierul. De unde-l cunoştea, din ce operaţiune, din ce ţară? Sau poate din viaţa civilă, de pe când era profesor?

Se întoarse şi privi în lungul holului principal spre camera lui Dunne. Nevăzând pe nimeni în preajmă, porni spre ea, intenţionând să arunce în trecere o privire prin cameră, ca să-l zărească pe infirmier.

Se apropie. Uşa era deschisă. Privi înăuntru: era doar Dunne, care dormea.

Nu.

Tonul continuu al monitorului cardiac îl tăcu să privească mai atent. EKG-ul, de obicei zimţat, era acum o linie dreaptă.

Inima lui Dunne nu mai bătea. Omul era mort.

Pătrunse în încăpere. Faţa lui Dunne era albă ca varul, întorcându-se către postament, văzu că robinetul de la Ketamină fusese deschis complet; punga cu lichid era aproape goală.

Infirmierul deschise robinetul. *El îl omorâse pe Dunne.*

Fuseseră supravegheaţi tot timpul. „Infirmierul” – oricine-ar fi fost – îl ucisese pe Dunne.

Pentru că vorbise?

Bryson ieşi în fugă din ospiciu.

— Domnule, am reperat ceva.

Încăperea era înţesată cu grupuri de monitoare plate, expunând imagini de mare rezoluţie, mereu altele, transmise de sateliţi geostaţionari. Ea se afla la nivelul superior al unui complex comercial din Sunnyvale, California, deasupra unui centru de nutriţie dietetică, imensele dispozitive electronice fiind astfel ascunse privirilor curioase.

Tânărul specialist în comunicaţii arătă spre monitorul 23 A şi se îndreptă grăbit către el. Superiorul lui, un bărbat de vârstă

mijlocie, purtând nişte căşti conectate la o linie telefonică, se apropie de ecran şi studie imaginea.

— Chiar acolo – un Buick verde, zise tânărul. Plăcile de înmatriculare sunt aceleaşi. Şoferul e bărbat. În dreapta lui stă o femeie.

— Identificarea facială?

— Pozitivă, domnule. E confirmată. Ei sunt.

— Care-i direcţia?

— Spre sud.

Superiorul dădu din cap.

— Trimiteţi echipa 27, ordonă el.

Trebuia să ajungă imediat la Seattle, să găsească cel mai apropiat aeroport şi de-acolo să ia o cursă comercială sau un charter. Obiectivul era casa de lângă lac a lui Gregson Manning. Dincolo de Seattle. Grupul Prometeu se aduna acolo.

O întâlnire – ca să facă ce?

Orice ar fi făcut, se vor afla cu toţii acolo.

Trebuia să ajungă neîntârziat.

— Infirmierul, începu Bryson şi se opri brusc. Simţi că îl cuprinde ameţeala. Prin minte i se perindau imagini dintr-un trecut apropiat: un buncăr din beton în parcul Rock Creek.

Şoferul lui Dunne năvălind înăuntru, cerând să-şi vadă şeful.

Un negru suplu, agil, musculos – Solomon, trăgând în el; acelaşi bărbat zăcând mort, prăbuşit pe ciment, cu sângele şiroind din pieptul rănit după ce fusese împuşcat de şeful lui.

Începea să priceapă.

— Era şoferul lui Dunne. Evident, un om al lui Prometeu.

— Dar… parcă spuneai că a murit, că Dunne l-a ucis!

— Iisuse, ce-am putut să cred! Toate serviciile secrete au specialişti pentru efecte speciale – pungi cu sânge, mici încărcături explozive declanşate de o baterie – mi se pare că le zice amorse – toată colecţia de trucuri! Eu eram oaia rătăcită, iar Dunne trebuia să pună la cale ceva spectaculos ca să mă readucă la turmă… Stai… ascultă.

Ea îşi înclină capul.

— Ce auzi?

Era cu siguranţă huruitul depărtat al unui elicopter. Nu se aflau lângă vreun hangar pentru elicoptere sau în preajma vreunui câmp de aterizări.

— E un elicopter, dar un model extrem de silenţios.

Trebuie să fie exact deasupra noastră. Ai în geantă vreo oglindă pentru machiaj sau o pudriera?

— Sigur.

— Vreau să coborî geamul, să ridici oglinda şi să priveşti prin ea cerul de deasupra. Uită-te fără să vii văzută.

— Crezi că ne urmăreşte?

— De câteva minute; zgomotul se aude constant, nici mai tare, nici mai încet.

Ea deschise pudriera şi o scoase prin geamul lăsat.

— E ceva, Nicholas. Da. Un elicopter.

— Fir-ar să fie, mormăi Bryson.

Un indicator pe lângă care tocmai trecuseră anunţa un popas la o mie cinci sute de metri distanţă. Acceleră şi intră pe banda din dreapta, în urma unei rable ce se opri în parcarea popasului. Caroseria maşinii tip El Dorado era ruginită, o parte din ţeava de eşapament atârna, aproape atingând solul, iar capota era legată cu sfoară. Bryson îl privi coborând pe şofer – un individ şleampăt, cu ochi tulburi şi păr lung, îmbrăcat cu nişte pantaloni jegoşi, un tricou negru pe care scria „Grateful Dead” sub o jachetă militară verde şi cu o beretă neagră pe cap. *Un golan,* îşi zise Bryson. *Un beţivan.*

— Ce vrei să faci? întrebă Elena.

— Să iau contramăsuri.

Bryson luă nişte hârtii din torpedoul maşinii închiriate.

— Urmează-mă. Ia-ţi geanta şi tot ce mai ai la tine.

Uimită, ea coborî din maşină.

— Îl vezi pe tipul care tocmai a coborât din rabla aia?

— Ce-i cu el?

— Să nu-i uiţi faţa.

— Cum aş putea-o uita?

— Aşteaptă aici până când iese.

Bryson intră în restaurant şi constată că şoferul jegos nu era nici la coadă, nici la vreo masă. *Poate e la vreun automat şi îşi cumpără ţigări, bomboane sau apă minerală, ori la toaletă,* îşi spuse el. Golanul nu era la automate, ci în toaletă.

Bryson îi văzu bascheţii negri scâlciaţi pe sub uşa unei cabine.

Se uşura, apoi se duse la chiuvetă şi se spălă pe mâini. În cele din urmă, omul ieşi din cabină şi veni la chiuvetă. Bryson rămase surprins; nu şi-ar fi imaginat că tipul ţinea la igienă.

El îi prinse privirea în oglindă.

— Hei, spuse Bryson, vreau să-ţi cer un serviciu.

Vagabondul îl privi bănuitor şi tăcu câteva clipe înainte de-ai răspunde. Fără să se uite la Bryson, zise cu ostilitate:

— Ce anume?

— Ştiu că poate părea ciudat, însă aş vrea să te duci până afară, să vezi dacă soţia mea e acolo. Am impresia că m-a urmărit.

— Scuze, şefu', io mă cam grăbesc.

Îşi scutură mâinile şi se uită în jur după un prosop de hârtie.

— Ascultă, sunt disperat. O să te răsplătesc pentru timpul pierdut.

Scoase un teanc de bancnote şi extrase două de douăzeci de dolari.

— Doar să te uiţi, atât. Să-mi spui dacă ai văzut-o.

— Of, şefu'. N-au prosoape de hârtie. Urăsc chestiile alea cu aer cald.

Îşi scutură apa de pe mâini, apoi luă bancnotele oferite.

— Sper că nu-i vreo înscenare, şefu', că o-ncurci rău.

— E pe bune, şefu'. Zău că-i pe bune.

— Cum arată?

— Brunetă, vreo treizeci de ani, bluză roşie, fustă cafenie. Foarte drăguţă. N-ai cum să n-o recunoşti.

— Păstrez banii chiar dacă nu-i acolo?

— A, da, sigur. Eu sper să fi plecat. Bryson se gândi o clipă. Întoarce-te să-mi spui şi-ţi mai dau încă pe-atât.

— Mamă, nu-ş ce dracu' ai de gând, şefu', zise golanul, dând din cap în timp ce ieşea din toaletă.

Trecu pe lângă automate, ieşi din restaurant şi se uită în jur. Elena stătea în apropiere, jucându-şi rolul, privind în stânga şi în dreapta, cu o expresie furioasă.

După un minut, omul se întoarse la toaletă.

— Da, am văzut-o. I-o tipă furioasă.

— La naiba, spuse Bryson, întinzându-i individului încă două bancnote de douăzeci. Trebuie să scap de căţeaua aia.

Sunt disperat.

Scoase din nou teancul de bancnote şi numără două mii de dolari.

— A ajuns să-mi facă viaţa un coşmar, zise el.

Golanul se uită la bancnote cu lăcomie şi întrebă bănuitor:

— Acu' ce mai e? N-o să fac nimic ilegal sau ceva… nimic care să mă bage în belea.

— Nu, nu, sigur că nu. Nu mă înţelege greşit. Nimic de genul

ăsta.

În toaletă intră alt bărbat, care-i privi prudent pe cei doi, înainte de a folosi pisoarul. Bryson tăcu până când omul plecă, pe urmă spuse:

— El Dorado ăla vechi e al tău?

— Da, i-o rablă – ce-i cu el?

— Vreau să ţi-l cumpăr. Îţi dau două mii de dolari.

— Nu ţine, şefu', am băgat douăşcinci de sute în ea.

— Hai să zicem trei mii. Bryson îi arătă cheile Buickului.

Poţi să iei maşina mea.

— Să nu fie ciordită.

— Nu-ţi face griji.

— Hei, păi e-nchiriată, zise omul bănuitor, văzând eticheta agenţiei Hertz.

— Corect. Chiria e plătită şi poţi s-o laşi unde vrei, mă ocup eu de returnare.

Golanul se gândi timp de un minut.

— N-aş vrea să te-ntorci la mine şi să te plângi că maşina-i o rablă. Are două sute optzeci de mii de kilometri la bord.

— Nu-ţi face probleme. Nu te cunosc, nici nu ştiu cum te cheamă. N-o să mă mai vezi vreodată. Vreau doar ca maşina ta să mă facă pierdut de soţia mea. Pentru mine asta contează.

— Înseamnă că merită treişcinci de sute.

— Da, da, spuse Bryson voit iritat.

— Am lucruri în ea.

— Păi du-te să le iei şi întoarce-te aici.

Vagabondul se duse în parcare, luă din portbagaj un sac verde de marinar şi începu să-l umple cu haine vechi, sticle, ziare şi cărţi, după care se întoarse la toaletă.

— Îţi mai dau o sută pentru beretă şi jachetă.

Bryson îşi scoase sacoul scump şi i-l întinse omului.

— Ia haina mea. Ai făcut o afacere grozavă. Plus că ţi-ai vândut maşina de trei ori mai scump decât face.

— I-o maşină bună, şefu', zise omul ursuz.

— Aşteaptă să ies de-aici înainte de a pleca, bine?

Golanul dădu din umeri.

— Cum vrei.

Bryson lua cheile rablei şi-i strânse mâna golanului.

Acesta se postă la fereastra de lângă automate urmărind ce se petrece afară. Maşina opri şi omul o văzu, spre surprinderea lui, pe soţia brunetă cu bluză roşie alergând spre automobil şi sărind

în el. Apoi maşina demară.

Elicopterul Bell 300 plana deasupra popasului de pe şosea.

— Avem o identificare vizuală pozitivă, rosti în microfon observatorul de pe scaunul din faţă, privind prin binoclu.

Îl văzu pe bărbatul în sacou albastru suindu-se în Buickul de ultimul tip.

— Recepţionat, răspunse o voce. O să trecem la supravegherea prin satelit, aşa că mai spune-mi odată numărul Buickului.

Observatorul îşi potrivi binoclul până când văzu placa de înmatriculare, apoi citi numărul.

— Iisuse, uită-te cum conduce tipul. Probabil ca s-a oprit să bea ceva – nu-i de mirare că a durat atâta.

Vocea bruiată se auzi din nou în căşti.

— Ai identificat-o pe femeie?

— Negativ, răspunse observatorul. Nu era nici o femeie cu el. Crezi că a lăsat-o acolo?

Golanului într-un tricou negru şi cu un sacou albastru elegant nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Mai întâi dăduse ştiftul ăla, pe care nu reuşise să-l vândă cu cinci sute de dolari, pe trei mii cinci sute. Apoi obţinuse o maşină închiriată, din câte se părea, pe termen nelimitat. Într-o jumătate de oră, câştigase mult mai mult decât în toată luna. Cui dracu' îi mai păsa ce necazuri avea idiotul ăla, care dăduse o grămadă de bani ca să scape de nevasta şi pe urmă o lăsase pe căţea să intre în maşină!

Dăduse radioul la maximum şi mergea cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră, când văzu uriaşul camion ce se îndrepta către el dinspre stânga. Îl ajunse, apoi îl scoase de pe şosea!

Ce dracu' însemna asta! Beţivanul smuci volanul spre dreapta, în vreme ce camionul cu optsprezece roţi îl forţă să intre pe refugiu.

— Băga-mi-aş…! răcni el şi sări din maşină, fluturându-şi pumnul spre şoferul camionului. Ce mă-ta vrei să faci, jigodie?

De pe scaunul de lângă şoferul camionului coborî un bărbat musculos de vreo patruzeci de ani, tuns scurt. Ocoli automobilul, uitându-se prin geamuri, apoi lovi cu degetele în capacul portbagajului.

— Deschide-l, ordonă el.

— Cine mă-ta te crezi, namilă fascistă… ţipă golanul, dar se opri brusc când văzu pistolul argintiu şi plat aţintit spre fruntea lui. Of, la naiba!

— Deschide portbagajul.

Tremurând, golanul deschise capota.

— Trebuia să-mi dau seama c-o s-o păţesc, mormăi el.

Bărbatul tuns scurt controla portbagajul, apoi se uită din nou la bancheta din spate. Deschise portiera şi împunse masivul sac marinăresc.Ca să fie sigur, trase două gloanţe în el, pe urmă încă două în pernele scaunelor.

Golanul îl privea tremurând, îngrozit.

Bărbatul tuns scurt îi puse câteva întrebări, apoi puse arma la loc.

— Du-te şi te tunde – şi ia-ţi o slujbă, mormăi el şi se întoarse la camion.

— Ce dracu' s-a întâmplat? urlă supraveghetorul aflat în centrul de control din Sunnyvale, California.

— Nu… nu sunt sigur, zise tehnicianul.

— Ce-i aia de pe bancheta din spate? Dă-mi un prim-plan. Aia de-acolo. O sacoşă mare, un fel de sac marinăresc.

De unde-a apărut?

— N-am mai văzut-o, domnule.

— Retransmite imaginea din sectorul S23-994, ora paisprezece şi unsprezece.

Se întoarse către monitorul alăturat. În câteva secunde, îl văzu pe bărbatul în tricou negru cărând sacul verde marinăresc de la popas către Buick.

— Acelaşi obiect, zise supraveghetorul. Schimbă imaginea. Dă înapoi. De unde-a apărut sacoşa aia?

După câteva clipe, îl văzură pe bărbatul cu păr lung strângând ceva ce părea gunoi, din portbagaj şi de pe scaunele din faţă şi spate ale maşinii ruginite.

— La naiba! Încadrează vehiculul ăla – repede, acum, taie doar imaginea şi lipeşte-o, fă o verificare a coordonatelor vizuale.

— Am înţeles.

După treizeci de secunde, se auzi un clinchet şi automobilul El Dorado apăru pe ecran – imagine transmisă în direct de satelit.

— Fă un prim-plan, spuse supraveghetorul.

— Şoferul e bărbat, pasagerul – femeie, zise tehnicianul. Avem

confirmarea. Subiectul e din nou în vizor, domnule.

Ţeava de eşapament a El Doradoului arunca nori de fum, în vreme ce Elena şi Bryson goneau pe autostradă. Nu scăpaseră de urmăritori.

La vreo cincisprezece metri în faţa lor, un indicator mare, pătrat, anunţa cu litere scrise stângaci: CAMPING CHIPPEWAH. Intrarea era un drum de ţară, brăzdat de făgaşe.

Bryson privi mai atent şi văzu un semn mai mic atârnând de indicator, pe care era scris ÎNCHIS.

Zgomotul de deasupra creştea în intensitate: elicopterul cobora.

Îşi dădu seama ce intenţionau urmăritorii. Drumul era destul de pustiu şi elicopterul se pregătea de atac.

Bryson coti brusc de pe autostradă şi intră pe drumul de ţară, care părea să ducă spre o zonă împădurită.

— Nicholas, ce faci? ţipă Elena.

— Frunzişul de deasupra o să ne protejeze, îi explică Bryson. Poate reuşim să ne pierdem de elicopter.

— Păi nu l-am pierdut la popas…?

— Doar pentru o vreme.

— Nu se mulţumesc să ne urmărească, nu-i aşa?

— Nu, iubito. Cred că au alte planuri cu noi.

Huruitul constant îi dădea de înţeles că cei din elicopter observaseră manevra lor şi acţionaseră în consecinţă. Drumul desfundat ducea într-un luminiş şi continua cu o potecă.

Maşina nu era potrivită pentru acel teren; şasiul jos se izbea mereu de pietre.

Chiar deasupra lor, în faţă, văzu elicopterul care cobora încet. Înaintea lor, la vreo treizeci de metri, era o poiană.

Maşina gonea printre arbori direct către ea. Bryson apăsă brusc pe frână; spatele maşinii se răsuci, izbindu-se de copaci.

Elena ţipă involuntar şi se ţinu de bord.

— Nu pot întoarce – n-am loc de manevră!

Chiar în clipa când automobilul intra în poiana înverzită, elicopterul coborî până la vreo şase metri de la pământ, cu partea din faţă înclinată.

— Foloseşte pistolul! strigă Elena.

— N-ajută la nimic – geamul e antiglonţ şi oricum e prea departe.

Aruncă rapid o privire spre elicopter, căutând turela armei, dar

văzu un lansator de rachete. Evită în ultima clipă să intre într-o cabană, aflată în poiană şi coti brusc pe lângă ea.

Se auzi o explozie puternică şi cabana se transformă într-un balon de foc. Cei din elicopter trăgeau cu muniţie incendiară, un fel de rachete!

Elena ţipă din nou.

— Trag spre noi! Încearcă să ne ucidă!

Bryson aruncă o privire piezişă spre elicopter şi văzu că acesta se pregătea să tragă din nou. Răsuci violent volanul spre stânga.

Altă explozie! La câţiva paşi de automobil.

Concentrează-te! Nu te zăpăci, nu te uita – concentrează-te!

Trebuie să existe o scăpare, dar – unde? Trebuie să ieşi din poiana asta, din calea rachetelor! gândea Bryson.

N-avem unde merge, n-avem cum ieşi din vizorul lor, oriunde ne poate ajunge o rachetă!

Iisuse Hristoase!

O rachetă trecu atât de aproape, încât aproape că atinse caroseria maşinii, după care lovi un stejar bătrân şi explodă.

Focul mistuia totul în jurul lor.

— Doamne! se auzi el strigând. Era îngrozit.

Pe urmă observă un pod. O cărare scurtă cobora spre un râu lat, cu apă tulbure, peste care trecea alt pod şubred, din grinzi vechi de lemn. Apăsând pedala acceleraţiei până la podea, porni cu toată viteza drept spre el. Elena ţipă:

— Ce faci? Nu poţi – podul n-o să reziste, nu e pentru maşini!

Copacii din faţa lor explodară, după ce altă rachetă îşi rată milimetric ţinta. Plonjară direct în acel infern. Preţ de o secundă sau două, totul fu alb-auriu, în timp ce flăcările se prelingeau pe geam. Depăşiră incendiul apropiindu-se de podul de lemn, care se legăna primejdios la trei metri deasupra râului.

— Nu! ţipă Elena. N-o să ne ţină!

— Repede, coboară geamul de lângă tine, strigă Bryson, făcând şi el acelaşi lucru. Şi inspiră adânc.

— Ce…?

Elicele elicopterului huruiau tot mai aproape.

Bryson acceleră şi maşina ţâşni înainte, izbindu-se de parapetele de lemn.

— Nu! Nicholas!

Senzaţia fu una de mişcare lentă, de parcă timpul se oprise în loc. Maşina se balansa înainte, apoi plonja în apă. Bryson răcni, strângând volanul; Elena se agăţă de el, ţipând. Impactul fu

cumplit. Înainte de a se scufunda în apele tulburi, Bryson auzi o explozie chiar în spatele lor; se întoarse şi văzu podul prăvălindu-se într-o cascadă de flăcări.

Maşina se scufunda; apa cafenie intra pe geamuri, umplând rapid interiorul. Bryson îşi desfăcu centura, apoi o ajută pe Elena să şi-o scoată. Ieşi din maşină, o trase afară şi pe Elena şi înotară pe sub apa sălcie, duşi de curent, până când nu-şi mai putură ţine respiraţia şi ieşiră amândoi la suprafaţă.

Traseră aer în piept cu lăcomie.

— Stai aplecată, zise el gâfâind.

Erau înconjuraţi de trestii înalte care-i ascundeau vederii.

Auzea, dar nu vedea elicopterul; făcu semn spre apă, Elena dădu din cap, apoi îşi umplu plămânii cu aer şi se scufundară din nou.

Instinctul de conservare îi îndemna să se depărteze cât mai mult. Când ieşiră din nou la suprafaţă, camuflaţi de trestii şi ierburi, huruitul elicopterului părea să vină de departe.

Bryson privi spre cer şi văzu că elicopterul luase altitudine, probabil pentru a supraveghea o arie mai întinsă.

Urmăritorii lor nu ştiau dacă au ieşit din maşină sau au rămas blocaţi, înecându-ne lent...

— Încă o dată, zise Bryson.

Inspirară adânc şi se scufundară din nou. Aveau acum un ritm, o tactică a înaintării: înotau, lăsau curentul să-i ducă, iar când nu mai rezistau, ieşeau la suprafaţă, la adăpostul vegetaţiei acvatice, pentru a inspira. După vreo jumătate de oră de scufundări succesive, Bryson observă că elicopterul dispăruse. Urmăritorii renunţaseră, sperând, fără îndoială, că cei doi muriseră.

În cele din urmă, ajunseră într-un loc unde apa era puţin adâncă. Elena îşi scutură gunoaiele din păr, tuşind de câteva ori înainte de-a putea respira normal. Feţele le erau acoperite de noroi. Pe Bryson îl pufni râsul.

— Deci aşa a decurs viaţa ta, spuse Elena. Ţi se pare normal, nu?

— Asta nu-i nimic. Să te fi scufundat în canalele din Amsterdam! Trei metri adâncime, din care o treime numai noroi şi gunoaie şi biciclete abandonate – cu muchii ascuţite şi ruginite în care te zgârii. Asta a fost doar o baie înviorătoare.

Se căţărară pe malul râului, cu hainele şiroind de apă.

Vântul rece îi făcu să tremure.

La aproximativ un kilometru distanţă de campingul Chippewah se aflau un bar şi un restaurant. Uzi leoarcă şi dârdâind, murdari de noroi, se aşezară la bar şi comandară o cafea fierbinte, vorbind încet şi ignorând privirile curioase ale barmanului şi clienţilor.

La un televizor montat pe perete se transmitea un film serial. Barmanul luă telecomanda şi trecu pe canalul CNN.

Chipul aristocratic al lui Richard Lanchester ocupa întregul ecran, într-o secvenţă de arhivă filmată în timpul uneia dintre numeroasele sale apariţii în faţa Congresului. Crainicul spunea:”… surse afirmă că va fi numit în fruntea noii agenţii de securitate internaţională. Reacţiile de la Washington au fost favorabile. Lanchester, despre care se spune că se bucură acum de o scurtă vacanţă în nord-vestul Pacificului, n-a putut fi contactat pentru comentarii…” Elena tresări.

— Sunt pregătiţi, şopti ea. Nici măcar nu-şi mai dau osteneala să se ascundă. Doamne Sfinte, ce au de gând – ce se întâmplă de fapt?

Două ore mai târziu, închiriară un avion particular spre Seattle.

Discutară îndelung, făcură planuri, stabiliră strategii. Se încurajară reciproc, încercând să nu se gândească la spusele lui Harry Dunne: *Aţi ajuns prea târziu.*

31

Apartamentul lor de la hotelul Four Seasons, situat convenabil lângă Autostrada Interstatală 5, părea cea mai bună alegere pentru a trece neobservaţi. Ei îl transformaseră într-un centru de comandă: era plin de hărţi, echipament cibernetic, cabluri, modemuri şi imprimante.

Încordarea era aproape palpabilă. Descoperiseră centrul nervos al unei organizaţii din umbră, cunoscută drept Grupul Prometeu şi locul întâlnirii din acea seară, care se putea solda cu consecinţe grave. Afirmaţiile delirante ale lui Harry Dunne fuseseră confirmate pe mai multe căi. Agenţiile de închiriere a limuzinelor declaraseră că nu aveau nimic disponibil deoarece în acea seară avea loc o „recepţie”. Cei mai mulţi patroni fuseseră discreţi, doar unul dintre ei nu se abţinuse şi scăpase numele gazdei: Gregson Manning.

La Aeroportul Tacoma din Seattle sosiseră toată ziua curse aeriene, VIP-urile fuseseră întâmpinate şi escortate. Nu fu dezvăluit numele nici unui invitat. Totul era înconjurat de un mister la fel de mare ca cel ce părea să învăluie viaţa şi cariera lui Gregson Manning. Două sau trei versiuni „sterilizate” ale vieţii sale fuseseră distribuite cu zgârcenie jurnaliştilor, publicate la loc de cinste şi reluate la nesfârşit.

Drept rezultat, deşi se scrisese mult despre Manning, se ştiau foarte puţine lucruri despre el.

Cei doi avură mai mult succes în obţinerea informaţiilor despre faimoasa vilă a lui Manning de pe ţărmul lacului aflat lângă Seattle. Construirea acelei fortăreţe cibernetice, a acelei aşa-zise „case inteligente” durase mai mulţi ani şi fusese însoţită de numeroase comentarii în presă, multe din ele fiind speculaţii aberante. Aparent, după o perioadă în care încercase să suprime relatările despre casa lui, Manning se răzgândise şi încercase să le controleze, ceea ce reuşise. Clădirea era descrisă cu uimire în „impresii” publicate în reviste precum *Architectural Digest* şi *House Garden,* în diverse relatări ale agenţiilor de presă, în *The New York Times Magazine* şi *The Wall Street Journal.*

Numeroase articole erau însoţite de fotografii. Descrierile sumare, deşi incomplete, permiteau Elenei şi lui Bryson să schiţeze planul clădirii şi să identifice destinaţia multor încăperi.

Proprietatea, în stil futurist, în valoare de o sută de milioane de dolari, era adânc înfiptă în panta dealului; o mare parte a ei se afla sub pământ. Exista o piscină acoperită, un teren de tenis, o sală de cinematograf cu dotări ultramoderne, săli pentru întruniri, săli de sport cu plase elastice, o pistă de bowling, un teren de tir, un teren de baschet, o pajişte pentru golf. Peluza din faţa vilei – Bryson îşi notă cu grijă amănuntul – dădea direct pe malul lacului, unde se aflau două pontoane pentru ambarcaţiuni. Sub peluza din faţă fusese construit un uriaş garaj din beton şi oţel.

Bryson constată cu uimire că vila lui Manning era complet automatizată: toate dispozitivele electronice, toate instalaţiile erau conectate la o reţea şi controlate atât local, cât şi de la distanţă, din sediul de la Seattle al companiei Systematix. Casa era programată să îndeplinească orice dorinţă a locuitorilor şi a oaspeţilor săi. Fiecare vizitator primea o insignă electronică, programată cu ceea ce-i plăcea şi ce nu, cu gusturile şi preferinţele sale, de la artă plastică la muzică, de la iluminat la temperatură. Semnalele erau transmise de la insignă spre sute de senzori. Oriunde se deplasau oaspeţii prin casă, lumina scădea ori sporea, conform dorinţei lor, temperatura se modifica, muzica preferată începea să se audă dintr-un sistem acustic camuflat. În pereţi erau instalate ecrane video, deghizate sub forma unor rame de tablouri, care expuneau o selecţie de lucrări în permanentă schimbare, cuprinzând vreo douăzeci de milioane de imagini ale unor opere de artă, cărora Manning le achiziţionase discret dreptul de expunere. Vizitatorii casei puteau vedea pe pereţi doar lucrările pe care le îndrăgeau, fie că era vorba despre celebrele icoane ruseşti ori despre tablouri de Van Gogh, Picasso, Monet, Kandinsky sau Vermeer. Se părea că rezoluţia monitoarelor video era atât de bună, încât oaspeţii erau surprinşi atunci când aflau că nu priveau de fapt nişte tablouri.

Din păcate, puţine lucruri fuseseră date publicităţii în legătură cu sistemul de securitate al paradisului tehnologic al lui Gregson Manning. Tot ce reuşi să descopere Bryson consta în aceea că era un sistem foarte riguros; existau videocamere ascunse peste tot, până şi în interiorul pereţilor de piatră şi că insignele electronice pe care le purtau vizitatorii şi personalul mai aveau şi alt rol pe lângă schimbarea muzicii şi a intensităţii luminii: stabileau locul unde se afla fiecare oaspete, cu o eroare de cincisprezece centimetri. Se spunea că sistemul era monitorizat

de la sediul lui Systematix. Se zvonea că zona era păzită mai bine decât Casa Albă.

Nici o surpriză, îşi zise Bryson încrâncenat. *Manning are mai multă putere decât preşedintele.*

— Ne-ar ajuta mult dacă am obţine planurile clădirii, spuse Bryson după ce el şi Elena cercetară teancurile de articole fotocopiate de la biblioteca publică şi pe cele luate de pe Internet.

— De unde?

— E de aşteptat să se afle la primărie. Ar trebui să se afle la primărie încuiate şi sigilate, dar am o mare bănuială că s-au „pierdut”. Oameni ca Manning aranjează deseori să fie „rătăcite” copiile de la primărie ale unor documente „delicate”. Iar arhitectul, din nefericire, locuieşte şi lucrează la Scottsdale, Arizona. Probabil că el are planurile originale, dar n-avem timp să mergem până în Arizona, aşa că va trebui să improvizăm.

— Nicholas, spuse Elena, privindu-l neliniştită, ce ai de gând să faci?

— Trebuie să pătrund înăuntru. Acolo e sediul conspiraţiei, iar singura cale de-a o spulbera e să-i înfrunt şi să fiu martor ocular.

— Martor ocular?

— Da, să-i studiez pe membri. Să văd cine sunt. Să le fac fotografii, să înregistrez dovezi video, să scot totul la lumina zilei. E singura soluţie.

— Dar, Nicholas, e ca şi cum ai încerca să te infiltrezi la Fort Knox, nu-i aşa?

— Pe de-o parte mai uşor, pe de alta, mai greu.

— Dar şi mai primejdios.

— Da, mult mai primejdios. Mai ales fără sprijinul Directoratului. Suntem singuri.

— Avem nevoie de Ted Waller.

— Nu ştiu cum să dau de el.

— Dacă mai trăieşte, o să ia el legătura cu noi.

— Ştie cum. Posturile telefonice au roboţi, mesajele codificate sunt primite şi transmise de cine trebuie. O să mai verific, dar n-a ieşit încă la suprafaţă. Are talentul de-a dispărea fără urmă dacă situaţia o cere.

— Dar încercarea de-a intra pe proprietatea lui Manning de unul singur…

— O să fie grea, dar cu ajutorul tău – cu experienţa ta în materie de computere – s-ar putea să avem o şansă. Unul dintre

articole menţiona că sistemul de securitate de la vila lui Manning e monitorizat atât local, cât şi de la sediul lui Systematix.

— Asta nu prea ne ajută – probabil că sediul central e şi mai păzit decât reşedinţa lui Manning.

Bryson încuviinţă.

— Fără îndoială. Însă punctul vulnerabil ar putea fi chiar legătura. Cum ar putea fi conectată casa la sediul companiei?

— Sunt sigură că au folosit cea mai sigură metodă posibilă.

— Care-i aia?

— Cablu optic. Îngropat în pământ, legând efectiv cele două locuri.

— Cablurile optice pot fi interceptate?

Ea ridică brusc privirea, surprinsă, apoi se lumină la faţă.

— Aproape toată lumea crede că e imposibil.

— Dar tu?

— Eu ştiu că e posibil.

— De unde ştii?

— Am făcut-o. Acum câţiva ani, Directoratul a inventat nişte tehnici inteligente.

— Ştii s-o faci?

— Sigur. E nevoie de nişte dispozitive, care se pot găsi la un magazin bine aprovizionat cu aparatură cibernetică.

Bryson o sărută.

— Grozav. Am de cumpărat multe şi aş vrea să fac o supraveghere a casei şi proprietăţii lui Manning, dar, mai întâi, trebuie să dau un telefon în California.

— Cine e acolo?

— O companie din Palo Alto cu care am avut de-a face sub unul dintre pseudonimele mele de la Directorat. A fost întemeiată de un emigrant rus, Victor Sevcenko, un geniu în materie de optică. A obţinut un contract cu Pentagonul, dar vindea echipamente secrete, mai puţin cunoscute, pe piaţa neagră. L-am cunoscut în timpul unei operaţiuni internaţionale sub acoperire. L-am lăsat în pace, n-am raportat justiţiei activităţile lui, gândindu-mă că ar fi mai util în chip de ghid către peştii mai mari. Mi-a rămas profund recunoscător pentru indulgenţa mea, iar acum a sosit timpul să se revanşeze. Victor e unul dintre foarte puţinii furnizori ai instrumentului pe care-l caut, iar dacă dau de el, ni l-ar putea trimite până diseară.

Bryson petrecu următoarea oră supraveghind discret

proprietatea lui Manning, din pădurea alăturată, folosind un binoclu mic, dar puternic.

Proprietatea de pe malul lacului ocupa o suprafaţă de două hectare. De cealaltă parte se afla o gospodărie mult mai modestă, de vreo şase mii de metri pătraţi.

Sistemul de securitate, cel puţin cât putea să observe Bryson, era extrem de sofisticat. Gardul exterior avea doi metri şi patruzeci înălţime şi era prevăzut pe toată lungimea lui cu o reţea de senzori de presiune conectaţi prin cablu optic, ceea ce excludea escaladarea sau încercarea de a pătrunde prin el. Gardul avea o temelie din beton, ceea ce îngreuia săparea unui tunel pe sub el. Sub stratul de deasupra al terenului din faţa gardului era îngropat un sistem de senzori de presiune, legaţi tot prin cablu optic, care detecta paşii intruşilor de la o anumită greutate în sus: presiunea exercitată asupra senzorilor disturba fluxul luminos şi declanşa alarma.

În plus, întreaga zonă era supravegheată de videocamere montate pe stâlpi plantaţi de-a lungul gardului. Şi totuşi fiecare sistem de securitate are punctele sale vulnerabile. În cazul acesta, în primul rând era pădurea care se învecina cu proprietatea lui Manning. Apoi lacul, pe care Bryson îl considera cea mai bună cale de-a se infiltra nedetectat. Se întoarse la jeepul închiriat, ascuns printre arbori, departe de drum. Coborând cu maşina pe calea de acces, trecu pe lângă o camionetă albă, care cotea spre poarta vilei lui Manning. Pe caroserie erau scrise cuvintele *Fabulous Food.* Furnizori, fără îndoială, pregătind festivităţile din acea seară. Aruncă o privire spre pasagerii camionetei şi îi veni o nouă idee.

Găsi un magazin de articole sportive, specializat în accesorii pentru alpinism. Era o prăvălie mare, bine aprovizionată, care avea şi articole pentru vânători, ceea ce îi asigura o economie de timp. Din păcate, echipamentul pentru înot subacvatic trebuia să-l cumpere din altă parte. În catalogul firmelor comerciale găsi adresa unui depozit de produse industriale, care aproviziona companiile de construcţii, instalatorii de linii telefonice, spălătorii de geamuri şi aşa mai departe; acolo, găsi exact ce căuta: un troliu electric portabil, cu baterii, silenţios, cu un lagăr uşor de aluminiu şi ancoră ce se strângea automat – 67,5 metri de cablu din oţel, un dispozitiv de control al coborârii şi un mecanism centrifugal de frânare.

La o companie ce furniza subansambluri pentru ascensoare găsi piesele pe care le căuta, iar la un depozit de furnituri militare, un funcţionar îi recomandă un teren de vânătoare din apropiere. Acolo cumpără cu bani gheaţă un pistol semiautomat de calibru 45, de la un tânăr cu aspect neglijent care i-l verifică împărtăşind dezgustul lui Bryson faţă de blestemata lege a controlului armelor.

Baterii şi cablu telefonic găsi imediat la o prăvălie cu articole electrice. Se aştepta să descopere mai greu un magazin cu accesorii pentru actori, însă Hollywood Theatrical Supply, de pe North Fairview Avenue, vindea şi închiria o gamă completă de echipament pentru scenă şi platouri de filmare.

Mai trebuia să obţină o piesă deosebită de echipament militar secret. Victor Sevcenko, inventatorul oscilotopului catodic virtual, ezitase să se despartă de unul din ele, dar o lăsase mai moale atunci când Bryson îi spusese că nu exista prescripţie pentru încălcarea legii securităţii naţionale americane. Această informaţie şi cincizeci de mii de dolari viraţi în contul din Insulele Cayman al cercetătorului fură de ajuns pentru a-i forţa mâna.

Până să se întoarcă Bryson la hotel, Elena cumpără ceea ce-i trebuia. Găsise chiar şi o hartă topografică a terenului împădurit din vecinătatea proprietăţii lui Manning.

După ce Bryson îi descrise ce văzuse în timpul vizitei făcute în zona din jurul vilei lui Manning, ea întrebă:

— N-ar fi mult mai simplu pentru tine să intri acolo în chip de furnizor sau de florar?

— Nu cred. M-am gândit la varianta asta, însă florarii sunt probabil însoţiţi înăuntru şi după ce îşi fac treaba sunt conduşi afară. Presupunând că aş putea intra cu ei, deşi nu cred, mi-ar fi aproape imposibil să dispar în casă fără să pun toată lumea în stare de alertă.

— Dar furnizorii intră şi stau în timpul festivităţii, până la sfârşit…

— S-ar putea ca furnizorii să-mi fie de ajutor. Dar din ce-am înţeles eu despre paranoia serviciului de securitate al lui Manning, putem presupune că dosarele tuturor angajaţilor furnizorilor vor fi investigate; oamenii vor fi fotografiaţi şi amprentaţi, iar legitimaţiile securizate li se vor înmâna abia după sosire. Să pătrund în vilă ca furnizor ar fi aproape imposibil. Am închiriat o barcă; e singura cale de-a ajunge la mal.

— Dar… sunt sigură că peluza din faţă e protejată!

— Fără discuţie. Însă, din câte mi-am dat eu seama, e cel mai puţin protejat loc de intrare. Spune-mi, ce-ai aflat despre legătura sistemului de securitate dintre casa lui Manning şi sediul firmei Systematix?

— O să am nevoie de o camionetă, îl anunţă Elena.

La periferia oraşului Seattle, Departamentul American al Agriculturii deţine un garaj, unde angajaţii Serviciului forestier din zona Seattle îşi ţin vehiculele oficiale. În parcarea în aer liber de alături se aflau mai multe camionete verzi, marcate cu silueta unui pin – blazonul Serviciului forestier.

Paza era practic inexistentă.

Bryson o conduse pe Elena în pădurea de lângă proprietatea lui Manning. Ea purta cămaşă şi pantaloni verzi, achiziţionate de la un magazin al armatei, care semănau cu uniforma Serviciului forestier american.

Mai rămăseseră patru ore până la ora loviturii – 9 p.m. Străbătură pădurea până aproape de gardul de maximă securitate care marca hotarul proprietăţii lui Manning, oprindu-se la o distanţă prudentă faţă de videocamere şi sistemul de detecţie cu senzori. Elena căuta un cablu optic îngropat care pleca de la vila lui Manning şi trecea printr-o mică porţiune din pădure. Ştia că este acolo. Casa lui Manning se afla la aproximativ cinci kilometri de sediul companiei Systematix, iar comunicaţiile se făceau prin cablu optic.

Antreprenorul lui Manning depusese o cerere oficială la Departamentul Agriculturii pentru a i se înlesni instalarea unui cablu optic între casă şi drumul public. Documentul, aflat în arhive, uşor obţinut prin Internet, menţiona un detaliu care o intrigase în mod deosebit pe Elena: necesitatea de a instala un releu optic. Era o cutie cu rol de amplificator, pentru intensificarea semnalului, deoarece pe distanţe lungi se produc întotdeauna scurgeri.

Un releu putea fi reperat cu uşurinţă, dacă ştiai cum să procedezi. Singura întrebare era: unde se afla cablul?

Câteva minute mai târziu, ea formă numărul de telefon din Seattle al antreprenorului care instalase kilometrii de cablu.

— Domnul Manzanelli? Numele meu e Nadia; vă sun de la Serviciul Geologic. Luăm nişte probe de sol pentru testarea acidităţii şi vrem să ne asigurăm că nu tăiem din întâmplare vreun cablu optic de pe-aici…

După ce-i explică în ce zonă a pădurii făcea săpături, antreprenorul răspunse:

— Iisuse Hristoase, ce tot spui? Nu-şi mai aminteşte nimeni ce scandal ne-aţi făcut când am săpat şanţul pe terenul statului?

— Îmi pare rău, domnule, nu sunt la curent…

— Blestematul de Serviciu forestier nu voia să ne dea aprobarea, iar domnul Manning era dispus să contribuie cu jumătate de milion de dolari pentru împăduriri şi-aşa mai departe! Dar nu… a trebuit să instalăm o conductă deasupra solului chiar de-a lungul gardului!

— Domnule, îmi pare foarte rău să aud asta… sunt sigură că noul nostru administrator ar aproba bucuros cererea domnului Manning.

— Ai idee cât plăteşte Manning numai pentru taxele pe avere?

— Bine măcar că n-avem cum să tăiem vreuna dintre liniile domnului Manning. Când mai vorbiţi cu el, să-i spuneţi că noi, cei de la Serviciul Geologic, apreciem ce-a făcut el pentru ţară.

Întrerupse legătura şi se întoarse către Bryson.

— Veşti bune. Tocmai am economisit mai mult de trei ore.

Puţin după ora patru, Bryson fu înştiinţat de către Pacific Air Freight că primise un colet la Aeroportul Tacom – Seattle. Din păcate, nu putea fi livrat la Seattle decât în dimineaţa următoare.

— Cred că-ţi baţi joc de mine! răcni Bryson la telefon.

Am nevoie de el în scara asta la laboratorul pentru controlul calităţii; este vorba de un contract de cincizeci de mii de dolari!

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă vă putem ajuta până atunci…

Cu câteva minute înainte de ora şase, Bryson intră în camioneta închiriată în terminalul companiei Pacific Air Freight de la aeroport, unde instalaţia de patru sute cincizeci de kilograme fu încărcată cu ajutorul unei macarale şi în prezenţa a trei funcţionari care-şi tot cereau scuze.

În mai puţin de o oră, se afla în zona împădurită de lângă proprietatea lui Manning la o sută de metri distanţă de camionul Serviciului forestier.

Întoarse camioneta astfel încât spatele ei să dea spre gardul înalt, destul de departe, pentru a nu fi detectată de videocamerele de supraveghere. Deschise uşa din spate şi orientă maşinăria direct spre casa lui Manning. Arborii numeroşi şi frunzişul des care acopereau proprietatea, ascunzând-o, nu

constituiau o problemă. Dimpotrivă, ajutau la camuflarea dispozitivului savantului rus.

Apoi Bryson luă un rucsac plin cu mici discuri rotunde, fiecare conectat la un săculeţ cu exploziv care putea fi detonat de un semnal primit de la un transmiţător fără fir.

Merse prin pădure aproape patru sute de metri, către drumul principal. De aici porni de-a lungul hotarului proprietăţii, aruncând discurile peste gard, unul câte unul, la interval de şaizeci de metri. Încărcăturile erau suficient de mici ca să nu atragă atenţia.

În partea din spate a camionului verde, Elena îşi instala în grabă uneltele. Laptopul era conectat la releul optic printr-un cablu de şase metri care trecea pe sub camion, ascuns de pământ şi frunze şi intra în cutia de racord. Făcuse o derivaţie, deocamdată doar ca să asculte şi să supravegheze, fără să transmită nimic. Venise pregătită cu mai multe programe, atât din comerţ, cât şi cu unele special concepute pentru acea ocazie. Făcuse ceea ce se numea o „explorare invizibilă” pentru a amprenta sistemul, ca să vadă ce fel de program pentru detectarea intruşilor avea în funcţiune şi însera un text scris dinainte, menit să supraîncarce sistemul cu o neaşteptat de mare cantitate de date – să creeze un debit-tampon. Apoi introduse un program de identificare pentru a depista sistemele din reţeaua de securitate, ca să afle ce trafic de informaţii era trimis şi recepţionat, cât şi tipul de organizare.

În câteva secunde, ea „stăpânea cutia”, cum le plăcea hacker-ilor să spună. Deşi nu era hacker, cu mult timp în urmă se hotărâse să înveţe metodele acestora, tot aşa cum un bun agent de teren învăţa metodele hoţilor, tehnicile spărgătorilor de seifuri.

Experienţa dădu rezultate. Reuşi să penetreze sistemul.

Barca de pescuit din aluminiu, lungă de patru metri, era echipată cu un motor silenţios de patruzeci de cai putere.

Bryson traversă în grabă lacul. Zgomotul slab era purtat de vânt departe de proprietatea lui Manning. Când văzu şiragul de balize oranj care delimita zona din faţa debarcaderului şi a peluzei centrale, reduse viteza. Pe urmă frână şi tăie contactul.

Teoretic, ar fi putut depăşi linia balizelor, dar era de presupus că Manning îşi luase măsuri de siguranţă pentru detectarea

vreunei ambarcaţiuni străine.

Chiar şi de la distanţa aceea vedea vila luminată de reflectoarele amplasate la nivelul solului. Cea mai mare parte a clădirii se afla sub pământ, ceea ce o făcea să pară mai modestă decât era în realitate. Aruncă ancora pentru a ţine barca ca pe o cale de salvare, dacă va avea norocul să scape.

O asigurase pe Elena că planul lui prevedea o cale de ieşire, dar minţise. Acum se întreba dacă nu cumva ea îşi dăduse seama. Avea să învingă şi să supravieţuiască ori să piardă şi să fie ucis.

Începu să-şi pregătească în grabă echipamentul. Deşi trebuia să se deplaseze cu un bagaj cât mai uşor, era necesar să fie pregătit pentru depăşirea a zeci de obstacole pe care pur şi simplu nu le putea anticipa, iar asta însemna o seric întreagă de echipamente. Ar fi fost păcat să rateze întreaga operaţiune lipsindu-i, de pildă, un set potrivit de şperacle.

Vesta lui de lucru era burduşită cu arme, haine împăturite şi alte obiecte, toate în pungi de plastic.

Luă legătura cu Elena prin staţia de emisie-recepţie.

— Cum merge?

— Bine.

Vocea ei se auzea clar şi suna optimist.

— Ochii sunt deschişi, spuse Elena, ceea ce însemna că reuşise să penetreze sistemul de supraveghere video prin cablul optic.

— Cât de departe pot vedea ochii? întrebă Bryson.

— Păi, sunt zone care se văd clar şi altele mai puţin clar.

— Ce nu se vede clar?

— Zonele din apropierea vilei, dar şi altele. Probabil că sunt monitorizate la faţa locului.

Voia să spună că videocamerele din părţile nefrecventate ale casei nu erau supravegheate la sediul firmei Systematix, ci din interiorul vilei lui Manning, care îşi asigura astfel oarecare intimitate.

— Asta nu-i bine.

— Ai dreptate. Dar am şi-o veste bună. La TV sunt nişte reluări interesante.

Localizase înregistrările video din ziua precedentă şi aflase cum să le retransmită în sistemul de monitorizare video, astfel încât imaginile să pară din ziua respectivă!

— Asta-i o veste grozavă. Aşteaptă până la sfârşitul primei

etape. Bine, o să revin după o partidă de înot.

Combinezonul negru pe care-l îmbrăcase pentru a se strecura în vilă se putea uda, aşa că îmbrăcă pe deasupra costumul de înot subacvatic. Peste vesta de lucru fixă compensatorul gonflabil de plutire, cuplat deja la rezervor; potrivi cataramele ce se desprindeau uşor, îşi puse masca pentru scufundare şi luă în gură muştiucul tubului de oxigen.

După ce îşi verifică încă o dată echipamentul, îngenunche pe partea laterală a bărcii şi plonja în apă, cu capul înainte.

Se auzi un plescăit şi începu să plutească pe suprafaţa lacului. Privi în jur, orientându-se, apoi începu să-şi dezumfle vesta. Se scufundă încet în apa rece şi limpede. Pe măsură ce cobora, apa devenea mai mâloasă, mai opacă. Se opri să reducă presiunea aerului, simţind că-i pocneau urechile. Ajuns la o adâncime de vreo optsprezece metri, constată că vizibilitatea se redusese la cinci-şase metri. Nu era bine; trebuia să acţioneze cu grijă. Începu să înoate în direcţia malului, încercând să distingă sunetul grav al sonarului, dar nu auzi nimic – ceea ce era liniştitor pe de o parte şi exasperant pe de alta: trebuia să fie instalat acolo vreun sistem de securitate.

După o clipă îl văzu.

Era acolo, plutind la vreo trei metri în faţa lui – o plasă legănându-se în apă, ca un animal de pradă. Privind mai atent, constată că nu era doar o plasă, ci o barieră subacvatică de securitate, cu ochiuri din fibră optică ţesute în structură, legate între ele, formând zone de alarmă; nişte senzori erau conectaţi la unităţile de control electronic prin cabluri optice. Sistemul de detectare a intruşilor, neobişnuit de sofisticat, era folosit pentru a proteja instalaţiile marinei militare.

Plasa era prevăzută cu o serie de balize şi ancorată pe fundul lacului cu nişte greutăţi. N-o putea tăia ori sfâşia fără să declanşeze alarma. Coborî până pe fundul lacului, se apropie deplasă şi-o examina. Instalase ceva asemănător în Sri Lanka şi ştia că alarmele false nu erau ceva neobişnuit. Asemenea plase se puteau uza ori se puteau rupe prin frecare, deoarece apa se afla în permanentă mişcare, iar peştii sau crabii se puteau încurca în ele. Nu era un sistem de securitate perfect.

Cu toate acestea, nu-şi putea asuma riscul de a declanşa alarma. În seara aceea, personalul de pază al lui Manning se afla în stare de alertă maximă şi putea reacţiona la orice semnal de alarmă.

Constată că respira superficial – o reacţie de teamă – şi asta îi dădu o senzaţie neplăcută de sufocare şi de panică, închise ochii o clipă, impunându-şi să fie calm şi reuşi să-şi controleze respiraţia.

Plasa aceea se monta pentru ambarcaţiuni, pentru nave subacvatice, îşi aminti el, nu pentru înotători.

Se lăsă în genunchi şi examina greutăţile care ţineau plasa întinsă. Fundul lacului era format din sedimente moi, care se lăsau de îndată ce le atingea. Vârî mâinile în nămol şi începu să sape cu palmele. Un nor se ridică în jurul lui, întunecând apa. În scurt timp, cu o uşurinţă remarcabilă, reuşi să sape un şanţ lung pe sub marginea de jos a plasei, prin care putea să se strecoare. În vreme ce trecea, mişcarea apei ondula reţeaua de senzori, dar aşa ceva nu declanşa alarma: apa din lac era permanent agitată.

Ajunsese în partea cealaltă: în apele lui Manning. Ascultă din nou, dar nu auzi nimic.

Dacă mă înşel, îşi zise el, *o să aflu curând.* Speculaţiile n-aveau nici un rost în acel moment. Înotă hotărât înainte, până când se apropie de stâlpii de sub debarcader, acoperiţi de alge. Ocolind pe la capătul îndepărtat al acestuia, unde ştia că se afla hangarul pentru bărci, se apropie tot mai mult; apa era tot mai puţin adâncă – suprafaţa lacului depăşea doar cu şaizeci de centimetri înălţimea lui. Îşi dezumflă complet vesta, mergând pe fundul lacului şi scoase capul din apă, exact sub doc. Îndepărtă masca, ascultă, privi în jur atât cât putea vedea şi constată mulţumit că nu era nimeni prin preajmă. Îşi scoase vesta gonflabilă, tubul de oxigen şi furtunurile şi le puse pe o traversă de susţinere lată. Spera să le găsească tot acolo, în caz că ar mai fi avut nevoie de ele. Apoi se prinse de o scândură a debarcaderului şi se ridică. Hangarul pentru bărci îl împiedica să vadă casa, dar îl şi ajuta să se ascundă. Peluza era întunecată.

Singura lumină care se revărsa pe iarba de lângă vilă venea de la terestrele înalte, boltite. Aşezat pe marginea debarcaderului, îşi dădu jos vesta de lucru, îşi scoase costumul subacvatic şi rămase în combinezonul negru. Scoase armele şi celelalte instrumente din pungile de plastic şi le vârî înapoi în buzunarele vestei. Merse târâş de-a lungul debarcaderului şi se ridică în picioare în faţa hangarului pentru bărci, care părea pustiu.

Dacă se înşelase, avea la îndemână, într-unul din buzunarele din faţă ale vestei, pistolul cu ţeava scurtă. Îl scoase şi-l strânse

în mână în timp ce se îndrepta spre partea centrală a peluzei.

Până acum totul decursese bine, dar măsurile de securitate sporeau pe măsură ce se apropia de vilă. Scoase o cagulă neagră, tricotată şi-o trase pe cap şi luă metascopul, dispozitivul monocular pentru vedere nocturnă care detecta razele infraroşii; îl duse la ochiul drept şi văzu imediat fasciculele luminoase, emise de senzori pentru detectarea mişcărilor, conectaţi probabil la videocamere în infraroşu.

Oricine ar fi păşit pe peluză ar fi declanşat alarma.

Dar acestea se aflau cam la un metru de la sol, pentru a se evita false alarme provocate de animale mici. Câini, de exemplu!

Era posibil să existe şi câini de pază, deşi el nu auzise nici nu văzuse vreunul.

Metascopul se putea fixa pe cap cu nişte curele, permiţându-i să-şi folosească mâinile. Trebuia să aibă mâinile libere. Prinse dispozitivul în curele, potrivindu-şi vizorul la ochi. Acum putea traversa peluza, evitând razele infraroşii.

În timp ce se lăsă în patru labe şi se târî sub nivelul celui mai jos fascicul, auzi ceva ce-l făcu să încremenească.

Un sunet grav, un mârâit de câine. Ridică privirea şi văzu câţiva câini traversând rapid pajiştea. Erau dobermani, antrenaţi pentru a ataca.

Simţi un nod în stomac.

Se apropiau alergând şi dezgolindu-şi dinţii ascuţiţi.

Smulse din vestă arma cu săgeţi tranchilizante, care arăta ca un pistol; ochi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept şi trase.

Se auziră patru zgomote seci, scurte şi arma cu aer comprimat lansă patru săgeţi tranchilizante de zece centimetri lungime, prima în gol, dar celelalte trei loviră drept în ţinte. Doi dintre câini căzură aproape imediat la pământ, iar cel de-al treilea mai făcu câţiva paşi împleticiţi înainte de a se prăbuşi.

Bryson constată că tremura. Deşi era pregătit pentru astfel de împrejurări, fusese luat aproape prin surprindere.

Rămase culcat pe pajiştea înrourată, în aşteptare. Poate că mai erau şi alţi câini, al doilea val. Poate că lătrăturile atrăseseră atenţia paznicilor. Aşteptă treizeci, patruzeci şi cinci de secunde. Combinezonul şi cagula de culoare neagră îl făceau să se confunde cu peisajul. Nu sesiză nici o mişcare şi nu mai putea aştepta. Pe peluza din faţă se aflau, aşa cum cereau reglementările pentru construcţii, mai multe grilaje – ventilaţia pentru garajul subteran aflat dedesubt. Una dintre relatările pe

care le citise despre construcţia vilei făcea aluzie la o dispută minoră cu inspectorul de cadastru în legătură cu amplasamentul garajului, numit invariabil şi inevitabil „Peştera liliacului”, deoarece Manning şi oaspeţii lui pătrundeau în el printr-o rampă de acces săpată în coasta dealului, de cealaltă parte a casei. Presat de autorităţile publice, Manning făcuse nişte concesii, adăugând puţuri de ventilaţie care se deschideau discret pe pajiştea din faţă. Bryson reluă înaintarea pe peluză, luând-o spre stânga, atent să nu atingă fasciculele infraroşii.

Nu văzu nimic. Se mai târî înainte încă vreo trei metri către casă şi simţi grilajul de oţel al unui puţ de ventilaţie. Înşfacă grătarul, care cedă după câteva smucituri.

Deschizătura de patruzeci şi cinci pe şaizeci de centimetri era suficient de largă ca să poată intra. Se întreba: cât de adânc trebuia să coboare? Pereţii interiori ai puţului erau din beton neted: nu avea de ce să se agaţe, nu existau mânere. Se aşteptase la o coborâre mai uşoară, dar era pregătit şi pentru situaţia cu care se confrunta. În cei peste douăzeci de ani de muncă pe teren învăţase să se aştepte la ce era mai rău.

Marginea puţului, pe care se sprijinea grilajul, era din oţel. Privind prin vizorul monocular, constată că nu existau raze infraroşii. Îşi scoase de pe cap suportul pentru vizor, care începuse să-l enerveze şi-l băgă în buzunar. Apoi luă legătura prin staţia de emisie-recepţie cu Elena.

— Intru, zise el. Declanşează efectele speciale. Începe prima etapă.

32

Gardianul privea consternat imaginea de pe monitor.

— John, vrei să te uiţi puţin la asta?

Camera în care se aflau era rotundă; pereţii netezi fuseseră acoperiţi de monitoare. Fiecare dreptunghi reprezenta transmisia de la o videocameră diferită.

Al doilea gardian din camera de control se răsuci în scaun.

Nu era nici o îndoială. Un foc făcea ravagii la marginea proprietăţii. Camerele 16 şi 17, postate în partea de vest a perimetrului, arătau flăcări ridicându-se din pădure şi un fum gros.

— La naiba, zise el. E un afurisit de incendiu în mărăciniş!

Vreun blestemat de excursionist a aruncat o ţigară aprinsă în pădure şi focul s-a extins!

— Care-i procedura? N-am mai avut aşa ceva până acum.

— Care dracu’ crezi că e, tâmpitule? Mai întâi şi-ntâi anunţi pompierii. Pe urmă pe domnul Manning.

De îndată ce Bryson îi dăduse semnalul, Elena apăsase pe butonul micului transmiţător fără fir. Acesta emise un semnal care declanşa imediat explozia săculeţilor pe care Bryson îi legase de fiecare dintre cele douăsprezece cartuşe-trasoare de recuzită şi cele patru tuburi aruncătoare de flăcări.

Cartuşele, aşezate printre frunzele de deasupra gardului proprietăţii lui Manning, produseră imediat şuviţe de fum gros, iar tuburile aruncătoare azvârliseră flăcări ce se înălţau la peste doi metri în aer, strălucind acolo doar câteva secunde. Bryson le sincronizase astfel încât să se descarce pe rând, imitând un foc de mărăciniş răspândit cu iuţeală. Erau nişte efecte speciale folosite în producţiile de teatru şi film pentru a imita convingător, dar fără daune, incendiile forestiere.

— Dispeceratul departamentului de pompieri din Seattle, dă-i drumul.

— Aici e serviciul de pază de la proprietatea Gregson Manning. Veniţi imediat – avem un incendiu uriaş care se pare că a început în pădurea statului…

— Mulţumesc, dar suntem deja pe drum.

— Ce?

— Am fost anunţaţi.

— Deja?

— Da, domnule. De unul dintre vecinii voştri. Situaţia pare să fie gravă. Vă sfătuim să evacuaţi imediat clădirea.

— Asta nu se poate! Domnul Manning e în toiul unei recepţii extrem de importante, cu oaspeţi din toată lumea, oaspeţi importanţi…

— Atunci e cu atât mai necesar să vă evacuaţi importanţii voştri oaspeţi într-un loc sigur, se răsti dispecerul. Acum!

Acţionând rapid, Bryson prinse troliul mecanic de marginea din oţel a gurii puţului de ventilaţie. Agăţă cârligul dublu cu arc de la capătul cablului din oţel de o carabinieră aflată pe chinga cusută pe vesta de lucru.

În troliul portabil exista un dispozitiv de control al coborârii, prevăzut cu o camă de blocare ce strângea cablul în timp ce se desfăşura de pe tambur, reglând viteza coborârii.

Mecanismul îi permitea lui Bryson să coboare în puţ într-un ritm constant.

Lăsându-se în tunelul vertical, întinse mâna şi puse grilajul la loc, trăgându-l peste carcasa neagră a troliului, după care începu să coboare în canalul întunecat, aparent fără fund. I se păru că aude în depărtare sirena maşinilor de pompieri; răspunseseră la apel mai repede decât anticipase el. În vreme ce firul continua să se desfăşoare, se gândi că era pe cale să intre în zona cu cea mai intensă supraveghere. Incendiul simulat în pădure avea să declanşeze tot soiul de alarme, derutând personalul de pază. Orice alarmă ar fi declanşat din neatenţie Bryson, ar fi fost atribuită sosirii pompierilor la vilă.

Confuzia şi panica reprezentau acoperirea ideală pentru intrarea lui. Bryson avusese grijă să instaleze cartuşele fumigene destul de departe de camionul Elenei, astfel încât prezenţa ei să nu trezească bănuieli. Oricum, dacă i se vor pune întrebări ea va reuşi să se descurce.

Cablul continua să se desfăşoare de pe scripete şi Bryson se miră văzând ce distanţă parcursese: indicatorul roşu de la capătul cablului îi indică o coborâre de 68 de metri, lungimea maximă a tirului. Constată că mai avea de parcurs aproape doi metri. Se lăsă să cadă pe podeaua de beton amortizând aterizarea şi lăsă cablul să atârne acolo, pentru orice

eventualitate.

Căpitanul Matthew Kimball de la Departamentul de pompieri din Seattle, un afro-american de o înălţime şi o talie impunătoare, se propti în faţa şefului pazei lui Gregson Manning, un bărbat voinic într-un sacou albastru, pe nume Charles Ramsey.

— Nu e nici urmă de incendiu în pădure, spuse pompierul.

— Ei bine, doi dintre oamenii mei l-au văzut pe monitoare, răspunse Ramsey sfidător.

— L-ai văzut cu ochii dumitale?

— Nu, dar…

— A văzut vreunul din oamenii dumitale incendiul cu ochii lui?

— Asta nu ştiu. Dar videocamerele nu mint.

— Atunci, cineva s-a înşelat, mormăi căpitanul Kimball, întorcându-se la echipa lui.

Charles Ramsey îl privi pe gardianul de lângă el şi spuse mijindu-şi ochii:

— Vreau să-i numeri pe toţi pompierii care au intrat pe proprietate, se răsti el. E ceva foarte dubios aici.

Bryson se trezi într-un garaj spaţios, cu pardoseală din beton lustruit, ce lucea ca marmura. Probabil că erau mai mult de cincizeci de vehicule acolo: maşini vechi, de colecţie – Duesenberg, Rolls-Royce, Bentley, Porsche clasic, toate aparţinând lui Manning. La capătul îndepărtat se afla un ascensor.

Apăsând pe butonul staţiei, Bryson şopti:

— Totul e în regulă?

Vocea Elenei se auzea slab, dar distinct.

— Da. A plecat şi ultima maşină de pompieri. Flăcările şi fumul s-au risipit cu mult înainte de-a veni ei, fără să lase urme.

— Aşa cum am plănuit. De îndată ce activitatea din exterior revine la normal, vreau să te ocupi de… reluări.

Era mult prea riscant să introducă în sistem imaginile supravegherii din ziua precedentă, câtă vreme afară era activitate, mişcări a căror absenţă ar fi fost observată de oricine ar fi urmărit monitoarele.

— Şi imediat ce ajung în casă, o să am nevoie de contact radio permanent cu tine, ca să mă ghidezi prin câmpurile de mine.

Bryson conştientiză o mişcare în stânga lui, un corp ce se

deplasa printre şirurile de automobile. Se întoarse şi văzu un gardian în haină albastră, cu arma ridicată.

— Hei! strigă gardianul.

Bryson se retrase din raza vizuală a gardianului şi se lăsă la podea. Arma se declanşă; zgomotul exploziei reverberă în buncărul ca o prăpastie. Un glonţ lovi betonul la câţiva centimetri de capul lui, ricoşă şi tubul gol căzu cu zgomot pe podea. Bryson scoase pistolul cu ţeava scurtă, ochi şi trase.

Gardianul încercă să evite glonţul, dar îl primi în piept. Răcni şi Bryson trase din nou. Bărbatul se prăbuşi.

Bryson se îndreptă în fugă spre cel căzut. Ochii gardianului erau holbaţi, privind în gol, faţa era schimonosită, împietrită de durere. La reverul hainei avea agăţată o legitimaţie. Bryson o luă şi-o examina cu atenţie. Sistemul de securitate al casei era împărţit pe zone, înţelese Bryson şi controlat cu ajutorul unor metode de acces condiţionat.

Intrarea în fiecare zonă era prevăzută cu un explorator cibernetic, foarte asemănător cu ochii electronici de la uşile marilor magazine care se deschideau automat când te apropiai.

Legitimaţia de pază, purtată la buzunarul de la piept al unei cămăşi sau haine era examinată; computerul nevăzut observa identitatea purtătorului, locul unde era, ora şi data şi verifica nivelul de acces permis individului respectiv. Pentru persoanele neautorizate, uşile nu s-ar fi deschis şi s-ar fi declanşat alarma.

Bryson ştia că penetrarea sistemului de securitate al casei nu se putea realiza cu o legitimaţie furată. Probabil că existau măsuri suplimentare, un sistem bimetric – amprentele degetelor sau ale mâinii, explorarea retinei şi altele – sau un cod pe care-l forma persoana care dorea să intre.

Poate că legitimaţia n-avea nici o valoare. Nu-l ajuta cu nimic.

Ascensorul era singura cale. Fugi spre el. Acum trebuia să acţioneze rapid, fiindcă trebuia să fie şi alţii gardieni prin preajmă. După ce gardianul n-ar fi răspuns la o întrebare de rutină, transmisă prin staţie, s-ar fi dat alarma, care n-ar fi putut fi evitată prin măsuri de diversiune.

Uşile ascensorului erau din oţel, iar pe zid exista un buton de apel şi o tastatură. Apăsă pe buton, dar lumina nu se aprinse.

Apăsă din nou, tot fără rezultat: probabil că trebuia introdus un cod pe tastatură pentru a chema liftul – poate o serie de patru cifre. Dacă nu era format numărul, butonul de apel nu funcţiona. Ecusonul pe care-l luase de la gardian şi pe care şi-l agăţase de

vestă nu-l ajută cu nimic.

Cercetă pereţii din apropierea liftului, căutând videocamere ascunse. Era aproape sigur că existau pe-acolo, dar Elena păcălise sistemul, introducând în circuit imagini din ziua precedentă. Dacă din vreo pricină oarecare n-ar fi reuşit, l-ar fi înştiinţat prin staţie. Ea era ochii şi urechile lui; trebuia să se bizuie pe meticulozitatea şi îndemânarea ei.

Uşile ascensorului puteau fi deschise forţându-le cu o rangă, dar ar fi fost o greşeală. Lifturile moderne, chiar şi cele cu o tehnologie rudimentară, aveau circuite electronice.

Deschiderea forţată ar fi defectat angrenajele ascensorului şi l-ar fi blocat; câtă vreme o uşă din puţul liftului era deschisă, cabina nu funcţiona. Era o măsură de siguranţă comună aproape tuturor ascensoarelor construite în ultimul sfert de secol. Iar dacă liftul nu funcţiona, Bryson risca să atragă atenţia personalului de pază. Nu voia să alerteze paza, să provoace panică. O pătrundere discretă, eficientă, impunea acoperirea urmelor. Adusese cu el o sculă specială, numită cheie de cuplare, folosită de către depanatorii de ascensoare pentru intrarea în caz de urgenţă. Era o bucată de oţel inoxidabil de cincisprezece centimetri lungime, lată de un centimetru şi ceva, plată şi îndoită la vârf. O vârî în partea de sus a uşii, în tocul de deasupra – rama metalică plată din jurul uşilor – şi o mişcă spre dreapta. La o distanţă de opt până la cincisprezece centimetri în interiorul ramei şi deasupra uşii din dreapta se afla cuplajul mecanic. Cheia de cuplare se mişcă uşor, până când dădu de un obstacol: proeminenţa cuplajului. Partea încovoiată a cheii alunecă spre dreapta, trăgând şi cuplajul, iar uşile liftului se deschiseră.

Din puţul întunecat şi pustiu ieşi un val de aer rece. Cabina ascensorului era oprită undeva la un etaj superior. Bryson scoase o lanternă-stilou şi lumină puţul, plimbând micul cerc strălucitor dintr-o parte în alta, în sus şi-n jos. Ce văzu nu-l încuraja. Nu era un ascensor convenţional, cu tambur şi troliu şi nici acţionat prin tracţiune, cu cabluri şi contragreutăţi. Asta însemna că nu putea să se caţere, folosind tehnici de alpinism – nu erau cabluri de care să se prindă! Tot ce exista în interiorul puţului din oţel era o şină lată pe partea dreaptă, de-a lungul căreia ascensorul urca şi cobora folosind presiunea hidraulică.

O şină alunecoasă, bine unsă, pe care nu se putea ridica.

Se aşteptase la ce era mai rău şi peste asta dăduse.

Elena găsise deja arhiva electronică unde se aflau imaginile din supravegherile trecute. Erau stocate în memoria bazei de date de la Systematix, zece zile în imagini video, fiecare datată, împărţită pe sectoare. Extrase o copie a zilei precedente şi înscrise pe ea data curentă. Apoi o inseră în sistemul de monitorizare video. Acum, în loc să examineze imagini pe viu, personalul de pază urmărea imaginile zilei precedente, de la aceeaşi oră. Sigur, trecutul se putea aplica doar videocamerelor de la unu la optsprezece, celor de afară şi din anumite zone inferioare unde circulaţia persoanelor era redusă ori inexistentă.

În buzunarul de la spate al vestei, Bryson avea nişte mici dispozitive magnetice de prindere, folosite de obicei pentru verificarea podurilor şi a marilor rezervoare, sau la examinarea subacvatică a carenelor vaselor. Îşi legă câte unul de fiecare gheată, apoi de ambele mâini şi începu să se caţere, urcând încet peretele neted de oţel, desprinzând şi repoziţionând mâinile şi picioarele, înaintând în sus pas cu pas. Era o treabă dificilă, care-i lua timp. În timp ce avansa pe perete, îşi aminti distanţa pe care-o coborâse ca să intre în garaj: peste 67 de metri şi asta de la nivelul solului. Trebuia să existe cel puţin două niveluri subterane la care oprea liftul, însă el voia să ajungă la parterul reşedinţei.

Într-un târziu văzu, la lumina lanternei-stilou, primul palier de la subsol. Era conştient de faptul că liftul putea fi chemat la nivelul garajului, caz în care ar fi coborât rapid spre el; într-o asemenea situaţie, dacă nu desprindea rapid dispozitivele magnetice ca să se întindă în spaţiul lat de patruzeci şi cinci de centimetri dintre peretele puţului şi cabină, ar fi fost ucis pe loc.

În consecinţă, înainta atent la zgomotele produse de ascensor.

Mai avea vreo trei metri până la nivelul marcat UNU, unde, cu totul nepotrivit, staţiona cabina liftului. Nepotrivit, dar nu neaşteptat. Bryson ajunse sub cabină. Întorcându-se cu grijă, lipi magneţii din mâini, unul câte unul, pe partea inferioară a cabinei din oţel. Acum era agăţat de cabină, cu picioarele atârnând în golul puţului. Se uită în jos o clipă – erau vreo şaptezeci şi cinci de metri până la podeaua din beton.

Dacă făcea vreo greşeală, dacă dispozitivele magnetice se defectau… Nu putea să încetinească ritmul acum, când ascensorul putea fi chemat în orice moment. Mişcându-se cât de repede putea, începu să se caţere pe peretele cabinei, strâns

între lift şi peretele puţului, strecurându-se printr-un spaţiu extrem de îngust. Ajuns deasupra cabinei, se odihni o clipă, îşi desfăcu magneţii şi-i puse în buzunarele vestei. După care se răsuci, strecură cheia de cuplare între rama de sus şi uşă şi trase spre stânga.

Uşile se deschiseră.

Privi în jos, spre holul slab luminat, elegant mobilat, situat aparent în partea centrală a casei. Nu văzu pe nimeni. Se prinse de bara din oţel de pe rama uşii, îşi dădu drumul şi ateriza pe pardoseala de marmură.

Lumina venea atenuată, de la mai multe aplice de pe perete, activate probabil de ecusonul de gardian.

Cei doi bărbaţi din camera de control parcurgeau plictisitoarea listă a videocamerelor, făcând obişnuita verificare pe care o repetau de nenumărate ori pe parcursul zilei.

— Camera unu?

— Liberă.

— Camera doi?

— Liberă.

— Camera trei?

— Li… stai, da, liberă.

— Care-i problema?

— Credeam că am văzut mişcare pe ferestrele de afară, dar era doar ploaia.

— Camera patru?

— Charlie, stai o clipă. Iisuse, chiar plouă afară – exact ca ieri. Şi era o vreme aşa de frumoasă când mi-am început tura. Afurisita vreme din Seattle. Te deranjează dacă iau o scurtă pauză?

— O pauză?

— Da, am venit cu Mustangul decapotabil şi l-am lăsat descoperit.

— Nu l-ai parcat în garajul subteran?

— Am ajuns ceva mai târziu, recunoscu paznicul ruşinat şi l-am lăsat în parcarea de-afară. Dau o fugă până acolo să ridic capota înainte de a mi se distruge tapiţeria.

Charles Ramsey, şeful pazei, oftă iritat.

— Fir-ar să fie, Bain, dacă ai fi ajuns la timp… bine, ia o pauză, dar vino repede.

Cu inima bătându-i puternic din cauza efortului şi a încordării, Bryson sări în picioare şi se întoarse către lift. Se apropie, întinzându-se cu grijă după cuplaj, ca să închidă uşile, conştient de adâncimea tunelului întunecat. O cădere i-ar fi fost fatală. Ciudat, de-abia acum, când ieşise din puţ, se gândea la asta.

Mişcarea fu aproape imperceptibilă, o licărire la marginea câmpului lui vizual. Bryson se răsuci în loc şi-l văzu pe gardian, gata să-l trântească la podea. Când Bryson îl izbi cu toată puterea, paznicul îşi lansă pumnul. Bryson îl blocă, înşfăcându-i antebraţul drept şi lovindu-l în genunchi cu vârful metalic al ghetei. Gardianul gemu, se clătină o clipă, apoi îşi recapătă echilibrul şi duse mâna la armă, chinuindu-se să deschidă tocul.

Este o greşeală să nu ai arma la îndemână, se gândi Bryson. O greşeală pe care o făcuseră amândoi. El profită de neglijenţa omului şi-i trase o lovitură puternică în vintre.

Gardianul răcni şi căzu pe spate, la un pas de uşa deschisă a puţului liftului, dar reuşi să-şi scoată pistolul şi se pregăti să tragă. Bryson sări spre stânga, derutându-l pe paznic, apoi se întoarse şi cu o lovitură de picior îi zbură arma din mână.

— Ticălos blestemat! strigă paznicul sărind înapoi, cu braţele întinse, încercând să-şi recupereze arma.

Pe chip îi apăru o expresie de surpriză aproape indignată atunci când înţelese că sub el nu era podeaua, nimic care să-i stopeze căderea după ce se aruncase pe spate cu picioarele în aer. Surpriza se transformă în spaimă: braţele şi picioarele i se zbăteau în aer, într-o încercare zadarnică de-a se agăţa de ceva. Scoase un urlet de groază şi dispăru în puţul liftului.

Urletul fu lung şi se opri brusc atunci când trupul gardianului se izbi de fundul puţului.

Gardianul mai tânăr, cu părul de culoarea nisipului, ieşi din casă pe uşa de serviciu, aflată nu departe de parcarea în aer liber şi privi în jur uluit. Cu doar câteva minute în urmă ploua – o ploaie torenţială, ca în ziua precedentă – iar acum era o noapte senină, caldă, nici urmă de ploaie.

— Ce dracu'... exclamă el, scoţându-şi staţia radio şi chemându-l pe Ramsey, aflat în camera de control.

Ramsey explodă. Urmă o scrie de înjurături, dar când Ramsey reuşi să se stăpânească, începu să dea ordine în stânga şi-n dreapta.

— Avem o întrerupere în circuit, spuse el. La companie fac

verificări, aşa că trebuie să urmăm traseul cablului optic dincolo de partea exterioară, să vedem dacă există vreo întrerupere.

Faţa lui Bryson era scăldată de sudoare. Răsuflă adânc de câteva ori, pe urmă păşi spre puţul liftului, întinse mâna spre cuplaj şi îl trase. Uşile de oţel se închiseră fără zgomot.

Acum trebuia să se orienteze, să stabilească în ce direcţie s-o ia ca să ajungă la camera de control a sistemului de securitate.

Asta era prioritatea. Acolo ar fi aflat ce voia să ştie. Acolo se aflau şi ochii duşmanului, prin urmare trebuia închişi.

Apăsă pe butonul de emisie al staţiei radio.

— Sunt la nivelul principal, spuse el încet.

— Slavă Domnului, se auzi vocea Elenei.

Bryson zâmbi: ea nu reacţiona ca alţi agenţi de teren cu care lucrase. În loc să vorbească aspru, pe un ton rece, profesional, era emotivă, afectuoasă, grijulie.

— Încotro e camera de control?

— Dacă stai cu faţa la lift, e în stânga. Vezi un coridor lung de ambele părţi?

— Da.

Ea lucra cu o mulţime de imagini video, orientându-se mai degrabă după ele decât după planuri.

— Ia-o pe latura din stânga. Când se termină, faci din nou la stânga. Urmează o galerie lungă de portrete. Se pare că e cea mai directă cale.

— În regulă, recepţionat. Cum sunt ochii?

— Închişi.

— Grozav. Mulţumesc.

Se întoarse către stânga şi începu să alerge pe hol. Cabluri optice erau încastrate în pereţii şi fundaţia casei, Bryson era sigur de asta. Kilometri de cabluri, conectate la lentile miniaturale, ale căror vizoare cât un vârf de ac punctau probabil pereţii şi tavanele. Spre deosebire de vechile videocamere vizibile, acestea nu puteau fi detectate. Dacă Elena n-ar fi reuşit să înlocuiască imaginile pe viu cu cele din ziua precedentă, Bryson ar fi fost observat oriunde s-ar fi dus.

Aşa, se putea mişca liber, nevăzut. Ecusonul pe care-l luase de la gardianul din garaj nu-i fusese de nici un folos. Nu-i asigurase accesul în ascensor, dar aprinsese luminile atunci când intrase în casă. Părea conceput mai degrabă pentru a se şti unde era purtătorul lui decât pentru penetrarea sistemelor de securitate;

trebuia să scape de el. Îl desfăcu de pe vestă şi-l aşeză pe podeaua coridorului, lângă perete, ca şi cum ar fi fost pierdut.

Elena puse jos staţia radio când auzi scârţâit de paşi lângă camion. Patrula forestieră avea să pună întrebări, iar ea trebuia să răspundă convingător.

Deschise uşa din spate a camionetei şi scoase un ţipăt când văzu ţeava pistolului îndreptată spre capul ei.

— Să mergem! strigă bărbatul în haină albastră.

— Sunt de la Serviciul Geologic! protestă ea.

— Şi te-ai conectat la cablul nostru optic? Nu prea cred. Ţine mâinile pe lângă corp şi nu face prostii! Avem să-ţi punem nişte întrebări.

Bryson ajunsese în camera lungă, rectangulară, pe care Elena o numise „galeria de portrete”. Era o încăpere cu aspect ciudat, pe ai cărei pereţi se aflau rame aurite, bogat ornamentate, ca într-o sală de la Luvru, numai că fiecare ramă era goală. Mai exact, în fiecare ramă se afla un monitor video plat, cenuşiu, care probabil că se transforma într-o reproducere de mare rezoluţie a portretului în ulei semnat de vreun clasic, pictura fiind mereu alta în funcţie de gusturile persoanei care trecea pe-acolo.

Bryson se pregătea să intre în galerie, când observă un şir de mici cercuri negre, formând linii verticale pe perete, între rame. La distanţă de un metru şi ceva una de alta, pe perete se înălţa câte o linie formată din astfel de puncte negre.

Păreau să aibă un rol ornamental, numai că nu prea se potriveau cu tapetul încărcat. Bryson rămase la capătul galeriei. Seria de puncte negre începea la patruzeci şi cinci de centimetri deasupra podelei şi se prelungea în sus pe o distanţă de un metru şi optzeci de centimetri. Era aproape sigur că ştia despre ce era vorba, dar, ca să se convingă, scoase dispozitivul monocular şi-l duse la ochi. Ceea ce văzu era un păienjeniş de fascicule subţiri, întinzându-se pe toată lăţimea camerei, începând de la câteva zeci de centimetri de la podea.

Ceea ce părea a fi nişte fire verzi, strălucitoare era de fapt, Bryson ştia, un şir numeros de fascicule laser în infraroşu: senzori direcţi cu raze de lumină invizibilă pentru ochiul liber.

Dacă razele erau traversate de vreo persoană neautorizată, se declanşa o alarmă. Începe la patruzeci şi cinci de centimetri de la podea, îşi zise Bryson, pentru ca animalele de casă să poată

trece pe sub ele.

Singura modalitate de a traversa încăperea era să se târască pe podea, ca să nu atingă cea mai joasă rază laser. Şi nici măcar nu era o soluţie sigură şi comodă. Legă dispozitivul monocular de suportul montat pe cap; apoi se lăsă la podea şi începu să alunece pe spate, împingând cu călcâiele în pardoseală. Se uită tot timpul în sus, asigurându-se că nu intersecta vreun fascicul. Combinezonul era suficient de neted ca să-i permită o înaintare rapidă, lină. Deşi videocamerele de supraveghere fuseseră „orbite” electronic, restul sistemului de securitate era în funcţiune; cel mai mic pas greşit ar fi declanşat o alarmă. Cu toate astea, cea mai mare asemănare nu era tehnologia, ci factorul uman: posibilitatea ca vreun gardian să-şi facă rondul pe-acolo, cum se mai întâmplase deja de două ori.

Se strecură pe sub al treilea, al patrulea, al cincilea fascicul laser. Nici o rază nu fu atinsă, nici o alarmă declanşată. După ce trecu pe sub ultimul fascicul, făcu o pauză, tot culcat pe spate şi se uită cu atenţie în jur, vrând să se asigure că era singur. Mulţumit, se ridică în capul oaselor şi pe urmă, cu grijă, în picioare. Se afla aproape de camera de control. Elena avea să-l îndrume în direcţia corectă.

Apăsă pe butonul de emisie.

— Am trecut cu succes, şopti el. Acum încotro o iau?

Nici un răspuns. Vorbi din nou, puţin mai tare.

Iarăşi nici un răspuns – doar bruiajul din atmosferă.

— Elena, răspunde!

Nimic.

— Elena, răspunde. Am nevoie de îndrumare.

Tăcere.

— Încotro s-o iau, fir-ar să fie?

Iisuse, nu! Se defectaseră staţiile radio? Vorbi din nou, dar nu primi răspuns. Exista aparatură de bruiere acolo, care o împiedica pe ea să primească semnalul lui şi pe el să-l primească pe-al ei?

Dar oamenii de pază erau nevoiţi să comunice! N-aveau cum să bruieze toate frecvenţele radio posibile în afara celei pe care-o foloseau. Asta era imposibil.

Atunci unde era Elena?

Transmise mesajul iar şi iar, dar fără răspuns.

I se întâmplase ceva? Era o posibilitate pe care n-o accepta. Îl trecură fiori reci, dar nu se putea opri, nu putea irosi timpul

gândindu-se unde era ea sau ce se întâmplase cu legătura lor prin radio. Trebuia să acţioneze.

Bryson n-avea nevoie de instrucţiuni prin radio ca să afle unde era bucătăria. În aer se simţea aroma ispititoare a aperitivelor calde. La celălalt capăt al holului se deschise o uşă şi intră un chelner, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu mânecă lungă, ducând o tavă goală de argint. Bryson se retrase în galerie, totuşi nu prea departe, ca să nu declanşeze vreo alarmă. Avea destul loc acolo, ca să-şi schimbe hainele, îşi scoase repede vesta, apoi îşi dădu jos combinezonul negru.

Dintr-o pungă de plastic aflată în vestă scoase o pereche de pantaloni negri de seară şi o cămaşă albă. Se îmbrăcă rapid, apoi îşi schimbă ghetele cu nişte pantofi negri, cu talpă de cauciuc.

Scoţând capul pe holul ce ducea spre bucătărie, auzi râsete, replici ironice, clinchetul metalic al vaselor. Se retrase în galerie şi aşteptă până când auzi deschizându-se uşa bucătăriei, apoi ieşi pe furiş. Acelaşi chelner care intrase cu cinci minute în urmă ducea acum o tavă mare, plină cu aperitive.

Bryson se furişă în spatele chelnerului. Ştia că omul va fi o pradă uşoară, dar nu voia să facă zgomot. Când ajunse la câţiva paşi în spatele chelnerului, Bryson făcu un salt, îi puse palma peste gură, îl prinse cu braţul îndoit de gât, trăgându-l spre podea şi înşfacă tava cu mâncare. Chelnerul încercă să ţipe, dar glasul îi fu înăbuşit de palma lui Bryson. Acesta puse tava jos cu grijă şi, cu mâna liberă, apăsă cu putere un centru nervos sub falca omului. Chelnerul se prăbuşi la podea, inconştient.

Târând în grabă corpul spre galerie, Bryson îl aşeză pe chelner în capul oaselor, cu mâinile împreunate şi capul aplecat, de parcă ar fi tras un pui de somn. Pe urmă se întoarse pe culoar şi luă tava cu mâncare.

Mişcă-te, îşi zise el. În orice moment, putea să apară alt chelner, să-i vadă faţa şi să nu-l recunoască. Ştia că prin apropiere era camera de control, dar unde?

Coti pe alt hol, unde uşa se deschise automat, activată de un ochi electronic. Nu: pe-acolo ajungea direct în sufragerie, care în acea seară nu era folosită. Se întoarse, îndreptându-se către bucătărie, apoi refăcu drumul pe care venise chelnerul. Altă uşă activată electronic se deschise spre un coridor care ducea la holul principal, dar care era intersectat, cu mult înainte, de alt culoar ce mergea spre dreapta. Poate pe-acolo. O luă la dreapta, merse vreo cincizeci de metri şi văzu o uşă pe care scria:

SERVICIUL DE PAZĂ
ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI
AUTORIZAT!

Se opri în faţa ei, răsuflă adânc, ca să se calmeze, apoi bătu.

Nici un răspuns. Observă un mic buton încastrat în tocul uşii şi-l apăsă.

După zece secunde, tocmai când se pregătea să mai apese o dată, auzi o voce în difuzorul montat pe peretele de lângă uşă.

— Da.

— Salut, sunt chelnerul, v-am adus cina, zise Bryson cu o voce cântată.

Urmă o pauză.

— Noi n-am cerut nimic. Tonul era bănuitor.

— Bine, nici o problemă. Domnul Manning ne-a cerut să nu uităm să-i hrănim pe oamenii lui, dar o să-i spun că n-aţi vrut nimic.

Uşa se deschise. Bărbatul solid din pragul ei, îmbrăcat într-un sacou albastru, avea părul vopsit într-o nefericită nuanţă oranj. Numele de pe ecusonul său era *Ramsay.*

— O s-o iau eu, spuse omul, întinzând mâna după tavă.

— Scuze, dar am nevoie de tavă – e multă lume dincolo! Vă servesc eu.

Bryson păşi în camera de control; Ramsey îl lăsă să intre.

Bryson privi în jur şi văzu că în încăpere mai era doar un gardian. Camera rotundă, dotată cu tehnologie de ultimă oră, avea pereţii plini de monitoare care arătau imagini diferite din interiorul şi din jurul proprietăţii.

— V-am adus piept de raţă afumat, caviar, somon afumat, muşchi file… Există un loc unde să pun toate astea? Camera e teribil de aglomerată.

— Pune-le oriunde, zise bărbatul cu părul oranj, îndreptându-şi din nou atenţia spre imaginile de pe perete.

Bryson aşeză repede tava într-un loc liber de pe consolă, apoi întinse mâna spre glezna stângă, de parcă ar fi vrut să se scarpine, scoase iute arma cu tranchilizant şi trase rapid două încărcături. Se auziră două sunete ascuţite şi cei doi gardieni fură loviţi, unul în gât, celălalt în piept. Amândoi aveau să zacă fără cunoştinţă timp de mai multe ore.

Bryson alergă la tastatura computerului care controla imaginile. Acestea puteau fi mărite, rotile, centrate. Localiză seria de imagini ce prezentau sala de recepţie, unde avea loc un

banchet. O întâlnire a Grupului Prometeu, în ajunul preluării.

Dar preluării a ce? Şi de către cine?

Încercă nişte clape la tastatură, înţelegând repede cum să manevreze imaginile. Îşi dădu seama că, mişcând un mouse de computer, reuşea să deplaseze o videocameră, practic s-o mişte dintr-o parte în alta, în sus ori în jos şi să obţină prim-planuri.

Sala de recepţie, imensă, avea înălţimea câtorva etaje şi era înconjurată de balcoane ce dominau parterul.

La mesele aranjate minuţios, acoperite cu feţe de masă albe, stăteau zeci de oameni – nu, peste o sută. Multe feţe, multe chipuri familiare.

La un capăt al încăperii se afla o sculptură strălucitoare din bronz aurit a Ioanei d'Arc, călare, cu sabia trasă şi ridicată în sus, conducându-şi compatrioţii în bătălia de la Orleans.

Ciudată alegere, dar potrivită întrucâtva pentru cruciatul care era Manning.

În celălalt capăt al sălii, stând pe un podium mai mult simbolic, se afla însuşi Gregson Manning, într-un elegant costum negru. Vorbea cu o înflăcărare evidentă, chiar şi fără sonor. Peretele din spatele lui era acoperit de douăzeci şi patru de uriaşe ecrane, fiecare transmiţând o imagine în direct a lui Manning vorbind.

Bryson mişcă mouse-ul pentru a obţine prim-planuri ale publicului, ale invitaţilor aşezaţi la mese, iar ceea ce văzu îl ului.

Mulţi dintre cei pe care-i identifică erau cunoscuţi în lumea întreagă.

Erau acolo şeful FBI-ului, preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Şeful Statului Major Inter-arme, mai mulţi senatori de vază ai Statelor Unite.

Secretarul general al Naţiunilor Unite, un ghanez rezonabil, admirat pentru politeţea şi diplomaţia lui. Şeful serviciului secret britanic MI-6, preşedintele Fondului Monetar Internaţional, preşedintele ales democratic al Nigeriei, şefi ai serviciilor militare şi de securitate din şase ţări ale lumii a treia.

Bryson privea cu gura căscată, cu răsuflarea tăiată.

Recunoscu câţiva dintre preşedinţii de corporaţii din domeniul tehnologiei. Bărbaţii erau în ţinută de gală şi femeile în rochii de seară îl ascultau pe Manning cu maximă atenţie.

Jacqucs Arnaud.

Anatoli Prişnikov.

Şi… Richard Lanchester.

— Doamne…! şopti Bryson.

Găsi butonul pentru volum şi-l răsuci. Vocea lui Manning se auzi în difuzoare, catifelată: „… o revelaţie în supravegherea globală. Sunt, de asemenea, încântat să vă anunţ că programul de la Systematix de recunoaştere oficială va putea fi utilizat în toate locurile publice. Împreună cu sistemele de televiziune cu circuit închis, deja în funcţiune, ne va da posibilitatea de a examina mulţimile şi de a compara feţele cu stocurile dintr-o bază de date internaţională. Şi asta graţie cooperării noastre, a tuturor, reprezentanţi ai celor patruzeci şi şapte de ţări, cărora fi se alătură zilnic altele, cu toţii lucrând împreună”.

Manning ridică mâinile de parcă ar fi binecuvântat publicul.

— Dar vehiculele? întrebă un african, îmbrăcat într-un veşmânt tradiţional.

— Mulţumesc, domnule Obutu, răspunse Manning.

Tehnologia reţelelor noastre neurale ne permite nu doar să recunoaştem imediat vehiculele, ci şi să dăm de urma lor în oraşe, chiar şi în alte ţări. Putem înregistra şi depozita aceste informaţii pentru o utilizare viitoare. Vedeţi dumneavoastră, mie îmi face plăcere să cred că noi nu numai că mărim plasa, dar îi şi îngustăm ochiurile.

Urmă altă întrebare, pe care Bryson n-o desluşi.

Manning răspunse zâmbind.

— Ştiu că bunul meu prieten Rupert Smith-Davies, de la MI-6, va fi de acord cu mine când o să spun că Agenţia Naţională de Securitate şi Centrul de intercepţie a comunicaţiilor străine din Anglia se luptă de multă vreme cu restricţiile legislative. Până acum, englezii îi puteau monitoriza pe americani, dar nu şi pe ai lor şi viceversa! Dacă boala lui Harry Dunne, coordonatorul nostru de la CIA, nu l-ar împiedica să fie prezent aici, sunt sigur că s-ar ridica şi ne-ar spune o poveste în inimitabilul său stil argotic.

Se auziră râsete şi urmă altă întrebare pusă de o femeie, care vorbea cu accent rusesc:

— Când va deveni operativă autoritatea Agenţiei Internaţionale pentru Securitate?

Manning se uită la ceas.

— Din clipa în care tratatul intră în vigoare, adică peste aproximativ treisprezece ore. Stimatul Richard Lanchester va fi directorul – ţarul securităţii globale. Pe urmă, prieteni, vom fi martorii unei adevărate *noi ordini mondiale,* una cu care ne

putem mândri că am creat-o noi. Cetăţenii lumii nu vor mai cădea pradă cartelurilor şi traficanţilor de droguri, teroriştilor şi criminalilor. Siguranţa publică nu va mai fi obligată să cedeze în faţa „dreptului” la intimitate al promotorilor pornografiei infantile, al pedofililor şi răpitorilor.

Urmă un ropot de aplauze şi Manning continuă: Nu vom mai trăi cu teama unei noi Oklahoma City, a altui World Trade Center, a prăbuşirii avioanelor. Guvernul american nu va mai trebui să cerşească tribunalelor permisiunea de-a asculta telefoanele răpitorilor, teroriştilor şi lorzilor drogurilor. Celor care se vor plânge – şi vor fi destui – că le sunt restrânse libertăţile individuale le vom spune doar atât: cei care nu încalcă legea n-au de ce să se teamă!

Bryson nu-şi dădu seama că uşa se deschisese până nu auzi vocea cunoscută.

— Nicky.

Se întoarse brusc.

— Ted! ce dracu’ faci aici?

— Aceeaşi întrebare ţi-ar putea fi pusă şi ţie, Nicky.

Totdeauna te atrage ceea ce nu pricepi, nu?

Bryson remarcă ţinuta lui Waller – smoching şi papion negru.

Ted Waller era unul dintre invitaţi.

33

— Eşti… eşti unul dintre ei! şopti Bryson.

— O, Nicky, Dumnezeule – ce-nseamnă toată discuţia asta despre tabere? Asta nu-i un joc de copii, ca hoţii şi vardiştii!

— Ticălosule!

— Ce-ţi spuneam cu despre necesitatea reevaluării şi restabilirii alianţelor strategice? Adversari? Aliaţi? Termenii ăştia sunt, până la urmă, fără sens. Te-am învăţat asta.

— Asta era bătălia ta, pentru asta ne-ai recrutat pe toţi, de ani de zile…

— Directoratul a fost distrus. Ştii asta – ai văzut cu ochii tăi.

— A fost tot timpul un fel de impostură? întreba Bryson aproape strigând.

— Nicky, Nicky. Prometeu e acum cea mai bună şansă a noastră, zău…

— Cea mai bună şansă a noastră?

— Gândeşte-te, scopurile noastre sunt oare atât de diferite? Directoratul a fost un vis – un vis drag nouă, pe care am avut norocul să-l împlinim timp de câţiva ani, în condiţii extrem de vitrege. Am asigurat stabilitatea lumii, protejând-o de nebuni, de terorişti, de toţi extremiştii. Cum spuneam, prada supravieţuieşte doar devenind prădător.

— Asta… asta nu-i o convertire de ultim moment, zise Bryson aproape în şoaptă. Eşti în spatele conspiraţiei de mai mulţi ani.

— Am fost un susţinător al acestei variante.

— Un susţinător… stai aşa. Stai puţin! Bunurile, banii ăia despre care am aflat cândva că au dispărut dintr-o bancă străină… un miliard de dolari… Pe tine nu te-a interesat niciodată să faci avere. Tu ai fost! Ai sprijinit crearea Grupului Prometeu, nu-i aşa?

— Bani de sămânţă, mi se pare că se spune. Acum şaisprezece ani, Greg Manning se extinsese puţin cam mult, iar Proiectul Prometeu avea nevoie acută de o infuzie de lichidităţi. S-ar putea spune că am devenit principalul depozitar.

Bryson se simţea de parcă ar fi primit un pumn în plex.

— Dar n-are sens – dacă Prometeu era duşmanul…

— Supravieţuirea celui mai competent, dragul meu. N-ai mizat niciodată pe doi cai în aceeaşi cursă? E vorba despre planificarea

situaţiilor alternative – excedentul care asigură succesul. Comunismul se prăbuşise, iar Directoratul îşi pierduse rostul. M-am uitat în jur, am examinat opţiunile şi-am înţeles că spionajul convenţional era condamnat la dispariţie. Viitorul era fie al nostru, fie al lui Prometeu. Un cal trebuia să câştige.

— Aşa că tu ai mers cu calul învingător, dă-o naibii de morală.

— Manning e unul dintre cei mai străluciţi oameni pe care i-am cunoscut. Mi-a trecut prin minte că ideea lui merita dezvoltată, merita cultivată ca o alternativă.

— Ţi-ai pus la adăpost blestemata de miză!

— Consideră situaţia ca pe un arbitraj politic. Era singurul curs prudent al evenimentelor. Ţi-am spus mereu, Nick, spionajul nu e un sport de echipă. Ştiu că până la urmă vei recunoaşte bunul-simţ din raţionamentul meu.

— Unde-i Elena? ripostă Bryson.

— E o femeie inteligentă, Nick, dar se pare că nu s-a gândit că o să fie descoperită.

— Unde e?

— Oamenii lui Manning o păzesc pe undeva prin vilă; am fost asigurat că e tratată cu respectul pe care amândoi ştim că-l merită. Nick, chiar trebuie să te întreb direct dacă vrei să ni te alături? Poţi înţelege sensul viitorului?

Bryson ridică pistolul şi-l îndreptă spre Waller. Inima îi bătea cu putere. *De ce m-ai determinat să fac asta*? întrebă în sinea lui. *De ce, fir-ar să fie?*

Waller văzu arma, dar nu tresări.

— A, înţeleg. Am primit răspunsul. Nu credeam. Păcat.

Uşa se deschise brusc şi o mică armată de gardieni pătrunse în cameră cu armele în poziţie de tragere; raportul de forţe era de doisprezece la unu. Bryson se răsuci, văzu pe alţii intrând pe o uşă ascunsă în peretele rotund şi fu înhăţat.

Simţi oţelul rece al ţevii în ceafă şi altă armă proptită în tâmpla dreaptă. Se întoarse, mult mai lent de astă dată, însă Ted Waller dispăruse.

— Mâinile sus, ordonă o voce. Să nu-ţi treacă prin cap să ripostezi. Eşti un tip inteligent – ai auzit de armele inteligente.

Pistoale electronice, înţelese Bryson, fabricate de Colt, de Sandia, de câteva firme europene de armament... capabile să tragă trei gloanţe la o singură apăsare pe trăgaci.

— Mâinile sus! Mişcă!

Bryson dădu din cap şi ridică mâinile. Ăsta părea sfârşitul.

Nu exista nici o şansă s-o salveze pe Elena. Armele inteligente fuseseră create la cererea forţelor de ordine, pentru a evita ca poliţiştii să fie ucişi de propriile pistoale, atunci când le erau luate din mână în timpul unei confruntări. Pe trăgaci existau senzori pentru amprentele digitale, fiecare armă fiind astfel programată încât numai persoana autorizată putea s-o folosească.

Fu escortat, mai mult împins pe holul din faţa camerei de control, apoi pe alt coridor scurt. Cu armele la tâmplă şi la ceafă, fu percheziţionat. Îi găsiră pistolul de calibru 45 şi i-l luară. Unul dintre gardieni vârî în buzunar arma cu ţeava scurtă. Era total dezarmat, gardienii nu omiseseră nimic. Îi mai rămăseseră doar mâinile, instinctele, antrenamentul, însă toate acestea erau neputincioase în faţa unui asemenea arsenal copleşitor.

Dar de ce nu-l uciseseră? Ce mai aşteptau?

Deschiseră o uşă şi-l împinseră înăuntru. Era o altă cameră lungă, cu dimensiuni similare galeriei cu portrete. La lumina slabă îşi dădu seama că se afla într-o bibliotecă. O minunată bibliotecă, asemeni celor pe care le găseşti într-un conac englezesc.

Bryson rămase singur, copleşit de presimţiri rele, aşteptând să vadă ce se întâmplă.

Deodată, biblioteca dispăru; pereţii plini de cărţi căpătară o culoare gri-argintie. Fusese o iluzie! Ca şi portretele din galerie, cărţile erau o fantasmă cibernetică. Se apropie şi pipăi pereţii cenuşii; aceştia se luminară intens, umplându-se cu sute de imagini în care el era personajul principal!

Filme şi înregistrări video. El plimbându-se pe plajă cu Elena. În pat cu Elena, făcând amor. Făcând duş, bărbierindu-se, certându-se cu Elena, sărutând-o, stând în biroul lui Ted Waller şi strigând, el şi Layla alergând pe culoarele *Armadei Spaniole,* fugind de oamenii lui Calacanis, ascunzându-se în catedrala părăsită din Santiago de Compostela, scotocind pe furiş prin biroul lui Jacques Arnaud, întâlnindu-se cu Lanchester, cu Tarnapolski la Moscova, cu Harry Dunne.

Scenă după scenă – luate prin videocamere de supraveghere, de la distanţă şi de aproape. Scene din cele mai intime momente ale vieţii lui. Cele mai secrete operaţiuni pe teren. Nimic, nici măcar un moment din ultimii zece ani nu rămăsese nefilmat. Imaginile erau caleidoscopice, tremurătoare, îngrozitoare.

Existau până şi imagini cu el coborând în garaj, apoi căţărându-se prin puţul ascensorului. Îl văzuseră intrând în casă,

cu numai câteva minute în urmă. *Văzuseră totul.*

Bryson era năucit; capul i se învârtea, se simţea agresat.

I se făcu rău de la stomac. Se lăsă în genunchi şi vomită, până când nu-i mai rămase nimic în stomac.

Totul fusese aranjat dinainte. Ştiau că el avea să vină; fusese tot timpul supravegheat.

— Prometeu, poate îţi aminteşti, a furat darul focului de la zei şi l-a dat oamenilor, se auzi o voce calmă, liniştitoare, amplificată de difuzoarele ascunse în încăpere.

Bryson ridică privirea. În capătul îndepărtat al camerei, într-o firidă de marmură, se afla Gregson Manning.

— Se spune că ai un talent lingvistic formidabil. Trebuie să ştii atunci sensul etimologic al numelui Prometeu. Înseamnă *a pre-vedea, a pre-coniza.* Părea un nume potrivit pentru noi. Prometeu, conform legendei, i-a dat omului cultura, limbajul, filosofia, matematica – şi l-a adus din sălbăticie la civilizaţie. Asta era sensul darului focului – lumină, iluminare, cunoaştere. Scoaterea la lumină a ceea ce era ascuns în umbră.

Prometeu a comis, conştient, o infracţiune atunci când a adus focul din ceruri şi i-a învăţat pe muritori cum să-l folosească.

A fost o trădare! Ameninţa să-i aducă pe oameni pe picior de egalitate cu zeii! Procedând astfel, el a creat civilizaţia. Este sarcina noastră să-i asigurăm acesteia existenţa.

Bryson făcu câţiva paşi spre Manning.

— Şi ce ai în minte? zise el. Un fel de Stasi la nivel global?

— Stasi? glasul lui Manning suna dispreţuitor. Să punem jumătate din populaţie să spioneze cealaltă jumătate, astfel încât nimeni să nu mai aibă încredere în nimeni? Nici vorbă.

— Nu, spuse Bryson, apropiindu-se de firida din marmură. Tehnologia est-germană era din epoca fierului, nu-i aşa? Voi aveţi supercomputere şi lentile miniaturizate. Aveţi capacitatea de a pune pe oricine sub microscop. Toţi cei din sala de dincolo au adoptat viziunea dumitale de coşmar. Tratatul pentru Supraveghere şi Securitate e doar o acoperire pentru un sistem de supraveghere globală care l-ar face pe Marele frate de la răsărit să pară un înger, nu-i aşa?

— Ei, haide, domnule Bryson. Le spunem copiilor noştri: El ştie dacă ai fost cuminte sau obraznic, aşa că fii cuminte. Fie că eşti sau nu conştient de asta, principiul etic a fost totdeauna legat de ceea ce se ştie despre noi, Ochiul atotvăzător. Buna purtare iese la iveală prin transparenţă. Când totul e vizibil, infracţiunile

dispar. Terorismul devine ceva de domeniul trecutului. Violul, crima, agresarea copiilor – toate pier. Asasinatele în masă, războaiele – dispar. Ca şi teama care cuprinde fiecare bărbat, femeie sau copil, neputinţa noastră de-a ieşi din casă, de-a ne plimba prin oraşele noastre, pur şi simplu de-a ne trăi vieţile aşa cum vrem să le trăim, eliberaţi de frică!

— Şi cine va veghea?

— Computerul. Sisteme computerizate pe întreg globul, înzestrate cu algoritmi ovulativi şi reţele neurale. N-a mai existat nicicând aşa ceva.

— Iar în centrul întregii afaceri se află despotul-vizionar Gregson Manning, care transformă computerele oamenilor într-un miliard de virtuali spioni.

Manning zâmbi.

— Ai auzit de populaţia Igbo, din estul Nigeriei? Trăiesc înconjuraţi de tulburările şi corupţia din Nigeria, dar nu sunt atinşi de ele. Ştii de ce? Pentru că cultura lor pune la mare preţ ceea ce ei numesc o viaţă transparentă. Ei cred că nu există nimic în viaţa unui om cinstit care să nu poată fi cunoscut de consătenii lui. Orice fel de schimbări se efectuează în faţa martorilor. Detestă orice formă de secret sau tăinuire, chiar şi singurătatea. Idealul transparenţei totale e atât de puternic încât, dacă o umbră de neîncredere apare între doi oameni, se poate recurge la un ritual ciudat, numit igbandu, în care fiecare din cei doi bea sângele celuilalt. Reţelele lui Prometeu produc aceleaşi rezultate, dar cu o tehnică deloc sângeroasă.

— Poveşti irelevante! strigă Bryson, apropiindu-se încă puţin. Asta n-are nici o legătură cu noi!

— Trebuie să ştii că, în ultimul deceniu, rata criminalităţii în Statele Unite, mai ales în oraşele mari, a scăzut întrucâtva faţă de perioada anterioară. De ce crezi că s-a întâmplat asta?

— De unde dracu' să ştiu? se răsti Bryson. Presupun că ai o teorie.

— Nu e o teorie. Sociologii emit tot felul de teorii, dar nu reuşesc să le explice.

— Doar nu vrei să spui că… zise Bryson încet.

Manning dădu din cap.

— A existat un studiu-pilot asupra posibilităţilor noastre de supraveghere exterioară. Cu ani în urmă, aveam capacităţi şi resurse comune, dar trebuie să începi de jos, nu-i aşa?

O secţiune de trei metri pătraţi a peretelui din stânga lui

rămase liberă pentru o clipă, apoi apăru o hartă a centrului Manhattanului. Mici puncte albastre erau presărate pe caroiajul străzilor.

— Acelea sunt videocamerele rotative ascunse pe care le-am instalat, continuă Manning. Totul începe cu informaţii anonime oferite poliţiei. Brusc, numărul arestărilor începe să crească în mod misterios. Şi, pentru prima oară după multe decenii, infracţiunile par să nu mai fie profitabile. Poliţia se laudă cu noile ei metode, criminaliştii vorbesc despre fluxul şi refluxul războaielor dintre bande, însă nimeni nu pomeneşte videocamerele care înregistrează totul. Pătura sigură a supravegherii, pe care noi am întins-o peste oraş. Nimeni nu vorbeşte despre faptul că aleile terorizate de infractori sunt acum sigure. Nimeni nu vorbeşte despre proiectul-pilot al lui Systematix, fiindcă nimeni nu vrea să ştie. Începi să pricepi ce putem face pentru omenire? Bietul *homo sapiens.* Mai întâi a trebuit să treacă prin milenii de tribalism sălbatic, iar când a venit „Iluminarea”, revoluţia industrială l-a pus pe vine.

Industrializarea şi urbanizarea au adus criminalitatea la un nivel nemaiîntâlnit în istoria omenirii. Două războaie mondiale, atrocităţi săvârşite pe câmpul de luptă şi în afara lui. Când nu sunt războaie, în zonele urbane izbucnesc luptele corp la corp.

Se poate trăi aşa? Se poate muri aşa? Membrii Grupului Prometeu provin din toate straturile sociale ale ţărilor lumii, dar înţeleg suprema importanţă a securităţii.

Bryson se mai apropie cu câţiva paşi de Manning.

— Asta-i concepţia dumitale despre libertate.

— Adevărata libertate e libertatea faţă de ceva. Noi căutăm să creăm o lume în care cetăţenii să trăiască eliberaţi de teama faţă de soţul sadic care-şi bate nevasta, faţă de hoţul de maşini drogat sau faţă de o mie de alte ameninţări la adresa vieţii şi integrităţii lor. Asta, domnule Bryson, e adevărata libertate.

Atunci când oamenii sunt liberi să se poarte bine, ştiind că cineva îi veghează.

Î*ncă doi-trei paşi. Aşa, continuă să vorbeşti.*

— Şi aşa se duce intimitatea noastră, spuse Bryson, care se afla la trei-patru metri de locul unde vorbea Manning. Se uită la ceas.

— Adevărata problemă este că avem prea multă intimitate. E un lux pe care nu ni-l mai putem permite. Acum, graţie companiei Systematix, avem un puternic sistem de

supraveghere instalat pe tot globul – sateliţi pe orbite terestre, milioane de videocamere. În curând, chiar şi microcipuri implantabile.

— Nimic din toate astea nu-ţi va aduce fiica înapoi, spuse încet Bryson.

Faţa lui Manning se coloră uşor. Pereţii se întunecară, cufundând încăperea într-o lumină difuză.

— Nu ştii nimic despre asta, şuieră el.

— Nu, recunoscu Bryson şi se aruncă spre Manning, intenţionând să-i zdrobească beregata. Se izbi însă de marmura firidei. Uluit, se răsuci, căutându-l pe Manning. Abia atunci îşi dădu scama. Avusese în faţă o proiecţie holografică în trei dimensiuni – ca o imagine vie, de mare rezoluţie, iluzia volumului fiind creată de laserele ce proiectau imagini video pe particulele microscopice din aer.

Fusese o farsă, o iluzie, o fantomă.

Bryson auzi un pocnet slab, o bătaie din palme dinspre capătul îndepărtat al camerei, pe unde intrase cu câteva minute în urmă. Manning venea spre el, înconjurat de o suită de gardieni.

— Mă rog, dacă aşa simţi, spuse Manning cu un zâmbet vag pe buze. Garda!

Gardienii alergară spre Bryson, cu armele ridicate; fu din nou încercuit, se zbătu, însă ei îl prinseră de braţe şi de picioare.

Manning spuse în drum spre uşă:

— Cei mai mulţi oameni din branşa dumitale mor într-o manieră degradantă. Un glonţ în ceafă, tras de un asasin nevăzut, necunoscut. Sau într-unul dintre sutele de posibile accidente de pe teren. Nimeni nu va fi surprins să afle de moartea a încă doi agenţi, un bărbat şi o femeie, în timpul unei tentative nesăbuite de a asasina mai mulţi lideri ai acestei lumi. O surprinzătoare tentativă, care nu va fi niciodată explicată, pentru că bărbaţi şi femei asemeni vouă, care trăiesc o viaţă secretă în întuneric, mor întotdeauna în secret, în întuneric. Acum o să mă scuzi, trebuie să mă duc la invitaţii mei.

Manning dispăru din cameră.

În vreme ce se zbătea în mâinile gardienilor, Bryson aruncă o privire spre ceasul de mână. Acum! Trebuia să se fi întâmplat până acum! Sau mutaseră şi cealaltă camionetă?

Ţevile armelor inteligente îl apăsau pe frunte, la tâmplă, în ceafă. Îşi văzu pistolul cu ţeava scurtă în tocul unui gardian aflat la câţiva paşi de el.

Deodată, lumina slabă din încăpere se stinse şi fură cufundaţi într-un întuneric total. În aceeaşi clipă se auzi o serie de declicuri şi uşile încuiate ale încăperii se deschiseră pe jumătate.

Se întâmplase.

Bryson făcu un salt şi înşfacă pistolul lui din tocul gardianului. Un grup de gardieni îl trânti la podea.

— Încă o mişcare şi eşti mort! strigă unul dintre ei.

— Dă-i drumul, ţipă Bryson.

Îi văzu îndreptând armele spre el, degetele care apăsau trăgacele, dar atât… Nu se întâmplă nimic. Armele erau moarte.

Circuitele electronice fuseseră prăjite, împreună cu toate dispozitivele electronice din casa lui Manning.

Se auziră strigăte de consternare, ţipete, iar Bryson trase câteva gloanţe în aer, avertizându-i pe paznici să se retragă. Ei se depărtară, înţelegând că deveniseră neputincioşi.

Bryson alergă spre uşa întredeschisă şi se strecură afară, pe hol.

Trebuia să iasă, trebuia să ajungă la Elena – dar unde se afla ea?

Câţiva dintre gardieni îl urmăreau; trase spre ei, conştient că trebuia să-şi economisească muniţia; oamenii de pază se retraseră. Era aproape sigur că mai avea doar un glonţ pe ţeava şi unul în încărcător, dar nu putea să se oprească şi să verifice, trebuia să alerge, era vital să alerge.

O luă la fugă prin casă, pe coridoarele decorate până nu demult cu mari picturi în ulei şi tapet elegant, acum devenite toate gri-argintii, ca aripile prăfuite ale moliilor. Toate uşile erau pe jumătate deschise. Dispozitivul savantului rus funcţionase. Oscilatorul catodic virtual fusese inventat de savanţii sovietici în anii ’80, ca un mijloc de a neutraliza circuitele electronice ale armelor nucleare americane.

Bombele nucleare sovietice erau mult mai primitive; aşa că găsiseră o modalitate de a transforma un avantaj în dezavantaj.

Sovieticii reuşiseră s-o ia înaintea americanilor în materie de arme ghidate prin frecvenţe radio. Când era activat, dispozitivul emitea un impuls electromagnetic suficient de puternic, ca să ardă toate circuitele electronice, să încingă legăturile microscopice din interiorul computerelor şi să le aprindă. Toate computerele – tot ce avea circuite şi microcipuri pe o rază de patru sute de metri era afectat. Se zvonea că o astfel de armă fusese folosită de terorişti pentru a doborî mai multe avioane de

pasageri.

Maşinile şi camioanele cu circuite electronice nu mai porneau, armele inteligente se blocau şi întreaga locuinţă cibernetică a lui Manning devenise vulnerabilă.

Dar mai era ceva. Flăcările minuscule din miile de circuite ale casei se răspândiseră. Focuri ardeau în sute de locuri din casa lui Manning; fumul plutea peste tot. Bryson îşi amintea că oamenii KGB-ului folosiseră arma asta pentru a declanşa un incendiu în interiorul Ambasadei Americane la Moscova, în anii ’80. Acum Bryson auzea ţipete ce veneau din sala de recepţie. Oare Elena era acolo?

Deschise uşile sălii unde avea loc banchetul şi se pomeni într-un balcon ce domina încăperea. Peste tot era fum, invitaţii înfricoşaţi alergau spre ieşiri, trăgând de uşile care nu se deschideau. Din cine ştie ce motiv, fie că era o defecţiune în echipamentul electronic, fie vreo precauţie a sistemului de pază, toate uşile sălii păreau să se fi încuiat automat.

Oare Waller era jos? Dar Manning? Dar Elena?

— Elena! strigă el încercând să domine hărmălaia. Nici un răspuns. Ori nu era jos, ori nu-l auzise. Elena! strigă el din nou, răguşit.

Nimic.

Apoi simţi oţelul rece al lamei în acelaşi moment cu răsuflarea fierbinte şi cu cuvintele şoptite în arabă; cuţitul îi apăsa pielea şi cartilajul delicat al gâtului. Lama din oţel-carbon alunecă încet, iar durerea, care-i dădu fiori, dură numai o secundă. Tot trupul lui se revoltă, chinuit.

Apoi auzi şoapta:

— Minciuna are întotdeauna picioare scurte, Bryson.

Era Abu.

— Trebuia să-mi termin treaba în Tunisia, trădătorule, continuă teroristul arab. Acum n-o să irosesc ocazia care mi s-a oferit.

— Dacă m-ai asculta… Bryson încercă să-i distragă atenţia o clipă şi în acelaşi timp înşfacă pistolul de la şold, arcuindu-se rapid, înălţă arma şi trase în spate, spre duşmanul său.

Se auzi doar un declic înăbuşit. Nu mai avea gloanţe.

Abu lovi arma cu mâna stângă; pistolul zbură, aterizând cu zgomot pe podea.

Bryson pierduse secunde preţioase. Lama îi tăie pielea gâtului chiar în clipa în care întindea degetele mâinii drepte în sus şi sub

mâner. Apucă mânerul cuţitului, răsucindu-l violent şi în acelaşi timp lovi cu călcâiul stâng genunchiul lui Abu, încercând să-l dezechilibreze. Abu strigă, iar Bryson se lăsă brusc la podea, coborându-şi centrul de greutate, continuând să răsucească lama cuţitului şi încheietura lui Abu odată cu ea.

Cuţitul căzu zăngănind pe podea. Bryson se întinse după el, dar Abu, mai rapid, îl recuperă. Strângându-l în pumn ca pe un hanger, Abu plonja înfingând lama în umărul stâng al lui Bryson.

Bryson căzu în genunchi, îşi aruncă braţul drept spre capul lui Abu, dar arabul evită pumnul, cu multă agilitate. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu genunchii uşor îndoiţi, într-o poziţie degajată, confortabilă, iar lama însângerată a cuţitului străluci în mâna dreaptă.

Bryson se ridică cu greu, dar încercă să lovească cu piciorul drept partea interioară a genunchiului lui Abu.

Teroristul evită lovitura, retrăgându-se doar cât să-l facă pe Bryson să-şi piardă echilibrul, apoi prinzându-i piciorul îl trase cu putere. Bryson căzu din nou.

Abu părea să anticipeze mişcările lui Bryson. Acesta îşi aruncă braţele înainte încercând să prindă picioarele lui Abu, însă arabul îl lovi cu cotul în ceafă şi-l trânti la podea. Bryson, slăbit de rana din umăr, avea reacţii întârziate. Gemu, întinse repede braţul drept, prinse glezna duşmanului şi o răsuci până când Abu răcni de durere.

Pe neaşteptate, Abu lovi, ţintind inima lui Bryson. Acesta se feri, dar cuţitul îi pătrunse lateral, printre coaste. În ciuda durerii, el înşfăcă mânerul cuţitului, îl smulse şi îl aruncă peste balcon, gemând de durere.

Acum erau amândoi dezarmaţi, însă Bryson, la podea şi grav rănit, se afla în dezavantaj. În plus, Abu era teribil de puternic şi de agil. Bryson se rostogoli, depărtându-se de Abu; arabul îl izbi cu piciorul în abdomen. Bryson simţi că rămâne fără aer, dar reuşi să se ridice, clătinându-se violent.

Faţa lui Abu era inexpresivă, impenetrabilă. Când Bryson lansă un pumn spre capul lui Abu, arabul întinse mâinile cu iuţeala fulgerului şi-i înşfacă încheietura, răsucind-o cu putere. Bryson încercă să-l forţeze să-i dea drumul lovindu-l cu genunchii în abdomen, dar Abu fu mai rapid şi-l doborî pe Bryson la podea, continuând să-i răsucească încheietura.

Bryson încercă să se ridice, dar Abu se lăsă cu toată greutatea peste el, lipindu-l de pardoseală, apoi ateriza cu picioarele pe

pieptul lui Bryson care gemu, simţind cum i se rup câteva coaste.

Abu îi prinse gâtul, apăsându-i ceafa cu cotul, sugrumându-l din spate. În acelaşi timp, se lăsă pe genunchiul drept şi îşi îndoi piciorul stâng. Bryson încerca să se ridice, dar, de fiecare dată, Abu îl împingea înapoi cu cotul. Pe Bryson îl lăsau puterile. Aproape sufocat, începu să vadă puncte negre şi purpurii.

Îi veni să cedeze, însă ştia că înfrângerea însemna moarte.

Ţipă, îşi adună ultimele forţe, îşi aruncă mâinile spre faţa lui Abu şi îşi înfipse degetele în orbitele duşmanului.

Abu slăbi strânsoarea din jurul gâtului lui Bryson, permiţându-i acestuia să-l lovească cu pumnul în plexul brahial, de sub braţul drept al arabului. Bryson simţi cum braţul lui Abu devine inert. Profită de acea scurtă pauză şi apucă testiculele lui Abu, trăgând cu putere. Strânsoarea din jurul gâtului se desfăcu.

Bryson îşi aplecă umărul drept şi ridică trupul lui Abu la nivelul balustradei ce dădea spre infernul de jos. Acţiona aproape instinctiv; creierul său avid de oxigen nu-i mai controla mâinile. Stimulat de furie şi dorinţa răzbunării, Bryson reuşi să treacă umerii lui Abu peste marginea balconului. Cei doi bărbaţi erau înlănţuiţi, împingându-se şi trăgându-se. Braţul drept al lui Abu era mort; paralizia dura mai mult decât sperase Bryson. Îl învingea pe arab. Lovea cât putea de tare, împingându-l peste balcon, în vreme ce Abu îşi încolăcise picioarele în jurul gambelor lui, într-o stranie îmbrăţişare. Bryson împinse gâtul arabului în jos, dar Abu îşi ridică din nou capul.

Cu un efort supraomenesc, Bryson îl împinse. Ochii teroristului aveau o privire feroce. Începu să lovească abdomenul lui Bryson cu pumnul sănătos. Bryson strângea beregata lui Abu, apăsând-o cu toată forţa, încercând să-l lase fără aer, dar îşi pierdea puterile; sângerarea provocată de răni îl epuiza.

Abu răcni, cu faţa schimonosită de durere şi furie şi începu să se ridice…

Explozia păru să vină din neant. Glonţul intră în antebraţul drept al duşmanului său. Picioarele lui Abu slăbiră strânsoarea ca de menghină, arabul îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă peste balcon.

Bryson îşi privi duşmanul căzând, răsucindu-se în aer, aterizând peste masiva sculptură ecvestră de bronz. Vârful ascuţit al săbiei îi ieşi prin abdomen.

Bryson se întoarse şi o văzu pe Elena. Ea ţinea în mâna pistolul pe care i-l dăduse el, privindu-l consternată.

Bryson se ridică împleticindu-se, făcu câţiva paşi şi se prăbuşi în braţele ei.

— Ai scăpat, gâfâi el.

— Camera în care mă încuiaseră s-a descuiat.

— Arma…

— Armele inteligente nu funcţionează, dar gloanţele lor sunt bune, nu-i aşa?

— Să plecăm de-aici, zise el cu răsuflarea tăiată. Trebuie să plecăm imediat.

— Ştiu, spuse ea.

Elena îl cuprinse cu tandreţe, sprijinindu-l în vreme ce părăseau balconul şi se îndreptau spre ieşire.

EPILOG

The New York Times, pagina 1

ZECI DE LIDERI DIN ÎNTREAGA LUME UCIŞI
ÎNTR-UN CIUDAT INCENDIU ÎN STATUL WASHINGTON
Cauza: o defecţiune a instalaţiei electrice din „Paradisul digital”

SEATTLE, Washington – O fastuoasă reuniune având ca temă noua economie mondială, ce a avut loc la vila cu dotări de înaltă tehnologie a fondatorului şi preşedintelui concernului Systematix, s-a încheiat tragic astăzi, după ce zeci de personalităţi din întreaga lume au rămas blocate într-un incendiu care a ars până la temelie proprietatea de o sută de milioane de dolari.

Un purtător de cuvânt al Departamentului de pompieri din Seattle a avansat ideea că incendiul a pornit de la delicatele circuite electronice ascunse în pereţii clădirii complet computerizate, reşedinţa pionierului informaticii, gazda conferinţei. Potrivit purtătorului de cuvânt, defectarea cipurilor din computere ar fi putut provoca închiderea automată a uşilor sălii de recepţii în care avea loc banchetul.

Numărul victimelor este evaluat la peste o sută.

Printre ele se pare că se află şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor…

MANNING REŢINUT PENTRU INTEROGATORII

WASHINGTON (AP) – Preşedintele companiei Systematix, Gregson Manning, a cărui vilă din Seattle a ars azi-noapte până la temelie, blocând înăuntru peste o sută de demnitari din întreaga lume, a fost arestat astăzi la prânz. Surse de la biroul procurorului general insistă asupra faptului că punerea sub acuzare a domnului Manning, învinuit de încălcări neprecizate ale legii securităţii naţionale, nu are legătură cu tragedia de azi-dimineaţă. Se afirmă că domnul Manning e suspectat de mai multe săptămâni.

Deşi un proces cu uşile închise pare ceva neobişnuit, există precedente. În cazuri privind secretele statului, procurorul general arc dreptul de a convoca o instanţă specială pentru securitate naţională, inaccesibilă publicului…

The Wall Street Journal, pagina 1.

RICHARD LANCHESTER, CONSILIERUL PENTRU SECURITATE NAŢIONALĂ AL PREŞEDINTELUI, SINUCIGAŞ LA 61 DE ANI.

Conform surselor de la Casa Albă, Richard Lanchester, consilier la Casa Albă şi director al Consiliului Naţional de Securitate şi-a pus capăt zilelor ieri după-amiază.

Fiind neconsolat după pierderea mai multor prieteni apropiaţi în recentul incendiu care a distrus reşedinţa preşedintelui companiei Systematix, Gregson Manning şi suferind de pe urma unei depresii cronice şi a unei căsnicii ratate, domnul Lanchester…

Un an mai târziu

Cumpărarea ziarului de dimineaţă devenise un ritual pentru Elena. Pe ea n-o interesa să citească ştirile; dar Nicholas simţea nevoia de a păstra legătura cu evenimentele din lumea pe care o lăsaseră în urmă. Era un obicei pe care ea îl dezaproba, tocmai pentru că lăsaseră lumea în urma lor, cel puţin lumea violenţei, a armelor şi a minciunilor.

Se scula devreme şi se ducea să înoate – cabana lor era chiar pe faleza uneia dintre cele mai frumoase, mai curate şi mai izolate plaje pe care o văzuseră vreodată. Apoi intra călare în mica aşezare de colibe dărăpănată, care trecea acolo drept sat. Împreună cu alimentele aduse cu avionul de pe o insulă apropiată, proprietara magazinului universal primea şi câteva ziare din Statele Unite. Ea punea mereu deoparte câte un exemplar pentru femeia frumoasă, cu accent cântat, care venea călare în sat în fiecare dimineaţă.

Elena parcurgea apoi cei doi kilometri până la cabană, galopând pe plaja pustie. Îl găsea pe Nicholas instalat pe veranda de piatră pe care o construise singur, bând cafea şi citind.

După micul dejun, se duceau să înoate. Zilele se scurgeau unele după altele în acel mic paradis. Deşi singurul doctor de pe insulă îi confirmase că era însărcinată, Elena continua să călărească. Stând pe terasă, discutau ore întregi despre cum avea să fi se schimbe viaţa după ce vor avea un copil.

Banii nu erau o problemă. Statul le oferise o sumă generoasă pentru instalare, care, investită cu atenţie, le aducea mai mult decât suficient pentru traiul zilnic. Discutau rareori despre ceea ce-i adusese acolo, despre motivul care-i determinase să se izoleze sub noi identităţi. Evitau să-şi amintească trecutul. Era un episod teribil de dureros şi, cu cât vorbeau mai puţin despre el, cu atât era mai bine.

Micile videodiscuri pe care ea le înregistrase din sistemul de supraveghere al lui Manning le oferea toată protecţia de care aveau nevoie. Nu fiindcă le dădea posibilitatea de a şantaja, ci pentru că secretele explozive pe care le conţineau erau secrete pe care toată lumea le dorea îngropate. Ar fi fost doar un factor de destabilizare dacă lumea întreagă afla cât de aproape trecuse pe lângă o lovitură fără vărsare de sânge; o preluare a controlului de către un grup de indivizi care credeau că guvernele erau demodate şi că era necesară o administraţie de supraveghere suprastatală, care ar fi făcut ca Rusia lui Stalin şi *Bundesrepublick* a lui Hitler să pară nişte glume.

Majoritatea membrilor grupului pierise în incendiul de la vila lui Manning, arşi de vii. Cei care-i ajutaseră şi-i susţinuseră fuseseră arestaţi discret, fără zarvă. Se spunea că Gregson Manning se afla într-o instituţie federală specială din Carolina de Nord, ispăşind o pedeapsă pentru încălcări neprecizate ale secţiunii 1435 din Actul de Securitate Naţională, implicând spionajul economic. Se zvonea că era izolat de orice contacte sau mijloace de comunicaţie. Unii îl învinuiseră pe Richard Lanchester că ar fi manipulat întreaga acţiune. Fără sprijin american, înţelegerea privind tratatul se destrăma. Adevărul nu trebuia să iasă niciodată la iveală.

Se făcuseră şaisprezece copii ale videodiscurilor; una fusese trimisă la Casa Albă, folosind un cod despre care Bryson ştia că era destinat exclusiv preşedintelui; o alta se afla la procurorul general al Statelor Unite. Se trimiseseră copii la Londra, Moscova, Beijing, Berlin, Paris şi în alte capitale ale lumii. Şefii de state trebuia să ştie ce se întâmplase, altfel virusul ar fi rezistat.

Una dintre cele trei copii rămase fusese dată în păstrare unui

avocat în care Bryson avea încredere, alta fusese sigilată în seiful unui depozit bancar, iar a treia se afla ascunsă undeva pe insulă, sigilată şi protejată. Acestea erau poliţele lor de asigurare. Bryson şi Elena sperau să nu fie nevoiţi vreodată să le răscumpere.

În dimineaţă aceea, la o oră după ce adusese ziarul, Elena îl găsi pe Bryson absorbit de lectura gazetei.

— Doar când o să renunţi la obiceiul ăsta urât o să fii cu adevărat liber, îl dojeni ea.

— Parcă ai vorbi despre fumat.

— E aproape la fel de dăunător.

— Şi probabil la fel de greu de abandonat. Dar dacă o s-o fac, ce pretext vei mai avea pentru galopul tău de dimineaţă?

Ea chicoti.

— Lapte? Ouă?

— Iisuse, exclamă Bryson şi se aplecă mai mult asupra ziarului.

— Ce e?

— Exilat în pagina D-16. La rubrica de afaceri.

— Ce scrie?

— E un articol mic – pare doar un comunicat de presă de la Corporaţia Systematix din Seattle.

— Dar… dar Manning e la închisoare!

— Este. Compania e condusă de adjuncţii lui. Articolul ăsta spune că Agenţia pentru Securitate Naţională tocmai a achiziţionat de la Systematix o flotă de sateliţi pentru supravegherea pe orbită joasă.

— Încercară să îngroape ştirea, dar nu sunt prea subtili, nu-i aşa? Unde te duci?

Bryson se ridicase din şezlong şi urca faleza în salturi, spre cabană. Ea îl urmă. Bryson deschise televizorul. Alt obicei de care ea voia să-l dezbare. Bryson montase o antenă pentru satelit ca să poată urmări jurnalele de ştiri, deşi îi promisese că n-avea să exagereze. Acum se uita la CNN. Dezamăgit că nu erau ştiri, ci doar un fragment despre modă, se întoarse spre Elena.

— Ted Waller n-a murit în incendiul ăla, să ştii. Am văzut rapoartele medicilor legişti. Toate cadavrele au fost identificate. Waller a dispărut.

— Ştii asta. Ştim de un an. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aici simt mâna lui Waller. Oriunde s-a dus,

oriunde a dispărut, el trebuie să fie implicat în treaba asta. Sunt sigur.

— Ai încredere în instinctele tale, mereu am spus asta, se auzi o voce dinspre televizor.

Elena ţipă şi arătă spre aparat. Bryson se întoarse. Inima îi bătea cu putere. Chipul lui Ted Waller umplu ecranul.

— Ce-i asta? icni Elena. E vreun spectacol…?

— Spune-i realitate TV, zise Waller.

— Am fost asiguraţi că vom fi lăsaţi în pace! tună Bryson. Oricum ai fi reuşit întreruperea asta a transmisiei prin satelit, e o infracţiune!

Bryson începu să apese pe butoanele telecomenzii, schimbând înnebunit canalele. Chipul lui Waller era peste tot, privindu-i flegmatic.

— Regret şi acum că n-am reuşit să ne luăm rămas-bun cum se cuvine, spuse Waller. Sper sincer că nu e un motiv de supărare.

Rămas fără grai, Bryson examina înnebunit mica încăpere. Dispozitive microscopice de supraveghere puteau fi montate oriunde, imposibil de detectat…

— O să luăm legătura la momentul potrivit, Nicky. Acum ar putea fi prematur. Waller privi în depărtare, de parcă ar fi vrut să adauge ceva şi umbra unui zâmbet îi apăru pe buze. O să ne revedem.

— Nu dacă o să te văd eu primul, Ted, zise Bryson caustic, apoi se aşeză la loc în fotoliu. Avem multe dovezi în păstrare, pe care n-o să ezităm să le scoatem la iveală.

Privirea lui Waller se învioră.

— Nu uita, Ted, ceea ce nu pricepi se răzbună totdeauna pe tine. Brusc, imaginea lui Waller dispăru, înlocuită de un concurs distractiv.

O mişcare fusese făcută. Şi fusese parată. Bryson se simţea ofensat de aceea intruziune – şi totuşi, după atâţia ani în serviciul marelui joc, ciudat de tulburat. Dacă Elena observase asta, se abţinuse să comenteze. Continua să călărească dimineaţa, să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei afară, fie pe plaja de un alb sclipitor, fie pe veranda lor de lemn, înconjurată *de bougainvillea,* la umbra tinerilor palmieri care se unduiau încet în bătaia vântului.

Bryson se despărţise cu totul de fosta lui viaţă şi se pregătea,

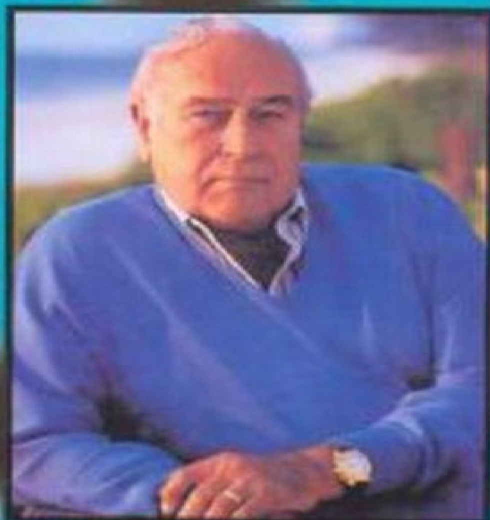
împreună cu Elena, să-l întâmpine pe copilul ce urma să se nască. La soare, cicatricele lui Bryson dispăreau, dar erau zile când durerea surdă provocată de vechile lui răni creştea perceptibil şi odată cu ea reveneau amintirile. Avea însă momente când credea că lăsase lumea în urma lui.

Aproape.

– Sfârşit –

Cuprins

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

ROBERT LUDLUM este considerat autorul numărul **1** al romanului de suspans şi acţiune.

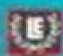
A scris 24 de romane, reprezentînd tot atîtea bestselleruri publicate în 40 de ţări în tiraje de sute de milioane de exemplare.

De acelaşi autor, editurile ORIZONTURI şi LIDER au publicat:

- CERCUL MATARESE
- COMPROMISUL
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ŢINUTUL MAGIC
- OPERAŢIUNEA OMEGA
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- GEMENII RIVALI
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES

În pregătire:

- PROTOCOLUL SIGMA
- CASSANDRA COMPACT

EDITURA LIDER

Lei 119000